

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

20ος ΑΙΩΝΑΣ

Τόμος Δεύτερος

ΔΗΜΟΣΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργιος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η

Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

Ο 20ς ΑΙΩΝΑΣ ΓΕΡΝΕΙ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Ο κ Π Κανελόπουλος, Υπουργός τότε των στρατιωτικών είπε επί λέξη: «Στο ξεκρονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά ποτέ». Και συνέχισε «Το υπέροχο αυτό σχολείο εθνικής μετάνοιας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδας. Το έργο της Μακρονήσου, αναγνωρισμένο ήδη, διεθνώς ως παράδειγμα και πρότυπον, άξιον μιμήσεως εις όλας τας ελευθέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλον τιμής, δι όλους οι οποίοι συνέβαλον και συμβάλουν εις την πραγματοποίησίν του». Και δεν αρκέστηκε σ αυτά: «Εδώ στη Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς, αν και αιώνια, έχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται εις την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».

Πριν από τις δηλώσεις αυτές για τη Μακρόνησο και το «Εθνοσωτήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», είχε πεί, απευθυνόμενος προς τον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις τις αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Αρχηστράτηγο του στρατού μας και που σαν αρχηστράτηγος, θα έσωνε με τις βόμβες Ναπάλμ, την Ελλάδα απ τους Ελληνες και εκείνο το περίφημο δείχνοντας το στρατό μας: «Στρατηγέ είδου ο στρατός σας». Λόγια και πράξεις που ταπεινώναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα, στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Για την Ελλάδα, που ύστερα από έναν υπέρ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία, την οποία κυρίως με τα λόγια με τις πράξεις την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, της ΣΙΑ, του δου αμερικάνικου στόλου, και του ΝΑΤΟ. Την μετέτρεψαν σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη, που για πρώτη φορά την ειχε κάνει μέσο του ΕΑΜ ο αγωνιζόμενος λαός την μετέτρεψαν ξανά σε χώρα των Γίεζ Μάν.

Όπως το 21, έτσι και τώρα οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία οι οποίες όπως και τότε, ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα τότε για να ηττηθεί η Φεουδαρχία, και τώρα για την ηττα του φασισμού. Αγώνες που κανέναν πλέον (εκτός...) δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει και να το διανοηθεί ακόμα, πως ύστερα από έναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα, στην πριν του 1940 θέση-κατασταση. Και δεν θα ξαναβρισκόταν σε αυτήν τη θέση, αν η άρχουσα τάξη της χώρας, δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, αν δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές και κυρίως αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα εθνικά τα ταξικά της συμφέροντα. Οι άνθρωποι, που ποτέ δεν σκέφτηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο. Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη, θα φρόντιζε και για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση όμως και σε σχέση με αυτά του λαού και της χώρας. Επειτα, υπερασπιζόμενη παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και αυτά του λαού και της χώρας, δεν θα ήταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία. Να εξαγοράζει εξουσία.

Και επειδή οι προλαλίσαντες (βέβαια δεν ήταν οι μόνοι) που συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως ποιό ήταν το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα». Όλοι όσοι ειχαν βρεθεί στην Μακρόνησο, ήταν γιατί στα χρόνια της κατοχής πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαίά, για να πολεμήσουν

τον κατακτητή-εχθρό, όπως τους δίδασκαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «Αμύνεσθε περί πατρίς» και τα «Νύν πάντων ο Αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές.

Αν οι άνθρωποι αυτοί είχαν αδιαφορήσει, ή αν είχαν γίνει μαυραγορίτες εκμεταλλευόμενοι τον πόνο και τη δυστυχία του λαού. Αν είχαν σκύψει το κεφάλι και (προπαντός αυτό), αν είχαν «συνεργασθεί», είτε στη διάρκεια της κατοχής με τους κατακτητές, καταδίνοντας, συλλαμβάνοντας και κρεμώντας Έλληνες και καταστρέφοντας χωριά, είτε μετά με τον Αγγλο στρατηγό Σκόμπυ, που με αεροπλάνα, καράβια τάνκς και πυροβόλα βομβάρδιζε την Αθήνα, τον Πειραιά και τα περίχωρα, όλα θα τους είχαν έρθει μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα είχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί. Θα τους αναγνωρίζονταν η «προσφορά» και θα είχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία, όπως συναίβει με τους συνεργάτες των κατακτητών και του Σκόμπυ. Ήταν όμως παιδιά. Άνθρωποι με ενθουσιασμό και ιδανικά, πίστη και οράματα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια και αγάπη για την Πατρίδα, όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες...

Και ξαφνικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, σχεδόν παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους άνυδρους βράχους της Μακρονήσου, στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις σκοτεινές και ανήλιες φυλακές. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και κατατρεγμούς. Σε ένα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι μπορούσε για την εξόντωτική τους «αναμόρφωση». Την ψυχική τους διάλυση και τον «μέχρι έσχάτων» εξευτελισμό τους. Ταπείνωση ήταν η λέξη κλειδί. Τί να πρωτό αντέξουν και πώς; Να υπερασπιστούν την ζωή και την αξιοπρέπεια τους; Η καθυπόταξη-εξουθένωσή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική. Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν ότι είχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξόριστους στρατιώτες και πολίτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους δόθηκε «φύλλο πορείας-συνοδείας» μέχρι την Μακρόνησο.

Εκεί λοιπόν, στα Μακρονήσια, τη Γυούρα και τα κάτεργα των φυλακών και στο πρόσωπο όλων εκείνων των αγωνιστών απ τη Γενιά της Αντίστασης. Των ανθρώπων που οραματίστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουν το ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η λευτεριά, η Δημοκρατία, η ανθρωπιά, η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης. Μια πρωτοφανής σε έκταση και αργιότητα επιχείρηση, ταπείνωσης, υποταγής και εξόντωσης της λεβεντίας ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπο την έμνευση και εποπτεία ξένων (Αγγλό-Κολαντώνιδων και ΣΙΑ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσαμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής.

Με το σύνθημα «θα λυγίστε ή θα πεθάνετε» οι φιλόδοξοι στόχοι του αντεθνικού εγκληματικού φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια στον απλό-οπώς θα νόμιζε κανείς και όπως το πρόβαλε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος κατά την περίοδο του εμφυλίου εμφυλίου πολέμου. Αλλά αποσκοπούσε στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική εκμηδένιση, στον αποχρωματισμό, στην υποταγή και τελικά στην αναβάπτισή μας στα νάματα της εθνοφροσύνης. Ετσι εκτός απ τα βασανιστήρια, τις καθ' οδών δολοφονίες, τις βαριές ποινές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα, για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα στρατόπεδα του Αιγαίου, της Μακρονήσου και τις φυλακές, χρειάστηκε να επιστρατευτούν, στυγνές και απάνθρωπες μέθοδοι βασανισμού. Να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ωμής βίας και

τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του αγωνιστή.

Όταν η τρομοκρατία μετατρέπεται σε ιδεολογία τότε, τον λόγο τον έχει η ΑΤΙΣ. Η ΑΤΙΣ λοιπόν, το σήμα κατατεθέν σε όλη την ιστορική μεταπτελευθερωτική διαδρομή η βία. Η μυθική Θεά, αδερφή κατά τον Ησίοδο του κράτους, του ζήλου και της δίκης, που μαζί με τα αδέρφια της βοήθησε το Δία να νικήσει τους Τίτανες. Αυτή λοιπόν, την άλλοτε σύμμαχο των Θεών, που μαζί δέσανε κατ' εντολή του Δία, να δέσει τον ιβρυστή Προμηθέα στον Κάουκασο, επιστράτευσαν και οι σύγχρονοι «φρουροί της εθνικοφροσύνης» προκειμένου να πραγματοποιήσουν τα εγκληματικά τους σχέδια. Αντικειμενικός και αμετάθετος στόχος της εθνικοφροσύνης, η με κάθε τρόπο απομόνωση και αποτελεσματική εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων, καθώς στη χώρα φούντωναν οι φλόγες του εμφυλίου πολέμου.

Κάθε πρωί «στον συνήθη τόπο εκτελέσεων» σκότωναν και παιδιά, είτε τον τόπο αυτό τον έλεγαν Γουδί, Αίγινα, Κέρκυρα, Κεφαλονιά, Σπάτρη, Τρίπολη, Λάρισα, Γιαννιτσά, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Μακρόνησο, Γυούρα κλπ. Ποιόν τόπο να πρωτοθυμηθώ, που όλη η Ελλάδα ήταν μια φυλακή, ένα στρατόπεδο εξορίας και ένας τόπος εκτελέσεων. Κάθε πρωί: θάνατος στα βουνά και στα χωριά της Ελλάδας πόλεμος και θάνατος. Θάνατος και πάλι το άλλο πρωί θάνατος και το επόμενο...

Μόνο μια ισχυρή φαντασία, σε συνδιασμό με μία εξ ίσου ισχυρή πένα, θα μπορούσε ίσως να αναπλάσει, εστω μερικά-ικανοποιητικά αυτές τις στιγμές και τις ιστορίες φρίκης που συντελούνταν στην πλειάδα των κολαστήριων. Γιατί πέρα απ' την περιγραφή η φαντασία και η πένα για να είναι εστω μερικά αντικειμενική, πρέπει να αναπλάσει εκτός απ' τη φρίκη, να μεταφράσει τον πόνο αυτών των ανθρώπων σε δημιουργία και την πίκρα σε ελπίδα για μία καλύτερη ζωή, που ήταν το ζητούμενο αυτών που δέχονταν την προσωποποίηση της ωμής βίας.

Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπειστών της Μακρονήσου, έπρεπε να μπει σε κίνηση και η κρεατομηχανή που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικής αγωγής» και μια ακόμα πιο ραφινάτη «εθνικής επαναπροσαρμογής». Τέτοια Γραφεία, είχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατούμενους.

Για το πώς λειτουργούσαν αυτά τα Γραφεία, δεν θα βρεθούν ποτέ εκείνες οι κατάλληλες λέξεις, με τις οποίες θα μπορούσαν να περιγράψουν επακριβώς τις μέθοδες, τα μέσα και το μέγεθος αυτού του απάνθρωπου, ειδεχθέστατο και ανεξίτηλου κακουργήματος.

Όταν σε καλούσαν μέρα ήταν για να σου πάρουν, δήθεν, τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει στη Μακρόνησο, ή στη φυλακή από δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σου έχουν πάρει στοιχεία και χαρτιά και με ψαχουλεμένο κορμί και τσέπες και πολλές φορές τα δακτυλικά αποτυπώματα... Πολλές φορές φώναζαν και τη νύχτα... Τότε το μόνο που δεν ήξερες, ήταν αν θα ξαναδείς το πρωί τον ήλιο. Μετά απ' τα στοιχεία περνούσαν στο ιστορικό της «αντεθνικής σου δράσης» : «Για πές μας, που ήσουν στην κατοχή, αν έχει κάνει αντάρτης (στον ΕΛΑΣ εννοείται), αν ήσουν σε Αριστερές οργανώσεις (ΕΑΜ-ΚΚΕ), κλπ, αν ψήφισες το 1946 και αν όχι γιατί, για να φτάσουν τελικά στο αν «αποκηρύξεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις, με την υπογράμμιση πως έχεις πολλούς λόγους να το κάνεις, αλλά για δύο οπωσδήποτε α) Αν δε ήσουν σε αυτές, τότε θα το κάνεις για να διαχωρίσεις τη θέση σου. β) Αν όμως ήσουν, τότε έπρεπε να τις αποκηρύξεις,

γιατί ήταν «αντεθνικές» κλπ πράξεις, και επιπλέον για να «τακτοποιηθείς» εθνικά! Φυσικά όλα αυτά θα τα δήλωνες «όλως αυθορμήτως και άνευ ουδεμιάς πίεσεως». Και αυτό για να μην σε πάρουν τη νύχτα και εχεις και εσύ την ίδια τύχη με τους...ή για να αποφύγεις το ραντεβού με τη Γάτα σε κάποιο τσουβάλι.

Πολλές φορές στην αρχή έδειχναν πως τους ήταν αρκετή μια προφορική δήλωση. Αργότερα όμως έπρεπε να γίνει και η γραπτή, έτσι «για να διατηρηθούν οι τύποι» και πάντοτε για να σε «τακτοποιήσουν εθνικά». Εννοείται πως τώρα πλέον έπρεπε να αποκηρύξεις εκτός απ το ΚΚΕ, το ΕΑΜ και τις παραφιάδες την ΕΠΟΝ, την Ε.Α και ό,τι άλλο είχε σχέση με την Αντίσταση, μα και τους συγγενείς σου, αν συνέβαινε να είναι αριστεροί.

Στη συνέχεια εκτός απ τη δήλωση αποκήρυξης, έπρεπε να γράψεις και διάφορες «επιστολές» απ το υπόδειγμα : στις αρχές του τόπου σου, τον Παππά του χωριού ή της ενορίας σου, στον μπακάλη, το φουρνάρη, το μανάβη κλπ της γειτονιάς σου σε γνωστούς και αγνώστους που αυτοί θα σου υπόδειχναν. Δύσταζες να γράψεις γράμμα σε κάποιο συγγενή ή φίλο απ το φόβο να μην σου ζητήσουν να στείλεις και σε αυτούς και κυρίως απ το φόβο να μην στείλουν αυτοί γράμμα για λογαριασμό σου. Ορισμένες φορές, σε συνδιασμό με τις απειλές, το έριχναν και στο συμπονετικό : «γιατί βρε παιδί μου, δεν σκέφτεσαι την καημένη τη Μάνα σου, που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα, τώρα να έχει και την έγνοιά σου, που είσαι εδώ στο ξερονήσι ή φυλακή και το φόβο μη σου....ενώ στο χέρι σου είναι να τακτοποιηθείς γρήγορα και να πάς κοντά της». Σαν άνθρωπος πρέπει και για το δικό της καμμό και καλό να φροντίσεις... με τον αποχαρκτηρισμό σου!!

Το έργο όμως της «καθυπόταξης» δεν ήταν τόσο εύκολη υπόθεση. Ο χρόνος περνούσε και η προσπάθεια, δεν ακολουθούσε το ρυθμό που είχαν προγραμματίσει οι εμπειστές, γι αυτό εκτός απ τις απειλές έβαζαν σε κίνηση και την κρεατομηχανή. Κατά τη λειτουργία της μερικές φορές είχαν μαζί τους και κάποιον «γιατρό», όπως στην αναγκαστική σίτιση στις απεργίες πείνας. Και ενα λαστιχένιο Σωλήνα. Στις φυλακές της Κεφαλονιάς σε μια απεργία πείνας από την αναγκαστική σίτιση το 1949 πέθαναν έξη (6) συγκρατούμενοι από πνευμονική συμφόρηση. (τα ονόματα στη διάθεση του καθένα). Η δουλειά του ήταν, όταν ο βασανιζόμενος ή ο απεργός λιποθυμούσε να «γνωματεύσει» επι τόπου αν ο βασανισμός μπορούσε να συνεχιστεί χωρίς καμιά διακοπή ή να του ρίξουν μερικούς κουβάδες νερό και να συνεχίσουν «κανονικά» το έργο τους οι βασανιστές, που τον περιτριγύριζαν γεμάτοι «εθνικό παλμό» οργή και αγανάκτηση για την στενοκεφαλιά του προδότη!!!

Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ομαδικών και ατομικών, τα μεγάφωνα παίζανε εμβατήρια και ακούγονταν συνθήματα: «Η Μακρόνησος και η Γυούρα αποτελούν συνέχεια του αρχαίου ελληνικού πνεύματος, του ωραίου, του μεγάλου και του αληθινού πολιτισμού...» Όσοι αντέχανε στο ολοήμερο ξύλο, τους παίρνανε φορτωμένους με τα ρούχα τους στην πλάτη, τους πηγαίνανε και τους στήνανε όρθιους να ξενυχτήσουν σε μια άκρη. Αμα έπεφτες κάτω, χυμάγανε, απάνω σου και ενώ σε κάνανε τουλούμι στο ξύλο σε υποχρέωναν να φωνάζεις: «Η Μακρόνησος στέκει δίπλα στον Παρθενώνα και φωτίζει και θα φωτίζει εφόσον θα υπάρχουν σκοτάδια». Αν δεν φώναζες, σε άρπαζαν και σε πετάγανε με τα ρούχα στη θάλασσα. Υστερα από αρκετή ώρα σε βγάζανε και σε αφήνανε να χτυπάν τα δόντια σου απ το κρύο. Και μόλις άρχιζες να συνέρχεσαι, σε υποχρέωναν μα πείς τί είναι η Μακρόνησος. Αν δεν το έλεγες σε βουτάγανε ξανά και ξανά στο νερό για περισσότερη ώρα. Δαρμένους,

βρεγμένος, κρυωμένος, μια μέρα, δυό μερες, τρείς τί θα έκανες, θα έσπαγες και θα υπογραφες...

Σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου : Ασφάλεια, φυλακές ή στρατόπεδα, για τους βασανιστές, όλα τα μέσα ήταν θεμητά. Ο ανθρώπινος πόνος, η αρτημέλεια και η ίδια η ζωή του κρατουμένου δεν μετρούσε καθόλου, αρκεί να συντριβεί η προσωπικότητα και το αγωνιστικό φρόνημα, να εξευτελιστεί η αξιοπρέπεια του συλληφθέντα να ομολογήσει και του κρατουμένου να αποσπαστεί η περίφημη δήλωση μετανοίας.

Αυτήν ήταν η θεωρία και ο τρόπος λειτουργίας της μηχανής «παραγωγής» δηλώσεων, και βέβαια τους έβγαине με αρκετούς. Όμως τα πράγματα δεν σταματούσαν εδώ. Μόλις το υπέγραψες αυτό το χαρτί, έπρεπε λείι, να βγείς απ το μεγάφωνο και να πείς αυτά τα αξιομνημόνευτα: «Με λένε...Εδώ στη Μακρόνησο βρήκα τη στοργή της πατρίδας, βρήκα το φώς μου, βρήκα την υγεία μου, ξανά έγινα Έλληνας». Οι άνθρωποι στάζανε ακόμα νερό και αίμα, πρησμένοι απ το βρωμόξυλο και υποχρεώνονταν με την «πειθώ» να ανακαλύψουν και να εκφράσουν τη στοργή που βρήκανε!!!

Δεν έφτανε όμως η δήλωση και τα «ζήτω» και αυτό γιατί η δουλεία αυτή ήταν και πολύ και δύσκολη. Έπρεπε να υπάρχουν και βοηθοί. Βέβαια, υπήρχανε αξιωματικοί και φύλακες γι αυτήν τη δουλειά, που γίνανε γνωστοί αργότερα σαν εκείνον το μεγάλο αστέρι της χούντας, τον Ιωαννίδη, τον φιλοκύπριο αγωνιστή... Δεν ξέρω πόσοι Έλληνες θυμούνται την δήλωση του Κίσιγκερ για την Κύπρο. Είχε πεί επι λέξη: «ο διαμελισμός της Κύπρου είναι αρχή έναρξης της Νέας Τάξης Πραγμάτων στον κόσμο». Ποτέ όμως οι αξιωματικοί και οι φύλακες δεν μπορούσαν να φέρουν σε πέρας αυτόν τον όγκο και την ποιότητα δουλειάς χωρίς υπηρέτες. Οι υπηρέτες δεν έπρεπε να είναι οι άνθρωποι που αργότερα θα...Έπρεπε να είναι «Μάδε εν Μακρονήσω και εν τη φυλακή», έτσι ώστε και αν διηγηθεί ή γράψει τα όσα έζησε, είδε και υπόφερε να μην γίνει πιστευτός, αφού και αυτός συμμετείχε στο «θεάρεστο έργο». Έπειτα σκέφτηκαν αλλή «γλύκα» έχει να σε βασανίζει ο χθεσινός σύντροφος, συναγωνιστής, συμπολεμηστής και συγκρατούμενος και άλλο...Πολλοί απ αυτούς είχαν φτάσει να λύνουν και να δένουν...Για μερικά πράγματα αυτοί καθορίζανε αν έγινε γνήσια «ανάληψη», για μια σίγουρη επιστροφή στη Μητέρα πατρίδα, πριν πάρει κάποιος το πιστοποιητικό απ τον καινούριο παρθενώνα.

Τους είχαν πάρει τη δήλωση, αλλά έπρεπε να συνεχιστεί και να ολοκληρωθεί η αναμόρφωσή τους. Η κολυμπήθρα, που θα τους ξαναβάφτιζε Έλληνες, κράταγε καιρό, δεν ήταν μιά και έξω. Για να γίνουν πιστευτοί, έπρεπε να περάσουν απ τα υπόλοιπα «τριάντα εννέα κύματα». Ο πόλεμος πλησίαζε προς το τέλος: «Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο και κυρίως δεν υπήρχε καιρός για επιείκεια! Η συνέχιση της επιείκειας και ειδικά της μεγαλοψυχίας, συμβάλει στην ενθάρρυνση του κακού! Υπάρχουν ακόμα μερικοί που «μολύνουν την ατμόσφαιρα» και μας εκθέτουν. Είμαστε όλοι υπεύθυνοι γι αυτήν την καθυστέρηση του προγράμματος. Δεν πρέπει να εφησυχάζουμε και να αρκούμεθα στις μέρχι τώρα επιτυχίες και την προσωπικής μας περίπτωση. Εφεξής, η συμπεριφορά εκάστου θα εκτιμάται απ την ενεργητική συμμετοχή για την εξαφάνιση κάθε εστίας...Κι αυτό είναι το πίο ύψιστο καθήκον μας.»

Όμως ο εμφύλιο τελείωσε. Μπαίνοντας το 1950, με σταματημένες τις εκτελέσεις, η ανάσα μας άρχισε να γίνεται πίο βαθιά, τα αυτιά μας επανήλθαν στη θέση τους και τα μάτια να βλέπουν τα ίδια πράγματα που μας περιέβαλαν με κάποιο διαφορετικό τρόπο. Ποιό χαρούμενα τα χρώματα, πίο λαμπερό τον

ήλιο, πιό υποφερτές οι νύχτες και αυτά τα όνειρα δεν ήταν πιά τα ίδια. Τα ταραγμένα και βασανιστικά. Αν και τα βράδια συνέχιζαν να έρχονται στα αυτιά μας εκείνες οι τραγικές αποχαιρετιστήριες φωνές «γεία σας, αδέρφια, γεία σας, αδέρφια», αφού ακόμα και οι κραυγές των φρουρών στο μανδρότοιχο της φυλακής, που φώναζαν-το γνωστό-κάθε λίγο και λιγάκι το «φύλακες, γρηγορείτε », πολλές φορές μέσα στον ύπνο μας τις παίρναμε για τις φωνές των συντρόφων μας που πήγαιναν για εκτέλεση. Θα παίρναγαν αρκετά χρόνια ακόμα για να φύγει αυτή η βουή απ τα αυτιά μας και ίσως να μην φύγει ποτέ.

Σ ένα ποιημά του ο Αμερικανός ποιητής xaine tores λέει : «Ένας άνθρωπος πεθαίνει μέσα μου κάθε φορά, που κάποιος πεθαίνει δολοφονημένος απ το φόβο και τη βία ενός άλλου ανθρώπου». Αυτόν τον θάνατο εμείς τον είχαμε κάθε μέρα, τόσο απ τους συντρόφους που υπόκυπταν όσο και απ αυτούς που σκότωνε κάθε πρωί η πολιτεία απ το φόβο της.

Για αρκετά χρόνια ζήσαμε την ειρωνεία, τη βρισιά, τους εξευτελισμούς, την ταπείνωση, τα καθημερινά βασανιστήρια, μόνο και μόνο επειδή πήραμε μέρος στην Αντίσταση. Ζήσαμε τα μαρτύρια της καταπίεσης επειδή σκεφτόμασταν αλλιώς, επειδή είχαμε διαφορετική άποψη για τη ζωή. Γνωρίσαμε την πίκρα της εξορίας και της φυλακής, χειρότερη και απ το θάνατο γι αυτόν και μόνο το λόγο.

Πως να ξεχάσεις τους τουφεκισμένους, που σκότωσαν τόσους και τόσους συναγωνιστές μας; Πώς να ξεχάσεις το υπόγεια κελιά που κλείστηκαν όσοι αρνήθηκαν να υποταχθούν στο καθεστώς της καταπίεσης, της εκμετάλλευσης και της αδικίας, που τόσο άγρια άρχισε αμέσως μετά την απελευθέρωση; Πως να τα ξεχάσεις όλα αυτά. Αγωνιστήκαμε-κοιμηθήκαμε με το όνειρο για μία Νέα Ελλάδα, για να ξυπνήσουμε με την τραγωδία, με μόνιμο σύντροφο όσους δεν μας πήρε κάποιο βόλι, τον παρατετάμενο θάνατο απ την πείνα και τα βασανιστήρια. Κανένας λαός άξιος να φέρει το όνομά του, πολύ περισσότερο ο δικός μας δεν θα μπορέσει να ξεχάσει τους αγώνες που χρειάστηκαν για να κερδίσουμε την απελευθέρωσή μας.

Οταν σταμάτησαν οι εκτελέσεις αρχίσαμε να ονειρευόμαστε το αύριο. Η νύχτα αιώνας στο κελί. Και οι δυό η τρείς συγκάτοικοι στριφογυρίζαμε στα στρώματα. Να κάτι καινούριο λέγαμε στη ζωή μας. Ακρίβαινε η αξία του Ανθρωπίνου κρέατος. Τέρμα οι εκτελέσεις. Θα σώζονταν όχι μόνο οι ισοβίτες και οι εικοσάριδες, αλλά και οι εναπομείναντες μελλοθάνατοι. Και τώρα τί γίνεται. Ολα οσα ειχες συζητήσει με τον εαυτό σου άλλαζαν, γιατί δεν μπορεί λέγαμε, θα δωθεί κάποια αμνηστία. Όσοι ζήσαμε θα βγούμε απ αυτόν το λάκο των Λεόντων. Μετά το ερώτημα που μπήκε στον καθένα ήταν : τί Σοϊ θα είναι αυτό το αύριο για μάς ; Θα είναι όπως τον ονειρευθήκαμε ή όχι. Οπως και να είναι δεν έχει σημασία αυτήν την ώρα. Εκείνο που μετρούσε, είναι πως θα είσε ζωντανός, θα ζεις σαν άνθρωπος, εξω απ τα σίδερα της φυλακής και δεν θα ανασάνεις τον μουχλισμένο αέρα του κελιού. Και να τι με περίμενε, ύστερα από 16 και πλέον χρόνια φυλακή, οταν έστω και αργά ήρθε η ποθητή μέρα.

Εμείς αφήσαμε έναν άλλο κόσμο και οταν γυρίσαμε, όσοι γυρίσαμε, βρήκαμε έναν άλλο κόσμο με όλες τις δυσκολίες και τις επιπτώσεις που η προσαρμογή συνεπάγεται σε έναν τρόπο ζωής εντελώς διαφορετικό απ αυτόν που αφήσαμε.

Την πρώτη γεύση για το τί με περίμενε, μου την έδωσε ο Διοικητής Ασφαλείας της Θεσσαλονίκης, που όπως προέβλεπε του Βούλευμα έπρεπε να δώσω παρών. Με ρώτησε αν «έκανα δήλωση». Οταν του απάντησα οτι

δεν έκανα η απάντησή του ήταν «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης». Ποτέ δεν ειχα νοιώσει ενα τέτοιο συναίσθημα, κάποια νύχτα στο κατεργό της Κέρκυρας τόσα χρόνια κρατούμενος οτι αυτό το αύριο που ονειρευόμουν για τους απογόνους θα γίνει και δικό σου ! Το ίδιο και σε λίγο πιό αυστηρό τόνο και η Ασφάλεια Βεροιάς, με τη σύσταση οτι πρέπει να τα «ξεχάσω αυτά που ήξερα» και στο εξής αν θέλω να «περάσουμε καλά να κοιτάς τη δουλειά σου και μόνο». Και πράγματι ύστερα από λίγες μέρες αναζήτησα δουλειά.

Το μόνο πράγμα που πρόσφερε η πολιεία στον αποφυλακιζόμενο, ήταν ενα φύλλο πορείας που ίσχυε μόνο για το τρένο και το καράβι. Όλα τα άλλα ήταν πλέον δικό σου θέμα. Διατροφή, διαμονή ή αν η πόλη ή το χωριό δεν συνδέεται με τρένο ή το καράβι έπρεπε να πληρώσεις για να φτάσεις στον προορισμό σου.

Όπου και αν αναζήτησα δουλειά βρήκα κλειστές τις πόρτες. Και αυτές που με δέχονταν η Ασφάλεια την επομένη... Οι μέρες περνούσαν και οι ανάγκες μεγάλωναν. Δεν ένοιωθα άνετα να με συντηρεί η ενηντάρχονη (90) Μητέρα μου. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία (92). Αυτός ο Ηρωας, που ξεπροβόδησε τρία παιδιά της στον αλβανικό πόλεμο και τέσσερα στην Αντίσταση, και μετά την απελευθέρωση περήμενε πέντε περίπου χρόνια να απολυθεί το ενα της παιδί απ την εξορία και τον άλλο σχεδόν δεκαέξη απ τη φυλακή. Και το πιό ωραίο είναι οτι για να μου κάνουν πιό δύσκολη τη ζωή, με έπιαναν στη διασταύρωση Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρους, και πριν μου κάνουν σωματική έρευνα μου ζητούσαν να τους δώσω περίστροφο, που δεν ειχα λέει παραδώσει οταν αποστρατεύθηκα απ τον ΕΛΑΣ. Τα πράγματα δυσκόλευαν και Δουλειά πέρα απ ενα ή το πολύ δυό μεροκάματα δεν μπορούσα να κάνω στον ίδιο εργοδότη τρίτο. Είδα και απόειδα που λέει ο λαός, πήγα και ζήτησα δουλειά στο ασβαστοποίιο του κ Μπάκη. Πράγματι μου είπε πως χρειάζεται εναν εργάτη και την επομένη να πάω στη δουλειά. Η δουλειά που θα έκανα ήταν να ρίχνω πέτρες στο καμίνη. Πήγα όλο χαρά στο σπίτι.

Δεν πρόλαβα όμως να κάνω και τρίτο μεροκάματο. Την Τρίτη μέρα που πήγα ο επιστάτης μου είπε πως «πήραν ενα αλλο στη θέση μου» και να περάσω το Σάββατο να πληρωθώ. Την πληρωμή την έκανε ο ίδιος ο κ Μπάκης, με τον οποίο αργότερα γίναμε και φίλοι. Οταν με είδε με ρώτησε «Καλά τί τους έκανες και επέμεναν τόσο πολύ να σε διώξω απ τη δουλειά»; Να μερικά ενδεικτικά στοιχεία για το πως έζησα μέχρι την αυγή της 21ης Απριλίου 1967 που συνέλλαβε ξανά η χούντα.

Τον Αύγουστο του 1964 παντρεύτηκα. Λίγες μέρες όμως πριν συγκεντρώσω τα απαραίτητα διακιολογητικά για την τέλεση του γάμου, ο Ασφαλίτης που με παρακολουθούσε, με πλησίασε-προειδοποίησε οτι «δεν μπορώ να πάω γαμήλιο ταξίδι». Για το σκοπό αυτό πήγα στο Διοικητή Ασφαλείας, ο οποίος με παρέπεμψε στον Εισαγγελέα. Ο κ Εισαγγελέας μου είπε να του υποβάλλω αίτηση την οποία και υπέβαλα στην ασφάλεια. Και μετά δυό ή τρεις μέρες η Ασφάλεια με την υπαρ 34/774/17 μου έδωσε, την αντίστοιχη άδεια.

«5 ΗΜΕΡΟΝ ΑΔΕΙΑ : Λαβοντες υπ όψιν υποληθείσαν ημίν αίτησιν του Κόγια Νικολάου του Γεωργίου, τελούντος υπο αστυνομικήν επιτήρησιν, κατόπιν κλπ...Επιτρέπομεν εις τον ανωτέρω όπως μεταβεί δια γαλήλιον ταξίδιον δια (5) ημέρας εις Καβάλαν- Βόλον και Θεσσαλονίκη (για τα Γιάννενα που ζήτησα μου είπαν πως δεν εχουν διαθέσιμη δύναμη), καθίν δέον να

επανέλθη και να παρουσιασθή είς την υπηρεσίαν Χωρ/κής προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 16 Αυγούστου 1964. Ακολουθεί η υπογραφή

Το ίδιο συνέβαινε κάθε φορά που έπρεπε να μετακινηθώ στις πόλεις του Νομού Αλεξανδρείας, Μελίκη και Νάουσα. Για θύμιση κράτησα δυό τρία από αυτά τα ημερήσια ή πενθήμερα όπως αυτό του γαμήλιου ταξιδιού διαβατήρια.

Με την υπ αριθ 34/ 774/ 29 μου χωρηγήθηκε φύλλον 5νθημέρου Αδείας: Επιτρέπομεν εις τον υπο Αστυνομικήν επιτήρησιν Κόγιαν Νικόλαον του Γεωργίου και της Μαρίας γεννηθέντα (από λάθος) το έτος 1925 (αντί για 1923) είς Βέροιαν και διαμένοντα εναύθα οδος Βερμίου 22 όπως μεταβή εις Αλεξανδρείαν, Νάουσα και Μελίκην προς τακτοποιήσιν ατομικών του υποθέσεων. Η παρούσα ισχύει από 16/2/1966 και ώρα...και λήγει ... ότε οφείλει να ευρίσκεται εις την θέσιν του. Ούτος οφείλει όπως παρουσιασθή εις τας κατά τόπους Αστυνομικήν Αρχήν προς θεώρησιν της παρούσης. Εν Βεροία τη 15 Φεβ/ρίου 1965. Ακολουθεί η υπογραφή. Και σε συνέχεια γίνεται η θεώρηση από τις κατατόπους Ασφάλειες. Εθεωρήθη : δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερών. Εν Αλεξανδρεία 16/2/1966. Ακολουθεί υπογραφή. Και Εθεωρήθη Δια την άφιξήν του σήμερον και αναχώρησίν του αυθημερόν. Μελική ακολουθεί υπογραφή. Και σε συνέχεια: Εθεωρήθη δια την άφιξίν του σήμερον και την αναχώρησίν τους αυθημερόν Νάουσα τη 19 Φεβ/ρίου 1966. ακολουθεί υπογραφή.

Εκτός απ την ποινή και τη δήμευση των περιουσιακών στοιχείων που δεν συμπεριελήφθη στην απόφαση επειδή ο Πατέρας μου, που είχε πεθάνει τον Σ/μβρη του 1944, άφησε με διαθήκη την επικαρπεία της περιουσίας που θα κληρονωμούσα στη Μητέρα μου μετά τον θάνατό της. Μου στέρησαν για δέκα χρόνια και τα πολιτικά μου δικαιώματα, την οποία στέρηση και με την υπ αριθ 1300/α 26/11/1952 αποφάσεως του «αναθεωρητικού» δικαστηρίου Αθηνών διατήρησε.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΜΗΤΡΩΟΥ.

Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου . Τόπος γεννήσως Βέροια το 1923. Στοιχεία ταυτότητας του ανωτέρου, ποινική κατάσταση του ανωτέρου Κόγια Νικολάου εκ του ποινικού Μητρώου της Εισαγγελίας Βεροίας: Καταδικασθίς δια της υπαρ 1300 ά την 26 1952 αποφάσεως Αναθεωρητικού Δικαστηρίου Αθηνών επι παράβαση του αρθρ 2ζ1 Γ! / ψηφίσματος 46 εις κάθερξιν 20 ετών και την στέρησιν πολιτικών δικαιω μάτων επι 10 έτη-απεφυλακίσθη την 24/4/1962, υπολογιζομένου 97 ημερών εργασία βάση του αρθρ 25 Ν 2050/52 και επιπλέον αναστολής της ποινής του υπολοίπου της ποινής του ανερχομένη εις 5 ετών, 11 μηνών και 11 ημερών δυνάμη του άρθρ 105-110 του Π.Κ κατόπιν της υπ αριθ 428 23/4/62 βουλεύματος Συμβουλίου πλημ/ κων Πειραιώς.

Βεβαιούται το παρόν εκδιδόμενον αιτήσιν του ανωτέρω και συμφώνως προς τας ισχυούσας μέχρι σήμερων περί ποινικού Μητρώου διατάξεις. Εν Βεροία τη 6η Ιουλίου 1965. Ο Γραμματεύς Μ. Μπεσικάρης.

Μα και όταν το 1970, γύρισα απ την τριετή εξορία και πάλι δεν με άφηναν σε χλωρό κλαρί οσον αναφορά τη δουλειά. Υστερα από πολλές προσπάθειες κατόρθωσα να πιάσω δουλειά στην φαρμακευτική εταιρεία ΗΕΜΙΚΑ, σαν εκπρόσωπός της στην Κεντροδυτική Μακεδονία. Το αντικείμενο της δουλειάς ήταν η επίσκεψη και η ενημέρωση των Γιατρών, οσον αφορά τη λειτουργία και χρήση των φαρμάκων και τα φαρμακεία της περιοχής προκειμένου να παίρνουν παραγγελίες. Η Ασφάλεια με υποχρέωνε, πριν επισκεφτώ τους Γιατρούς και τα Φαρμακεία των πόλεων που επισκεπτόμουν, κάθε φορά να

δίνω πρώτα παρών στην Ασφάλεια, όπου συγχά μου έκαναν σωματική έρευνα και με απειλούσαν. Με παρακολουθούσαν κατά πόδας. Μαλιστα μια φορά που πριν πάω στην Ασφάλεια της Κατερίνης επισκέφτηκα το φαρμακείο της Δ/ας Καίτης Κουκουβίτου. Πριν καλά καλά προλάβω να πάρω την παραγγελία με συνέλαβαν, με αποτέλεσμα να χάσω αργότερα λόγω αυτών των δεδωμένων τη δουλειά μου.

Τις εργασιακές μου υποθέσεις σε σχέση με την εταιρεία τις ειχα αναθέσει στον Δικηγόρο κ Κώστα Καπανίδη, τον οποίο ενημέρωσα για τη συμπεριφορά της ασφάλειας και τις επιπτώσεις που ενέργειες αυτές έχουν στη δουλειά μου. Οι πωλήσεις έπεφταν, ορισμένοι Γιατροί όταν μάθαιναν ότι ειχα ανοιχτούς λογαριασμούς με την Ασφάλεια...το ίδιο και τα φαρμακεία...Όταν παραέγινε το κακό, για να μην χάσω τη δουλειά ο κ Κώστας Καπανίδης και ο κ Τασινόπουλος Δημήτριος, πήγαν με πρωτοβουλία τους και έδωσαν ένορκη κατάθεση στο Ειρηνοδικείο Βεροίας. Η Εκθεση Ενόρκου Βεβαιώσεως των όσων αναφέρω πιό πάνω υπάρχουν στο αριθμό 34, του Ειρηνοδικείου Βεροίας.

Το σταμάτημα των εκτελέσεων και η μετατροπή της ποινής του θανάτου σε ισόβια έδωσε νέο όραμα στη ζωή, όχι μόνο στους μελλοθανάτους, αλλά σε όλους τους πολιτικούς κρατουμένους. Τον μεγαλύτερο όμως ψυχολογικό αντίκτυπο ειχε στους ανήλικους πολιτικούς, που κρατούνταν στη Μακρόνησο, τις διάφορες φυλακές ανηλίκων και ιδρύματα ανηλίκων και τα ψυχιατρεία. Με το σταμάτημα των εκτελέσεων οι ανήλικοι ξανά έπιασαν όχι μόνο τα όνειρα που ειχαν κάνει σαν παιδιά για τη ζωής αλλά και το νήμα της ίδιας της ζωής.

Τα παιδιά άρχισαν να ξεσηκώνονται. Έκαναν «αντιδηλώσεις» όσοι ειχαν κάνει δηλώσεις και ζητήσανε να φύγουν απ το δεξιό κλωβό στη Μακρόνησο ή ακτίνα στις φυλακές και τα ιδρύματα, όπου είχανε γνωρίσει όλες τις βρωμιές και ατιμίες της κολυμπήθρας του Σιλβάμ. Μια κολυμπήθρα στην οποία μέσα στις προϋποθέσεις, εκτός όλων των άλλων συμπεριελάμβάνταν και βιασμός των ανηλίκων απ τους σωτήρες του νέου Παρθενώνα. Τα παιδιά δεν αρκέστηκαν μόνο στις αντιδηλώσεις. Αρκετά παιδιά δεν δύστασαν σε ένδειξη διαμαρτίας για τη μή μεταφορά τους στις φυλακές των πολιτικών κρατουμένων να κάνουν απεργία πείνας, να καταταπίνουν τα κουτάλια. Σπάγανε το κουτάλι λειάνανε το μέρος του σπασίματος και καταπίνανε την ουρά. Ειδανε και αποείδανε οι αναμορφωτές της ελληνικής ψυχής κάνανε πίσω. Αναγκάστηκαν και τα πήγανε στο Λαύριο και από εκεί στο Νοσοκομείο, να τους βγάλουν τα κουτάλια απ το στομάχι. Ξεσηκώθηκαν και οι οικογένειες, άρχισε να βγαίνει και η βρωμιά τους, τα φορτώσανε και τα φέρανε στη δίκη μας την ερημιά.

Ερημιά, ξερημιά, εδώ, ήτανε ανάμεσα σε ανθρώπους, σε δικούς τους ανθρώπους, τα μαζέψαμε, τα περιθάλαψε, τους δώσαμε εκείνο που τους έλειπε, την αγάπη και την ανθρωπιά. Και την είχανε τόσο ανάγκη αυτά τα ανήλικα παιδιά που έρχονταν απ το Μεσαίωνα της Μακρονήσου, την Κασαβέτια, τη Βίδο κλπ. Ήταν καμία 40ρια, τα ειχανε φέρει πριν από κάμποσο καιρό στη διπλανή, στη μεγάλη αχτίνα. Κατασταλάξανε εδώ, σαν τα πουλιά μετά την καταιγίδα. Ηρεμήσανε, ανθρωπεύσανε, ξανά βρήκαν τον εαυτό τους. Δεν πρόλαβαν όμως να απολαύσουν τη θαλπωρή, να ηρεμήσουν και να αρχίσουν να ξεχνάνε και αυτό γιατί υπήρχανε και οι...άλλοι που ένοιωθαν ηττημένοι, που δεν εννοούσαν να χάσουν τη λεία τους ή τουλάχιστον να εκδικηθούν στο βαθμό που ειχαν προγραμματίσει...Δεν μπορούσαν οι «ελέω θεού» νικητές του εμφυλίου, να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Επρεπε να

ολοκληρώσουν το έργο. Σκαρφίστηκαν λοιπόν, και κατέστρωσαν ένα σατανικό και βρώμικο σχέδιο εξόντωσης: Να ρίξουν τα παιδιά βορά στους ποινικούς, τους πεινασμένους για σάρκα από χρόνια.

Ψάχνοντας βρήκαν κάποιο πρόσχημα, πως τάχα δεν ισχύανε οι αντιδηλώσεις που έκαναν στη Μακρόνησο. Ότι οι αντιδηλώσεις δεν ήταν μέσα στους φακέλλους και συνεπώς η παραμονή με τους κομμουνιστές ήταν παράνομη. Με αυτά τα επιχειρήματα διατάξανε το διευθυντή της φυλακής, να μετακινήσει τα παιδιά απ την ακτίνα των πολιτικών «των αμετανοήτων κομμουνιστών είς την οποία δεν επιτρέπεται να παραμείνουν» και να πάνε στην ακτίνα των ποινικών.

Οι ποινικοί το είχαν μάθει και μερικοί τρίβανε τα χέρια τους απ τη χαρά και δεν έλειψαν και οι τσακωμοί, για το ποιός θα επωφεληθεί. Ποιός θα έχει το δικαίωμα να διαλέξει...Τέτοια είχαν γίνει. Τα μαθαίναμε και τα είπαμε στα παιδιά, να ξέρουν τί τύχη τα περιμένει. Πριν τα πάρουν τα παιδιά, πήγε και ο εκπρόσωπος μας στο διευθυντή και του είπε τους λόγους για τους οποίους δεν έπρεπε να τα πάρουνε. Το θέμα είναι πολύ σοβαρό γι αυτό και δεν θα τα δώσουμε. Και ο διευθυντής, απάντησε πως θα την εφαρμόσει τη διαταγή, εστω και αν χρειαστεί να βάλει μέσα τη φρουρά με τα όπλα και ότι θα χτυπήσουν στο ψαχνό σε ενδεχόμενη αντίστασή μας.

Η διεύθυνση το απομεσήμερο, την ώρα που έπρεπε να ανοίξουν τους θαλάμους για προαυλισμό, μια κοστοδία από πενήντα (50) και πλέον φύλακες, μπήκανε με γκλόψ για να εφαρμόσουν το σχέδιο του Διευθυντή. Η εντολή ήταν με κλειδωμένους τους μεγάλους να ανοίξουν ένα θάλαμο, θα παίρνανε ένα παιδί και θα το βγάζανε έξω, μετά ένα άλλο και όταν θα τελείωνε ο ένας θάλαμος θα άνοιγαν τον άλλο. Οι μεγάλοι το πολύ που θα μπορούσαν να κάνουν, ήταν να βάλουν τις φωνές. Ας φωνάζαμε όσο θέλαμε, αυτοί τα παιδιά θα τα παίρνανε ένα, ένα. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε εκτός απ τις φωνές τις δικές μας να τους εμποδίσει στην εφαρμογή του σχεδίου.

Μια μεσοτοιχία τα χώριζε απ τη νέα σκλαβιά, την ντροπή που τα περίμενε. Και τότε τα παιδιά, συνειδητοποίησαν πως κανένας δεν μπορούσε πια να τα βοηθήσει, πολύ περισσότερο να τα σώσει. Αντιλήφθηκαν, πως τη σωτηρία τους και την ανθρωπιά τους την κρατάγανε στα δικά τους χέρια. Χωρίς να πεί και να ξέρει κανείς τίποτε, είχανε συνεννοηθεί μεταξύ τους και το είχανε όλα αποφασίσει να υπερασπιστούν με το μόνο μέσο που τους είχε απομείνει όπως και στη Μακρόνησο : Τη ζωή τους με τη Ζωή. Και τότε συνέβει το καταπληκτικό και ανεπάντεχο. Μόλις άνοιξαν τον πρώτο θάλαμο και βγάλανε τον πρώτο ανήλικό έξω, το βάζει στα πόδια το παιδί και τρέχοντας με φόρα πήγε και χτυπάει το κεφάλι του στο ντουβάρι της αυλής. Το παιδί έπεσε κάτω αιμόφυρτο και λυπόθυμο. Και ενώ δεν ξέρανε ακόμα σε πιά κατάσταση ήταν το πρώτο παιδί, έβγαλαν το δεύτερο, που και αυτό μόλις το βγάλανε απ το θάλαμο, τους ξέφυγε απ τα χέρια τρέχοντας χτύπησε και αυτό το κεφάλι του στον τοίχο. Γεμάτο αίματα έπεσε και αυτό κάτω. Οι φύλακες τα χάσανε, δεν ξέρανε πιά τι να κάνουν. Κάποιοι βαθμοφόροι τρέξαν να ενημερώσουν το διευθυντή, μερικοί πήγαν προς τα χτυπημένα παιδιά που ήταν ακίνητα, ενώ εμείς φωνάζαμε δυνατά να σταματήσει το έγκλημα. Στο μεταξύ το τρίτο παιδί που το είχανε βγάλει έξω και το κρατάγανε μερικοί χειροδύναμοι και αυτό αγωνίζονταν να τους ξεφύγει, να πάει και αυτό να χτυπήσει το κεφάλι του στη μάντρα. Να δώσει με την πράξη του αυτή ένα μάθημα στα....

Υστερα απ αυτήν την εξέλιξη μόνο ηλίθιοι δεν θα έπαιρναν το μήνυμα. Και ο διευθυντής δεν ήταν βλάκας. Διέταξε να σταματήσει η επιχείρηση. Κατάλαβε,

οτι και αν τη συνέχιζε και τα πήγαινε τα παιδιά στην διπλανή αχτίνα, θα είχαν να αντιμετωπίσουν και εκεί την ίδια κατάσταση, γιατί και εκεί υπήρχε μαντρότοιχος. Το πήρε, το μήνυμα, το μετάφρασε σωστά και αναδιπλώθηκε. Τα δυό παιδιά τα πήγαν στο Νοσοκομείο. Το ένα έπαθε μεγάλη βλάβη. Μια πέτρα που προεξείχε του τα άνοιξε...Οταν διαμαρτυθήκαμε, μας ψέλλισε τη γνωστή δικαιολογία για τις διαταγές των ανωτέρων. Σαν απάντηση, του θυμίσαμε την απάντηση που πήρανε στη δικαιολογία αυτή (εφαρμογής διαταγών) οι Γερμανοί εγκληματίες στη Νυρεμβέργη. Ακούγοντας την απάντηση μας του κακοφάνηκε. Μας έφτανε που παρά το κόστος η ιστορία είχε καταγράψει ακόμα μια σελίδα, εστω και άγνωστη, για την ελευθερία.

Ιστορίες χωρίς τέλος. Το έργο της κρεατομηχανής συνοδεύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενό τους ήταν ό προπομπός το τι θα ακολουθούσε (...) «Όσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως ήθελον εμείνει εις τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις, σας δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκκαλα με τη βαρειά. Θα παθάνετε, κατά τρόπον που ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμεν: Ο,τι γνωρίζατε εις το παρελθόν, και ό,τι εζήσατε ως κρατούμενοι υπό της χωροφυλακής ξεχάστετο. Ο νικητής εθνικός στρατός δεν παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμείς κυβερνούμε. Προσέτι, λάβετε υπόψιν οτι ήμεις εδώ μεθούμε με κρασί, ούζο και χασίς! Δια αυτό λάβατε τας αποφάσεις σας. Όλοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο και να υπογράψετε τας ετοιμούς δηλώσεις μετανοίας»! Αλλιώς θα σας σκοτώσουμε όλους να λήψη η σπορά σας. Θα κάνουμε την Ελλάδα με πεντακάθαρους Ελληνες. Με αυτούς θα κάνουμε την μεγάλη Ελλάδα!!!

Ο άνθρωπος αυτός που τα έλεγε αυτά ήταν ο Δημήτριος Ιωαννίδης, ο εκολαπτόμενος δικτάτορας, υποδιοικητής τάγματος, τότε με το βαθμό του λοχαγού. (...)Τελειώνοντας ο Ιωαννίδης, τη θέση του πήρε ο διοικητής του Α2(...) ό λοχαγός Παναγόπουλος: «Όσοι από εσάς κάνετε την απρονοησία να μήν προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο, μέχρι την τρίτην απογευματινήν ώρα, να κακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιά ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια»!

Πράγματι ο νικητής στρατός κατά τους επιβήτορες της εξουσίας και τα πρωτοπαλλήκαρα της Μακρονήσου, δεν αστειεύονταν. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι μετά από κάθε μάχη με το Δημοκρατικό στρατό, ξεσπούσε σε όλη την επικράτεια της χώρας ενα κύμα διωγμών, στα νησιά και τη Μακράνησο, μέτρα στέρησης και βασανισμών και στις φυλακές, διατάζανε να στήσουνε στον τοίχο αντί για δύο ή πέντε, όκτω και δώδεκα. Αυτοί πιά δεν ήταν κατάδικοι, όμηροι ήτανε, αποθήκη μελλοθανάτων. Ετσι λειτουργούσαν οι φυλακές. Δεν ειχε και πολύ σημασία, αν αυτοί οι κρατούμενοι ειχανε κάνει «φόνο» ή όχι. Κάποιοι έπρεπε να καταδικαστούν για να δέσει το πράγμα, μιας και πηγαίναμε για τον Εμφύλιο. Εμφύλιος πόλεμος δεν γίνεται χωρίς να προηγηθούν δολοφονίες γενικά και προσωπικοτήτων ειδικά: Κ.Βιδάλη, Πόλκ (τον δολοφώνησαν οι ίδιοι), Γ. Ζέβγο, τον Λαδά κλπ και χιλιάδες αλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι.

.... «Αυτή η μεγάλη και Νέα Ελλάδα όμως» που θα έκαναν μετά απ τη δική μας εξαφάνιση καθώς έλεγαν οι επιβίτωρες της εξουσίας, δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να γίνει με την ύπαρξη και λειτουργία του πολυκέφαλου, υπερ τροφικού και γιγαντομένου παρακράτους, τον διογκούμενο απ το διχασμό του 1916-22 και τον δοσιλογισμό. Την προσαύξησή του με την Πέμπτη μεταξική φάλαγγα και τον γεωμετρικό πολλαπλασιασμό του στη

διάρκεια της τετράρχονης κατοχής και σε συνέχεια με τις πολυάριθμες συμμορίες που οργάνωσαν οι Άγγλοι.

Η δικτατορία της 4ης Αυγ/του ήταν έναν μεγάλο σχολείο χαφιεδισμού και προδοσίας. Ένα σχολείο που τους μαθητές του, οι κατακτητές τους προσέλαβαν, όπως και τους μηχανισμούς, τους χρησιμοποίησαν στο σύνολο, σαν το πιο πολύτιμο συμπλήρωμα των δικών τους καταπιεστικών, χαφιεδικών και δολοφονικών υπηρεσιών. Μηχανισμούς που μας τούς κληροδότησαν εμπλουτισμένους και με τις δικές τους κατοχικές επιδόσεις και προσθήκες. Ένα μηχανισμό που ήξερε να βασανίζει, να απαξιώνει τον Άνθρωπο και την Ανθρώπινη ζωή και να τον δολοφονεί με τον ευκολότερο τρόπο. Και κυρίως να πείθει τον δολοφονημένο, ότι πρέπει να νοιώθει και ευχαριστημένος για την υπηρεσία που πρόσφερε στον συνάνθρωπο αφαιρώντας του μια ανάξια για αυτόν ζωή. Ένα μηχανισμό, που όχι μόνο οργάνωσε επίσημα τον χαφιεδισμό, αλλά του έδωσε οργανωτική δομή και καθοριστικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Ένα μηχανισμό που μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, αντί να διαλυθεί όπως προέβλεπε η συμφωνία, διογκώθηκε με τις διάφορες συμμορίες.

Την στρατιωτική νίκη την κατοχύρωσαν με την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Μια νίκη απροσδόκητη που ο ντόπιος φασισμός, δεν θα την άφηνε καθόλου ανεκμετάλλευτη. Θα την αξιοποιήσει κατά τον αποτελεσματικότερο τρόπο για να αποκομίσει ανέλπιστα κέρδη. Στηριζόταν, άλλωστε, σε πολύ γερές πλάτες, στον αγγλικό παράγοντα που η προσφορά του ήταν καθοριστική. Έτσι η αμαρτωλή και χρεωκοπημένη-συσπείρωμένη αντίδραση με το τόσο βεβαρυμένο παρελθόν-μητρώο απ την ανοικτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες αγωνιστών της Αντίστασης και την αναληψία της απέναντι στο χειμαζόμενο λαό μας τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα με δικές μας δαπάνες πέτυχε ένα θρίαμβο. Μετά τη υπογραφή λύθηκαν τα χέρια τους, μιά και έλειψε το αντίπαλο δέος (όπως το 1989 το δέος ΕΣΣΔ για τις ΗΠΑ). Ο ένοπλος λαϊκός στρατός. Απαλλαγμένοι πιά μεθόδευσαν την τελική εξάρθρωση και τον αφανισμό του προοδευτικού κινήματος. Για να σιγουρευτούν και για την πολιτική τους επικράτηση και να ησυχάσουνε μιά για πάντα, δεν έπρεπε να μείνει τίποτε όρθιο απ τις λαϊκές κατακτήσεις, που τις γεύτηκε ο λαός στην ελεύθερη Ελλάδα. Η συνέχιση αυτών των κατακτήσεων ήταν επικίνδυνη. Με βάση το σχέδιο που καταρτίστηκε απ τους σκοτεινούς εγκεφάλους ξένους και δικούς μας, εφαρμόστηκε σε ολόκληρη τη χώρα. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας, ξεκίνησε ένα όργιο πρωτοφανούς βίας και αυθαιρεσίας κατά παντός Αντιστασιακού και αυτών που είχε και την παραμικρή σχέση με το ΕΑΜικό κίνημα.

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά τις συμφωνίες που έγιναν ανάμεσα στην τότε φασιστική Δεξιά-κυβέρνηση του Καΐρου, και τους Άγγλους, με την ηγεσία ενός αξιοθαύμαστου λαϊκού κοινωνικό-απελευθερωτικού κινήματος στο Λίβανο, Καζέτρα και Βάρκιζα, θα διαπιστώσει ότι οι συμφωνίες αυτές ανάμεσα στους δύο-τρείς συμβαλόμενους ήταν και ανισόμερες και άδικες. Ανισόμερες γιατί ο ένας των συμβαλόμενων το ΕΑΜ, ήταν κάτοχος του αντικειμένου που διαπραγματεύονταν-πρόσφερε στους άλλους συμβαλόμενους και άδικες γιατί το ΕΑΜ, έλεγχε σχεδόν ολόκληρη την Ελλάδα, με εξαίρεση ένα μικρό κομμάτι που είχε υπό την κατοχή τους ο Ζερβας στην Ηπειρο και την Πλατεία Συντάγματος. Είχε πολιτικές οργανώσεις σε όλη την ελληνική επικράτεια και εκατό (130,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό. Είχε εκλέξει με εκλογές

τους αντιπροσώπους απ όλη τη χώρα και τη Συντονιστική Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης .(ΠΕΕΑ). Ασκούσε εξουσία, πολιτική, στρατιωτική, διοικητική και πολιτιστική. Είχε οργανωμένη τοπική Αυτοδιοίκηση, λειτουργούσε η λαϊκή Δικαιοσύνη, Εθνική Πολιτοφυλακή κλπ. Λειτουργούσε το σύστημα υγείας και η εκπαίδευση. Είχε, έλεγχε και ασκούσε επι τριετία τουλάχιστον ανενόχλητα την εξουσία. Εξουσία αποδεκτή από εχθρούς και φίλους.

Οι άλλοι συμβαλόμενοι, η φασιστική τότε Δεξιά-Κυβέρνηση του Καΐρου και Νεοκατακτητές Αγγλοι, εκτός απ την ορεινή ταξιαρχία σε στρατό, τους δοσιλόγους, τους μαυραγορίτες και απόντες, αυτοί που γύρισαν την πλάτη στην ελλαδίτσα μας, στις πιό κρίσιμες ώρες και στιγμές.Τους οικονομικούς εγκληματίες, τα «Τάγματα Ασφαλείας», την «ειδική Ασφάλεια», τους κουκουλοφόρους, το παρακράτος και τους διάφορους ποικιλώνυμους εθνοϊσμούς.

Αν εξαιρέσει κανείς μερικούς απ τον λιγοστό στρατό, που και αυτός είχε μετατραπεί σε μισθοφορικό-πραιπορινό, όλοι οι άλλοι στηλοβάτες και υποστηρικτές του δευτερου συμβαλόμενου, ήταν υπόλογοι στη συνείδηση του λαού. Εκτός απ αυτούς, δεν είχαν αλλο κανένα ατού στα χέρια τους να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα, για να πάρουν απ το ΕΑΜ, που την κατείχαν την πολυπόθητη εξουσία. Το μόνο που είχαν να προσφέρουν σαν αντάλλαγμα ήταν η αποκήρυξη και αυστηρή καταδίκη των συνεργατών των κατακτητών. Αυτών ακριβώς που ήταν δυνάμει οι μοναδικοί συμμάχους τους.

Αφού αυτούς που θεωρούσε συμμάχους, έπρεπε να συλληθφούν και περάσουν από ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, δεν έμεινε πιά στους δεύτερους συμβαλόμενους σαν διαπραγματευτικό ατού για να πάρει αυτός την εξουσία παρά μόνο την ΥΠΟΓΡΑΦΗ. Την υπογραφή που έβαζε κάτω από τρία σύμφωνα που έκανε με την Εθνική Αντίσταση και τη ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΗ, για την πιστή τήρηση και εφαρμογή των υποχρεώσεων που θα αναλάμβαναν έναντι του ελληνικού λαού, του οποίου τον αγώνα και τις θυσίες, πριν και όταν έβαζαν την υπογραφή τους θαύμαζαν τιμούσαν, αναγώριζαν και έκλιναν «ΓΟΝΙ».

Εξη ήταν οι βασικοί όροι-κλειδιά στις διαπραγματεύσεις Εθνική Αντίσταση και την κυβέρνηση του Καΐρου, υποκατάστατο του Φόρει Οφισ, της τότε φασιστικής Δεξιάς. Το πόσο νόμιμες ήταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά ,είναι ενα πρόβλημα που δεν απαντήθηκε ακόμα. Το σύμφωνο του Λιβάνου διελάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της Εθνικής Ενότητας και προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η πολυπόθητη ενότητα το ΕΑΜ, έκανε όσες παραχωρήσεις ήταν δυνατόν να γίνουν για να σχηματιστεί η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Σε όλα τα σύμφωνα δυό ήταν οι όροι που αναλάμβανε την ευθύνη να εκπληρώσει το ΕΑΜ ΕΛΑΣ. α) στο σύμφωνο της Καζέρτας να μήν καταλάβει ο ΕΛΑΣ την Αθήνα. και β) Με την συμφωνία της Βάρκιζας να παραδόσει ο ΕΛΑΣ τακτικός και εφεδρικός τα όπλα και σε συγκεκριμένο μάλιστα αριθμό.

Οι υπόλοιποι τέσσεροι (4) συμφωνηθέντες όροι την ευθύνη για την υλοποίηση την είχε η κυβέρνηση και οι εγγυητές Αγγλοι α) η εξουσία πηγάζει από το λαό και ασκείται στο όνομα του λαού. β) η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδας-δοσίλογοι, συνεργάτες παρακράτος κλπ-και των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. γ) Εκκαθάριση στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας, και σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και δ) ειρήνη και ομοψυχία, ώστε να μπει η χώρα σε ομαλό πολιτικό βίο και δημοκρατική διακυβέρνηση,

Η κυβέρνηση της «Εθνικής Ενότητας» ήταν μια μεγάλη πατριωτική θυσία απο μέρους της Αριστεράς και μια μεγάλη πολιτικάντικη απάτη εκ μέρους της Δεξιάς και των Αγγλων, γεγονός που το επιβεβαίωσε κομπάζοντας ο Παπανδρέου, λέγοντας ότι «κατάβηκε στο Κάϊρο και στο Λίβανο για να «τσουβαλιάσει» ύπουλα την Αριστερά και την ένοπλη δύναμή της.

Αυτή λοιπόν την εξουσία, που είχε, κατείχε και ασκούσε επί τρία και πλέον χρόνια διαπραγματεύονταν να παραδόσει το ΕΑΜ, με τη συμφωνία της Βάρκιζας στην δοτή απ τους άγγλους κυβέρνηση, με διασφαλισμένες υποτίθεται τις τέσσερες εστω προϋποθέσεις. Προϋποθέσεις που θα έδιναν τη δυνατότα στη χώρα να προχωρήσει μπροστά. Επειδή οι όροι που με τόση άνεση και κυνισμό θα υπέργαφε η φασιστική Δεξιά, στρέφονταν ουσιαστικά κατά των δικών της στηριγμάτων-συμμάχων περιείχαν μια έντονη και ευδιάκριτη αντίφαση. Μια αντίφαση που ήταν διαμετρικά αντίθετη με το περιεχόμενο του κειμένου. Οι όροι που αποδέχονταν και θα αναλάμβανε με την υπογραφή που βιάζονταν να βάλει κάτω από ένα κείμενο στρέφονταν ουσιαστικά εναντίον των δικών της οπαδών και δυνάμεων. Οπαδών και δυνάμεων, που αμέσως μετά την υπογραφή, έπρεπε να συλλάβει και να «επιβάλει σκληρές κυρώσεις». Γι αυτή ακριβώς την αντίθεση που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας που συνέταξαν οι συμβαλόμενοι με την συμμετοχή και των Αγγλων και σε λίγο θα υπογράφονταν, οι αντιπρόσωποι της Αριστερας εξέφρασαν αμφιβολίες για την καλή και πιστή τήρηση και εφαρμογή της συμφωνίας των όσων θα υπέγραφε η Δεξιά, αφού οι όροι αυτοί είχαν στο στόχαστρο τους δικούς τους οπαδούς και συνεργάτες.

«...Ενα κείμενο που θα αποτελούσε «ενα ακατάλυτο σύμφωνο, εκφράζοντας τας επιταγές της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική αντιπροσωπεία εξήτησεν όπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτησις και διάδοσις των πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διακήρυξαν και η συνειδησίς των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθη». Αυτά οσον αφορά την συμφωνία του Λιβάνου.

Η διάπραγματεύσεις για τη συμφωνία της Βάρκιζας, δεν ήταν διμερής ανάμεσα στην κυβέρνηση και το ΕΑΜ, αλλά τριμερής. Συμμετείχαν σ αυτή και οι Αγγλοι με εκπροσώπους τους τον κ Μάκ Μίλαν και τον κ Λύπερ πρεβευτή της Αγγλίας. Τις αμφιβολίες αυτές της Αριστεράς, για την σωστή και πιστή εφαρμογή των όρων που περιείχε το κείμενο της συμφωνίας, ανέλαβε όχι μόνο να τις διασκεδάσει την τελευταία μέρα πριν απ την υπογραφή, κ Μάκ Μίλαν και ο κ Λύπερ, λέγοντας πως : «πρέπει να έχουν εμπιστοσύνη τουλάχιστο σε αυτούς -τους Αγγλους που είναι παρόντες στις διαπραγματεύσεις και περιβάλουν-εγγυήθηκαν τη συμφωνία με το κύρος της Βρετανικής Αυτοκρατορίας».

Πριν απ τη συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενάρη του 1945-η συμφωνία της Βάρκιζας υπογράφηκε στις 12,2,45-με δόλο ή για δόλο, η δοτή και στηριγμένη στους Αγγλους κυβέρνηση της πλατείας Συντάγματος-το ΕΑΜ είχε φύγει απ την κυβέρνηση-εξέδωσε την υπ αριθ 6 Συντακτική Πράξη «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού».Η υπογραφή και η έκδοση αυτής της Συντακτικής Πράξης, αν δεν είχε εκδοθεί με δόλο προκειμένου να πεισθεί το ΕΑΜ για τις καλές «προθέσεις

της Δεξιάς και των Αγγλων», αλλά με πραγματική διάθεση να γίνει η κάθαρση και να μπει η χώρα απαλλαγμένη απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και του παρακράτους στον ομαλό πολιτικό βίο, θα αποτελούσε τη βάση για την μεταπολεμική αναγέννηση της Ελλάδας. Αυτή η Συντακτική Πράξη αν δεν είχε εκδοθεί πριν απ τη Βάρκιζα, το περιεχόμενο της θα έπρεπε να αποτελέσει οπωσδήποτε προϋπόθεση της συμφωνίας η έκδοσή του. Αλλωστε το άρθρο 7 της συμφωνίας προβλέπει τον τρόπο, τους τόμεις του κρατικού μηχανισμού και το βάθος του παρελθόντος χρόνου που έπρεπε να γίνει η εκκαθάριση.

Με τη συμφωνία της Καζέρτας, ζήτησαν να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και δεν κατέβηκε. Με τη συμφωνία της Βάρκιζας ζήτησαν απ την Αριστερά τον αφοπλισμό της. Η Αριστερά κράτησε όπως πάντα το λόγο της. Παρέδωσε τα όπλα και τα κανόνια που πρόβλεπε η συμφωνία. Η Δεξιά και οι Άγγλοι εκπρόσωποι στην υπογραφή της συμφωνίας, που με την υπογραφή ανέλαβαν την πολιτική και Νομική ευθύνη να σεβαστούν τα πολιτικά φρονήματα των στρατιωτών, των ναυτών, των αξιωματικών του ΕΛΑΣ και του λαού γενικότερα, που εγγυήθηκαν ότι θα κάνουν πράξη τα όσα συμφώνησαν όχι μόνο δεν σεβάστηκαν το περιεχόμενο του κειμένου κάτω απ το οποίο έβαλαν την υπογραφή, αλλά την επομένη και αυτής της υπογραφής άρχισε ο κατατρεγμός και η συστηματική εξόντωση οικονομικά, κοινωνικά και βιολογικά ακόμα των ανθρώπων του ΕΑΜ. Αυτούς που με την υπογραφή τους ανέλαβαν την ευθύνη να προστατεύσουν και εγγυήθηκαν να υπερασπιστούν από τυχόν παραβίαση των συμφωνιών.

Το Γ! ψήφισμα και ο Νόμος 509 που έθεταν σε δράση τα έκτακτα μέτρα και τα έκτακτα στρατοδικεία, για να λειτουργήσουν ηθελαν και την αντίστοιχη υποδομή. Τους μηχανισμούς εκείνους που θα προμήθευαν την πρώτη ύλη για την εύρημη και σε εικοσιτετράωρη βάση λειτουργίας τους Για το σκοπό αυτό ργανώθηκαν ένοπλες «συμμορίες» που αποτελούνταν από κάθε είδους κοινωνικά αποβράσματα με επικεφαλής επώνυμοι «εθνικόφρονες», που απλώθηκαν σαν τη μαύρη ακρίδα σε ολόκληρη την χώρα. Για την ιστορία θα αναφέρω ενδεικτικά μερικές απ αυτές με το όνομα του «επώνυμου» αρχηγού και την περιοχή της δράσης τους. Μακεδονία : Όλες οι ΠΑΟτζήδικες και Αγάδικες, Ραποτίκας κλπ συνεργαζόμενες με τους κατακτητές οργανώσεις. Μεσσηνία: Μαγκανάρης. Λακωνία: Κατσαρέας, Παυλάκος. Θασσαλία: Σούρλας-η συμμορία αυτή έσφαξε και το δημοσιογράφο Κ. Βιδάλη-Τσαντούλας. Λαμία Βουρλάκης. Ηπειρος: Καλιοδημήτρης. Βάλτος: Κρανιάς κλπ.κλπ.

Μέσα σε τέσσερους μήνες είχαν γίνει 110 μπλόκα, εντελώς κατά το γερμανικό σύστημα και απ τους ίδιους ανθρώπους. Υστερα τα μπλόκα έγιναν αναρίθμητα στις συνοικίες των πόλεων και των χωριών .Τα πογκρόμ κατά παντός αριστερού, πήρε απίστευτες διαστάσεις. Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο, χώθηκαν στη φυλακή, κυνηγήθηκαν στα βουνά. Ξεκινούσαν με τους ξυλοδαρμούς καταλήγανε στις δολοφονίες. Οι ένοπλοι αυτοί κατά παραγγελία «αγανακτισμένοι» εθνικόφρονες με την «διακριτική» παρουσία των δυνάμεων ασφαλείας, χτυπούσαν με μια ανύποτη μανία τους άοπλους αγωνιστές.Την ίδια τύχη είχαν και όλα τα στελέχη του πολιτικού εθνικού κινήματος: Άντρες, γυναίκες ακόμα και παιδιά συλλαμβάνονταν και ανακρίνονταν να μαρτυρήσουν που κρύβεται ο ΕΑΜοβούργαρος πατέρας, αδερφός, θείος και οι όποιοι καταζητούμενοι συγγενείς. Στα χωριά έμειναν οι γέροι, οι γρηές και τα μικρά παιδιά και οι γνωστοί και μη εξαιρεταίοι πρώην συνεργάτες.

Μερικοί «εθνικόφρονες» δοσίλογοι και συγγενείς δοσιλόγων ένοπλοι, σε κάθε χωριό, με την συμπαράσταση της εθνοφυλακής, της χωροφυλακής και κυρίως των μεταδεκεμβριανών αρχών είχαν, εγκαταστήσει δικά τους ασύδοτα και ανεξέλεγκτα βιλαέτια. Εμπαιναν τις νύχτες στα σπίτια των αγωνιστών, κλέβανε το βιός τους, ακόμα και τις προίκες, Κούρευαν γυναίκες, βίαζαν κορίτσα, έδερναν γέρους και γρηές, έκαιγαν σπίτια, ξερίζωναν δέντρα και αμπέλια, άρπαζαν ζώα και καταλάμβαναν τα χωράφια όσων είχαν φύγει στο βουνό και συχνά σκότωναν ύπουλα σε ενέδρες. Δεκάδες συμμορίες ενόπλων που αργότερα μετονομάστηκαν σε ΤΕΑ, ΜΕΑ, ΣΕΑ και οι «αρχές» δεν έκαναν τίποτε για να σταματήσει αυτό το όργιο βίας. Αυτή η φοβερή φρίκη. Για αρκετούς απ' αυτούς εκκρεμούσαν μηνύσεις για συνεργασία με τους κατακτητές. Με αυτά που έκαναν δείχνανε ότι πράγματι ήταν όλοι τους εγκληματίες, δειλοί και άνανδροι.

Ετσι οι εγκληματικές πράξεις αποτελούσαν το αντίτιμο της καταδίκης που θα είχαν υποστεί, αν δεν βοηθούσαν στην εξαφάνιση των ανθρώπων που ζητούσαν την καταδίκη τους για τα εγκλήματα που διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Εχοντας σε βάρος τους αυτή την ενοχή ο καθένας καταλαβαίνει τον τρόπο με τον οποίο έδρασαν οι συμμορίες αυτές.

Η Δεξιά όμως, ύπουλη και υποκριτική, ανέντιμη και κακόπιστη, διαποτισμένη μέχρι το μεδούλι απ' τον βασιλό-μεταξικό και τον κατοχικό φασισμό και νοιώθοντας μειωμένη απ' την μήν συμμετοχή στην Αντίσταση, γεμάτη μίσος και εκδίκηση περίμενε την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, για να ριθχεί εναντίον της Αριστερά, άνανδρη και δολοφονική. Είναι ζήτημα αν σε ολόκληρη την ανώμαλη και περιπετειώδη νεοελληνική ιστορία, υπάρχει παράδειγμα μεγαλύτερης Πολιτικής Ατιμίας, απ' την συμπεριφορά της Δεξιάς και του παλιού Κέντρου την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας.

Πρώτα οι Αθηναϊκοί δρόμοι που οι ΕΛΑΣίτες γύριζαν απ' το βουνό στα σπίτια τους μετά την παράδοση των όπλων και μετά οι δρόμοι των μεγάλων πόλεων και ειδικά στην ύπαιθρο ξετυλίγονταν σκληρές φρίκης. Στην επιστροφή μετά την παράδοση των όπλων οι ΕΛΑΣίτες προπηλακίζονταν, δέρνονταν, τους ξέσχιζαν τα ρούχα, τους ξερίζωναν τα μαλλιά. Τραμπούκοι, αλήτες και μέλη φασιστικών οργανώσεων: Χίτες, Μίτες και Βενίτες, με αλλαλαγμούς χαράς τσαλαπατούσαν και ποδοπατούσαν στην ασφαλτο και το χώμα, τους πριν από λίγο αγωνιστές και ανάμεσά τους και πολλοί ήρωες. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας: Ήταν το μεγαλύτερο έγκλημα το να έχεις διατελέσει ΕΑΜίτης και ΕΛΑΣίτης.

Ακριβώς γι αυτόν τον σκοπό υποτίθεται στις 20 του Γενάρη 1945, σύμφωνα με την υπ αριθ 6 Συντακτική Πράξη «περι επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά του εχθρού» σαν δοσίλογοι θα τιμωρούνταν. Και προσδιόριζε επακριβώς ποιούς εννοούσε. Αυτή η Συντακτική πράξη αποτέλεσε την μεγαλύτερη εγγύηση για το ΕΑΜ, την οποία Σ.Π ξανά επικαλούμε προκειμένου να επιβεβαιωθεί η αντίφαση ανάμεσα στα λόγια κατά την υπογραφή και στο τί θα ακολουθούσε μετά την υπογραφή. Ετσι η Σ.Π πρόβλεπε 12 κατηγορίες δοσιλόγων:

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945, ήταν θάνατος ή ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο 3 ετών, ανάλογα με την ιδιότητα ή τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα ή τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει επίσης και μερική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

Είναι γεγονός ότι η έκδοση αυτής της Συντακτικής Πράξης, ήταν αναμενόμενη απ το λαό και η εκδοσή της όπως ήταν φυσικό προκάλεσε κάποια ανακούφιση, αφού η Συντακτική Πράξη άνοιγε το δρόμο για την τιμωρία των δοσιλόγων και των παρακρατικών, που και αυτοί συνέβαλαν να μεγαλουργήσει ο δοσιλογισμός ειδικά στα θέματα κατάδοσης, συλλήψεων, συγκρότησης από κοινού με τους κατακτητές μηχανισμών και σύσταση «εταιρειών», για την σύλληψη, ομηρία, καταδίκη εκτέλεση Ελλήνων αγωνιστών και εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία και τον πόνο του λαού.

Τα αδικήματα όμως αυτά που αναφέρει η Συντακτική Πράξη του 1945, παραγράφονται σε 6 μήνες από τη δημοσίευση της Συντακτικής Πράξης, έφ' όσον δεν έχει ασκηθεί ποινική αγωγή αυτεπάγγελτα ή δεν έχει επιβληθεί μήνυση εναντίον των ενόχων. Αυτό ήταν το πρώτο πλεονέκτημα των δοσιλόγων. Για την εκδίκαση των αδικημάτων αυτών είχαν συσταθεί στην έδρα κάθε Εφετείου, ένα ή περισσότερα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων. Βέβαια, τα δικαστήρια μπορεί να προβλέπονταν απ τη Σ.Π, την επομένη όμως της Βάρκιζας, αυτούς για τους οποίους ο λαός θα υπέβαλε μύνηση να συλληφθούν και να δικαστούν, ήταν αυτοί που πήραν το πράσινο ΦΩΣ και έσερναν στα αστυνομικά τμήματα να τιμωρηθούν για το «έγκλημα» που οι ίδιοι διέπραξαν, την Εθνική Αντίσταση επειδή πολέμησαν τους κατακτητές.

Με πολύ ελάχιστες δίκες και καταδίκη μερικών επώνυμων δοσιλόγων, έκλεισε το θέμα της κάθαρσης του δοσιλογισμού και του παρακράτους. Ενώ ο δοσιλογισμός ήταν το κυρίαρχο μεταπολεμικό θέμα, την μεταπελευθερωτική εξουσία ούτε καν την απασχόλησε. Και δεν την απασχόλησε γιατί το σχέδια «MANNA», είχε προβλέψει την μετατροπή των δοσιλόγων σε «αγωνιστές». Για το πώς έγιναν οι ελάχιστες δίκες, μερικών πρωταγωνιστών-Ράλλης, Τσολάκογλου, Μπουραντά, Λάμπρου κλπ. Δίκες με τις οποίες έκλεισαν οριστικά και αμετάκλητα αυτό το καθοριστικής σημασίας για την μεταπελευθερωτική πορεία της χώρας θέμα. Το ίδιο ισχύει και με το σκεπτικό που αυτές οι μερικές δίκες έγιναν υπάρχουν δύο αγορεύσεις συνηγόρων εκείνης της εποχής, που όχι απλώς προϊδέαζαν, αλλά και έπειθαν για την πρόθεση να διατηρηθεί ακμαίος και αλώβητος ο δοσιλογισμός στη χώρα μας.

Χαρακτηριστικό του τρόπου που λειτουργούσαν τα δικαστήρια αυτά είναι η αγόρευση του συνηγόρου Κώσταντίνου Τσουκαλά, στη δίκη του Μπουραντά. Είπε επι λέξη αγορεύοντας : «Με την απόφασίν σας, κύριοι δικασταί, δεν πρόκειται να δικάσετε τον Μπουραντάν, που οπωσδήποτε θα τον αθώσετε, και που με το σκεπτικόν της αποφάσεώς σας οφείλετε να εξάρτε τους «ευγενείς αγώνας του». Αλλά πρόκειται να δικάσετε μεταξύ ημών, δηλαδή της πολιτικής πλευράς του Μπουραντά και των ανθρώπων του και της αντιθέτου πολιτικής πλευράς...».Και ο γνωστός για την κατοχική δράση του συνηγόρος του Μπουραντά Κουλουμβάκης στην αγόρευσή του καταλήγει : «Η παρτίς τους ευγνωμονεί»!!! Στη δίκη του Τσολάκογλου και του Ράλλη αυτοί που πήγαν μάρτυρες υπερασπίσεως ήταν πολιτικοί. τους οποίους ο Ράλλης, προκειμένου να σταθούν στο ύψος των «περιστάσεων» τους απείλησε με αποκαλύψεις...

Ήταν τόση η αγανάκτηση και η αγωνία του λαού, για το πού θα οδηγηθεί η χώρα αν συνεχίσει αυτή η ηθική κατάπτωση και αποσύνθεση, αυτή η αναφανδών εύνεια και η ατιμωρησία προς τους πρωτεργάτες δοσίλογους, και τους παρακρατικούς που υποχρέωσε τον υφυπουργό των εξωτερικών της Αγγλίας κ Μάκ Νήλ, να έρθει στην Ελλάδα για να «ερευνήσει την κατάσταση». Σε τέτοια τραγική κατάσταση είχαν φτάσει τα πράγματα, που αν δεν είχε

σκοπό να καλύψει του ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς ο κ Μάκ Νήλ, αβίαστα θα διαπίστωνε πως η ελληνική Δεξιά, κακοαναθρεμμένη και κακομαθημένη απ τους Τόριδες και τον Τσιώρτσιλ, τις μηχανοραφίες του κ Λύπερ, τα τάνκς, τα καράβια και τα Αεραπλάνα του κ Σκόμπυ, έκαναν ό,τι ήταν απαραίτητο να επανέλθει η χώρα πλησίον στην 4ο Αυγ/ανή περίοδο. Περίοδο για την οποία τόσο πολύ συνέβαλε για την επικρατησή του το 1936 η Αγγλία, καθώς και το γεγονός ότι για να επανέλθει και να εδραιωθεί το νεοφασιστικό καθεστώς μεταπελευθερωτικά η νέα αγγλική κατοχή της χώρας, έπαιξε πρωταρχικό ρόλο και για να τον επιβάλει, ήταν επόμενο ότι αυτή η πολιτική θα οδηγούσε την Ελλάδα σ αυτό το τραγικό σημείο.

Οι Αγγλοι όχι μόνο ήθελαν τη δικτατορία, αλλά έκαναν το πάν να την επιβάλουν. Σε αυτό τους βοήθησε συνειδητά και ο ίδιος ο Βενιζέλος με την «αναφώνησή» του περιβόητου «Ζήτω ο Βασιλεύς». Ο Βενιζέλος ανακάλυψε για μια ακόμη φορά τον «μπαλσαμομένο βασιλιά ξεχνώντας τον υψηπετή Κάλβο που έλεγε «Αν οπότεν πεθάνει πονηρός βασιλεύς/ έσβην η νύκτα εν άστρον/ ήθελον μείνει/ ολίγα ουράνια σώματα...» Και σε συνέχεια την ίδια περίοδο με την προς τον Κανακάρη-Ρούφο επιστολή του κατέλεγε με την κραυγή: «εξ όλης ψυχής και εξ όλης καρδιάς εύχομαι να ευοδωθεί το έργον της ελληνικής μοναρχίας». Της μοναρχίας που με μαθηματική ακρίβεια οδήγησε στο πραξικόπημα της 4ης Αυγ/στου 1936 και την εγκαθίδρυση της δικτατορίας. Η Βενιζελική παράταξη ήταν εκείνη που το Μάρτιο του 1935 υποκίνησαν, το κίνημα της Θεσσαλονίκης με αποτέλεσμα να νικηθούν και οι λίγες δημοκρατικές δυνάμεις που είχαν μείνει στη χώρα και με την εσπευμένη παλινόρθωση του Γεωργίου, με προεξάρχοντα τον ίδιο το Βενιζέλο, η βενιζελική παράταξη έδωσε το πράσινο φώς στο βασιλιά να την επιβάλει.

Το κίνημα του 1935, είναι ένα βασικό ορόσημο για να κατανοήσουμε πως φτάσαμε στην 4η Αυγ/του και η επιβολή της είναι ένα άλλο βασικό ορόσημο, για να καταλάβουμε τις αγριότητες που ακολούθησαν τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο. Ένας μικρός ελάχιστος απολογισμός, θα μας δώσει όχι μόνο το πρόπλασμα του εμφυλίου πολέμου, αλλά και την κήρυξη του απ την επομένη της επιβολής.

Οι συλλήψεις ξεπέρασαν τις 80,000 χιλιάδες και σε 47,000 χιλιάδες οι «δηλώσεις μετανοίας». Δηλώσεις που υπογράφηκαν με απάνθρωπα βασανιστήρια, πάγο και ρετσινόλαδο. Οι εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι χωρίς κατηγορητήριο και δίκη ξεπερνούσαν τις 5,000 χιλιάδες. Εκατόν πενήντα (150) φιλελεύθεροι γνωστοί πολιτικοί, προσωπικότητες και Αξιωματικοί και περίπου στις 2,000 ανέρχονται οι κομμουνιστές φυλακισμένοι και εξόριστοι, που παραδώθηκαν απ τους επίγονους του μεταξά στους Ναζί για εκτέλεση.

Αυτές οι απάνθρωπες καταπίεσεις, οι εξευτελισμοί των πολιτικό-ιδεολογικών αντιπάλων της δικτατορίας, ήταν φυσικό να βάλουν βαθιά τη σφραγίδα στις κατοπινές εξελίξεις. Αυτές οι οξύτητες, τα άγρια πάθη, τα αγεφύρωτα χάσματα και τα ψυχικά τραύματα, που θα εκδηλωθούν αργότερα, έχουν σε μεγάλο βαθμό τις ρίζες τους στην περίοδο της δικτατορίας. Ήταν όχι μόνο το πρελούτιο, αλλά η πρόβα τζενεράλε του εμφυλίου.

Όπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας, με λίγες φωτεινές εξαιρέσεις, έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, έτσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης, δεν περαξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το καθεστώς τις θέσεις προέδρων στον Αρειο Πάγο, Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικτατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Το ταξικό της καθήκον, τα δικά της πιστεύω και κυρίως τις μελλοντικές βλέψεις και φιλοδοξίες της, η Ιεραρχία της δικαιοσύνης ταυτιζόμενη με τις επιδιώξεις των Αγγλων και τις κρατούσες τότε αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις, τις εξέφρασε με την άποψη ότι την επομένη της απελευθέρωσης παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση εθνικής ενότητας ίσχυε και έπρεπε για να «επανέλθει» σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο την «νομική» κάλυψη και τη δυνατότητα στους Αγγλους, όχι μόνο να δολοφονήσουν ένα λαϊκό προοδευτικό κίνημα και να ξαναγίνουν οι ριθμιστές της ζωής του λαού και της χώρας, αλλά και το πράσινο φώς στις αντιδραστικές δυνάμεις του τόπου να θεσμοθετήσουν «διευρυμένη κατάσταση πολιορκείας». Να θεσπίσουν μέτρα καταστολής, έκτακτα μέτρα, φίμωση του τύπου κλπ. Μέτρα που επέτρεψαν στις δυνάμεις αυτές να ιδιοτικοποιηθούν πρώτα την εξουσία, να την προσωποποιήσουν μετά, και σε συνέχεια να προσαρτήσουν και τη νομοθετική λειτουργία στην εκτελεστική, με όλα τα γνωστά τραγικά επακόλουθα. Αυτή άλλωστε ήταν η επιθυμία και η εντολή του Τσιώρτσιλ : «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα».

Η υποτιθέμενη κυβέρνηση του Καΐρου, ήταν αυτή καθ' εαυτή η 4η αυγ/ανή κυβέρνηση. Στη διάρκεια της παραμονής της στο Κάιρο, λειτούργησε σαν ένα άμισθο υπαλληλικό τμήμα του Φορέιν Οφφισ. Ουσιαστικά ήταν «κυβέρνηση» εκτέλεσης εντολών όχι βέβαια ελληνικών. Αν είχε επανέλθει κάτι μαζί με την κυβέρνηση αυτή απ το Κάιρο μεταπλευθερωτικά απ αυτό που εννοούμε : Σύνταγμα, Νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, αυτό ήταν αυτούσιο το καθεστώς της επάρατης 4ης Αυγ/του, που έχει πανηγυρικά καταργήσει το Σύνταγμα. Έτσι ενώ ο στρατιωτικός νόμος δεν έμπαινε ρητά σε εφαρμογή, η δικαστική Ιεραρχία-εξουσία έδωσε το πράσινο φώς στις δυνάμεις του εμφυλίου, να αναστήλουν τις κυριότερες εγγυήσεις και ατομικές ελευθερίες για τις οποίες πολέμησε και αμέσως μετά τα Δεκεμβριανά, να τα παρατείνουν μέχρι της 24/7/ 1974.

Ενεργώντας καθώς ενήργησε η Ιεραρχία της δικαιοσύνης, δίνοντας έστω «τυπική νομική» κάλυψη στις μεταπολεμικές κυβερνήσεις αυτουπονομεύτηκε. Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πληροψηφία του Έθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξ όν συνετέθει (οπως το ήθελε ο Τσιώρτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ήταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδωτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί. Ο στρατηγός Ουΐλσον το είχε πεί στον Τσιώρτσιλ: «και αν ακόμα καταλάβουμε την Αθήνα και τον Πειραιά, θα συναντήσουμε δυσκολίες στην ενδοχώρα», τις ίδιες που αντίκρισαν και οι Γερμανοί απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επί τόσο χρονική διάστημα.

Αυτό το λαϊκό κίνημα επι τρία και πλέον χρόνια χωρίς οπλισμό, μόνο με μία χούφτα πατρογονικά όνειρα, ανθρώπινες αξίες, ιδανικά και οράματα πολέμησε τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες του Χίτλερ, του Μουσουλίνι και του Συράκωφ. Βεβαια, όλα αυτά ήταν καλά και απαραίτητα, χωρίς τη δικαιοσύνη όμως που θα υλοποιούσε τις αποφάσεις της εκτελεστικής εξουσίας, τα μέτρα όσο αυστηρά και απάνθρωπα και αν ήταν, δεν θα είχαν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Οι αντιδραστικές δυνάμεις ήξεραν, πως και μετά την παράδοση των όπλων αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, θα έβρισκε τον τρόπο να τα εξουδετερώσει όσο αυστηρά και αν ήταν.

Για να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα αυτός ο πατκωλός των παράνομων Συντακτικών Πράξεων, ήταν όχι μόνο απαραίτητη αλλά και αναγκαία η δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη που όχι μόνο θα κάλυπτε αυτήν την επίφαση «νομιμότητας» και το προσχεδιασμένο έγκλημα, αλλά και θα έβαζε ερωτηματικά στην παγκάσμια κοινή γνώμη και κυρίως θα περιόριζε την συμπαράστασή της. Όσους και αν δολοφονούσε το παρακράτος, η δικαιοσύνη με το φωτοστέφανο που της έχει βάλει στο κεφάλι ο λαός, εκτός του ότι θα κάλυπτε αυτές που θα έκανε το παρακράτος, θα πρόσθεται και τα δικά της καλυπτόμενα με το μανδύα της. Επειτα το παρακράτος, εκτός του ότι δεν μπορούσε να παίξει αυτόν τον ευρύτατο ρόλο που μπορούσε να παίξει η δικαιοσύνη θα προκαλούσε, από κάποιο σημείο και μετά την αντίδραση της κοινής γνώμης. Ενώ η δικαιοσύνη με τους μηχανισμούς που είχε μπορούσε, χωρίς να προκαλέσει την αγανάκτηση της κοινής γνώμης, να διατάξει τις σύλλογες «νόμιμα» από ολόκληρη τη χώρα εκατοντάδες την ημέρα, να στείλει χιλιάδες εξορία, εκατοντάδες στα στρατοδικεία και στα εκτελεστικά αποσπάσματα. Χωρίς τη συναίνεση στο «νομικό» και την αρωγή στο καταδικαστικό της Ιεραρχίας της δικαιοσύνης, η όποια προσπάθεια τόσο των ξένων αλλο τόσο και των ντόπιων αντιδραστικών και σκοτεινών δυνάμεων θα έπεφτε στο κενό.

Η Εθνική Αντίσταση ήταν αναγνωρισμένη απ την αρχή της δημιουργίας. Το στρατιωτικό σκέλος της ΕΑΜικής Αντίστασης ο ΕΛΑΣ, αναγνωρίστηκε απ το 1943, σαν τμήμα του συμμαχικού Στρατηγείου Μέσης Ανατολής. Όταν του ζητήθηκε να θέσει τις δυνάμεις του υπό την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού Σκόμπυ και να μην κατέβει στην Αθήνα, τήρησε ευλαβικά τις αποφάσεις και στην πρώτη μεταπελευθερωτική κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, το ΕΑΜ συμμετείχε με 5 ή 6 Υπουργούς. Αν υπήρχε κάποια παρανομία αυτή προέρχονταν και έγινε απ την πλευρά αυτών που αυτοανακηρύχθηκαν «νόμιμοι» να κυβερνήσουν τη χώρα χωρίς να είναι.

Δυο ήταν τα δεδομένα που μπορούσαν να σώσουν τη χώρα από τον εμφύλιο πόλεμο και τις καταστροφές που επακολούθησαν σε υλικές και ανθρώπινες ζωές. α) Να συμπαταχθεί εθνική αστική τάξη της χώρας, με τον φύση συμμαχό της τον αγωνιζόμενο λαό, γεγονός που θα της έδινε τη δυνατότητα να τεθεί επικεφαλής αυτού του κινήματος. Αν το είχε κάνει αυτό, τότε θα άνοιγε ο δρόμος στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τα παλιά κόμματα. Θα έλυνε τα άλυτα απ το 21, αστικοδημοκρατικά προβλήματα, θα εκσυγχρόνιζε τη χώρα εσωτερικά περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, θα την είχε εντάξει στη χωρία των Ευρωπαϊκών χωρών, και β) Να μὴν κάλυπτε με το κύρος της η δικαιοσύνη την εξόφθαλμη νομική, εθνική και ανθρώπινη παρανομία.

Αντί γι αυτό στην πιο κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη, φοβήθηκε απ τη δύναμη που έκλεινε μέσα του ο λαός, συντάχθηκε με τους πιο πάνω παράγοντες και χάθηκε η μεγάλη ευκαιρία να συνταχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Έλληνες. Ετσι για άλλη μια φορά (οπως το 21) η αστική τάξη και το σύστημα που επέτρεψε να διαμορφωθεί με την συναίνεσή της (1935-40) στη επιβολή της μεταξικής δικτατορίας, ήταν καθοριστική για το κενό της φυσικής πολιτικής ηγεσίας στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης και μετά το τέλος του πολέμου, που δύστασε να συμπαταχθεί με το λαό. Αποδείχθηκε ανίκανη, να συλλάβει τα μηνύματα των καιρών, να αποδεχθεί τα αιτήματα των κοινωνικών και πολιτικών ομάδων

και να προχωρήσει στο στάδιο της ταξικής και πολιτικής ολοκλήρωσης του δικού της προγράμματος. Αντί να στηριχθεί στο λαό στήριξε τη μοναρχία, που στηριζόταν και στήριζε τις ολιγαρχικές και αντδραστικές δυνάμεις του τόπου και τα αγγλικά συμφέροντα. Η ανικανότητα αυτή, εκτός του ότι είχε τεράστιο ανθρώπινο κόστος και υλικές καταστροφές, κράτησε χώρα και λαό αλλά (30) ακριβώς χρόνια, σε αναταραχή και καθυστέρηση.

Ο εμφύλιος έληξε τυπικά τον Αύγουστο του 1949. Τα μέτρα όμως δίωξης των Αριστερών αγωνιστών και των συμπαθούντων, που όλες οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις εφάρμοσαν, διατηρήθηκαν και μετά το τέλος των εχθροπραξιών. Και όχι μόνο γι αυτούς. Επέσαν σαν κατάρρα και στα παιδιά τους. Για να αποδειχθεί του λόγου το αληθές, δεν χρειάζεται καμιά άλλη αναφορά απ την ίδια τη συνταγματική τάξη που μπήκε σε ισχύ απ την 1η Ιανουαρίου του 1952. Απ τη μιά το Σύνταγμα του 1952, με τις εγγυήσεις ελευθεριών και δράσης για τους εθνικόφρονες, και απ την άλλη το ψήφισμα του Απριλίου της ίδιας χρονιάς, που διατηρούσε σε ισχύ όλο το παράνομο θεσμικό πλαίσιο και το οπλοστάσιο καταστολής εν εγρηγόρσει για τους «μή εθνικόφρονες» όρος πολύ ευρύς. Είχαμε δηλ δυό ξεχωριστές συνταγματικές τάξεις. Μια για τους νικητές και μια για τους ηττημένους. Γι αυτούς τους δεύτερους όμως, τα όρια ήταν πολύ απροσδιόριστα. Μπορούσε να χωρέσει ο καθένας αρκεί, κάποιος να πεί μια λέξη, ακόμα και από προσωπική αντιδικία και ύστερα από λίγο θα βρίσκονταν στην Ασφάλεια και ύστερα από ένα πολυήμερο βασανισμό θα έπαιρνε το δρόμο για κάποιο νησί ή για το στρατοδικείο.

Κάποιο συγκρατούμενό μου, αφού τον βασάνισαν επί πολλές μέρες, πιέζοντάς τον να αποδεχτεί το κατηγορητήριο και να κάνει δήλωση. Προκειμένου να τον εκβιάσουν του ανακοίνωσαν ότι «αύριο πάς στρατοδικείο» Ηθελαν όμως να κάνουν μιά ακόμα προσπάθεια και άρχισαν να τον απειλούν λέγοντάς του ότι «Ίσως δεν θα χρειαστεί...».Και αφού τον άφησαν αρκετή ώρα, ο επικεφαλής παίρνοντας το υπηρεσιακό ύφος του λέει: «σε άφησα τόση ώρα να σκεφτείς. Πές μου τί αποφάσισες»; Του απάντησε: όπως μου ανακοινώσατε αύριο πάω στο στρατοδικείο. Εκεί μπροστά στην δικαιοσύνη θα πω ό,τι έχω να πώ. Αυτή ας κρίνει και είμαι σίγουρος ότι θα αποδείξω την αθωότητά μου. Η απάντησή του ήταν ότι αυτό το «επιχείρημα το έχω ξανακούσει και άλλες φορές. Γι αυτό προχώρα παρά κάτω, Βούλγαρε, προδότη γιατί δεν θα πάς στρατοδικείο θα σε σκοτώσω.Εδώ είναι η πατρίδα και η δικαιοσύνη που επικαλήσε. Λέγε, θα κάνεις δήλωση νάι ή όχι. Στιγμές ολογουμένως δραματικές γιατί στο μεταξύ ο δεύτερος τη τάξη επικεφαλής σε πιό ύπιο τόνο ρωτάει: «γιατί,ρε, δεν κάνεις μια δήλωση να γλιτώσεις το κεφάλι σου»;

Το Αστυνομικό κράτος και ειδικά το ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ εξακολουθούσε να λειτουργεί σε όλο του το μεγαλείο. Ούτε κι αυτή η Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το ευαγγέλιο αυτό του ασήμαντου ανθρώπου, όπως είχε χαρακτηριστεί, της 10ης Δεκεμβρίου 1948, την οποία αποδέχθηκε και ψήφισε η Ελλάδα, μπόρεσε να μειώσει την ένταση των μέτρων και την ασυδωσία του παρακράτους. Το παρακράτος την εποχή εκείνη αποτελούσε τον ΤΡΙΤΟ ΠΟΛΟ εξουσίας.

Εκτός απ τα μέτρα αυτά που είχαν θεσπιστεί για την καταστολή της ανταρσίας και όσων άλλων που από εμπάθεια, από μισαλοδοξία ή και ό,τι άλλο που ένας εμφύλιος πόλεμος γεννά. Χιλιάδες ακόμα άνθρωποι, διώχθηκαν ή βασανίστηκαν, γιατί ένας μεγάλος αριθμός Ελλήνων ζούσε και

έλυνε τα όποια προβλήματά του μέσω της ενθικοφροσύνης. Η εθνοκοφρασύνης είχε γίνει το πιο εύκολο, ξεκούραστο και επικερδές επάγγελμα. Όπως στην διάρκεια της κατοχής με τους συνεργάτες-καταδότες κλπ. έτσι και μετά την απελευθέρωση μέσω της εθνοκοφροσύνης. Στη διάρκεια της κατοχής τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χερί. Έτσι και κατά και μετά τον εμφύλιο. Το κλίμα που επικρατούσε την μεταπελευθερωτική περίοδο, το δίνει σε όλη του την έκταση ο μεγάλος μας ποιητής Γεώργιος Σεφέρης: «...ένοιωθες ένα έντονο συναίσθημα ψυχικής διάλυσης των ανθρώπων. Σου μιλούν και αισθάνεσαι πως απλώνεις τα χέρια σου μέσα στην ομίχλη από κουρέλια, δεν μπορείς να έχεις εμπιστοσύνη: Φρίκη...».

Και η δικαιοσύνη ! Αλήθεια τί έκανε η δικαιοσύνη για να απαλύνει εστω αυτήν τη Φρίκη ; Εξασφάλισε τις εγγυήσεις κατά την απονομή της; Την απόνεμε σωστά και δίκαια ; Έχει αναπαυμένη τη συνείδησή της ότι την απόνεμε Ανθρώπινα και όχι ταξικά ; Και κυρίως αν έψαξε να βρεί σε αυτά τα απάνθρωπα έκταστα μέτρα κάποια εστω ρωγμή, που θα απάλυνε τη σκληρότητα και το μέγεθος της ποινής; Η ζωή απέδειξε, ότι στα πριν απ τα έκτακτα μέτρα δικαστήρια και ειδικά μετά στα στρατοδικεία, δεν παρείχαν ούτε οι στοιχειώδεις εγγυήσεις. Ήταν παρωδία δικών. Ήταν δίκες καταδίκης και όχι απονομής δικαιοσύνης. Η συντριπτική πλειοψηφία, αν όχι το σύνολο των δικών προκαλούνταν χωρίς καν με στοιχειοθετημένο αδίκημα, αλλά απο πράξεις αντεκδίκησης, προσωπικά μίσση και προσωπικές πολύπλευρες επιδιώξεις... Συνήθως το ακροατήριο δεν υπήρχε εκτός απ τους αστυνομικούς, τις χήρες και τους δικηγόρους. Μάρτυρες κατηγορίας κατά κυριο λόγο Αστυνομικοί, οι χήρες και κάποιος που δεν είχε συμπληρώσει τα «ένσημα»... Οι μαρτυρίες συγκλονιστικές: «Μού είπαν, άκουσα, θυμάμαι...τότε πού.. ή δίχνοντας με το δάκτυλο «αυτός» τον σκότωσε. Αυτός έκανε το ένα, εκείνος έκανε το άλλο. Αυτός τα έκανε όλα. Τα έκανε γιατί είναι κομμουνιστής»!!!

Η εποχή αυτή ήταν η εποχή που ο χωροφύλακας επικρατεί του βασιλικού επιτρόπου και ο καταδότης του χωροφύλακα. Θεωρείται ντροπή για ένα δικηγόρο να αναλάβει την υπεράσπιση ενός Αντιστασιακού ή κομμουνιστή. Η εποχή που λαιμορούσαν και προπηλάκιζαν όσους διανοήθηκαν να το τολμήσουν. Το ίδιο και όσους τόλμησαν να καταθέσουν σαν μάρτυρες υπεράσπισης διασύρονταν με προφανή σκοπό: πρώτο να αποθαρρύνουν εκείνους που σκέπτονται να καταθέσουν στο μέλλον και δεύτερο, να καλλιεργηθεί στην κοινή γνώμη η αντίληψη ότι η κατάθεση σε δίκες αντιστασιακών, όταν δεν είναι επιβαρυντική για τον ίδιο, είναι οπωσδήποτε πολιτικά και ηθικά απαράδεκτη. Έκαναν πως δεν καταλάβαιναν ότι η απόδοση δικαιοσύνης δεν είναι διαδικασία εκδίκησης-εξόντωσης, αλλά αποκατάσταση της διατεταγμένης κοινωνικής ισορροπίας. Και ότι το δικαστήριο-στρατοδικείο απ τα σύνολο της ακροαματικής διαδικασίας, πρέπει να επιδιώκει να σχηματίσει σφαιρική γνώμη για τον κατηγορούμενο. Την εποχή εκείνη τα δικαιώματα και οι δικονομικές εγγυήσεις όλα αυτά ήταν όχι απλώς περητά αλλά και κατακριτά.

Και όταν διαπιστώσαμε ότι με την καθοδήγηση της ασφάλειας, ο προσδιορισμός του «εγκληματία» γίνονταν κατά την εκφώνηση των ονομάτων απ την έδρα και το σημείωμα που είχε στο χέρι η «χείρα» και η χαροκαμένη «Μάνα», προκειμένου να αποδείξουμε ότι υπάρχει οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης και όχι αναζήτηση του ενόχου, κάναμε το εξής : την ώρα που η έδρα εκφωνούσε αργά-αργά τα ονόματα για να δωθεί χρόνος στην

«παθούσα» να αποτυπώσει την φυσιγνωμία του φονιά, πχ «Κόγια Νικολάος του Γεωργίου», δεν σηκωνόταν όρθιος να πεί παρών ο Κόγιας, αλλά κάποιος άλλος κατηγορούμενος στη θέση του Κόγια, που δεν είχε καμιά σχέση με την υπόθεση για την οποία κατηγορούνταν ο Κόγιας, αλλά και τον τόπο διαμονής με αυτόν.

Όταν άρχιζε η «δίκη» και ο Πρόεδρος καλούσε τον πραγματικό Κόγια Νικόλαο, να πάρει τη θέση στο εδώλιο του κατηγορουμένου, τότε η εντεταλμένη «παθούσα» για τον Κόγια, άρχιζε να καταθέτει και να λέει πράγματα, που δεν είχαν καμιά σχέση με αυτά που «βάρυναν» τον Κόγια, αλλά αυτόν που κατά την εκφώσηση των ονομάτων σηκώθηκε όρθιος στη εκφώνηση του ονόματος Κόγια. Και τότε ο Πρόεδρος αμήχανος εκ των πραγμάτων πλέον, της θύμιζε «μα κυρία μου, αυτά που ειπες στο «ανακριτή» για τον Κόγια, δεν έχουν καμιά σχέση με αυτά που λές τώρα». Και η «παθούσα» διαμαρτυρόμενη απαντά, με το «κ Πρόεδρε αυτά που ειπα τότε, αυτά λέω και τώρα» ή σε κάποια άλλη περίπτωση με το «κ Πρόεδρε τον συχωριανό μου δεν γνωρίζω»; Και όταν ο κατηγορούμενος της είπτε, μα «κυρία μου εγώ κατάγομαι από το...» τότε έγινε το σώσε με το παρατεταμένο «κάτσε κάτω κατηγορούμενε...» Αντί η έδρα, να την καθίσει στο σκαμνί σαν ψευδομάρτυρα και για ψευδορκία, με ένα κομψό «άλλοτε να προσέχεται κυρία μου...» της έδειχνε την πόρτα!

Οι Δικηγόροι διαμαρτύρουνταν. Εδιναν πραγματική μάχη για να μπορεί ο κατηγορούμενος να πεί δυό λέξεις. Η απάντηση στην προσπάθεια του κατηγορουμένου να πεί αυτές τις δυό λέξεις της έδρας ήταν : κάτσε κάτω κατηγορούμενε. Δεν σου επιτρέπω να κάνεις εδώ κομμουνιστική προπαγάνδα κλπ !

Οι δίκες γίνονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη-μάρτυρα, και το ακόμα πιο τραγικό δεν έπερναν καν υπόψη τους μάρτυρες υπεράσπισης. Εκεί που «διέπρεψε» και είναι άξιος ο μισθός της είναι στις ελάχιστες «ιστορικές» δίκες των δοσιλόγων, τις ελάχιστες μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού. Σε αυτές τις δίκες η έδρα, όχι μόνο τους έδινε χρόνο να προβάλουν το «εθνικό-πατριωτικό τους εργό» και εκτιμώντας το, τους έδωσε άμεμτους και ανεπίλεπτους, λευκές περισσότερες στην κοινωνία, παραβλέποντας τα όσο δεινά της προκάλεσαν. Βέβαια την κύρια ευθύνη την είχε η εκάστοτε μεταπολεμική κυβέρνηση. Το πρόβλημα όμως είναι πως, αυτή η ίδια η ιεραρχία χρησιμοποίησε και κυρίως πώς, εφάρμοσε αυτήν την ευθύνη που της ανατέθηκε, τόσο στις δίκες των δοσιλόγων αλλο τόσο και των αγωνιστών.

Και το μέγα ερώτημα που θέτει ο καθένας είναι : Γιατί στις δίκες των δοσιλόγων απαιτούσε η δράση τους για να είναι αξιόπεμπτη! Επρεπε να είναι αποδεδειγμένα όχι μόνο «εκούσια», αλλά και «συνειδητή», ενώ τους αγωνιστές τους έστελνε σωριδών με βαρείες ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις; Γιατί η δικαιοσύνη δέχθηκε να μετατρέψει αυτό το καταφύγιο των φτωχών και αδυνάτων όχι μόνο σε «δαμόκλειο σπάθη» αλλά και σε καθημερινή γκιλοτίνα; Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, είναι σα να ζητάς το λόγο απ το χιόνι γιατί είναι άσπρο, και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Όπως είναι γνωστό ο θεσμός της δικαιοσύνης είναι ο τρίτος πυλώνας της εξουσίας σε κάθε θεσμοθετημένη πολιτεία. Είναι η εξουσία, που ερμηνεύει αν η νομοθετική εξουσία, λειτουργεί μέσα στα Συνταγματικά πλαίσια, και αν η εκτελεστική εξουσία εφαρμόζει σωστά τους νόμους, που κάθε φορά χρειάζεται

η πολιτεία και ψηφίζει η νομοθετική εξουσία. Είναι με δυό λόγια, η εξουσία που ελέγχει τις δυό άλλες: την Νομοθετική και την εκτελεστική εξουσία.

Σκοπός της δικαιοσύνης είναι η προστασία της έμφυτης αξιοπρέπειας του Ανθρώπου και τα αναπαλοτρίωτα δικαιώματά του. Δικαιώματα που αποτελούν το θεμέλιο της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ειρήνης στον κόσμο. Είναι η ειδική λειτουργία της πολιτείας, η οποία σκοπό έχει να ικανοποιεί τα προσβαλόμενα δικαιώματα, να λύνει τις διαφορές και να αποκαθιστά την ένομη τάξη στην κοινωνία με τον κολασμό των αδικημάτων. Η Δικαιοσύνη απονέμεται από δικαστήρια που συγκροτούνται από τακτικούς δικαστές. Οι δικαστές κατά την άσκηση των καθηκόντων τους υπόκεινται μόνο στο Σύνταγμα και τους Νόμους. Το Σύνταγμα κατοχυρώνει την ανεξαρτησία των δικαστών. Επίσης για να είναι ανεπηρρέαστη η δικαιοσύνη στο έργο της, το Σύνταγμα κηρύσσει ανεπίτρεπτη κάθε συζήτηση στη βουλή, καθώς και υποβολή ερώτησης, επερώτησης ή δήλωσης σχετικά με τη δίκη που εκκρεμεί στο δικαστήριο. Και τώρα άλλο ένα μεγάλο ερώτημα, προκύπτει. Αφού και αυτοί υπόκεινται στο Σύνταγμα και τους Νόμους : Στο όνομα ποιού ανύπαρκου συντάγματος και νόμους λειτουργούσαν ;

Είχαν πραγματικά τυπική, αλλά και ουσιαστική Νομιμότητα οι ελληνικές κυβερνήσεις μετά την απελευθέρωση, για να πάρουν τέτοια καθοριστικής σημασίας για τη χώρα και το λαό αποφάσεις; Είχε πράγματι, όπως ισχυριζόνταν επανέλθει σε ισχύ το Σύνταγμα του 1864/11; Οι κρατούσες τότε πολιτικές δυνάμεις και η νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας δέχθηκαν την «τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων δηλ ότι στήριζονταν στο Σύνταγμα. Αντίθετα ο Αρειος Πάγος στηρίχθηκε στην ουσιαστική «νομιμότητα, δηλ στην *de facto* νομική τους φύση». Με αυστηρά κριτήρια του Συνταγματικού Δικαίου, τα οποία στηρίζονται και στα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής, αλλά και στη συνταγματική κρίση της περιόδου της Μεταξικής δικτατορίας, υπάρχει όχι μόνο βάσιμη αμφισβήτηση της συνταγματικής νομιμότητας αυτών των κυβερνήσεων, και ειδικά μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αλλά και πολλές πράξεις και ενέργειες έπρεπε να είναι και κολάσιμες. Αποδείχθηκε περίτρανα πως ό,τι έκαναν το στήριξαν στην αρχή «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα», ξεχώντας ή παραβλέποντας, ότι στην πολιτική ζωή η ηθική των μέσων προσδιορίζει την ηθική των σκοπών. Τα μέσα καταξιώνουν και νομιμοποιούν το κράτος, δικαιολογούν τους θεσμούς του και προσδιορίζουν τη δράση του «στην *de facto*» νομική τους φύση.

Αλλωστε και η επίκληση της αρχής της «*salus partiae*» υπόκειται σε αρχές και κριτήρια που σχετίζονται με την νομιμότητα αυτών που επικαλούνται. Στο 9ο άρθρο της Συμφωνίας της Βάκριας λέει «...θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησιν του Νέου Συντάγματος της χώρας...» Αν υπήρχε εν ισχύ το Σύνταγμα του 1911, όπως ισχυρίζονται γιατί προέκυπτε άμεση η ανάγκη κατάρτησης Συντάγματος; Με δυό λόγια δεν δύστασαν επικαλούμενη την «Σωτηρία της πατρίδας» στην ουσία ό,τι έκαναν το έκαναν για τη κατάκτηση της εξουσίας πρώτα και τη σωτηρία των κατεχόντων την κυβερνητική εξουσία στη συνέχεια. Και αν ακόμα δεχθούμε ότι οι όποιοι εστω θεσμοί, τέθηκαν σε ισχύ με τη συναίνεση όλου του πολιτικού-κοινωνικού φάσματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση που εκπροσωπούσε την συντριπτική πλειοψηφία ό,τι ίσχυει μέχρι την ημέρα εκείνη έπαψε πλέον να ισχύει.

Η συντακτική εξουσία επιβάλεται και καθιερώνεται από μόνη της, αυτοδύναμα, χωρίς εξάρτηση από τον προηγούμενο κανόνα εξουσίας.

Διαφορετικά δεν είναι πρωτογενής και η συντακτική εξουσία είτε υπάρχει ως πρωτογενής είτε δεν υπάρχει, και αυτό γιατί η συντακτική εξουσία μόνον σαν ενιαία και αδιαίρετη μπορεί να νοηθεί. Συνεπώς μέχρι την ημέρα που συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση η συντακτική εξουσία ήταν πρωτογενής γιατί στη συντακτική εξουσία συμμετείχε το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων. Η Συνταγματική αυτονομία δεν καταργείται ούτε μπορεί να θιγεί με αναθεωρήσεις του Συντάγματος, πολύ περισσότερο δεν μπορεί το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος να γνωμοδοτήσουν για Συνταγματικές διατάξεις που δεν είχαν ακόμα ψηφιστεί. Όμως τέτοια εξουσία, έστω γνωμοδοτική δεν είχαν. Και αφού δεν είχαν δεν μπορούσαν να γνωμοδοτήσουν για τον απλούστατο λόγο: Ότι αν οι δικαστές αποφανθούν για τη συνταγματικότητα μιας διάταξης πριν ψηφιστεί, χάνουν την αμεροληψία τους να αποφανθούν μετά, όταν θα δικάζουν τις συγκεκριμένες υποθέσεις, δηλαδή όταν, ακριβώς, τους υποχρεώνει το Σύνταγμα να το πράξουν. Όταν οι δικαστές και μάλιστα σκόπιμα παρερμήνευσαν την εξουσία τους, όπως συνέβει την επομένη της αποχώρησης του ΕΑΜ από την κυβέρνηση, και «Νομιμοποίησαν» κυβερνήσεις ελαχίστης μειοψηφίας. Κυβερνήσεις στηριγμένες στα ξένα όπλα και τις δικτατορικές διατάξεις.

Ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι χωρίς να είναι άσχετοι και να αποκλείει την συνεργασία ή τη συμμετοχή, οι βασικοί κοινωνικοί θεσμοί είναι έτσι διαμορφωμένοι που όταν το καθεστώς ή και το κατεστημένο ακόμα διατρέξει τον παραμικρό κίνδυνο, ο στρατός να οδηγηθεί στη μοναρχία, οι διοικητικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί στη δικτατορία, η Θρησκεία στη εθναρχία ή την αντιβασιλία και η πολιτική-πολιτικοί σε πρόεδροι της δημοκρατίας, όλα καταλαγιάσουν τα πνεύματα.

Οι θεσμοί και οι δομές έχουν διαμορφωθεί έτσι και διασφαλισμένοι με τόσα στεγανά ώστε να αποκλείεται εκ των προοιμίου η συμμετοχή και η διατύπωση διαφορετικής άποψης από τα στρώματα εκείνα του λαού που πιστεύουν πως οι σημερινές παραγωγικές σχέσεις είναι σε αντιστοιχία με τις κοινωνικές σχέσεις και ως εκ τούτου αμφισβητούν συνολικά ή και εν μέρει τις αρχές και τις αξίες πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε και στηρίζεται ο σημερινός κόσμος και ο πολιτισμός του.

Βέβαια δεν μπορώ με σιγουριά να πω αν η Κίρκη είναι που κεντρίζει την αμέτρητη φιλοδοξία, ή αντιστρόφως τα πάθη, στα οποία παρασύρει η φιλοδοξία είναι εκείνα που τροφοδοτούν τις μεθόδους της Κίρκης. Βέβαιο όμως είναι πως, από την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή και κυρίως από τους Ομηρικούς χρόνους η αρετή της προσπάθειας «αίέν αριστεύειν» συνδέθηκε αναπόσπαστα με το πάθος για υπεροχή απέναντι των άλλων: «και υπείροχον έμμεναι άλλων». Πάθος που δεν γνωρίζει αναστολές, ντροπή και αυτοσεβασμό. Το ίδιο πάθος όμως στις Ομηρικές περιγραφές αναφέρεται και σαν την κύρια αιτία συλλογικής αποτυχίας και των δεινών της κοινοτικής ζωής.

Αυτό ακριβώς το πάθος της εξουσίας εμφανίστηκε στη διάρκεια του μεσοπολέμου, στην καταχή και κυρίως στην μεταπλευθερωτική περίοδο στο χώρο του δικαστικού σώματος. Ελάχιστοι ήταν μα και είναι οι δικαστές που έχουν συνείδηση της ουσίας του έργου που έχουν κλειθεί να επιτελέσουν: να απονέμουν δικαιοσύνη, πάνω στη στέρεη βάση της νομιμότητας και της αρχής της μεσότητας, και της θεμελιακής συνταγματικής αρχής ότι η ύπαρξη και λειτουργία του κράτους δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά ότι η πολιτεία έχει σαν προταρχική αποστολή να διασφαλίζει το σεβασμό και την προστασία του

ανθρώπου, όπως αυτή με σαφήνεια εξειδικεύεται με τα εκάστοτε θεμελιακά ανθρώπινα δικαιώματα. Κάτι που πειθαναγκάζει στην πιο πέρα παραδοχή ότι κύρια αποστολή του δικαστή είναι η διασφάλιση αυτών ακριβώς των θεμελιακών δικαιωμάτων του εξατομικευμένου ανθρώπου απέναντι στο κράτος.

Το καταλαβαίνω πως αυτή η άποψη-παρατήρηση για τον τρόπο που λειτούργησε η δικαιοσύνη στο μεσοπόλεμο, την κατοχή και κυρίως στην μεταπελευθερωτική εποχή, για αρκετούς θα είναι όχι μόνο ενοχλητική αλλά και υβριστική ακόμα, καθώς συγχέουν την εύλογη ευαισθησία για τη δικαιοσύνη με την αυτονόητη εξουσιαστική θέση της δικαιοσύνης στον χώρο της απονομής της δικαιοσύνης, όταν και σήμερα ακόμα δίπλα στα λαμπρά δείγματα, κραυγάζουν παράφωνα πολλά κρούσματα διοικητικών δικαστών που ταυτίζονται με το διάδικο κράτος και τις δικές τους αυθερεσίες.

Όταν λοιπόν, και σήμερα ακόμα συμβαίνουν αυτά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό, αντιλαμβάνεται ο καθένας τότε που τα πάντα εξαρτιόνταν απ την ερμηνεία που θα έδιναν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος οσον αφορά με το αν θα ισχύσει το Σύνταγμα που ο ίδιος ο Βασιλιάς κατέργησε την 4η Αυγούστου του 1936 κηρύσσοντας τη βασιλο-μεταξική δικτατορία. Είναι γνωστό ότι με τη συμφωνία του Λιβάνου συμμετείχε και τον ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, γεγονός που σήμαινε ότι ολόκληρο το έθνος ήταν σύμφωνο να τεθεί προσωρινά σε λειτουργία το Σύνταγμα, και δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίρηση απ κανέναν και ούτε μπήκε πρόβλημα νομικής κάλυψης. Αφού λοιπόν, ολόκληρο το έθνος ήταν ομόφωνο και σύμφωνο να «παρανομήσει» δεν συνέτρεχε λόγος καμιάς άλλης νομικής κάλυψης. Μετά όμως την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, αυτονόητα και άμεσα μπήκε το πρόβλημα, αν η κυβέρνηση της πλατείας συντάγματος που η ύπαρξή της οφείλονταν στην Ελέω Θεού Τσιόρτσιλ, και η παραμονή της στην «εξουσία» στηρίζονταν αποκλειστικά στη ωμή και απροκάλυπτη ένοπλη επάμβαση των Αγγλων, εξακολουθούσε να είναι εθνικά και ηθικά νόμιμη. Ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ, είχε πεί στους Αμερικανούς όταν ρωτήθηκε γιατί δεν έχει ακόμα κλείσει το «θέμα Ελλάδα» τους είπε επι λέξη: «Ομολογώ ειλικρίνα ότι δεν γνώριζα ότι το ΕΑΜ είχε τόσο μεγάλη επιρροή και δύναμη».

Όταν λοιπόν, αυτή η «μεγάλη επιρροή και δύναμη» όχι μόνο γίνεται αποδεκτή αλλά και πιστοποιείται απ τον ίδιο τον Τσιόρτσιλ, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο «νόμιμη» ήταν η «κυβέρνηση» της πλατείας συντάγματος. Αφού λοιπόν, δεν είχε την εθνική συνέναιση προκειμένου να παραμείνει στην εξουσία κατέφυγε στην δικαιοσύνη να καλύψει την παράνομη, παρανομή της στην εξουσία για να «νομιμοποιήσει» τη διάπραξη των οσων εγκλημάτων είχαν προηγηθεί και αυτών που στο μέλλον θα διέπραται. Τότε λοιπόν, που τα αξιώματα, οι προαγωγές, (οι υπουργοποιήσεις και οι πρωθυπουργοποιήσεις δικαστικών διαγράφονταν εν όψη) και η κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και κυρίως ο «Πατριωτισμός» καθορίζονταν με το μέγεθος των εγκλημάτων, το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος έδωσε μια νομιμοφανή κάλυψη, αλλά στην ουσία παράνομη. Με την κάλυψη αυτή του Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αριος Πάγος, «νομιμοποιώντας» την παρανομία, άνοιξαν το δρόμο στα έκτακτα μέτρα, τα έκτακτα στρατοδικεία, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, γέμισαν τις μεσαιωνικές φυλακές με ιδεολογικούς αντιπάλους και μπήκαν σε λειτουργία τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Χώρισαν το λαό σε πατριώτες και προδότες, σε έλληνες και

μιάσματα. Δικαίωσαν τους δοσιλόγους, διόγκωσαν το ήδη τεράστιο παρακράτος, ανακέλαν στην ενεργό υπηρεσία τις συμμορίες και οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο.

Οι δικαστές ξέχασαν ότι εξουσία έχουν μόνο να εφαρμόζουν το Νόμο για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και όχι να αναδείχνουν παράνομες κυβερνήσεις, καθώς και το γεγονός ότι η εξουσία τους δίνεται, για να προστατεύσουν τα δικαιώματα του πολίτη. Ακόμα ξέχασαν οι τότε δικαστές μας, ότι και η Συμφωνία της Βάρκιζας αμφισβητούσε τη νομιμότητα της κυβέρνησης του Καΐρου, για τη διάρκεια που το ΕΑΜ δεν συμμετείχε σε αυτήν. Γι αυτό και η συμφωνία του Λιβάνου ρητά έλεγε ότι «...θα επακολουθήσουν δε ως τάχιστα και εκλογαί Συντακτικής Συνέλευσης δια την κατάρτησιν του νέου Συντάγματος της χώρας...». Αφου λοιπόν, είχαμε Σύνταγμα όπως ισχυρίστηκαν το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, γιατί οι υπογράφωντες τη συμφωνία, της Βάρκιζας με την υπογραφή τους δέχθηκαν ότι δεν ισχύει και ότι μόνο με τη σύμφωνη γνώμη ολοκλήρου του εθνούς ήταν δυνατόν να ξανά μπει σε ισχύ μέχρις οτου οδηγηθεί η χώρα στην πολιτική ομαλότητα να προκηρυχθούν εκλογές με συντακτικό περιεχόμενο και να ανοίξει ο δρόμος της μεταπολιμικής ανάπτυξης. Επειτα οι ανταγωνισμοί είναι έντονοι και ο πόθος για εξουσία ανεξάρτητα αν το αντάλλαγμα που θα χρειαστεί θα είναι η πολτοποίηση της συνείδησης: Ο Πτεσματοδίκης να γίνει Πρωτοδίκης, ο πρωτοδίκης Εφέτης και ο Εφέτης Αριοπαγίτης και ο Αριοπαγίτης Πρωθυπουργός όπως ο κ Κόλλιας της δικτατορίας και ο Ιερώνωμος Αρχιεπίσκοπος του δικτάτορα Παπαδόπουλου.

Και αναρωτιέται κανείς ; Υπήρχε πράγματι αναντιστοιχία των μέτρων που πήρανε για την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ, με τους σκοπούς που επιδίωκαν ; Ασφαλώς ΟΧΙ. Τότε που είναι η «νομιμότητα» των πράξεών τους ;

Το ίδιο και η Εκκλησία σαν χώρος κοινωνικής συμβίωσης, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από το κεντρικό χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε κοινωνικής συνύπαρξης, δηλ την ακατανίκητη ροπή για εξουσίαση του ανθρώπου πάνω στον Άνθρωπο. Για να περάσει τον δικό του εξουσιασμό το εκάστοτε εκκλησιαστικό κατεστημένο, ήδη από τα πρώτα χρόνια, που συνειδητοποίησε την κυριολεκτικά δεσποτική του θέση, ευλόγως μεν εμφανίζεται δημοσίως να αναρωτιέται: «Αρα που εστίν βασιλεύς ή στρατιώτης, ή πλούσιος ή πέννης», όμως δεν ακρέστηκε σε αυτό απερίσκεπτα οδηγήθηκε και στην αντιχριστιανική υπερβολή του, να απορεί ακόμα και για το (πού εστίν) «δίκαιος ή αματωλός».

Οποιος έτυχε να παρακολουθήσει στα ξόδια των συγγενών και φίλων την νεκρώσιμη ακολουθία, θα διαπιστώσε με πόνο καρδιάς την ταπείνωση και το βαθμό που η Εκκλησία, μηδενίζει την αξία της ζωής με το κείμενο της απολουθείας :«πάντα σκιάς ασθενέσθερα, πάντα απατηλότερα. Επεθνών γάρ ο θάνατος πάντα ταύτα εξαφάνισεν» Ξεχνώντας ή παραβλέποντας η Εκκλησία με πόση χαρά και τριφερότητα χαίρονταν την μοναδική, μικρή και ανεπανάληπτη ζωή ο αποθανών εν ζωή που καθημερινά έστελνε το δικό μήνυμα αισιοδοξίας. Αυτή η προσπάθεια, η συμβολή και το έργο όσο μικρό και αν είναι, καμιά δύναμη δεν μπορεί να την εξαφανίσει. Ούτε με το θάνατο όπως το θέλει η Εκκλησία. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι που θα μένουν; Μα που αλλου, πέρα απ τους κόσμους που δημιουργεί ο Νούς; Στο θέμα αυτό πολύ ευστοχα ο Παρμενίδης, δυόμισι χιλιάδες χρόνια πριν απ τη δική μας εποχή, είχε πεί: «Προσέξτε, πως, με τη δύναμη του Νού τα απόντα, με σιγουριά, γίνονται παρόντα».

Ξέρω πως και αυτή μου η άποψη για αρκετούς θα είναι εξ ίσου ή και μεγαλύτερη ανόχληση, καθώς και με τη Θρησκεία όπως και με τη δικαιοσύνη συγχέεται η εύλογη ευαισθησία της θρησκευτικής συνείδησης με την καθόλου αυτονόητη θέση της Εκκλησίας μέσα στην καθημερινή πραγματικότητα. Όμως είτε το θέλουμε είτε όχι η ρεαλιστική προσέγγιση των κοινωνικών προβλημάτων, πειθαναγκάζει στην παραδοχή ότι οι εξουσιαστικοί ανταγωνισμοί δεν χαρακτηρίζουν μόνο την πολιτική και την οικονομική αντιπαλότητα. Είναι εξ ίσου εγγενείς και έντονοι και σε χώρους όπου η απαίτηση για λογική συνέπεια θα ανέμενε, ανυπόκριτα να έχουν αποστρέψει το πρόσωπο απ τις μηχανορραφίες και τις υπόγειες διαδρομές, τις οποίες διαδρομές κινητοποιεί ο ασίγαστος πόθος για εξουσιαστική αναρρίχηση. Ο Δεσπότης να γίνει Αρχιεπίσκοπος, ο Αρχιεπίσκοπος Εθνάρχης και γιατί όχι αντιβασιλιάς, ο πως έγινε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός.

Ακόμα πιο απροσδόκητες, όσο και οδυνηρές, είναι οι εξουσιαστικές ροπές στο χώρο της τέχνης και του λόγου και γενικότερα με αυτούς που αποκαλούμε Ελίτ. Υπήρξαν-στα χρόνια της Αναγέννησης και μετά και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής-αξιόλογα δείγματα στήριξης φτωχών αλλά ταλαντούχων δημιουργών του πολιτισμού, με ενισχύσεις πλουσίων καλλιιεργημένων αριστοκρατών και κυρίως στήριξη και αμοιβαία αλληλεγγύη αναμεσά τους, που η προσφορά αυτή δεν ζητούσε κανένα αγοραίο αντάλλαγμα. Στη σημερινή εποχή δυστυχώς πολλά νέα ταλέντα τα οποία όχι μόνο καταδικάζονται να ζήσουν μια χαμαζωή αλλά και θάβονται, γιατί δεν έχουν την ευελιξία να προσφέρουν εκείνο που οι μηχανισμοί της παμφάγου αγοράς και των ποικίλων διασυνδέσεων της Ελίτ απαιτούν. Βέβαια κάποιοι ανακαλύπτονται ανέξοδα μετά θάνατο. Άλλοι μαραζώνουν, εγκαταλείπουν την προσπάθεια και εξαφανίζονται κάτω από το βάρος του καημού και της επιδεικτικής αγνόησης της δική τους συνεισφοράς. Ο καθένας αντιλαμβάνεται πως, ποιοί και γιατί...

Τώρα το πώς λειτουργούν αυτές οι εξουσιαστικές ροπές σε χώρους που, από τη φύση και την αποστολή τους, θα έπρεπε να είναι φυτώρια αντεξουσιαστικού και μόνο πνεύματος. Η απάντηση μόνο με την κβαντομηχανική θεωρία μπορεί να δοθεί: Ότι δηλ παράλληλα αναπτύσσονται αντίρροπες ενέργειες, των οποίων η συνύπαρξη είναι κατ αρχήν ευεργετική, μέχρι τη στιγμή που μιά από αυτές παίρνει το επάνω χέρι και διαταράσσει την ισοροπία των αντιθέτων.

Το άκρον άωτο όμως της εκπληκτικής αντίφασης είναι η περίπτωση του ενόπλου αναρχικού, που αποστρέφεται το χαρακτηρισμό του σαν τρομοκράτη, ενώ αυτός αναγορεύεται σε δημόσιο κατήγορο, δικαστή, μάρτυρα στήριξης της αλήθειας των κατηγοριών, και-τελικώς-σε εκτελεστή της δικής του μονόπλευρης και μυστικής απόφασης. Όλα αυτά στο όνομα της κατακρεουργημένης κοινωνικής δικαιοσύνης. Και τότε...ο στρατηγός Πάγκαλος αυτοανακηρύττει τον εαυτό του Δικτάτορα. Λίγο αργότερα ο πρώην λοχίας και σε συνέχεια στρατηγός Κονδύλης, κάνει ένα βήμα πιο πέρα. Γίνεται αντιβασιλιάς. Σε συνέχεια ο στρατηγός Μεταξάς και αυτός στις 4/8/1936 ανακηρύσσει και αυτός τον εαυτό του δικτάτορα. Και φτάνουμε στις 21/4/1967, όπου οι συνταγματάρχες πλέον, αφού έβαλαν το λαό στο «γύψο» άρχισαν τη μοιρασιά αξιωμαίων. Ο συνταγματάρχης Γ Παπαδόπουλος Δικτάτορας αλλά και Πρόεδρος την «δημοκρατία» Ο ομόβαθμος του Ζωϊτάκης αντιβασιλιάς, ο στρατηγός Γκιζίκης προεδρος της «δημοκρατίας», ο δικαστικός κ Κόλλιας Πρωθυπουργός, ο Ιερώνυμος Αρχιεπίσκοπος και πριν

απ αυτούς στα αμέσως μετά την απελευθέρωση χρόνια, ο Ενοματάρχης της χωροφυλακής κ Κόντος Υπερυπουργός στο Νομό Ημαθίας, αυτός χάριζε ή έπαιρνε ζωές.

Μήπως όλα αυτά δεν ήταν στημένα και σκηνοθετημένα; Μήπως όλα δεν εξαρτιόνταν από την Εκκλησία, το παλάτι, το στρατό και τον εκάστοτε Αγγλο πρέσβη; Και μετά το 1947 από τον Αμερικανό πρέσβη;

Η αμφισβήτηση, δεν είναι σχήμα λόγου. Στηρίζεται στο γεγονός ότι πράγματι, δεν είχαν συνταγματική κάλυψη γιατί στη διάρκεια της μεταξικής περιόδου, δεν ίσχυε το Σύνταγμα που επικαλέστηκαν. Δεν είχαν συνταγματική κάλυψη γιατί ο βασιλιάς και ο Μεταξάς με το πρώτο Βασιλικό διάταγμα « περί αναστολής των διατάξεων ανέστηλε τα άρθρα 5,6,10,11,12,14,20 και 95 του Συντάγματος καθ όλον το κράτος». Και με το δεύτερο Βασιλικό διάταγμα «Περί διαλύσεως της Γ! Αναθεωρητικής Βουλής των» Γεώργιος Βασιλεύς των Ελλήνων «Εχοντες υπ όψιν το αρθρο 37 του Συντάγματος, διαλύομεν την Γ! Αναθεωρητικήν Βουλήν. Εν Αθήναις τη 4η Αυγούστου 1936- Βασιλεύς Β!». Συνεπώς αφού σε όλη την δικτατορική περίοδο η χώρα «κυβερνιόταν» με το αποφασίζομεν και διατάσσομεν, και οι κατοχικές κυβερνήσεις στηρίζονταν στον Μεταξικό τρόπο διακυβέρνησης, με τις «νομοθετικές» προσθήκες των κατακτητών, πως ως δια μαγείας βρέθηκαν «νόμιμοι»;

Και αν ακόμα δεχθούμε ότι η συμμετοχή του ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, με το κύρος έθεται «αυτομάτως» σε ισχύει το υπάρχον τότε Σύνταγμα, με την ίδια λογική πρέπει να δεχθούμε ότι μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση, δεν υπήρχε κοινή σηναίνεση για τις όποιες αποφάσεις και μέχρι τις εκλογές στις 31/3/1946 (έστω) δεν υπήρχε βουλή, σημαίνει ότι όλες οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ, που η συμμετοχή του και μόνο το έθεσε σε ισχύει δεν είχαν συνταγματική κάλυψη.

Μα και αυτές που προέκυψαν μετά, δεν είχαν συνταγματική κάλυψη, γιατί και η βουλή που προέκυψε απ τις εκλογές τις 31/3/1946, ήταν αναθεωρητική και όχι συντακτική στην θέση αυτής που κατέργησε η δικτατορία. Και φυσικά, η όλη διαδικασία θέσπισης του νέου συντάγματος της χώρας, βρίσκονταν σε πλήρη αντίθεση με τις δεσμεύσεις των μεταπελευθερωτικών κυβερνήσεων τόσο απ τη Συμφωνία του Λιβάνου, όσο και απ αυτήν της Βάρκιζας, που με σαφήνεια τόνιζαν την σύγκληση συντακτικής συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος.

Αλλωστε, καμιά τυπική συνταγματική διαδικασία για την αναθεώρηση δεν τηρήθηκε. Ο ισχυρισμός ότι το Σύνταγμα είχε σιωπηρά επανέλθει σε ισχύ είναι αβάσιμος, ασύμβατος και ασυμβίβαστος γιατί, όπως και τότε κατ επανάληψη είχε γραφτεί «Δε νοείται σιωπηρά αναβίωση συντάγματος» και ιδίως μονομερώς και εν αγνοία του λαού, η ισχύς του οποίου είχε ανασταλεί πανηγυρικά απ το 1936. Οι όποιες αποφάσεις είχαν παρθεί απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δεν στηρίζονταν στην επαναφορά σε ισχύ του Συντάγματος, αλλά στην κοινή συναίνεση. Ήταν ένα *montoyw bibenti* των πολιτικό-κοινωνικών δυνάμεων.

Ακόμα και η ωμή και απροκάλυπτη επέμβαση στρατιωτικά των Αγγλων στα Δεκεμβριανά και τον Αμερικανών στη διάρκεια του εμφυλίου, αλλά και οι απροσχημάτιστες επεμβάσεις στο διορισμό των κυβερνήσεων, υπουργών και υπαλλήλων γιατί δεν τους προβλημάτισε; Δεν ήξεραν ότι οι Αγγλοι κυβερνούσαν τον τόπο ; Ότι εκτός του ότι ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, καθοδηγούσαν και τις παρακρατικές οργανώσεις, που οι ίδιοι τις

είχαν συγκροτήσει με διάφορες ονομασίες «εθνικές» και «πατριωτικές». Ομάδες όπως ΠΑΟ, Τσαούς Αντώνιδες, Αγάδες, Πούλιδες, Δάγκουλες κλπ. Ακόμα και τα «Ταγmata Ασφαλείας» με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν; Απόδειξη ότι με δική τους εντολή δημιουργήθηκαν αποτελεί το γεγονός ότι και όταν η αντίστροφη μέτρηση για τον άξονα έγινε παραδεκτή απ' τους ίδιους τους Ναζί, αντί να διαλυθούν αφού πολεμούσαν στο πλευρό τους και συνεπώς θα ήταν σίγουρα οι χαμένοι, ο Ράλλης διπλασίασε τη δυναμή τους. Όπως η δημιουργία έτσι και η αύξηση των Ταγμάτων Ασφαλείας ήταν μέρος του σχεδίου «MANNA». Οτι στη εκπόνηση αυτού του σχεδίου και οι Γερμανοί όχι μόνο συνάναισαν, αλλά και συμμετείχαν ενεργά. Ας υποθέσουμε ότι και όλα αυτά δεν τα γνώριζαν.

Δεν ήξεραν όμως ότι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, ήταν η συνέχεια του αλβανικού πολέμου, των Μακεδονικών οχυρών, όπου μια χούφτα άνθρωποι σχεδόν, άοπλοι κράτησαν τον πύρινο ποταμό που κατέβαινε και της Κρήτης, που έβγαλε εκτός μάχης το πιο επίλεκτο σώμα των αλεξιπτωτιστών ; Δεν ήξεραν ότι η κατοχή άφησε πίσω της ένα χάος, ότι τα πάντα είχαν διαλυθεί. Οτι ο καθένας μπορούσε μέσα σ' αυτό χάος και τη διάλυση να κάνει ό,τι θέλει για αρκετόν καιρό ; Οτι ο κρατικός μηχανισμός πέρασε αβάντρος στους κατακτητές και η παραλαβή έγινε με άριστα για τον τρόπο που αυτός λειτούργησε στη 10ετία του 1930-40 και ειδικά τη μεταξική περίοδο ; Αλήθεια, δεν αναρωτήθηκαν, πως απ' αυτήν τη διάλυση και το χάος προέκυψε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), που ανέλαβε να πείσει πρώτα και να οργανώσει μετά αυτόν τον απογοητευμένο και αγανακτισμένο λαό για την αδιαφορία και την εγκατάληψη απ' τους πάππου προς πάππου «ταγούς», αλλά και να δεχθεί να πάρει μέρος στον αγώνα. Να πολεμήσει και να πεθάνει για την Ελλάδα ;

Δεν ήξεραν πως αυτούς που θα έστελναν στα στρατοδικεία και από εκεί στη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα, ήταν αυτοί που υπερασπίστηκαν σε όλες τις δύσκολες στιγμές την Ελλάδα και ότι ολος αυτός ο αγώνας έγινε κάτω απ' τι αντίξοες συνθήκες ; Σε συνθήκες ενός κινούμενου εδάφους ; Σε μία εποχή που βγαίνοντας απ' το σπίτι δεν ήξερες αν θα γυρίσεις πίσω;

Αφού ζούσαν ή όσοι ζούσαν στην Ελλάδα, δεν ήξεραν ότι πρώτα ήρθε η νύχτα; Μια νύχτα που κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια ; Οτι βαθεία σιωπή και σκοτάδι απλώθηκε πάνω από την Ελλάδα; Οτι ο λαός συνθλιβόταν και βυθιζόταν κάθε μέρα που περνούσε όλο και περισσότερο στο χάος της φτώχειας την αθλιότητα και την πείνα ; Οτι για να περάσει το ΕΑΜ απ' τα λόγια στην πράξη χρειάστηκε χρόνος, πολύς αγώνας και πολύ αίμα. Δεν ήξεραν ότι γίνονταν μάχες κάθε μέρα για τη ζωή με τη ζωή ; Μάχες σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, σε κάθε συνοικία και τερτάγωνο ; Μάχες φρικτές, φονικές άγριες, ποτάμια το αίμα. Χαμός, η σύγκρουση, η άμυνα, η επίθεση, το αίμα, η θυσία όπου οι ζωές συρρικνώνονταν σε μία μονομαχία. Πόλεμος παντού. Πολύμορφος πόλεμος για την Ελλάδα;

Με πείνα, την πένα, την οργάνωση και το ντουφέκι αντιμετωπίσαμε έναν τρομερό εχθρό. Εναν εχθρό αποφασισμένο να χρησιμοποιήσει και να κάνει τα πάντα για να νικήσει και να καυτοτάξει τους Έλληνες. Δεν ήξεραν ότι έτσι κύλησαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια;

Ας υποθέσουμε ότι και αυτά δεν τα γνώριζαν. Απ' την ιστορία δεν ήξεραν πως οι Έλληνες ξέρουν να πεθαίνουν για τη λευτεριά; Λευτεριά που δεν τους τη χάρισε κανένας ποτέ, παρά πάντα, απ' τον καιρό του Μαραθώνα και της Σαλαμίνας μέχρι το 21, την κατάχτησαν με το αίμα τους και τον ηρωισμό τους

και οτι μετά την κατάκτηση της χώρας θα οργάνωναν αντίσταση ; Δεν γνώριζαν οτι το ΕΑΜ, για τη σωτηρία της πατρίδας οταν κατακτήθηκε κάλεσε το λαό σε πανστρατιά για την απελευθέρωση; Δεν γνώριζαν οτι οι Αγγλοι ειχαν ήδη προκαλέσει το Δεκέμβρη; Οτι ειχαν αιματοκυθεί το λαό; Αυτά τα γνώριζαν, οπως γνώριζαν και οτι η πατρίδα τώρα πλέον ειχε απελευθερωθεί και δεν διέτρεχε κίνδυνο από εξωτερικό εχθρό, ωστε να κριθεί αναγκαία η επίκληση της ρήτηρας : «η σωτηρία της πατρίδας ειναι υπεράνω του νόμου». Επειτα η καταφυγή στη ρήτηρα έπιβεβαίωσε οτι ο βασιλιάς ηταν Νομοθετικά γυμνός.

Αλήθεια με την επίκληση της ρήτηρας από ποιόν εχθρό θα έσωζαν την Ελλάδα; Μήπως απ τους Αγγλους που την κυβερνούσαν ήδη; Αφού λοιπόν, δεν στρέφονταν ενάντια στον νέο κατακτητή, γιατί ας μή γελιόμαστε κατακτητές ηταν. Αφού λοιπόν, η επίκληση δεν στρέφονταν ενάντια των Αγγλων, σημαίνει οτι ο νέος εχθρός ανάντια στον οποίο στρέφονταν η επίκληση ηταν ο λαός. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον καμιάς χώρας η ιστορία δεν γράφει οτι κάποια χώρα προδόθηκε ή καταστράφηκε απ τον ίδιο το ΛΑΟ της. Απ τις «ηγεσίες» ΝΑΙ. Η πατρίδα δεν κινδύνεψε και ούτε θα κινδυνεύσει ποτέ απ το λαό της. Ο λαός ειναι αυτός που οσες φορές κινδύνευσε-χρειάστηκε, έβαλε τα στήθη του μπροστά και στην κατοχή η σφαίρα των κατακτητών και όλων των εθνοκτώνων-εθνοϊσμών, τους αγωνιστές πάντα απ το στήθος έμπαινε. Ποτέ απ την πλάτη. Δεν θέλησαν να δεχθούν οτι τα συμφέροντα, της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, και των Αγγλων νεοκατακτητών ήταν αυτά που κινδύνευαν; Ανθρωποι μορφωμένοι ηταν δεν ήξεραν οτι:

Ο λαό θα καταλάβαινε και το Συμβούλιο Επικρατίας και τον Αριο Πάγο, να κάνει το μαύρο-άσπρο, το παράνομο νόμιμο, μα και να γίνει η επίκληση της ρήτηρας η σωτηρία της πατρίδας «ειναι υπεράνω του νόμου» αν η επίκληση γίνονταν να φύγουν τα αγγλικά στρατεύματα απ τη χώρα, ετσι ωστε να μην χάθει η μοναδική ευκαιρία που μας δώθηκε τότε να συνταχούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες.

Και αναρωτιέται κανείς ; Γιατί το Συμβούλιο Επικρατείας δέχθηκε «την τυπική νομιμότητα» των κυβερνήσεων οτι στηρίζονται στο Σύνταγμα και ο Αριος Πάγος, δέχθηκε την «ουσιαστική νομιμότητα» δηλ «de facto τη νομική τους φύση», οταν γνώριζαν οτι εκτός του οτι δεν ηταν τίποτε αλλο παρά η συνέχεια της Βασιλομεταξικής δικτατορίας και εμπλουτισμένες με τις κατοχικές φασιστικές προσθήκες, αλλά και διορισμένες απ τους Αγγλους νεοκατακτητές; Με αυτά και μόνο τα δεδομένα ηταν οχι μόνο οι κυβερνήσεις αλλα και οι ίδιοι εν αδίκω και παράνομοι, με οποιαδήποτε ιδεολογία, οποιαδήποτε ηθική και με οποιοδήποτε αίσθημα δικαιοσύνης και αν επικαλέστηκαν προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτήν την κακουργηματική πράξη. Δεν ειχαν καμιά πολιτική Νομιμοποίηση, ουτε μέσα μα ούτε και έξω απ το τότε σύστημα.

Αλήθεια πως έννοισαν οι επιζώντες δικαστές, που διέπραξαν αυτήν την «συνταγματική τερατογέννηση», αυτό το έγκλημα σε βάρος του λαού και της χώρας, οταν το Σεπτέμβρη του 1984 στη βουλή, συζητήθηκε η αποκατάσταση των καταδικασθέντων σε θάνατο στη δίκη του Ναυτικού, στην οποία συζήτηση η βουλή, δέχθηκε οτι η Συνταγματική τάξη τέθηκε σε ισχύ μόνο απ την 1η Ιανουαρίου του 1952;!!! Γεγονός που σημαίνει οτι οτιδήποτε έγινε μέχρι τις 31/12/1951, ηταν οχι μόνο παράνομο αλλα και εγκληματικό, αφού με την επαναφορά για πρώτη φορά μετά την 4η Αυγ/στου 1936, ανεξάρτητα απ τις εγγυήσεις του νέου Συντάγματος, η χώρα τότε επανήλθε στη Συνταγματική τάξη;

Αφού λοιπόν, δεν υπήρχε συνταγματική κάλυψη, η ελληνική πολιτεία δεν νομιμοποιούνταν σε καμιά περίπτωση να καταφύγει σε μέτρα που εφαρμοζόταν, μέσω της εκτελεστικής εξουσία στα φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα: Έκτακτα μέτρα, έκτακτα στρατοδικεία, στρατόπεδα συγκέντρωσης, Αναμορφωτήρια, έλεγχος συνειδήσεων κλπ. Βέβαια και με αυτό το Σύνταγμα του 1952, έγιναν με πίο συγκεκαλυμένο τρόπο τα ίδια εγκλήματα και σε μερικές περιπτώσεις ακόμα πίο μεγάλα, όπως αυτό της Μακρονήσου και τη θέση σε ισχύ των εκτάκρων μέτρων. Αυτό όμως δεν Νομιμοποιεί την μεταδεκεμβριανή δικαστική παρανομία.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος του εγκλήματος που διέπραξε το Συμβούλιο Επικρατείας και ο Αρειος Πάγος, αρκεί να δούμε πως αρχίζει η γαλλική νομοθεσία για τη συνταξιοδότηση των αγωνιστών της γαλλικής Αντίστασης: «Η πολιτεία, ευγνωμονούσα τους στρατιώτες, ναύτες, αεροπόρους και τα μέλη της γαλλικής Εθνικής Αντίστασης, τους εξορίστους και εγκλείστους στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως, τους πολιτικούς εξορίστους και φυλακισθέντες, όλους τους διωχθένες επι ναζισμού, που συνέβαλαν να σωθεί η πατρίδα, γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους...».(Αρ 1, Κώδιξ συντάξεως). Βέβαια και ο κ Π. Κανελόπουλος, όταν την εξουσία την είχε το ΕΑΜ, έκλεισε «Νόνι στους άξιους αγωνιστές», μετά τον αφοπλισμό όμως του ΕΛΑΣ, εκθείαζε το έργο της Μακρονήσου και ήταν αυτός που έστηλνε τους Νεσύλλεκτους στη Μακρόνησο.

Αυτούς που οι γαλλική «πολιτεία γονατίζει μπροστά τους και μπροστά στους συγγενείς τους» και τους συνταξιοδότησε, εμείς με την κάλυψη και της δικαστικής Ιεραρχίας και κυρίως με αυτήν, τους ποδοπατούσαμε στους δρόμους, τους συλλαμβάναμε, τους βασανίζαμε, στους στέλναμε, στα ξερονήσια, στη Μακρόνησο, στις υγρές και σκοτεινές φυλακές, τους στερούσαμε την Ιθαγένεια (υπάρχουν ακόμα και σήμερα εκατοντάδες που την στερούνται, όπως η Κ Μαρίκα Κόζα του Γεωργίου από τη Βέροια) και τα πολιτικά δικαιώματα και εκατοντάδες στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Ο λαός παρομοίασε, αν δεν ταύτιζε την κατοχική περίοδο με αυτήν του 21, αν όχι ως προς την παλιγγενεσία, τουλάχιστο ως προς τους σκοπούς και τη σοβαρότητα του αγώνα. Και το 21, οι αγωνιστές είχαν την ίδια τύχη με αυτούς του 1941-44, ως προς τους διωγμούς και τις επιπτώσεις στη ζωή τους. Βρέθηκαν όμως τότε μερικοί Τερτσέτες και Νικολαΐδιδες δικαστές, που δεν επέτρεψαν στους ξένους και τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις, να ολοκληρώσουν το τότε καταχθόνιο και πανομοιότυπο σχέδιο «MANNA». Εσωσαν την τιμή και την αξιοπρέπεια του Έθνους και τη ζωή ορισμένων αγωνιστών. Μετά την απελευθέρωση του 1944, δυστυχώς δεν βρέθηκαν οι Τερτσέτες και έλειψαν οι Νικολαΐδιδες, που θα εμπόδιζαν να υλοποιηθεί το σύγχρονο σχέδιο «MANNA». Βέβαια δεν έλλειψαν οι Τερτσέτες. Ήταν όμως πολλοί ελάχιστοι.

Ο εισαγγελέας εφετών Παύλος Δελαπότρας, στο βιβλίο του «Το Σημειωματάριο ενός Πιλάτου», μας δείνει πολλές και σημαντικές πληροφορίες για τη συμπεριφορά των δικαστικών λειτουργών την εποχή εκείνη προερχόμενα απ τα ίδια τα σπλάχνα τους. Από αυτά που αναφέρει στο βιβλίο θα πάρουμε μια μικρή, πολύ πικρή, «γεύση» για το πώς λειτούργησε τότε η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, καθώς και το επίσημο κράτος. Θα σταχυολογήσω απ τα αναφερόμενα στην περίοδο που υπηρετούσε σαν εισαγγελέας στο Γύθειο. Απ τον Οκτώμβρη του 1945, έως τον Αύγουστο του 1946. Για μια εποχή που μόλις είχαμε μπει στο λάκο των λεόντων.

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική φλέβα του, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα, που δείχνει ανάγλυφα τη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, όπως ακριβώς ήταν, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο, τα ίδια και απaráλαχτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο χώρα.

Ο συγγραφέας παραθέτει σημαντικά στοιχεία για τη βιομηχανία των μηνύσεων-είναι η κυριολεξία-για το πώς οργανώθηκε αυτή η κατάπτυστη βιομηχανία παραγωγής ενόχων την εποχή εκείνη. Γράφει λοιπόν : «...ήταν οι απειράριθμες μηνύσεις που είχαν υποβληθεί εναντίον αριστερών για φόνος, που έκαναν ή δεν έκαναν κατά το διάστημα της εχθρικής κατοχής, σε συνδιασμό με τον αφάνταστα μεγάλο αριθμό μηνυομένων στην ίδια μήνυση και για το ίδιο έγκλημα. Ιδού τυπικό παράδειγμα: Υστερα απ το κατεβατό των ονοματεπωνύμων κατοικίας κλπ των μηνυομένων, οι υπ αριθ 1-10 ήσαν μέλη της ΕΠΟΝ του χωριού μας, οι υπ αριθ 11-20 ήσαν μέλη της αυτοδιοικήσεως, οι υπ αριθ 21-30 ήταν μέλη της ΕΤΑ-Επιμελητεία Του Αντάρτη-οι υπ αριθ 31-40 ήσαν μέλη της Πολιτοφυλακής, οι υπ αριθ 41-50 ήσαν στο Φρουραρχείο, οι υπ αριθ 51-60 ήσαν στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως κλπ. Πολλές μηνύσεις έφταναν να καταγγέλουν και 60-100 πρόσωπα ως δράστες. Και συνέχιζαν οι μηνύσεις την εξιστόρηση των συνθηκών που είχε διαπραχθεί το έγκλημα μιας η περισσοτέρων ανθρωποκτονιών και πιά συμμετοχη είχαν όλοι οι κατηγορούμενοι ως συνένοχοι εγκλήματος...»(σελ 109)

«...Διευκρινίζω οτι ο τύπος αυτών των μηνύσεων είχε μεθοδευθεί μετά από διαβουλεύσεις εισαγγελέων και αστυνομικών αρχών και, όπως ήταν επόμενο, η δίωξη των αριστερών προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Στο πού κατέληξε η βιομηχανία αυτή των μηνύσεων, την απάντηση τη έδωσε ο κ Δελαπόρτας «...στον τρομακτικό αριθμό των 40,000 προφυλακισμένων που έφταναν να κρατούνται σε στρατόπεδα συγκεντρώσεων...» σελ 91.

Πως όμως να μην φτάσουν σε αυτόν τον απίθανο αριθμό προφυλακισμένων, αφού οι κοινές αυτές διαβουλεύσεις στόχευαν στο να διωχθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές της ΕΑΜικής Αντίστασης; Για να το πετύχουν αυτό τα αρρωστημένα μυαλά τους, όχι μόνο έστρεψαν και εφάρμοσαν στο σύνολο και αυστηρά την Σ.Π που πρόβλεπε την σύλληψη και καταδίκη των κάθε μορφής δοσιλόγων, κατά των αγωνιστών, αλλά διέυρναν και τον κύκλο των αδικημάτων. Τόσο ήταν το μίσος και η εμπάθεια που τους οδήγησε στις πιο απίθανες σκέψεις. Σκέψεις έξω από κάθε λογική. Τους οδήγησαν στο πιο τερατώδες γεγονός. Εφεύραν πολλά και κατ ιδίαν αδικήματα όπως αυτό της «αντιποίησης αρχής» ή της «αντιποίησης εξουσίας» και τα έθεσαν όπως γράφω και πιο πάνω σε εφαρμογή και για τα μέλη ακόμα της ΠΕΕΑ. Τους οδήγησε στο να κάνουν ακόμα και επιδρομές στις φυλακές, για να σφάξουν πριν απ τη δίκη, τους κρατούμενους που οι ίδιοι έβαλαν στη φυλακή. Και αν ο κ Δελαπόρτας, δεν είχε ανοικτές τις κεραίες να πιάσει την ελεγμένη πληροφορία, οτι οι ένοπλοι παρακρατικοί προετοιμάζανε επιδρομή στις φυλακές της πόλης να απαγάγουν τους κρατούμενους και να τους εκτελέσουν όπως έκανα στις φυλακές της Σπάρτης και με δικές του ενέργειες και γνωριμιές δεν πετύχαινε την μεταφορά τους στις φυλακές της Αίγινας, θα είχαν την ίδια τύχη με αυτούς της Σπάρτης.

Ο κ Δελαπόρτας, εκτός το τον κ Βλάχο που προανάφερα έκανε αναφορά και στον αντιεισαγγελέα του Εφετείου Πατρών, με τον οποίο σαν Εισαγγελέας Ζακύνθου είχε υπηρεσιακή σχέση μαζί του. Γράφει:

«...Στο χωριό Βολίμες της Ζακύνθου, συνεργάτες των Ιταλών πρόδωσαν συγχωριανούς τους ότι είναι μέλη του ΕΑΜ. Οι Ιταλοί τους πιάσανε, τους βασάνισαν και τους κλείσανε στις φυλακές. Μετά την απελευθέρωση, οι παθόντες κάνανε μήνυση κατά των ανθρώπων που τους κατέδωσαν. Εγινε ανάκριση, απ την οποία αποδεικνύονταν πλήρως το γεγονός ότι οι κατηγορούμενοι «κατέδωσαν Έλληνες υπηκόους εις τον εχθρό», όπως ακριβώς ορίζεται το αδίκημα στην υπ αριθ 6 το Γενάρη του 1945 συντακτική πράξη (για τη δίωξη των δοσιλόγων) .

«...Έκανα πρόταση στο δικαστικό συμβούλιο Ζακύνθου και το συμβούλιο με βούλευμά του δέχθηκε την πρόταση μου και τους παρέπεμψε. Οι κατηγορούμενοι έκαναν έφεση στο Εφετείο Πατρών και ένας αντεισαγγελέας Εφετών, που ενσάρκωνε το πνεύμα του Δεκέμβρη, δηλ της τυφλής κουμμουνιστοφαγίας και της άφεσης των αμαρτιών στους δοσιλόγους, πήρε την υπόθεση. Μη μπορώντας να στηρίξει αλλου την απαλλακτική πρόταση για τους κρατούμενους, γιατί αποδεικνυόταν με συντριπτικά στοιχεία η πράξη τους, βρήκε μια αυθαίρετη, τελείως αστήρικτη νομικά και τερατώδη, μέσα στην αντικομμουνιστική εμπάθειά του αιτιολογία για να προτείνει την απαλλαγή των αγαπημένων του δοσιλόγων.

« Εγγραψε στην πρόταση του πως η πράξη τους δε συγκεντρώνει τα στοιχεία του αδικήματος που τους αποδίδεται, κατάδωση στον εχθρό. Γιατί εξηγούσε, ο νόμος, για να στοιχειωθετηθεί το αδίκημα αυτό, απαιτεί να καταδώσει κανείς Ελλήνες στον εχθρό, αλλά οι μηνυτές απ τη στιγμή που προσχώρησαν στο ΕΑΜ, έπαψαν να είναι Έλληνες και συνεπώς, αφού δεν κατέδωσαν Έλληνες, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεσή τους και να απαλλαγούν από την κατηγορία...». Το συμβούλιο Εφετών δε δέχθηκε αυτή την αιτιολογία, αλλά βρήκε άλλη φόρμουλα, και τους απάλλαξε» (σελ 179-180). Κρίμα που ο κ Δελαπόρτας, δεν θέλησε να αποκαλύψει και το όνομα αυτού του «αξιοθαύμαστου ανθρώπου».

Και ενώ συνέβαιναν αυτά για τους ελάχιστους έστω τυπικά συλληφθέντες δοσιλόγους, όταν κάποιος δοσίλογος έφτανε τελικά στο δικαστήριο ήταν έκδηλη η προσπάθεια των δικαστών να τους απαλλάξουν. Και όταν συνέβαινε οι μάρτυρες κατηγορίας, που είχαν δεινοπαθήσει-όπως την Ζάκυνθο) απ τους κατηγορούμενους, ήταν αριστεροι και αυτός ήταν ο κανόνας, γιατί αυτοί οι άνθρωποι τους αριστερούς προδίδανε, τότε είχαν σίγουρη την απαλλαγή. Το δικαστήριο προκειμένου να μην υποστεί έστω και ένας δοσίλογος τις συνέπειες των πράξεών τους, εξέταζε τα φρονήματα του παθόντος και όχι τις βδελυρές πράξεις της κατάδοσης και του καταδότη.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων οι συμμετέχοντες στην Εθνική Αντίσταση βρέθηκαν στην «μεταδεκεμβριανή ζούγκλα». Αφού παραδώσαμε τα όπλα η «δημοκρατική» πολιτεία, που ανέλαβε σαν αντιστάθμισμα της παράδοσης των όπλων, να περιφρουρήσει τα δικαιώματα αξιοπρέπειας και ζωής, δεν μας επέτρεπε ακόμα και το δικαίωμα να αυτοπροστατευτούμε. Για μας είχαν καταστεί ανενεργές και οι ελάχιστες διατάξεις των νόμων, που πρόβλεπαν την προστασία και το σεβασμό των ατομικών δικαιωμάτων, της ιδιοκτησίας, και κυρίως της εργασίας και της ζωής. Τότε ένας και μόνο νόμος κυριαρχούσε. ο Νόμος του παρά στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους. Ενός παρακράτους που είχε και την έγκριση του επίσημου κράτους. Και λέω την επίσημη, γιατί χωρίς την δική του έγκριση, δεν μπορούσαν να συμβούν αυτά τα φρικτά απάνθρωπα, ανεξίτηλα και ανεκδιήγητα όργια.

Για το κλίμα που τότε επικρατούσε και την συμπεριφορά των επισήμων οργάνων και τη φρίκη που ζούσε ο Αντιστασιακός, η οικογένεια και ο συγγενικός κύκλος, μας την εξιστορεί με γεγονότα που τα έζησε ο ίδιος στη διάρκεια της άσκησης των καθηκόντων του πάλι ο κ Δελαπόρτας. Γράφει λοιπόν :

«...Στο σπίτι που έμενα συγκατοικούσα με την οικογένεια του πρωτοδίκη Αντωνόπουλου. Στον κάτω όροφο κατοικούσε η οικογένεια του μακαρίτη Θεμ Μούντριχα, διακεκριμένου εκπαιδευτικού και συγγραφέα, που ήταν διευθυντής της Εμπορικής σχολής Γυθείου. Η γυναίκα του, η κυρία Ελένη Μούντριχα-Μητσάκου, οδοντίατρος, είχε το Ιατρείο της στο ίδιο διαμέρισμα...Δεν ίσχυε σε τίποτα πως ο κ Μούντριχας ήταν αγνότατος πατριώτης και συντηρητικών αρχών ούτε μάλιστα πως ήταν Ιεροψάλτης στο Μητροπολικό ναό για να είναι αναμφισβήτητη η εθνικοφροσύνη του και ανάλογα και της κ Μούντριχα. Ισχυε μονάχα πως ένας αδερφός της ο Π.Μητσάκος, μόνιμος αξιωματικός του στρατού ενετάχθει στον ΕΛΑΣ, για να μπει στην καραντίνα της απομόνωσης όλη η οικογένεια Μούντριχα σαν να ήταν παναλώβλητη...» (σελ 192).

Όταν λοιπόν, ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης του Γυθείου, για να πάνε να περάσουν λίγες ώρες στο σπίτι της θαυμασίας αυτής οικογένειας, που είχε και πνευματικά ενδιαφέροντα, έπρεπε ο εισαγγελέας και ο Πρωτοδίκης να πάρουν μύριες προφυλάξεις για να μην γίνουν αντιληπτοί απ τα αδιάκριτα μάτια, γιατί το σπίτι τους το παρακολουθούσαν νύχτα μέρα οι γείτονες εθνικόφρονες. Για να χαρούμε γράφει μερικές ώρες τη χαρά της επικοινωνίας : «...Συνενογιόμαστε προηγούμενος με την οικογένεια Μούντριχα ποιά ώρα θα κατέβαινε, σβήναμε όλα τα φώτα του ορόφου μας, όταν ερχόταν η ώρα, έσβηναν και οι Μούντριχα τα δικά τους και ψηλαφιστά κατεβαίναμε τη σκάλα. Ανοίγε η πόρτα των Μούντριχα, που είχε λαδωθεί στους αρμούς για να μην τρίζει και ακουστεί ο θόρυβος, και χωνόμασταν λαθραία, σαν να ήμασταν διαρρήκτες στο τόσο φιλόξενο εκείνο σπίτι...»(σελ 122).

Αλήθεια πως αλλιώς, θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει κανείς αν όχι τρομερό, αδιανόητο και ασύλυπτο για ανθρώπους σκεπτόμενους αυτό και μόνο το γεγονός, που τόσο παραστατικά μας περιγράφει ο συγγραφέας ; Και μόνο να φανταστεί κανεί ότι ο εισαγγελέας και ο πρωτοδίκης, αυτοί οι δύο κρατικοί λειτουργοί, που ήταν και οι ανώτεροι στην πόλη και που το λειτούργημά τους έπρεπε να εμπνεύει σεβασμό σε όλους, ΔΕΝ τολμούσαν να κάνουν φανερά μιά επίσκεψη σε αυτήν την οικογένεια που περιγράφει ; Αφού αυτοί δεν τολμούσαν και μάλιστα σε μια πόλη σαν το Γύθειο, τότε τί θα γινόταν στην ύπαιθρο και με τους ανθρώπους της Αντίστασης; Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα φοβερά μαρτύρια που τραβούσαν οι άνθρωποι της Αντίστασης Αυτήν την κατάσταση που τόσο ζωντανά μας την περιγράφει ο αδέκαστος αυτός Εισαγγελικός λειτουργός, στο πολλαπλάσιο ήταν το κλίμα τρομοκρατίας που επικρατούσε σε ολόκληρη την μεταδεκεμβριανή Ελλάδα. Η πατρίδα μας είχε μεταβληθεί σε ένα απέραντο Γκέτο, μια πραγματική ζούγκλα για τον κάθε αγωνιστή της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, το συγγενικό και φιλικό του περιβάλλον. Η ζωή στην Επαρχιακή Ελλάδα είχε καταντήσει, για κάθε προοδευτικό άνθρωπο, πραγματική κόλαση.

Η κόλαση αυτή προχωρεί και εφαρμόζεται μεθοδικά και προς όλες τις κατευθύνσεις. Υστερα απ το δράμα των δημοσίων υπαλλήλων, που βρέθηκαν στο δρόμο αυτοί που ενδεχομένως είχαν κάποια σχέση με την Αντίσταση. Ακολούθησε το δράμα των εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα. Απ τα εργοστάσια, τις βιοτεχνίες, τα εμπορικά καταστήματα, από παντού έπρεπε να

απολκειστούν οι ύποπτοι αριστερών φρονημάτων. Δεν ήταν ανεκτό να δουλέψουν ούτε εκεί. (εμένα μετά και ύστερα από 17 χρόνια, δεν μου επέτρεψαν περισσότερο από δύο μέρες να ρίχνω πέτρες στο ασβεστοκάμινο του κ Μπάκη). Ευκολα αντιλαμβάνεται κανείς την φοβερή δοκιμασία των εργαζομένων και τις επιπτώσεις της ανεργίας στις οικογένειες. Οι υποδείξεις γινόταν προς όλους τους εργοδότες απ την ασφάλεια της περιοχής της κάθε επιχείρησης. Το ευτύχημα ήταν ότι εκτός απ τους εργοδότες που ανήκαν ιδεολογικά στους κρατούντες και που εκτέλεσαν για άλλη μια φορά το «πατριωτικό» τους καθήκον οι άλλοι δεν συμφορώθηκαν με αυτήν την έξαλλη απαίτηση των αρχών.

Τα θέματα της εργασίας ήταν ενα τρομερό σχέδιο που εξυπηρετούσε δυό σκέλη. α) Με την οικονομική εξαθλίωση των αγωνιστών να τους εξαναγκάσουν να υποταχθούν χωρίς όρους και β) εξασφάλιζαν θέσεις εργασίας για τους ανθρώπους, που τους συμπαραστάθηκαν στην κατοχή και θα τους καλούσαν να ξανακάνουν το «πατριωτικό» τους καθήκον στον εμφύλιο πόλεμο. Την ίδια και χειρότερη τύχη είχαν και οι ελεύθεροι επαγγελματίες: Γιατροί, Δικηγόροι, Συμβολαιογράφοι κλπ και ειδικά τους επώνυμους τους οποίους δεν μπορούσαν να τους συγχωρέσουν το μέγα αμάρτημα που εγκαταλείψανε τις τάξεις της «εθνικοφροσύνης» και προσχώρησαν στην άλλη πλευρά της όχθης. Αυτοί είχαν μπει στο στόχαστρό τους. Παρακολούθησε Γραφείων, απειλές στους πελάτες κλπ. Τον Γιατρό Γιάννη Αληχανίδη στη Βέροια (και όποιον αλλο Αληχανίδη), απ την ημέρα που αποφυλακίστηκε το 1952, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης με πολιτικά ήταν έξω απ την πόρτα του Ιατρείου και κατέγραφε τους πελάτες. Τους οποίους πελάτες καλούσαν μετά στην ασφάλεια!

Μια ανάγλυφη εικόνα για τον τρόπο που απονέμονταν η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη μας τη δίνει ο ίδιος ο κ Δελαπόρτας. Ο προκάτοχος του εισαγγελέας στο Γύθειο προφυλάκιζε τον κάθε «κατηγορούμενο» μετά την απολογία του, και σε αντίθεση ακόμα με τον τακτικό ανακριτή, τον πρωτοδίκη κ Αργύρη βλάχο, που, όταν διαπίστωνε ότι δεν υπάρχουν ενοχοποιητικά στοιχεία, πρότεινε την απολύσή του. Αυτό όμως ήταν ανεπίτρεπτο για το «επίσημο» παρακράτος γι αυτό και φρόντισε να δώσει ένα καλό μάθημα σε αυτόν τον τίμιο δικαστή. Ο κ Δελαπόρτας στο βιβλίο του γράφει :

«...τα επίχειρα της δικαστικής του ακεραιότητας και της προσηλωσής του στο καθήκον του, τα πλήρωσε παρά λίγο και με τη ζωή του. Μια Κυριακή βραδάκι, Σεπτέμβρης του 1945, κάτω απ την εισαγγελία, εκεί που καθόταν σε ένα κατάμεστο απο κόσμο παραλιακό κεντράκι, άρπαξε τον ανακριτή ένα στίφος παρακρατικών, ανάμεσά τους και ένας ανθυπασπιστής. Τον χτύπησαν άγρια με μπαστούνια, ρόπαλα και σιδερένιες λαβές πιστολιών. Γλύτωσε πέφτοντας στη θάλασσα. Ο εισαγγελέας την ώρα που γινόταν η επίθεση παρακολουθούσε τη σκηνή με ενα σαρδώνιο χαμόγελο. Δεν έγινε έρευνα για την ανακάλυψη των ενόχων. Εμειναν όλοι αδρανείς, καθώς και οι συνάδερφοί του. Εγώ πήγα στο Γύθειο δώδεκα μέρες μετά την επίθεση...(σελ 112,113)...»

Πώς και με ποιόν τρόπο τον προστάτευσε το επίσημο κράτος αυτόν τον ξεχωριστό και έντιμο δικαστή ; Αυτόν το σπάνιο για την εποχή εκείνη Άνθρωπο; Η προϊσταμένη του αρχή τον μετέθεσε πρώτα στην Αμφισσα και μετά στα Χανιά. Και σε συνέχεια ο κ Δελαπόρτας γράφει: «...εκεί που υπηρετούσε-στα Χανιά- τον έθεσαν σε διαθεσιμότητα και σε λίγο καιρό τον απόλυσαν απ την υπηρεσία με το ψήφισμα και με μοναδική αιτιολογία τον

Το ίδιο και χειρότερα συνέβει και με τον εισαγγελέα Τούμπα, που τον διαπόμπευσαν φρικτά στους δρόμους, για να αποδειχθεί στο τέλος ότι το μόνο έγκλημα που διέπραξε, ήταν που αγωνίστηκε απ τη θέση του κατά των κατακτητών.

Γράφοντας τα πιο πάνω δεν ξεχνώ ότι και αυτοί ήταν άνθρωποι, όπως ολοι μας, με θετικά αλλά και αρνητικά. Αναμεσά τους υπήρξαν και διαμάντια που τιμήσανε επάξια το λειτούργημά τους. Μια ξεχωριστή θέση αναμεσά τους κατέχει ο δικαστικός Δελαπόρτας, ο οποίος όχι μόνο δεν υποτάχθηκε, αλλά και αναζητούσε την ελάχιστη ρωγμή που τους είχε ξεφύγει να την εφαρμόσει υπέρ του κατηγορουμένου πρώτα και του καταδικασμένου μετά. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση εφαρμογής απ τον ίδιο του Νόμου για τα δύο τρίτα της ποινής. Ο κ Δελαπόρτας, τον νόμο αυτό τον εφαρμόζε αδιάκριτα αν ήταν ποινικός ή πολιτικός ο κρατούμενος. Στις φυλακές το όνομα του κ Δελαπόρτα ήταν πασίγνωστο. Το μεγάλο πρόβλημα για αυτούς που είχαν συμπληρώσει τα δυο τρίτα της ποινής ήταν, να βρούν τρόπο-μέσα να πετύχουν μια μεταγωγή στη φυλακή που ήταν εισαγγελέας η κ Δαλαπόρτας. Αν κατόρθωναν οι δικοί του τη μεταγωγή η αποφυλάκιση μπορεί να αργούσε λίγο ήταν όμως αναμενόμενη.

Παρ όλο που η ανεξάρτητη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, διαπιστώνοντας αυτά τραγελαφικά πράγματα έστειλε μήνυμα προς όλους στους δικαστικούς λειτουργούς με κύριους αποδέκτες, ασφαλώς, τους δικαστές εκείνους που το ήθος τους, η επιστημονική τους κατάρτηση, και η ακεραιότητα του χαρακτήρα τους τους επέβαλε να μένουν, σαν τους Δελαπόρτα, Βλάχο και αυτόν που δεν θέλησε να κατονομάσει ο κ Δελαπόρτας. Συνιστούσε να μένουν πιστοί στο καθήκον τους.

Η μεταπελευθερωτική ιεραρχία της δικαιοσύνης, εκτός ελαχίστων φωτεινών εξεραίσεων, όχι μόνο δεν τόλμησε να σηκώσει το ανάστημα της για να αποτραπεί αυτό το μεταπολεμικό έγκλημα, αλλά ξέχασαν και την βασική αρχή που θα απάλυνε-περιόριζε λίγο την έκταση και την τραχύτητα του εγκλήματος. Την αρχή του: «ουδέν έγκλημα, ουδεμία ποινή άνευ Νόμου», αρχή που επιτρέπει στο δικαστή να επιβάλλει και όταν ακόμα υπάρχουν αδιάσειστα αποδεικτικά στοιχεία την επιεικέστερη για τον κατηγορούμενο ερμηνεία-ποινή, αρχή που κατισχύει κάθε διάταξης με την οποία τυχόν συγκρούεται.

Κάθε εξουσία ενέχει τον πειρασμό της επέκτασής της. Όταν υποκύπτουν σε αυτόν τον πειρασμό, οι φορείς της επικαλούνται-δικαιολογούνται ο,τι έγινε, έγινε με «δημοκρατικές διαδικασίες και αξιοκρατικά» κριτήρια. Τί γίνεται όμως όταν μπαίνουν σε αυτόν τον πειρασμό οι δικαστές απ τους οποίους ο λαός περιμένει πιο σθεναρή αντίσταση σε τέτοιους πειρασμούς ; Αντί να κοφεύσουν στις εκκλήσεις και να αντισταθούν εν ονόματι του λαού και του θεσμού της Δικαιοσύνης στην προτροπή και την πίεση έβγαλαν την τίβεννο, Φόρεσαν πιλίκιο και άστρα και λειτουργούσαν σαν Αρχάγγελοι.

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατα βάθος όμως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ήταν ανύπαρτοι! Και ήταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ήταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι

τους με έντονο ύφος και «ήθος» είχαν διαγραμματισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρεμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που είχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ μετά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιεί σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μελλοντα να διαπράξει εγκλήματα. Επιστράτευσαν και χρησιμοποίησαν εναντίον, των αγωνιστών σε μέγιστο βαθμό, όλα τους τα όπλα: Ψέμα, συκοφαντία, διαστρέβλωση, έκτακτα μονομοθετικά μέτρα, ωμή και απάνθρωπη βία. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαρχος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξεις με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που είχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανυζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Μταπελευθερωτικά η Ελλάδα, ξανά έζησε το αίσχος και την κατάντια όχι μόνο της δικαιοσύνης και των δικαστών, αλλά και τον τρόπο που η πολιτεία συμπεριφέρθηκε στους αγωνιστές και κυρίως στους πρωταγωνιστές στις δίκες του 1821. Χαρακτηριστική είναι η αρμονική συνεργασία των ντόπιων συνεργατών με την ωμή και ξετσιπωτή παρέμβαση στη δικαιοσύνη του ξένου παράγοντα στη δίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα. Όπως τότε οι αποφάσεις των δικαστηρίων δεν πέρνονταν μέσα στις αίθουσες των δικαστηρίων, έτσι και μεταπελευθερωτικά τόσο η κατασκευή των κατηγορητηρίων, άλλο τόσο και οι αποφάσεις των δικαστηρίων δεν πέρνονταν στις αίθουσες των δικαστηρίων αλλά από το κατεστημένο και ειδικά από τον ξένο παράγοντα. Το 21 ήταν οι βαρβαρό Βαβαροί, στην κατοχή οι Γερμανοί, μετά την απελευθέρωση οι Αγγλοι και συνέχεια οι Αμερικάνοι πάντα βέβαια σε συνεργασία με τους ντόπιους συνεργάτες.

Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα, ότι από τη δίκη του Μπολογιάννη και των συγκατηγορουμένων, μα και από τις άλλες δίκες δεν έλλειπε κανένα από τα δεδομένα εκείνα που στοιχειοθετούσαν «πράξεις εσχάτης προδοσίας δια να κολασθώσι δια θανατικής ποινής». Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται α) στο ότι τότε ήταν ο Βαβαρός Επίτροπος Επικρατείας ο Εδουάρδος Μασσών και μεταπελευθερωτικά ο Λύπερ πρέσβης της Αγγλίας και μετά ο πρέσβης της Αμερικής Πιούρι Φοί και β) ότι οι καταδικασθέντες εις θάνατο δεν εκτελέστηκαν, ενώ τρισίμισι χιλιάδες (3.500) από τις πέντε και πλέον χιλιάδες αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης εκτελέστηκαν.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάστασης πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίηση της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικου και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των Ελλήνων, και κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκτους και ανυποψίαστους ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού ιστού και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα στρατοδικείου πέντε Βαμβακάριδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα

δεκαεπτάχρονο (17) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση ;

Η μεταπελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμήνευσε την εξουσία της, όταν θεώρησε ότι έχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγο, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο, αρκεί η Ασφάλεια να είχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες είχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Με την αποδοχή απ' τους αστούς επαναστάτες του ιστορικού συμβιβασμού με τους Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, είχε σαν αποτέλεσμα να συγκροτηθεί η Αγία Τριάδα. Την εποχή εκείνη βασική παραγωγική δύναμη ήταν η Γή. Και τη Γή, ατομική και αργότερα και την εθνική την κατείχαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος. Τα πρόγραμμα των αστών διέφερε βέβαια απ' αυτό των εταίρων. Την οικονομική και κοινωνική δύναμη όμως μέσω της Γής, την έλεγχαν οι Κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος και σε μεγάλο βαθμό οι ξένοι και ειδικά οι Άγγλοι. Εχοντας την οικονομικό-κοινωνική δύναμη αρνήθηκαν να πάει η χώρα προς το μέλλον στο όνομα του παρελθόντος. Αποτέλεσμα: Απ' την απελευθέρωση του 21, η χώρα μας δεν μπόρεσε να αποκτήσει τους βασικούς θεσμούς σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Εκτοτε όλα στρέφονταν γύρω από πρόσωπα, από πρόσκερες καταστάσεις και εφήμερες συγκυρίες. Η απουσία τέτοιων θεσμών και η κακότεχνη απομίμηση των ξενόφερτων δομών και απόψεων, αποπροσανατόλισαν κάθε προσπάθεια για πρόοδο. Δίχως το θεσμικό και ηθικό έρμα, η νεοελληνική κοινωνία παραλογίζονταν, παράπαιε. Υποτάσσονταν και δολοφονούσε την ηγεσία της Φιλικής ή τους άφηνε ζητιάνους και καταφρονημένους, ειδικά τους Θεσσαλούς και Μακεδόνες να σβήσουν βιολογικά χρόνια μετά στην ελεύθερη Ελλάδα.

Όλα όσα αποτελούσαν αναγκαίες προϋποθέσεις και υποδομή για μιά εξελεκτική άνοδο αναβάλλονταν για «αύριο». Προκρίνονταν η «απογείωση» όπως όπως, δίχως πυξίδες κατεύθυνσης, εξορμήσεις παγιδευμένες, ξεσηκώματα δίχως επαύριο, η σισυφική ιστορία σε όλη της την τραγικότητα. Με αυτήν την τραγικότητα φτάσαμε στη Βασιλομεταξική δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και στις 12/10/44 στην απελευθέρωση, που για άλλη μια φορά οι αντιδραστικές δυνάμεις, η ολιγαρχία και οι Άγγλοι, αρνήθηκαν να πάμε προς το μέλλον στο όνομα πάλι του παρελθόντος.

Την μεταπολεμική περίοδο, οι πολιτικές σκοπιμότητες υπήρξαν ο καθοριστικός παράγων σε όλους τους τομείς, εθνικό, πολιτικό, κοινωνικό. Διαστρέφοντας αλήθειες και ιστορικά γεγονότα. Ξεγράφοντας ιδανικά, οράματα και ηθικές αξίες, έτσι ώστε και σήμερα ακόμα να μὴν ξεχωρίζουμε την αλήθεια απ' το ψέμα, το δίκιο απ' το άδικο, αφού τα πάντα είχαν διαβρωθεί. Οι θεσμοί είχαν καταστοί παιχνίδια δημοσίων σχέσεων και αλυσίδα διαπλεκομένων κρίκων. Η συνέχεια είναι γνωστή : φιλοδοξίες, υποταγή, συνεργασίες και χρήμα διαμόρφωσαν ένα πολιτικό αλαλούμ, δημιουργώντας εξίς άνευ αξία, υποβάθμιση του ήθους, αγνοώντας πρότυπα εθνικής και κοινωνικής προσφοράς.

Σε όκληρη η Ευρώπη, αμέσως μετά τον πόλεμο είχε κηρύχθει ένας ασταμάτητος πόλεμος κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού. Παντού η

λέξη «πρόδοτης του έθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα. Η Γαλλία δεν δίστασε να δικάσει σε θάνατο εναν άλλοτε εθνικό της Στρατάρχη και τις πρώτες μέρες της απελευθέρωσης της Γαλλίας, δέκα και πλέον χιλιάδες προδότες καταδικάστηκαν σε θάνατο και τους πιά δεδηλωμένους τους λιτσάρανε χωρίς δίκη. Στην Ελλάδα έγινε ακριβώς το αντίθετο. Η εθνική προδοσία και ο δοσιλογισμός, στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα είχαν, κατακτήσει το κράτος και είχαν κηρύξει πόλεμο ενάντια στο έθνος. Είχαν διαβρώσει τα πάντα. Κυριαρχούσαν στον κρατικό μηχανισμό και κρατούσαν δέσμια το υγιές κομμάτι της δικαιοσύνης.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα, μπορεί το ποσοστό να μην ήταν μεγάλο ειδικά στο λαό. Στα υψηλά όμως ιστάμενα κλιμάκια ήταν καραμπινάτος. Εβγαζε μάτι που λέει ο λαός. Για να μπορέσει να εξαπολύσει τη στρατιά των συμμοριών και να μπει και το επίσημο κράτος αρωγό τους, έπρεπε να κρατήσει τα προσχήματα. Και ο μόνος τρόπος να το πετύχει αυτό ήταν, να κάνει κάποια εστω χοντροκομμένη προσπάθεια αυτοκάθαρσης, για να σκεπαστούν οι πομπές και οι ανεξίτηλες πληγές που προξένησε ο δοσιλογισμός στη χώρα. Για να μην λέει η Αριστερά και ειδικά οι κομμουνιστές ότι το μεταπολεμικό κράτος, ήταν κράτος δοσιλόγων.

Όπως σε όλη την Ευρώπη είχα συγκροτηθεί ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, έτσι και στη «δημοκρατική» Ελλάδα συγκροτήθηκαν τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων». Με τη συγκρότηση των ειδικών δικαστηρίων, ο λαός δίκαια πίστεψε και περίμενε, ότι είχε προβάλει στον ορίζοντα αργά και διστακτικά μεν, αλλά αποφασιστικά θα λειτουργούσε επιτέλους η Εθνική Νέμεση, για να καθαρίσει η κόπρος του Αυγίου, διασώζοντας έστω μερικά κουρελάκια δικαιοσύνης και εθνικής αξιοπρέπειας. Για μια στιγμή πίστεψε πως θα εφαρμόζονταν η υπ αριθ 6 Συντακτική Πράξη. Όπως σε όλα έτσι και στο θέμα των δοσιλόγων εξαπατήθηκε.

Η Σ.Π είχε συνταχθεί λίγες μέρες πριν από την συμφωνία της Βάρκιζας, με σκοπό και στόχο να πιστέψει ο λαός ότι οι δοσίλογοι και στη χώρα μας, δεν θα μείνουν ατιμώρητοι. Μετά την υπογραφή όμως της συμφωνίας, ο σκοπός και ο στόχος για τον οποίο συντάχθηκε η ΣΠ άλλαξε. Αντί για τους δοσίλογους, τώρα η Σ.Π κύριο στόχο είχε τους αγώνιστές και βασικό σκοπό την εξόντωσή τους.

Τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων αποδείχθηκαν καταπληκτικά τετατροαγουστίνα φυτώρια με τις ιστορικές αποφάσεις. Είχαν συσταθεί ακριβώς για να δικαιολογήσουν-καλύψουν τον δοσιλογισμό. Υστερα απ την πρώτη μεγαλειώδη δίκη των Κούϊσλινγκς: πρωθυπουργών και υπουργών, ήρθε η άλλη ιστορική απόφαση της δίκης Λάμπου-Παρθενίου-Κουρεμπανά και Σία, που επιβεβαίωσε για πιά ακριβώς λόγο συγκροτήθηκαν τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων».

Μέχρι την ημέρα που θα έβγαζε την απόφαση στο Β! Δικαστήριο που δικάζε τους δημίους της Ειδικής Ασφάλειας, απ την ανασυγκροτημένη δεξιά μετά τις 12 του Φλεβάρη του 1945, δηλ μέσα σε δέκα μήνες απ την συμφωνία της Βάρκιζας, είχαν δολοφονηθεί και τραυματισθεί 5.677, βασανισθεί 28.450 και συλληφθεί 70,528 πολίτες. Το Β! Δικαστήριο Δοσιλόγων με την απόφασή του στάθηκε ομολογουμένως στο «ύψος» του. Απ τους δέκα εννέα (19) κατηγορούμενους καταδίκασε δύο σε θάνατο, τρεις σε ισόβια, ένα σε είκοσι χρόνια, ένα σε δύο χρόνια, ένα σε ένα χρόνο, αθώωσε τους ένδεκα, τέσσερες απ τους οποίους δικαστηκαν ειρήμην. Ακολούθησε η δίκη του «εθνομάρτυρα» Ν Μπουραντά. «Μηχανοκίνητο κτήνος» τον ονόμαζαν οι Αθηναίοι. Η

διαδικασία υπήρξε συνοπτική και σε ένα ακροατήριο αποκλειστικά από μπουραντόπουλα, «ήρωες» των ταγμάτων ασφαλεία και της Ειδικής Ασφάλειας, που όλοι μαζί καμάρωναν για τον αρχηγό τους. Τον αρχηγό που χωρίς ντροπή θα διατράνωνε στους Δικαστές τους «άθλους και και ηρωισμούς του».

Βέβαια, όλες οι δίκες των δοσιλόγων ήταν ξεχωριστές και κάθε μία είχε τη δική της ιδιομορφία. Αυτή όμως του Μπουραντά, του Δάγκουλα, κλπ, είχαν μερικές ξεχωριστές ιδιομορφίες. Ο Μπουραντάς, ήταν ο άνθρωπος του Μανιαδάκη, φύλακας άγγελος του καθεστώτος της 4ης Αυγ/στου. Σ αυτόν φεύγοντας ο Μανιαδάκης του είπε: «Μπουραντά το νού σου στο καθεστώς». Ήταν αυτός που όταν τον όπλισαν οι Γερμανοί, σαν αντάλλαγμα του υποσχέθηκε να τους «φέρει τόσα κεφάλια όσες σφαίρες του έδιναν». Ο Μπουραντάς είναι αυτός, που με μία δύναμη πυρός ίση με μεραρχία, πρωτοστατούσε στα μπλόκα της Κοκκινιάς, της Καισαριανής κλπ. Αυτός που όταν περάδινε τους πατριώτες στους Γερμανούς, για να τους εκτελέσουν και που πριν τους εκτελέσουν παζάρευε τη συνείδησή τους: «Ελα να σε κάνουμε δικό μας. Αλλιώς θα σε φάει το χώμα της Καισαριανής!» Και όταν το χώμα της Καισαριανής τους έτρωγε, έλεγε στις γυναίκες τους «Αντε να τους κάνετε κόλυβα...».

Αθώς ο Μπουραντάς, που στην ενυπόγραφη επίσημη αναφορά του στη Διεύθυνση της Ασφάλειας (13.7.44) αναφέρει επί λέξη :«Αναλαβών την πρωτοβουλία της επιχειρήσεως, ηδυνηθὲν τη συνδρομή τμήματος τσολιάδων και ομάδας Γερμανών της υπηρεσίας των ΕΣ ΕΣ, να εξουδετερώσω την αντίσταση των αμυνομένων...». Πρόκειται για το φρούριο της οδού Μπιζανίου, όπου τα αδάμαστα παλικάρια έγραψαν-με το αίμα της νεανικής ζωής τους-την ηρωϊκότερη σελίδα μία από τις καλύτερες της ελληνικής Εθνικής Αντίστασης. Ο Μπουραντάς, δηγείται ότι όταν κάλεσε μαζί με τους Γερμανούς του, τους αποφασισμένους ΕΠΟΝίτες να παραδοθούν, αυτοί απάντησαν: «Οι ΕΛΑΣίτες Δεν Παραδίνονται!». Και προτίμησαν να πεθάνουν και οι ένδεκα απ το χέρι του Μπουραντά των ΕΣ ΕΣ παρά να παραδοθούν.

Με τον τρόπο που έγιναν οι ελάχιστες δίκες δοσιλόγων και οι αποφάσεις που εξέδωσαν τα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, η ιερή υπόθεση του καθαρμοῦ απ τον δοσιλογισμό, είχε μεταβληθεί σε αναίσχυντη κωμωδία και κοροϊδία του λαού. Οι δίκες αυτές, ενώ έγιναν με το σκεπτικό να καθησυχάσουν την ελληνική και παγκόσμια κοινή γνώμη, ο ελάχιστος αριθμός που δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σαν δοσίλογοι και οι ποινές που επέβαλαν είχαν εξεφτελίσει το έθνος μας στα πέρατα της οικουμένης και μετέτρεψε το μεταδεκεμβριανό κράτος σε κράτος δοσιλόγων.

Ενώ τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων» ήταν ελάχιστα, δίκάζαν και δεν καταδίκάζαν. Μετά τα έκτακτα μέτρα, έκτακτο στρατοδικείο υπήρχε σε κάθε πρωτεύουσα του Νομού και όλα είχαν μετατραπεί σε βιομηχανία παραγωγής θανάτου. Τα έκτακτα καταδίκάζαν χωρίς να δικάσουν. Αποδεκάτιζαν τη γενιά του 1920-40 και του 1930-40. Ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση είχε κηρυχθεί εκτός Νόμου! Αυτή τη φορά δεν θα γλύτωνε κανένας. Βασικός και κύριος στόχος: Να διαλυθεί το ΕΑΜ, να σβήσει μια για πάντα η ανάμνηση του ΕΛΑΣ! . Να ξεχαστεί ότι υπήρχε στην Ελλάδα κάποτε ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Για τον ίδιο σκοπό εκτός απ την βιομηχανία των στρατοδικείων, και τη βιομηχανία απόσπασης δηλώσεων μετανοίας, υπήρχε και η βιομηχανία απόκρυψης και εξαφάνισης στοιχείων. Οι λόγοι γι αυτή τη συλλογική ΣΙΩΠΗ μπορούν, κατά

κύριο λόγο, να αναζητηθούν τόσο στο τραύμα της «εθνικής ήττας» όσο και στις αντιλήψεις της φασιστικής Δεξιάς για το πώς αντιλαμβάνονταν τότε τη νίκη και στη ανάγκη να κατασκευάσει τους δικούς της ήρωες.

Μπορεί η πτώση του ανύπαρτου «Σοσιαλισμού» ύστερα από 45 χρόνια, να δικαιώσει τη νίκη των δυνάμεων της αντίδρασης. Η δική μας όμως συμμετοχή και η προσφορά του λαού μας στη νίκη του συμμαχικού αγώνα, και το κόστος που χρειάστηκε να πληρώσουμε σαν λαός και χώρα για τριάντα ολόκληρα χρόνια μετά, δεν υπήρξε καμιά αναφορά και αναγνώριση. Τον εμφύλιο που χρειάστηκε να κάνουν, προκειμένου να τη «διασφαλίσουν», τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, την εφτάρχονη χούντα, για την πτώση της οποίας χρειάστηκαν νέοι αγώνες και το δράμα της Κύπρου είναι ακόμα ανοιχτό. Την χώρα όλα αυτά τα χρόνια υπό κηδεμονία του κάθε Αγγλου στρατηγού και κάθε κυρίου Γκρέιντερ και Πουριφόι, με τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα με πολιτικούς κρατούμενους και τον ελληνικό λαό υπό το αίσχρό καθεστώς της ετεροδικίας.

Επειτα για πιά νίκη μιλούν. Αυτή η πύριος νίκη δεν ήταν νίκη των ελληνικών αντιδραστικών δυνάμεων. Ήταν νίκη του τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Και ήταν νίκη του μεταπολεμικού ιμπεριαλισμού γιατί το ΕΑΜ στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, δεν συζητούσε με τους Έλληνες ή με μιά άλλη ελληνική άποψη-πρόταση για τη λύση, αλλά με μιά άλλη δύναμη. ΜΕ ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΔΥΝΑΜΗ. Με τη δύναμη, της αγγλικής αυτοκρατορίας, που εκπροσωπούσε ο Τσιώρτσιλ και που είχε ήδη κατακτήσει με την δύναμη των όπλων τη χώρα και ασκούσε εξουσία. Ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις διόριζε υπουργούς και θυρορούς ακόμα.

Αν όλα αυτά μαζί δεν συνιστούν «εθνική ήτταν» τότε το ερώτημα που μπαίνει είναι τι άλλο μπορεί να σημαίνει «εθνική ήτταν»; Αυτήν ακριβώς την «εθνική ήττα» ήθελαν να καταχωνιάσουν στα βάθη που συλλογικού υποσυνείδητου. Το πιο εντυπωσιακό στοιχείο σε αυτή τη συλλογική άσκηση «εθνικής» είναι η λήθη και ο ενταφιασμός της μνήμης που επιβλήθηκε μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Όσο διαρκούσε ο εμφύλιος, επειδή οι καταγγελίες για βασανιστήρια, μαζικές εξαφανίσεις, εκτελέσεις και άλλες φρικαλεότητες εις βάρος των Αντιστασιακών, βοηθούσαν στο να τρομοκρατείται ο λαός, δεν αποτελούσαν εθνικό απόρρητο. Μετά τη λήξη όμως του εμφυλίου, ο συσκοτισμός και ο ενταφιασμός κρίθηκαν απαραίτητοι για να διαμορφωθούν οι διάφοροι όροι και οι εξαμβλωτικές θεωρίες, οι οποίες σκοπό είχαν να δημιουργήσουν τις παρεμβάσεις εκείνες που θα επέτρεπαν να πλάσουν «ήρωες» και «προσφορά» απ το τίποτε.

Το ότι οι διάφοροι όροι που προέκυψαν στην ιστορία και την τέχνη του λόγου έχουν κακοπάθει είναι αναμφισβήτητο. Αν αυτό ισχύει γενικά για την Ελλάδα των παθών και της σταύρωσης, τα πράγματα είναι ακόμα πιο μετέωρα σε ό,τι έχει σχέση με την ιστορία. Έτσι φτάσαμε να μην γνωρίζουμε ακόμα πως ο χριστιανισμός όχι μόνο απέρριψε τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, αλλά και τον πολέμησε. Να μην γνωρίζουμε το πραγματικό 21 και τίποτε σχεδόν για την Αντίσταση, παρά την «αναγνώριση»!!!

Και έβαλα σε εισαγωγικά τη λέξη «αναγνώριση», γιατί αυτό που εννοούμε σήμερα αναγνώριση, δεν σημαίνει απολύτως τίποτε. Και όταν λέω δεν σημαίνει τίποτε, δεν εννοώ την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και τα διάφορα προνόμια για τους ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ και τους ΝΕΚΡΟΥΣ. Αυτά η τροπή που πήραν τα πράγματα αμέσως μετά την απελευθέρωση ήταν των αδυνάτων αδύνατον και να τα σκεφτεί κανείς. Αναφέρουμαι εστω για αυτήν την

μεταθάνατο αναγνώριση. Και λέω την μεταθάνατο αφού έκτοτε έχουν μεσολαβήσει μισός αιώνας: 1944-1985. Και δεν εννοώ μόνο ο χρόνος που μεσολάβησε, εννοώ τον τρόπο με τον οποίο έγινε αυτή η «αναγνώριση» και κυρίως τον γενικό όρο με τον οποίο έγινε η αναγνώριση : Εθνική Αντίσταση. Έναν όρο χωρίς πρόσημο, χωρίς προσδιορισμό ΠΟΙΟΣ ΕΚΑΝΕ ΤΙ. Αναγνωρίστηκε με έναν όρο μέσα στον οποίο χωρούσαν ολοι. Ανεξάρτητα αν πράγματι έκαναν ή συμμετείχαν στην Αντίσταση. Και η κουτσή Μαρία που λέει ο λαός μπορούσε αν ήθελε να γίνει αντιστασιακός. Μια αναγνώριση ΣΟΥΠΑ, που τελικά αν δεν την μηδένισε, την υποβάθμισε σε βαθμό που ...

Βέβαια μετά απ μισό αιώνα «αναγνώριση» τους δόθηκαν Αναμνηστικά Μετάλλια και Περγαμηνές, που ποιοτοποιούν την συμμετοχή τους στην «Εθνική Αντίσταση 1941-1945» Κατά τον ίδιο ακριβώς τρόπο ύστερα απ 21 χρόνια απ την έναρξη και 21 απ τη λήξη «αναγνώρισε» η Ελληνική πολιτεία και την 7χρονη Αντίσταση του 1967-1974. Για την Αντίσταση στη δικτατορία έκανε ένα βήμα μπροστά. Παραχώρησε εκτός απ τα μετάλλια και τις περγαμηνές σαν ανταμοιβή και από ένα ένσημο για την κάθε μέρα κράτησης στις εξορίες και τις φυλακές μόνο σε όσους ήταν ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ και τα άλλα ασφαλιστικά ταμεία. Οι αγρότες και όσοι δεν ήταν ασφαλισμένοι σε κάποιο ταμείο δεν το είχαν αυτό το «προνόμιο».

Όσον αφορά για τις αμοιβές και τα προνόμια στα οποία «στόχευαν» οι αγωνιστές της κατοχικής και της δικτατορικής περιόδου όταν εντάχθηκαν στην Εθνική Αντίσταση και τη Χουντική επειδή υπώθηκαν και λέγονται πολλά με αποκορύφωμα έχουν «τινάξει την οικονομία του κράτους στον αέρα» και ακόμα δεν «χώτρασαν»

Επειδή στη χώρα μας περισσότερο μιλάνε αυτοί, που είναι άσχετοι με τα θέματα που αναφέρονται και κάνουμε κριτική για την κριτική, καλά θα κάνουν πριν ξανανοίξουν το στόμα τους να ρίξουν μια ματιά στο Ν 1543/85, που περιέχει τους όρους για τους νεκρούς, τους τραυματίες και την ανιάτο βλάβη λόγω της συμμετοχής των πρόσω, των βασανιστηρίων και τις αντίξοες συνθήκες της κράτησης και ομηρίας θα καταλάβουν τι σημαίνει «αναγνώριση», «προνόμια». Στα πενήντα (50) χρόνια που πέρασαν πριν την «αναγνώριση» όσοι συμμετείχαν στην Εθνική Αντίσταση κατά των κατακτητών εισέπραταν, αντί για εύγε στίγμα με όλες τις γνωστές συνέπειες που η έννοια της λέξης στίγμα συνεπάγεται.

Μετά την εξάντληση της αίγλης της νίκης του Γράμμου και την απόλυση το Σεπτέμβρη του 1963 και τον τελευταίων πολιτικών κρατουμένων. Ο λαός ανακουφίστηκε. Όμως πριν καλά καλά πάρει μια ανάσα ο λαός και να προσαρμοστούν λίγο οι αποφυλακισθέντες στη ζωή, ήρθε η 7χρονη δικτατορία στις 21/4/1967, για να συνεχίσει το Θεάρεστο έργο και την ένταση των διωγμών με χιλιάδες συλλήψεις παλιών και νέων αγωνιστών, με νέα βασανιστήρια, εξορίες και φυλακίσεις την επαναλειτούργια του κατέργου της Γυούρας, της Λέρου και του Παρθένι της Λέρου και με ογδόντα οκτώ νέους νεκρούς με πρώτο τον Ελλή στον Ιππόδρομο Αθηνών μέχρι τις 24/7/1974. Τα ονόματα των Νεκρών στη διάθεση.

Ο λαός και ειδικά οι παλιοί αντιστασιακοί παρά την πίκρα και τον πόνο που έννοιωθαν για την αδικία και την εκδικητική συμπεριφορά της πολιτείας, όταν οι δικτάκτορες έβαλαν μπρός τα τάνκς, ήταν οι πρώτοι που συνελλήφθησαν και οι πρώτοι που τους κατάγγελλαν και έστησαν νόμιμες και παράνομες αντιστασιακές οργανώσεις μέσα απ τις οποίες αγωνίστηκαν για την πτώση της δικτατορίας.

Από τον Αύγουστο του 1936 και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής και τους εμφυλίου πόλεμου, η Ελλάδα ήταν ένας γαλαξίας σπαρμένος απ φυλακές, στρατόπεδα γνωστά και άγνωστα, κρατητήρια, τμήματα μεταγωγών και τόπους εκτελέσεων. Ήταν χώροι όπου στοιβάζονταν οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος.

Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα, που προορίζεται για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρηση της ελευθερίας. Αυτή είναι η επίσημη άποψη όσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος. Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί κάποιο δέος, σε αυτούς που είχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή προκαλεί φρίκη. Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, είναι και ο ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό όσο και τα κτίρια, Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Έτσι ανάλογα με τους στόχους που θέλει να πετύχει, αντίστοιχοι είναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής της αρχουσας τάξης και της ηγεσίας της, όσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικούς της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ήταν δύο α) αυτούς που δεν τους πήρε κάποιο εχθρικό βόλι: η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων και β) όσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει στον ηθικό μηδενισμό.

Εκεί λοιπόν, στην Κλίνη του Προκρούστη ένα μεγάλο μέρος του λαού που πήρε με τν ένα ή τον άλλο τρόπο στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στις φυλακές και τα Νησιά το ελληνικό κατεστημένο ύστερα από την απρόκλητη ένοπλη αγγλική επέμβαση, επεδίωκε μια από τις δύο μορφές θανάτου των κρατουμένων και την αποθησαύριση του λαού από τα Αντιστασιακά νάματα.

Κατά την ελληνική μυθολογία ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ ήταν ένας θηριώδης ληστής με πεδίο δράσης του στην περιοχή της Ελευσίνας. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση αυτοί που ενώ εγκάλειψαν λαό και χώρα: «οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφοράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατάλειψαν το πατρίο εδαφος. Υπο την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσης από τα επιθέσεις των του αντιπάλου, απαιτούν μας να συνεχισθεί ο αγών, το μάταιο του οποίου Σείς ολοι οι παρα μείναντες επι του πατρίου εδάφους έχετε κατανοήσει...». Προκρούστης ήταν το κρεβάτι πάνω στο οποίο κοιμόταν ο ληστής με. Όταν ο δυστυχής οδοιπόρος που έπεφτε στα χέρια του μεταφερόταν στην καλύβα του. Ο ληστής τον ξάπλωνε στο κρεβάτι του και τον έδενε πάνω σε αυτό.

Αν το θυμάταν ήταν πιο κοντό από το μήκος του κρεβατιού, ο ληστής το τραβούσε από τα πόδια, ως που το σώμα του θύματος ισοζυγίσει με το μήκος του κρεβατιού. Αν όμως ήταν μεγαλύτερο το μήκος του σώματος και ξεπερνούσε αυτό του κρεβατιού τότε ο ληστής έκοβε τα πόδια του θύματος με το πριόνι για να ισοζυγίσει.

Είναι γεγονός ότι στη διάρκεια του μεσοπολέμου είχαν δημιουργηθεί και στις Ελλάδα αρκετές από τις προϋποθέσεις εκείνες για να γίνουν ορισμένα εστω βήματα προόδου. Η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία όχι μόνο ανέστηλε αυτήν την προοπτική αλλά και κατέστρεψε την όποια προσπάθεια έκανε ο λαός προς αυτή την κατεύθυνση μετά την Μικρασιατική καταστροφή. Η δε κατοχή της χώρα ολοκλήρωσε αυτό που άρχισε η Βασιλό-Μεταξική

δικτατορία. Ο λαός τη διάκριση της κατοχής παράλληλα με τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, άρχισε να ξανά δημιουργεί εκείνες τις προϋποθέσεις, έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση, η Ελλάδα της «ψωροκώσταινας» να είναι πλέον ανάμνηση.????????????????????

Το καθεστώς που ήθελαν ντόπιοι και ξένοι να επιβάλουν στην μεταπλευθερωτική Ελλάδα. Την Ελλάδα που

Την περίοδο αυτή η φυλακή ήταν μια σαρκωθήκη, μια ανθρώπινη πνιγερή αποθήκη, μια ανθρωποθήκη, όπου η αγωνιά με την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου απ τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόχρονος απ την πείνα θάνατο. Κλειστοί κατάκλειστοι οι ιδολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος. Κλειστοί, περίκλειστοι, μακριά απ τη θέα του ουρανού και του ήλιου παρατημένοι. Θαμένοι στους μεσαιωνικούς τάφους ή σε πάνινες ανεμοδαρμένες, απ τις θύελλες του Αιγαίου πολιτείες παρατημένοι. Πως πιά να διακριθεί η μια μέρα απ την άλλη, ίδια κλειστή, που χωρισμά τους χάθηκε πια η νύχτα, που συνεχής η ημέρα νύχτα είναι γινομένη και μεριμερμά μας η επιμέτρηση του μαρτυρολογίου και η αναμνή του...

Στη διαχρονική περίοδο της μακραίωνης ιστορίας του, το καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, διαχρονικά σταθερά παραμένουν πάντοτε και τα δομικά στοιχεία της ύπαρξης και διατήρησής του. Το μεμονωμένο άτομα ο «υπήκοος» ή και η ομάδα αντιμέτωπος με την εκδικητικότητα της ιδιοκτησίας, επειδή τόλμησε να αμφισβητήσει με λόγο ή με πράξη, την «καθεστηκυία τάξη». Αμφισβήτηση που, σύμφωνα με τη λογική της εξουσίας, οποιαδήποτε μορφή και αν έχει αυτή, συνιστά κολάσιμο «καθεστωτικό έγκλημα». Και όχι μόνο κατά των πρωτεργατών και το άμεσο οικογενειακό, συγγενικό και φιλικό περιβάλλον, και αυτών που συμμαχούν, αλλά και κατά των «συνοδοιπόρων». Ολοι αυτοί θα καταδικαστούν σαν «εχθροί» του καθεστώτος της ιδιοκτησίας και της εξουσίας απ την οποία απορρέει η εξουσία.

Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, η ιδιοκτησία έφερε μαζί της στη θέση, της συλλογικότητας, της άμιλας, της συνεργασίας και της αλληλεγγύης το άτομο, τον ανταγωνισμό και το κέρδος. Απ το συλλογικό η κοινωνία πέρασε στο ατομικό και απ το ατομικό στην εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Ήταν φυσικό το συλλογικό καθώς ήταν καθεστώς, να αντιδράση στο ατομικό και ειδικά στην ατομική ιδιοποίηση του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου.

Η ιδιοκτησία για να υπερνηκή την αντίδραση και να κατανικήσει τις δομές, τους θεσμούς, τα ήθη και τα έθιμα πάνω στις οποίες στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, έπρεπε να βρεί, να δομήσει και να εδραιώσει τις δικές της δομές, θεσμούς, ήθη και έθιμα που θα έκαναν κατανοητά τα πλεονεκτήματα του νέου καθεστώτος. Με πρώτο και βασικό στόχο, να γίνει σεβαστή η κλοπή του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και αποδεκτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Για να γίνει σεβαστή η κλοπή, και αποδεκτή η εκμετάλλευση απ το άτομο, έπρεπε η ιδιοκτησία να περιβληθεί με ένα δέος. Ένα δέος, ικανό να ανακόψει την όποια διάθεση για αφαίρεση έστω και ενός ψίγματος, χωρίς να υποστεί απανόρθωτες συνέπειες αυτός που τόλμησε να προβεί σε μια τέτοια

εγκληματική πράξη. Επρεπε να βρεθεί εκείνη η θεωρητική κάλυψη, που και η σκέψη ακόμα να θεωρείται απευκταία.

Η πρώτη θεωρητική επένδυση-ανακάλυψη ήταν η ανακάλυψη του Θεού και η θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας. Να συνταυτίσει την ιδιοκτησία με το θεό. Να της προσδώσει θεϊκές ιδιότητες. Ετσι με την θεϊκή κάλυψη καθιερώθηκε σαν ιερή. Και σαν ιερή όχι μόνο οριστική και απαραβίστη, αλλά και αιώνια, όπως αιώνιος είναι και ο θεός. Την θεϊκή κάλυψη της ιδιοκτησίας την έκανε η Ανατολή-Μέση Ασία. Η Ιερουσαλημ. Με το πέρασμα όμως του χρόνου η θεϊκή κάλυψη μόνο δεν αρκούσε. Ξεπεράστηκε απ τα ίδια τα πράγματα απ τη στιγμή που οι ανιδιοκτήτες και οι εκμεταλλευόμενοι έθεσαν το ερώτημα: Γιατί ο θεός που είναι μεγάλος, παντοδύναμος, πολυεύσπλαχνος και δίκαιος όπως λένε, γιατί δίνει και προστατεύει μόνο τους ανθρώπους που μας κλέβουν;

Με το ερώτημα αυτό έχουμε την πρώτη αμφισβήτηση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και τους ανθρώπους, που στήθηκαν αντιμέτωποι στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής.

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο άνθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Όμως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιο σίγουρο, ασφαλή και διαρκονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο. Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που όχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο Νόμος εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες είναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του ότι είναι πολλοί είναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο έχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917.

Την νομική κάλυψη τον έδωσε το Ρωμαϊκό και ειδικά ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του ότι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, όχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλά και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Είναι οι κανόνες που διδάσκουν ότι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Είναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη

δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση και τον μακρόσυρτο απ την πείνα θάνατο.

Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε. Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι δεν τρέφονταν κατά φύση. Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που είχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να αποληθούν τον Ιούλιο 1974) είχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα και η καταναγκαστική εργασία, σε συνδυασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεΐνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ήταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα είχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα, μεταξύ των οποίων 4 ή 5 Βεροιώτες: Τζήλας Δημήτριος από τη Βέροια, ο Κιτικίδης Κυριάκος από Κουμανίστη, Ο Δαμνιανός... από τη Βέροια τον Βασίλη Πασιά από το Μακροχώρι πέθανε στο Νοσοκομείο της Σύρας και χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν στα Νοσοκομεία. Εφευγαν με τα φορτία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Όταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ήταν «έγινε καλά και μετείχθηκε σε άλλη φυλακή» και ας είχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ήταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσιες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυγιεινούς όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση που προσβάλει τους εξασθετισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Το ίδιο και οι ηπατίτιδες Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζω με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόνωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή όταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου είναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η βάση, μέναμε και δύο και τρεις ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ήταν ακόμα πιο μικρός. Επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωί, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικότητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ήταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια. Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται επισκεπτήριο. Ενα σύστημα που σκοπό έχει να εμποδίσει-καταστρέψει την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις διπλές σήτες, πάντα ένας δεσμοφύλακας ήταν δίπλα στον κρατούμενο και ένας στον επισκέπτη. Το ίδιο

γίνεται και με την αλληλεγγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα. Η απομόνωση τσακίζει ακόμα και τα ασάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Όχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιο απλά ζητήματα: όπως με τις τρεις ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σιτισμού σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται και η προσωπική υγιεινή του κρατουμένου.

Τα γράμματα που παίρναμε ή στέλναμε είχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρά και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ήταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ήταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνει η λογοκρισία απολύτως και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ένα γράμμα, που το μισό ήταν σβησμένο κι έτσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, χωρίς θέρμανση τον αγκαλιάζε, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινωμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ίδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήση πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι ότι πλησιάζει η ώρα, που θα μπουν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα είχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το έργο άρχισε με την κατέχηση για το πότε και πως...

Ήθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ήταν χλωρές, που ήταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί είναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Είναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Όπως η ευαισθησία δεν έχει σύνορα, δεν έχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ήταν εύκολα...

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού. Όταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νους μας πήγαινε μόνο στο κακό. Τα καλά μηνύματα ήταν ελάχιστα. Έτσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κάποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. Και ήταν πολλοί, πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το Υπουργείο είχε δώσει εντολή να δώσει μια ακόμα μάχη με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-είχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία. Τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν είναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Έπρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Γι αυτό εξέδωσε ειδικό διάταγμα για τη

μακρόνησο και γενικότερα. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ήταν η αγωνιστική «αυτοκτονία»...

Στις ασφάλειες ήταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον έχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι τότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί είναι, δεν είναι από ασάβι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, είναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ήξεραν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να είναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.

Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, όταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ήταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει όχι μόνο την ψυχική, αλλά και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Η αλήθεια είναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθεση για σχόλια γύρω απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.

Όσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ήταν απερίοριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Για να την αποσπάσουν όμως όταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος και έκανες το λάθος να το δείχνεις, αυτό ο φύλακας το σημείωνε και με τη λήξη της βάρδιας το μετέφερε στη διεύθυνση. Σε λίγο σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενώ στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανισμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε ότι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή ότι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ήταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή είχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.

Στους κάτω απ τα είκοσι χρόνια έλεγαν ότι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ήταν πολύ περισσότερες: π.χ ότι

απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, ότι αυτές τις μέρες θα περάσει η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, ότι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα ότι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν όμως κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικούς σου...

Σπάνια τα πλεονεκτήματα δεν έχουν επακόλουθο κάποιο μειονέκτημα και ειδικά στην περίπτωση της δήλωσης μετανοίας, που σχετίζονταν με την ελευθερία και την ίδια τη ζωή. Ετσι λοιπόν, μια και σε έβαλαν στο χέρι, ανεξάρτητα αν διέπραξες το αδίκημα για το οποίο σε κατηγορούν ή σε συνέλλαβαν σε μπλόκο. Τους αρκούσε ότι πήρες μέρος στην Αντίσταση. Επρεπε να βρούν τρόπο να σε αποκόψουν απ το λαϊκό κίνημα. Και για να σε αποκόψουν τον μόνο τρόπο και μέσο που είχαν ήταν ο εξευτελισμός όχι μόνο της προσφοράς σου, αλλά και του ίδιου εαυτού σου. Όχι μόνο για την Ασφάλεια, το στρατοδικείο, αλλά και τη διεύθυνση της φυλακής και το προσωπικό η απόσπαση μια δήλωσης θεωρούνταν κατόρθωμα και σαν τέτοιο επιβραβεύονταν με διάφορες ανταμοιβές.

Η δήλωση «μετανοίας» για τον άνθρωπο που έχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν Άνθρωπος : Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση απ το δικαίωμα να είναι ο εαυτός του. Να λέγεσαι Άνθρωπος. Σημαίνει ότι συνειδητά αποκήρυτεις όχι μόνο τα πιστεύω σου, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό σου. Ότι έπαψες να είσαι σήμερα αυτός που ήσουν χθές κλπ.

Αυτή η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιά πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς την αποκοπή σου απ το λαϊκό κίνημα και αυτό ήταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να έχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός απ τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό σου φάκελο και σε θα βάρυνε έφ' όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτός, να εκτεθείς και κοινωνικά. Να στείλεις γράμμα στον παππά του χωριού ή της ενορίας για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αματρίες», ετσι ώστε να πειστεί και η κοινωνία, ότι πραγματικά μετανώησες. Να γράψεις μερικά γράμματα σε γνωστούς και φίλους στις φυλακές ή σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτικά σου έλεγαν, ότι αν θέλεις να «επιστευθεί η απόλυσή σου» όσον καιρό θα είσαι ακόμα μέσα...εχε το νού σου...Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι τότε «κρυφή» τη δήλωση.

Όσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ήταν τυποποιημένο. Ήταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη με τα βλεπηγμίας του Κ Κ και όλες του τις παραφυάδες ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ κλπ» και ότι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ήταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ και κυρίως ότι στο εξής δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους...

Αυτά ήταν λιγά απ τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος για τον πολιτικό αντίπαλο που θα εκανε δήλωση. Υπήρχαν όμως και πλεονεκτήματα και για τους πρωτοστατούντες στην απόσπαση και τους όποιους μεσάζοντες :αμοιβές, προαγωγές και θα ληφθεί «υπόψην όταν έρθει η ώρα» δεν μένει παρά να δούμε τί ακριβώς σήμαινε η δήλωση και για αυτόν που την κάνει. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί είναι ότι η τεράστια πλειοψηφία των δηλώσεων, αποσπάσθηκαν με τα πολυήμερα ,απάνθρωπα και ανελέητα βασανιστήρια στις ασφάλειες, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε. Η αγωνία του θύματος, που γεμάτο αίματα προσπαθεί να προφυλαχθεί απ τα χτυπήματα

και τα πληγιασμένα απ τη φάλαγγα πόδια, δεν έφτανε για να αγγίξουν τα κτηνώδη ένστικτα. Το μόνο που ξέρουν είναι να ουρλιάζουν, βρίζοντας και απειλώντας τον Βούλγαρο, τον συμμορίτη, τον προδότη, το μίσμα και το θα κάνεις δήλωση Ρέ !, ή θα πεθάνεις!

Ελάχιστες από φόβο και καμιά, μα καμιά γιατί απαρνήθηκε τα πιστεύω του . Οτι μετάνιωσε για την συμμετοχή του στην Αντίσταση, πολύ περισσότερο για τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό κόμμα. Απόδειξη οτι το σύνολο σχεδόν των δηλώσεων ήταν αποτέλεσμα βασανιστηρίων, φαίνεται και απ το γεγονός, οτι στα στρατοδικεία όπου πλέον θα αποφασιζόταν η τύχη του δηλωσία της ασφάλειας, ο κατηγορούμενος, πριν αρχίσει η «δίκη» σηκωνόταν και δήλωνε οτι: η δήλωση αυτή αποσπάστηκε σε κατάσταση αφασίας απ τα βασανιστήρια ή οτι είναι πλαστή. Αυτή τη «δήλωση δεν την υπέγραψα εγώ», όπως δεν «υπέγραψα ο ίδιος και το κατηγορητήριο». Και σαν πλαστή ή προϊόν βασανιστηρίων την ανακαλώ με επίγνωση των συνεπειών, που θα έχει η ανάκληση στην ποινή. Και όχι μόνο την ανακαλούσαν, όταν έφταναν στη φυλακή, η πρώτη δουλειά που έκαναν ήταν να κάνουν μια αντιδήλωση με την οποία δεν την παραδέχονταν και γραπτώς.

Και τις ανακαλούσαν γιατί, μπορεί κάποιος να διαφωνεί με το ΚΚΕ και το αριστερό λαϊκό κίνημα σε διάφορα ζητήματα. Θα ήταν όμως κατάφορη διαστρέυλωση της ιστορικής αλήθειας, να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές και οι αξιοθαύμαστοι διανοητές που συμπορεύτηκαν μαζί μας τον δύσκολο, τραχή και ανηφορικό δρόμο για αντεθνική δράση και για εγκατάλειψη των θεμελιακών τους αρχών του πατριωτισμού, του διεθνισμού, της ανθρωπιάς και την αγάπη προς το άνθρωπο. Αρχές που είναι η πεμπτουσία της κοσμοθεωρίας τους, ενεξάρτητα απ τις κακοποιήσεις, παραποιήσεις και διαστρευλώσεις, που υπέστει κατά καιρούς απ τους αποκοιμιστές συνειδήσεων. Τους κούφιους και φλίαρους αργυρώνητους κοντυλοφόρους. Αυτούς που δεν έχουν ούτε ιερό ούτε όσιο και το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να εκμεταλλεύονται τα αγνά πατριωτικά και θρησκευτικά αισθήματα λαού. Για να εξυπηρετήσουν κρυφά και φανερά, τα τυχοδιοκτικά σχέδια διαφόρων εθνοκτώνων και τις κάθε φορά σκοπιμότητες της άρχουσας τάξης και των ξένων επικυρίαρχων. Αυτών που αποφασίζουν για τα πάντα στη χώρα μας και όταν ακόμα απειλούνται ιερά και όσια.

Και επειδή αυτοί σαν εκπονητές οσίων και ιερών και έμποροι αισθημάτων, και συνειδήσεων ακόμα δεν δυστάζουν, να διαστρευλώσουν, εκτός απ όλα τα άλλα και δυό απ τις βασικές αρχές τους: α) Μια ζωή οι άνθρωποι παλεύουν για να εξασφαλίσουν το πρώτο δικαίωμα : το δικαίωμα της ύπαρξης και της ελευθερίας και το δικαίωμα αυτό να τους το αναγνωρίζουν και οι άλλοι όπου Γής άνθρωποι. Αυτό ακριβώς το δικαίωμα είναι η επαναστατική ηθική και β) Τη μοίρα του ανθρώπου. Οι κομμουνιστές με επιστημονικά επιχειρήματα προσπαθούν να πείσουν το λαό, οτι με τη λέξη ηθική εννοούμε τις σχέσεις των Ανθρώπων με την παραγωγή και τη διανομή αναμεσά τους, καθώς και τις σχέσεις των Ανθρώπων του κινήματος ανάμεσά τους και οτι ο Άνθρωπος είναι ο δημιουργός της ζωής και της μοίρας του! Την προσπάθεια αυτή, την μετατρέπουν σε επιχείρηση κατασυκοφάντησης των αγωνιστών και χαρακτηρίζοντας τους κομμουνιστές «άθεους» και «αντίχρηστους». Επιτρέπουν στον εαυτό τους, να τους στιγματίζουν κατά βούληση και ατιμώρητα όποιον θέλουν κομμουνιστή, ενώ γνωρίζουν οτι οι κομμουνιστές, ποτέ δεν ήταν και ούτε θα είναι ποτέ σε αντίθεση με τα θρησκευτικά

συναισθήματα και τις πεπιοθήσεις του λαού και πάντα με ευλάβια τα σεβάστηκε και τα σέβεται αυτά τα συναισθήματα.

Βέβαια ο καθένας έχει το δικαίωμα να πιστεύει και να λέει αυτό που θέλει, του αρέσει ή και τον εξυπηρετεί. Αν όμως ήταν έστω και λίγο ειλικρινείς με τον εαυτό τους, το μόνο για το οποίο θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές για τα εθνικά, κοινωνικά και τη θρησκεία, είναι ότι ποτέ δεν άφησαν ήσυχους στο καταστροφικό και καταχθόνιο έργο τους αγύρτες, των τροφίμων των διαφόρων παραθρησκευτικών οργανώσεων και άλλων σκοτεινών κέντρων. Οτι πότε δεν τους άφησε ελεύθερο το έδαφος που με τον δηλητηριώδη ενθικισμό, τον ανόητο μεγαλοϊδεατισμό και την πατριδοκαπηλεία τα βαφτίζουν «ελληνικό πολιτισμό», όπως ο «τρίτος» του Μεταξά, και το «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου 1967. Τη διεθνή του κεφαλαίου σε μοντέρνο «διεθνισμό» και την αγοραία θρησκοληψία σε «προοδευτική ορθόδοξη σκέψη», πίστη κλπ. Με αποκορύφωμα το εθνικό σλόγκαν ότι «αν υπάρχει σήμερα Ελλάδα» αυτό οφείλεται στην ορθοδοξία.

Μα εμείς οι Έλληνες, λέμε και ξέρουμε ότι έχουμε μια ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων χρόνων, ενώ ο Χριστιανισμός δεν συμπλήρωσε ακόμα τα δύο χιλιάδες χρόνια. Ακόμα ξέρουμε απ την ιστορία του Χριστιανισμού ότι ο Χριστιανισμός, δεν έγινε θρησκεία απ την επομένη μέρα της στράυρωσης και ανάστασης του Χριστού. Πως είναι δυνατόν ο Ελληνισμός να «οφείλει την ύπαρξή του στην Ορθοδοξία»; Ξεχνώντας ή μή ξέροντας οι άνθρωποι, ότι χάρι στον Ελληνισμό υπάρχει ο Χριστιανισμός και η Ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο Χριστιανισμός και κυρίως ξεχνώντας ή παραβλέποντας σκόπιμα, ότι πριν το Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προϋπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια.

Αλήθεια τόσο είναι το πάθος τους να αποδείξουν τη «χρησιμότητάς» τους, που δεν δυστάζουν να πούν ότι ο «Ελληνισμός οφείλει την ύπαρξή του στη Θρησκεία» με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καταλάβουν ότι περιορίζοντας τη γεωγραφία-πεδίο του Ελληνισμού και του Γένους στη θρησκευτική μόνο διάσταση, αφήνει ευρύτατο χώρο του Ελληνισμού ακάλυπτο, όχι μόνο με βάση το απλό κοσμικό στοιχείο, αλλά με βάση τη μακραίωνη ιστορία μας;

Φυσικά ο λαός ξέρει ότι αυτοί που προσπαθούν να τον πείσουν ότι η Αριστερά, που είναι η συνήδησή του, ότι είναι «απάτριδες» και «αντίχριστοι», είναι αυτοί που πάντα στις δύσκολες για την πατρίδα στιγμές, προκειμένου να μη χάσουν τη βολή τους, τα ξεχνούν όλα για να προσκυνήσουν τους κάθε φορά ισχυρούς και κυρίως τους ξένους προστάτες! Ενώ η Αριστερά κάθε φορά που διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο η πατρίδα, οι Ανθρώπινες αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και οι υγιής παραδόσεις του λαού μας, πρώτη αυτή προστρέχει και προτάζει, και όταν χρειαστεί οι Αριστεροί πάλι θα προτάξουν τα στήθια τους. Την Αριστερά και τους κομμουνιστές, ποτέ ο εχθρός και ο κατακτητής δεν θα τον πυροβολήσει στην πλάτη. Πάντα οι σφαίρες έμπαιναν και θα μπαίνουν απ την πλευρά του στήθους, ενώ αυτοί όπως όλες τις άλλες φορές όχι μόνο θα συνεργασθούν, αλλά θα προσπαθήσουν να «πείσουν» και το λαό να κάτσει «φρόνημα». Να γίνει «νοικοκύρης» όπως έλεγε η Αγία Τριάδα Ομοούσιο και αχώριστη (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος) στους Ραγιάδες και τους κλέφτες το 1821. Τους κλέφτες, που οι κατζαμπάσηδες απ το 1805 ακόμα με Σουλτανικό φερμάνι και με αφοριστικό

απ τον Πατριάρχη Καλλίνικο Ε!, από κοινού προσπαθούσαν να καθarisουν τον Μοριά απ τους κλεφτοραγιάδες.

Οι κομμουνιστές-Αριστεροί, όσες φορές διεγράφει κάποιος κίνδυνος για τη χώρα και το λαό, όσο δύσκολες και σκληρές και αν ήταν οι συνθήκες, όσο μακρόχρονος και επίπονος και αν ήταν ο αγώνας, όσους κινδύνους, θυσίες και αίμα και αν χρειάζονταν, όπως αυτές του αλβανικού πολέμου και της κατοχής, μα και την δικτατορία των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, οι κομμουνιστές, και οι Αριστεροί αντιστάθηκαν, καταδίκασαν και αγωνίστηκαν και μέσα απ τις φυλακές και τα ξερονήσια για την κινητοποίηση της παγκόσμιας κοινή γνώμης για την Κύπρος και την πτώση της χούντας. Χωρίς να αγνοούν τα νέα δεδομένα και τις αλλαγές που συντελούνταν-διάθεση συνεργασίας απ τους αυτοαποκαλούμενους «υπερατριώτες» και ευκαιρίες πλουτισμού που δεν άφησαν καμιά, εστω και την παραμικρή ανεκμετάλλευτή-μπόρεσαν όχι μόνο να διατηρήσουν αυτές τις αρχές και τα πιστεύω, αλλά και τις υπερασπίστηκαν με τις γνωστές συνέπειες. Συνεπώς δεν μπορούσαν να απαρνηθούν αυτές τις παρακαταθήκες, που οι ίδιοι με τον αγώνα και το αίμα τους έγραψαν, πολύ περισσότερο δεν μπορούσαν με τη δήλωση «μετανοίας» να αυτοαναιρεθούν σαν άνθρωποι και αγωνιστές.

Και το πιο τραγικό είναι ότι, ποτέ δεν δέχθηκαν και όταν τους το θυμίζαμε, ότι η δήλωση μετανοίας, ενώ δεν αλλάζει τα πιστεύω του κομμουνιστή, του Αριστερού και του δημοκράτη, βλάπτει την ίδια την Ελλάδα. Και την βλάπτει γιατί με τη δήλωση και ειδικά με τον τρόπο που αυτή παίρνεται, εκτός του ότι διαμορφώνει συνθήκες διχασμού αποτελεί για την Ελλάδα ένα ανεξίτηλο στίγμα. Ετσι λοιπόν, ο τρόπος που παίρνεται και η έννοια-περιεχόμενο που αποδίδεται στη δήλωση, σκοπό έχει να μετερτέψει τον Ελλάδα δηλωσία σε κοινωνικό ανδράποδο και αντρείκελο. Και ένα καθεστώς, που μετατρέπει τα μέλη της κοινωνία σε παρίες για να διατηρηθεί στην εξουσία, σημαίνει ότι δεν είναι το ποθητό και ούτε αποδεκτό απ την κοινωνία καθεστώς.

Επειδή λόγω των συνθηκών και τον τρόπο που διαμορφώθηκε ο ελεύθερος εθνικός και πολιτικός βίος στη χώρα μας, ποτέ δεν γράψαμε την πραγματική-αληθινή ιστορία, ούτε και γι αυτό το άγνωστο ακόμα στο λαό 21, πολύ περισσότερο την αληθινή ιστορία του μετέπειτα πολιτικό-κοινωνικό γίνεσθαι. Ετσι φτάσαμε στο σημείο ακόμα και τα πιο βασικά και καθοριστικής σημασίας πράγματα, όπως και την πρόσφατη ιστορία, προσπαθούμε να τα δικαιολογήσουμε με τον γενικό τίτλο :«Κατοχή ήταν, Εμφύλιος ήταν», συνεπώς ήταν επόμενο να είχαμε και αγωνιστές και δοσιλόγους και μερικά παρατράγουδα τότε και στον εμφύλιο αδικίες ή και να πλήρωσαν με την ζωή τους κάποιοι αθώοι και όπως συνήθως κλείνουμε: «με τα ας προσπεράσουμε αυτά και ας τα ξεχάσουμε». Οδηγηθήκαμε σαν λαός να δοξάζουμε και να προσκηνούμε και άσχετους με την επανάσταση του 21 «αγωνιστές» και πολλούς που την πολέμησαν, όπως θα συμβεί αργότερα και με τον αλβανικό πόλεμο και Εθνική Αντίσταση με τη σημερινή σούπα των «αντιστασιακών» της κατοχής και της χούντας.

Με αυτόν τον γενικό τίτλο κλείσαμε και ξοφλήσαμε με την νεότερη ιστορία. Ιστορία ερήμην του λαού. Συνεπώς ό,τι έγινε καλώς έγινε τι να ζύνουμε τώρα πληγές; Όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, ας γυρίσουμε σελίδα και ας κοιτάξουμε μπροστά. Η ζωή είναι μπροστά. Ναι η ζωή είναι μπροστά, αλλά είναι συνέχεια της προηγούμενης του 21, του αλβανικού, της κατοχής και της 21ης Απριλίου και ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αυτά δεν ηρθε απ το πουθενά. Και για ένα λαό σαν το δικό μας, που ταλαιπωρήθηκε και δοκιμάστηκε τόσο σκληρά

από εμφυλίου, δεν βλέπουμε καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μία υπόμνηση για τα δεινά της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης και τις συνέπειες στο λαό και τη χώρα απ τις κατάκαιρους δικτατορίες. Να φρεσκάρουμε τις μνήμες, εκείνων των γενιών και να ξεναγήσουμε τις νεότερες γενιές που δεν έζησαν η δεν είχαν τις ανησυχίες εκείνης της εποχής. Ακόμα είναι πολλοί αυτοί, που και σήμερα ακόμα νοιώθουν, πως δεν δικαιώθηκαν οι πλούσιοι σε συμμετοχή και προβλήματα αγώνες. Αυτοί δεν πρέπει να ξεχνούν, πως κανένας αγώνας δεν μένει, ούτε είναι αδικαίωτος. Ακόμα και ο πιο μικρός και ελάχιστος αγώνας, αφήνει πίσω του πολλές και αξιόλογες ψηφίδες ζωής, οράματα και προοπτική σε βάθος χρόνου.

Ομως η μεταπολεμική πολιτική και ιστορική καταγραφή των γεγονότων, δείχνει ότι έχει υπερβεί κάποια όρια διαστρέυλωσης, παραποίησης και αποσιώπησις της αλήθειας. Και αυτό γιατί η Ελλάδα δεν είναι μόνο η χθεςινή. Και η σημερινή θα είναι και πρέπει να είναι, όμως πρέπει να είναι και η αυριανή και κυρίως αυτή. Και όχι μόνο υπερβαίνει κάποια όρια που προκαλούν ερωτήματα. Υπηρετεί πράγματι τη χώρα αυτή η πολιτική, που ενώ τιμούνται σαν αγωνιστές πρόσωπα συνεργαζόμενα με τους κατακτητές, ενώ παραγνωρίζονται ή λησμονούνται οι πραγματικοί αγωνιστές, αφού με τη σιωπή όχι μόνο δεν αποκαθλώνονται οι «ήρωες» των συνεργατών, αλλά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, δεν αποδίδεται ο δίκαιος έπαινος στους πραγματικούς, όταν επιμερίζονται οι ιστορικές ευθύνες για τον εμφύλιο εξ ίσου και στους δύο πολιτικούς χώρους, παρ όλη την ιστορική επιβεβαίωση ότι την κύρια, την ιστορική ευθύνη την φέρνει η παράταξη που συμπαρατάχθηκε με Άγγλους που τον προαποφάσισαν.

Αναρωτηθήκαμε ποτέ μήπως ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, δημιουργούμε την εντύπωση ότι μας κατέχει το αίσθημα της ενοχής για το παρελθόν μας και σε συνέχεια συμπλέγματα για τη συμμετοχή μας στην Αντίσταση σαν λαός και άτομα; Βάρος και ευθύνη για το ιστορικό έργο του λαού μας; Μήπως χάρην αμφιβολιών, τακτικών σκοπιμοτήτων αυτοϋπονομεύουμε μακροπρόθεσμα τα εθνικά μας πλεονεκτήματα που απορρέουν απ την άρνηση της ιστορικής δικαίωσης των ιδεών και των οραμάτων της Αντίστασης; Μήπως τελικά συμβάλλουμε άθελά μας στο να διαιωνίζονται τα Νόθα στερεότυπα; Τα Νόθα στερεότυπα στην πολιτική πολύ περισσότερο στην ιστορία δεν αντέχουν στο χρόνο.

Κανένας αγώνας δεν μένει αδικαίωτος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι οι Άνθρωποι, σε βασανιστική πορεία χιλιετηρίδων, με αγωνίες, αγώνες και προβλήματα, ποτέ δεν αποστερήθηκαν την ελπίδα και την αισιοδοξία για ένα καλύτερο μέλλον. Ένα μέλλον αντάξιο του Ανθρώπου. Με αυτήν την έννοια προσβέπουν στο μέλλον, έστω και αν αυτό το μέλλον δεν φαίνεται ακόμα στο ορίζοντα.

Μεταπελευθερωτικά απαιτούνταν τολμηρές, προοδευτικές και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Για τους γνωστούς λόγους δεν έγιναν. Όμως δεν χάνουν την εμπιστοσύνη και την αισιοδοξία στον ευατό τους. Αγώνίζονται, σχεδιάζουν, επιχειρούν να γίνουν προσπελάσιμα στο μέλλον σαν ιστορική αναγκαιότητα, χωρίς να καταλήγουν σε μύθο.

Και επειδή πολλοί είναι αυτοί που λένε, δυστυχώς και άνθρωποι που έπαιξαν κάποιο βασικό ρόλο στην Αντίσταση και το αριστερό κίνημα : ότι ευτυχώς που δεν επικρατήσαν αυτά τα πιστεύω μας, γιατί αν επικρατούσαμε θα είχε γίνει και η χώρα μας Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Και τώρα θα

βρισκόμασταν σαν λαός στην ίδια με αυτές θέση. Ειδικά η άποψη αυτή, που ήταν και παραμένει το βασικό σύνθημα του κεφαλαίου γενικά και της κεντροδεξιάς στη χώρα μας, μετά την «πτώση του υπαρκτού» το ενστερνίστηκαν δυστυχώς και αρκετοί αντιστασιακοί-αριστεροί. Δεν χωράει αμφιβολία ότι τόσο παγκόσμια, άλλο τόσο και στην Ελλάδα έχουν γίνει λάθη. Και λάθη μεγάλα που οπωσδήποτε, τα λάθη αυτά θεωρητικά και πρακτικά έπαιξαν ένα καθοριστικό, αν όχι κυρίαρχο. Οι άνθρωποι αυτοί στα συμπεράσματά τους ξεχνούν, ότι οι με όλα τα μέσα βρώμικους πολέμους, ένοπλους και μή απ την ημέρα που εμφανίστηκε η κοσμοθεωρία αυτή και κυρίως μετά την επικράτηση στη Ρωσία. Και το βασκότερο ό,τι δημιούργησαν οι αιώνες σε θεωρητική και πρακτική εφαρμογή το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν θα μπορούσε και ούτε θα ήταν ποτέ δυνατόν να το καλύψουν-υποκαταστήσουν οι μερικές δεκαετίες. Ξεχνούν τις καταστροφές της Ρωσίας και το ανέπαφο της Αμερικής και εν μέρει της Δύσης στους δυό παγκοσμίους πολέμους.

Και το βασικότερο ξεχνάνε και το γεγονός ότι μαζί με την μακράιωνα καθιερωμένη κοσμοθεωρία της ιδιοκτησίας, το καθεστώς της ιδιοκτησίας έλεγχε-ειχε στη διάθεσή του τον μακράιωνα κοινωνικά πογκόσμιο παραγόμενο πλούτο με τον οποίο θα πολεμούσε οπωσδήποτε το νέο σύστημα, που θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία; Το νέο σύστημα που θα άλλαζε τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου στο μέλλον; Το σύστημα που αμφισβητούσε την αιωνιότητα του υπάρχοντος;

Ξεχνούν ακόμα ότι η Επανάσταση του 1917, ήταν η δεύτερη μεγάλη Κοινωνική Επανάσταση και ότι ξέσπασε σε μια εποχή η αντίδραση λυσομανούσε και ο φασισμός βρισκότανε στις δόξες του. Και όμως τόλμησαν τα πάντα για να αλλάξουν τα πάντα. Η Επανάσταση του 1917, είναι η Επανάσταση που σκοπό έχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Και οπως είναι φυσικό μια τέτοια κοινωνική αλλαγή, δεν μπορεί να γίνει σε μερικές 10ετίες. Θέλει βάθος χρόνου, όπως έγινε και με την πρώτη κοινωνική Επανάσταση που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε από το καθεστώς των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας.

Όσον αφορά αν θα γίνονταν και η Ελλάδα, Αλβανία, Βουλγαρία κλπ, ξεχνούν ότι όλος αυτός ο κόσμος που ακολουθούσε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκθίδρυση κάποιου άλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου εξουσία. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσε τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε και ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Βέβαια, δεν αποκλείεται να είχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ. Όμως και αν ακόμα δεχθούμε ότι υπήρχαν, αν πάρουμε υπόψη ότι στην αυγή της απελευθέρωσης τα μέλη του ΚΚΕ, οπως γράφω και πιό πάνω, έφταναν τις 450,000 περίπου και ότι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη του ΚΚΕ, δεν ήταν παρά μονάχα μερικές χιλιάδες. Καθώς και το γεγονός ότι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο κόσμο του ΕΑΜ, σε αυτήν τη λαοθάλασσα, ήταν εκατοντάδες χιλιάδες οι νεοφώτιστοι κομμουνιστές, οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες. Ήταν ο λαός, που πύκνωσε τις τάξεις του αγώνα και του έδωσαν τα φτερά «τα πρωτινά του τα μεγάλα...» για να πετάξει, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα. Και το πιό σημαντικό ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπροσωποί του. Επειτα και μέσα στον σκληρό

πυρήνα (όπως τους αποκαλούσαν) υπήρχαν στην πλειοψηφία τους, αυτοί που έβλεπαν τον αγώνα της Αντίστασης σαν αγώνα για την ολοκλήρωση της αστικό-δημοκρατικής Επανάστασης, με την εξασφάλιση των αντίστοιχων εγγυήσεων σε ό,τι αφορά την εθνική ανεξαρτησία, τη λύση του πολιτειακού και των κοινωνικό-οικονομικών προβλημάτων του λαού μέσα απ την ολοκλήρωση της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης.

Ξεχνούν ότι το ζητούμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης ήταν αυτό. Αν δεν υπολοιήθηκε δεν είναι τα λάθη της ηγεσίας αυτά που έκριναν την μεταπολεμική πορεία της χώρας. Βέβαια έγιναν λάθη δεν ήταν όμως αυτής της μορφής και του μεγέθους που καθόρισαν την μεταπολεμική πορεία. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, δεν διέφερε σε πολλά σημεία απ αυτό της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης. Η διαφορά και η προσπάθεια ήταν να διασφαλιστούν οι απαραίτητες εγγυήσεις. Στο όνομα ακριβώς αυτής της ολοκλήρωσης της μεταπολεμικής αστικής δημοκρατίας, η Αντίσταση έκανε τόσες υποχωρήσεις και απτές αποδείξεις : Λίβανος, Καζέρτα, Βάρκιζα κλπ. Και είναι οι κομμουνιστές αυτοί που έκαναν αυτές τις παραχωρήσεις.

Βέβαια οι Αγγλοι, οι αντιδραστικές δυνάμεις, ακόμα και οι συντηρητικοί αστοί, που εγκαταλείποντας το λαό συντάχθηκαν μαζί τους, και έγιναν από εντολές που θα ήταν αν συντάσσονταν με το λαό εντολοαποδόχοι, προκειμένου οι μόν να δικαιολογήσουν ο καθένας τη θέση του, και κυρίως να δικαιολογήσουν απο κοινού τα εγκλήματα που χρειάστηκε να διαπράξουν για να πάρουν την εξουσία. Είναι κάτι το κατανοητό και αυτονόητο. Αυτοί όμως ευτυχώς ελάχιστοι, γιατί ευθυγραμμίστηκαν μαζί τους ; Ποιά ακριβώς αδιασιστα στοιχεία ήταν αυτά που τους έπεισε ότι όπωςσδήποτε τα πράγματα θα εξελίσσονταν και στη χώρα μας έτσι;

Τότε βέβαια δεν μπόρεσαν να δούν ότι την επομένη της ήττας των Γερμανών στο Στάλινκρατ, κηρύχθηκε ο ψυχρός παγκόσμιος πόλεμος γενικά και στη χώρα μας ειδικά. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας μερικά καθοριστικής σημασίας παραδείγματα αρκούν. α) αμέσως μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλινκρατ για τη χώρα μας εκπονείται το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».β) πληθαίνουν οι Αγγλοι σύνδεσμοι στα βουνά. γ) αρχίζει η «εντατική» οργάνωση των εθνοϊσμών. δ) Δημιουργούνται τα Τάγματα Ασφαλείας, τα οποία και μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας αυξάνουν, αντί να μειωθούν και πληθαίνουν οι αγγλο-γερμανικές συνεργασίες. ε) Υπογράφεται στη Λισαβόνα η συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Χίτλερ για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ζ) Εκπονείται το σχέδιο «Κιβωτός» και σε συνέχεια το σχέδιο «Δεκέμβρης», η πτωματολογία και ο εμφύλιος στ) δεν έμεινε πάρα να συγκεντρωθούν οι απαραίτητες δυνάμεις για την επέμβαση. Όταν συγκεντρώθηκαν, τα σχέδια πήραν το δρόμο της υλοποίησης.

Με βάση αυτά τα δεδομένα θέλω να πιστεύω, ότι αν δεν υπήρχε η απρόκλητη και ωμή ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και κυρίως αν η εθνική αστική τάξη στις πιο κρίσιμες στιγμές για τη χώρα, δεν συμπαράτάσσονταν φοβούμενη την αγωνιστικότητα του λαού με τους Αγγλους, που ήταν και φύσει εχθρό της, την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, τα πράγματα στη χώρα μας σε καμιά περίπτωση, δεν θα οδηγούνταν εκεί που οδηγήθηκαν στην Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Εκτός απ τους ελάχιστους κομμουνιστές που εμπορούνταν ίσως απ τις ολοκληρωτικές αντιλήψεις, υπήρχε η στρατιά των νέων κομμουνιστών και ένα ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, δεδομένα που δεν υπήρχαν στις χώρες αυτές. Με βάση αυτά τα δεδομένα θα ακολουθούσε και η χώρα μας την πορεία που ακολούθησαν οι δυτικές Ευρωπαϊκές χώρες. Θα

τολμούσα δε να πώ, πως και ο Κόκκινος στρατός αν περνούσε τα ελληνικά σύνορα δεν υπήρχε η ανθρώπινη εκείνη υποδομή που θα οδηγούσαν τη χώρα σε λαϊκή «δημοκρατία» αυτού του τύπου.

Και το βασικότερο, το κυρίαρχο θα έλεγα που ξεχνούν, αν δεν το κάνουν σκόπιμα, είναι το γεγονός ότι η επικράτηση στις χώρες αυτές του συστήματος που μετά την πτώση καταδικάστηκε απ' αυτούς μετά βδελυγμίας, ήταν άμεσα και άρρηκτα δεμένη με την κατάληψη της χώρας τους απ' τον κόκκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ήταν γνωστό και εκ των πρωτέρων δεδομένο, ότι θα ερχόταν ο αγγλικός στρατός για να «ξεκουραστεί» και όχι ο Κόκκινος στρατός, γεγονός που τους υποχρεώνει αν δεν θέλουν να είναι ανιστόρητοι και εν πολλοίς εναρμονισμένοι με τους «νικητές» πριν πιστούν για την ορθότητα της άποψής τους, να το πάρουν σοβαρά υπόψη αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, αν θέλουν να είναι συνεπείς με τον εαυτό τους. Το γεγονός που όχι μόνο έβαλε τη σφραγίδα στην μεταπολεμική ζωή του λαού μας, αλλά καθόρισε το μεταπολεμικό γίνεσθαι είναι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, συνεπικρορούμενοι και απ' τους Αμερικανούς και ας έσχιζαν τα εματιά τους.

Ακόμα στην τωρινή τους άποψη και κρίση ξεχνούν την αγγλική ωμή, απροκάλυπτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση στα εσωτερικά της χώρας μας και ότι υποκινητής, καθοδηγητής και πρωταγωνιστής για ό,τι συνέβει απ' την 4η Αυγούστου και μετά (για να αρκεστώ μόνο για αυτήν την χρονική περίοδο), μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που μας μεταβίβασε (ποιός είδε) με ποιο αντίτιμο στους Αμερικανούς, ήταν οι Αγγλοι ανθύπατοι, που δεν τους είδαν καθόλου ή αν τους είδαν τους ξέχασαν, συνεπικρορούμενοι απ' την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, που ενεργούσε σαν γενικός εκπρόσωπος του συνόλου της άρχουσας τάξης, χωρίς στο μεταξύ να της αμφισβητήση κανείς αυτό το δικαίωμα.

Αλήθεια οι συναγωνιστές αυτοί ή και οι συμπολεμιστές ακόμα, παίρνοντας τη θέση αυτή δεν νοιώθους καμιά, μα απολύτως καμιά ενοχή, που ο Αντιστασιακός και ο αριστερός ήταν πλέον ένα είδος ανθρώπου αποκλεισμένου απ' το Νόμο, το κράτος και την πολιτεία ακόμα πρόσωπο. Ένα αντικείμενο κυριολεκτικά έρμαιο στα χέρια του κάθε συνεργάτη, χαφιάς και καταδότη. Ένας άνθρωπος που δεν είχε το δικαίωμα να υπερασπιστεί τον εαυτό του και την ζωή του ακόμα.

Η κατοχή, δεν ήταν κάτι άσχετο με τη ζωή του λαού και της χώρας. Ήταν μιά κορυφαία φάση της ζωής του λαού μας. Μια εποχή που κρίνοναν οι τύχες του λαού και της χώρας. Ήταν η εποχή που ο κάθε Έλληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο Όχι. Να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες απέναντι στον εαυτό του και την Ελλάδα. Ήταν η εποχή που οι Έλληνες, θα κόβαμε τον ομφάλιο λώρο με την εδραιωμένη αντίψη και λόγω μεγέθους αναπόφευκτης εξάρτησης, με την διάχετη αντίληψη ότι ήμαστε ο περιούσιος λαός του Θεού. Ήταν η εποχή που θα παίρναμε τις τύχες της χώρας στα χέρια μας και θα παύσουμε να αποδίδουμε τα γεγονότα και τις όποιες συνέπειες στη θεία Πρόνοια και την πάνσοφον οικονομία, όπως τα ερμηνεύει η Εκκλησία και την ήθελαν οι ξένοι. Ήταν η εποχή που μπορούσαμε να απαλλαγούμε σαν λαός, απ' την εξάρτηση και το ρόλο του ουραγού. Ο ρόλος του ουραγού συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν, τυπικά βρίσκεσαι με την πλευρά των νικητών όπως συνέβει με τη χώρα μας και στους δύο παγκοσμίους πολέμους.

Η κατοχή ήταν ένα καθοριστικής σημασίας ορόσημο. Ένα ορόσημο που για πρώτη φορά μετά το 21, έβαζε τους Έλληνες μπροστά στο καθήκον όχι μόνο

να υπερασπισθούν τη χώρα, αλλά και να αγωνιστούν για την απελευθέρωσή της. Δυστυχώς στην διάρκεια της κατοχής δεν μπορέσαμε να έχουμε εκείνη την ομόνοια και την ομοψυχία που απαιτούσε η κατοχή της χώρας. Και το χειρότερο δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε μια ενιαία Αντιστασιακή οργάνωση, όπως έγινε στις περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες. Με αποτέλεσμα άλλοι να οργανώσουν Αντίσταση και πολέμησαν τους κατακτητές και με τον αγώνα τους αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα για την απελευθέρωση της χώρας, και τη νίκη του συμαχικού αντιφασιστικού αγώνα, ενώ άλλοι (δυστυχώς Έλληνες) την ίδια στιγμή, που οι αγωνιστές έβαζαν ασπίδα τα κορμιά τους, έδρασαν εγκληματικά συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.

Η διάσπαση αυτή σε αγωνιστές και συνεργάτες, εκτός του ότι είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού, είχε και ένα τεράστιο κόστος σε πρόσθετες ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Αποτέλεσε και το πρόπλασμα για τον εμφύλιο πόλεμο. Βέβαια η διάσπαση αυτή δεν ήταν τυχαία, ούτε έγινε απ τον απλό λαό, που στην συντριπτική του πλειοψηφία συσπειρώθηκε στο ΕΑΜ.

Όπως κάθε γεγονός έχει την προϊστορία και την ιστορία του, έτσι και η διάσπαση του λαού στη κατοχή σε αγωνιστές και συνεργάτες των κατακτητών έχει τη δική της ιστορία. Και η ιστορία λέει ότι όπως οι βασιλικές οικογένειες όταν ταξιδεύουν, δεν μπαίνουν ποτέ στο ίδιο, αυτοκίνητο, τρένο, πλοίο και αεροπλάνο, έτσι και οι άρχουσες τάξεις ποτέ δεν βάζουν όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι. Αυτό έκανε και η δική μας άρχουσα τάξη, τόσο στη διάρκεια του μεσοπολέμου, άλλο τόσο και στη διάρκεια της κατοχής. Δεν έβαλε όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι.

Η πρώτη κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Τσολάκογλου, στην προσπάθεια να προβάλει την δική της ταυτότητα, αλλά και να δικαιολογήσει τη «συνεργασία» με τους κατακτητές αποστασιοποιήθηκε επιδεικτικά απ τη μεταξικά δικτατορία. Σε κάθε ευκαιρία διακήρυτε την απόφασή της να «εκκαθαρίσει» το «διευθετημένο σύστημα» του Μεταξά, κατηγορώντας υψηλόβαθμους αξιωματούχους, το γενικό επιτελείο και το βασιλιά που είχαν εγκαταλείψει τη χώρα. Την άνοιξη του 1942 όχι μόνο άλλαξε στάση, αλλά και την αντικατέστησε με μια πολιτική γενειοδωρης υλικής ενίσχυσης και προνομιακών προαγωγών, στους ίδιους που πριν λίγο κατηγορούσε. Ενώ στο ίδιο πνεύμα άρχισαν και οι αποκαταστάσεις των στρατιωτικών. Βασικός στόχος του Τσολάκογλου, ήταν να εντάξει το σύνολο των «αστικών δυνάμεων» σε ένα κοινό μέτωπο κατά του «κομμουνισμού».

Οι κατακτητές ήταν τρείς. Οι δυό όμως είχαν μια ιδιόμορφη συγκυριαρχία. Απ το γεγονός αυτό ήταν επόμενο να οδηγηθούν κάπαια μέρα σε αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Ιταλούς, όσον αφορά την κατοχική πολιτική που μέρα με τη μέρα γίνονταν ολο και πιο φανερή στους κόλπους της δοσίλογης κυβέρνησης μέσα απ τη διαμάχη της γερμανόφιλης και της φιλοϊταλικής κλίκας. Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπεράστηκαν ούτε το Νοέμβρη του 1942, με την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον Λογοθετόπουλο. Οι Ιταλοί, που απ την αρχή στόχευαν στη δημιουργία προτεκτοράτου, απαιτούσαν να αναλάβει τη διοίκηση ένας Ιταλός ύπατος αρμοστής, αλλά οι Γερμανοί τελικά τον Απρίλιο του 1943, ύστερα και από συνενόηση με τον Μέγα...επέβαλαν την «ελληνική λύση» με πρωθυπουργό τον Ράλλη.

Η πρωθυπουργία Λογοθετόπουλου, ουσιαστικά αποτέλεσε το προοίμιο της πολιτικής, που υλοποίησε ο Ράλλης. Πολιτική η οποία αποτελεί στροφή-τομή

στην εξέλιξη του δοσιλογισμού. Ο Ράλλης διαπιστώνοντας την γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε τέτοιο βαθμό, ώστε ακόμα και μια συμμαχική απόβαση μετά την ηττα του άξονα, δεν θα ήταν σε θέση να αποτρέψει την επικράτηση τους, για να «αναλάβει» την κυβέρνηση έβαλε (διάβαζε Τσιώρτσιλ) σαν όρο τη συγκρότηση ενόπλων σωμάτων και τον εξοπλισμό τους, απ τους Γερμανούς «ετσι ώστε να συμμετάσχει με «δικές του» δυνάμεις τη διεξαγωγή του «ιερού αγώνος κατά της επαπειλούμενης αναρχίας των συμμοριτών». Για τον Ράλλη και τον Τσιώρτσιλ τα «Τάγματα Ασφαλείας» ήταν τα ένοπλα σώματα, που μετά τον πόλεμο και με τη δική τους προαποφασισμένη απ το 1943 επέμβαση, θα διασφάλιζαν τη νίκη στην «εθνικόφρονα» παράταξη. Δεδηλωμένος στόχος του οπως και των προηγούμενων, ήταν η ένταξη όλων των «αστικών δυνάμεων» σε ενα μέτωπο κατά του «κομμουνισμού». Για το σκοπό αυτό διαφοροποιήθηκε και στα επιμέρους σημεία απ την πολιτική Τσολάκογλου και επιδίωξε την ολοκληρωτική ταύτιση με το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου και κατά κύριο λόγο με το βασιλιά.

Κοινός παρανομαστής και των τριών κατοχικών «κυβερνήσεων» και αυτής του Καΐρου, ήταν ο αντικομμουνισμός, με ιδεολογικό υπόβαθρο με τον εκτεταμένο της μεταξικής περιόδου και σύμπλευση του συνεργάτη με τον δοσιλογισμό και τον δοσίλογο.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα στηρίχθηκε βασικά στους στρατιωτικούς, και τους οικονομικούς κύκλους. Οι στρατιωτικοί απ την αρχή ανέλαβαν υπουργεία και κυβερνητικά πόστα, οπως ο Γ. Μπάκος, σαν μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας και σε οικονομικούς χώρους. Σε ολη τη δημόσια διοίκηση εγκαταστάθηκαν ειδικά γραφεία που επικοινωνούσαν απ ευθείας με τις αρχές κατοχής με σημαντικότερη αυτή η του «παρά τω Πρωθυπουργώ υπηρεσία ανταποκρίσεων μετά των γερμανικών αρχών καταχής». Η υπηρεσία αυτή επι Ράλλη ειδικεύτηκε αν δεν ταυτίστηκε κυρίως στην πληροφόρηση με τη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, με τις υπηρεσίες ασφαλείας και τα Ες-Ες.

Οι υπηρεσίες αυτές παρά τις δυνατότητες που είχαν να αντιδράσουν σε πράξεις που ήταν αντίθετες με τα συμφέροντα της χώρας, οχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά τις περισσότερες φορές υπερέβαιναν τα όρια της διοικητικής συνεργασίας, σε βαθμό που κατέθεταν αυτοβούλως σχέδια νόμους ευνοϊκούς για τα συμφέροντα των κατακτητών. Με εναν ιδιαίτερο ζήλο ολοι οι διορισμένοι απ τους κατακτητές νομάρχες, δήμαρχοι και κοινοτάρχες ακόμα, έκαναν προτάσεις για παραπέρα ουσιαστική «συνεργασία». Βέβαια δεν έλλειπαν και εκείνοι που δεν πειθαρχούσαν. Αυτοί την επόμενη μέρα έπαυαν να είναι...

Ο Ράλλης και ολα ανεξεραίτως τα σώματα ασφαλείας, εκτός απ την αριθμητική αύξησή τους, μαζί και τα «τάγματα ασφαλείας» το φθινόπωρο του 1943, (σε συντονισμό με το σχέδιο MANNA) τα έθεσε υπο τις διαταγές του ανωτάτου διοικητή των Ες-Ες και της Αστυνομίας Γιούργκεν Στρούπ. Βασικό έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» ήταν οχι μόνο ο εντοπισμός των «ΕΑΜ-κομμουνιστών» στα περιβόητα Μπλόκα οπου είχαν τον κυρίαρχο ρόλο, αλλά και την πρωτοβουλία να προσδιορίζουν τους «υπόπτους» και στη συνέχεια ήταν αυτοί, που με τις πιό «κτηνώδεις» μεθόδους ανακρίσεων αποσπούσαν σημαντικές για τους Γερμανούς πληροφορίες.

Τα Σώματα Ασφαλείας στη διάρκεια της κατοχής παρουσίασαν μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Ενα μέρος κυρίως απ τους χωροφύλακες και οι κατώτεροι βαθμολογικά εντάχθηκε στην Αντίσταση, αλλά και την ειδική

Ασφάλεια και το διαβόητο Μηχανοκίνητο της Αστυνομίας οι περίφημη «Μπουραντάδες» (που αντάλλαζαν τους νεκρούς με σφαίρες και παράσημα) με αποκορύφωμα τον Αλέξ Λάμπρου, που συνεργάζονταν απ ευθείας με τα Ες-Ες και ήταν αυτοί που είχαν την πρωτοβολία στα Μπλόκα, τις λεηλασίες, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τους ομαδικούς φόνους και τα 57 ολοκαυτώματα. Πράξεις που θα αποτελούν αιώνιο και ανεξίτηλο στίγμα για τους ελληνες συνεργάτες.

Το ΕΑΜ σύμβολο της ομοψυχίας του λαού, του πνεύματος της λευτερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας. Μια πολιτική που ανταποκρίνονταν στο υπέρτατο εθνικό συμφέρον. Ήταν αυτά που μιλούσαν στα κατάβαθα της λαϊκής ψυχής. Τη λαϊκή ψυχή που δημιούργησε, έθρεψε και γαλούχισε το πνεύμα της θυσίας. Με αυτό το περιεχόμενο ο λαός αποφάσισε να αγωνιστεί και αγωνιζόμενος να γίνει κύριος του πεπρωμένου του. Πάλεψε και τα κατάφερε. Χιλιάδες μαχητές εμψυχωμένοι απ τον αγώνα για λευτεριά, δίκαιο και δημοκρατία, υποδέχονταν τα βόλια τόσο των κατακτητών, άλλο τόσο και των ελληνικών εκτελεστικών αποσπασμάτων με ζητοκραυγές για την Ελλάδα, το ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Το αίμα τους για την Ελλάδα πότισε την ελληνική Γή απ τη μια άκρη στην άλλη. Εδωσε με ακατάλυτους δεσμούς το λαό και το έθνος, ώστε να καταντούν απελπιστικά γέλιοι όσοι πιστεύουν ή ισχυρίζονται ότι μπορούν να ξεριζώσουν τους δεσμούς αυτούς. Οι δεσμοί αυτοί ήταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένοι στη συνείδηση του και τόσο άρρηκτα δεμένοι με τη ζωή του, που και αυτό το εγκληματικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που σκοπό είχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν μπόρεσε να τους ξεριζώσει. Το σχέδιο που όχι μόνο προαποφάσισε, αλλά και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας με σαφήνεια

Οι δεσμοί αυτοί όταν αποκαλυφθεί η έκταση του εγκλήματος που διέπραξε ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα . Θα αποδειχθεί α) Ότι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» όχι μόνο ήταν αυτό που προαποφάσισε και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας, αλλά και προσδιόρισε με σαφήνεια ποιοί θα συμμετείχαν και πως θα συμμετείχαν για την υλοποίησή του. β) Ότι εκτός απ την ιδεολογική ταύτιση Γερμανών και Αγγλων, για την εξόντωση των ΕΑΜοκομμουνιστών, η συμμετοχή των Γερμανών δεν ξέρω με πίο αντάλλαγμα, αποτελούσε έναν απ τους βασικούς συντελεστές για την διαμόρφωση αυτού του σχεδίου και ότι έκτοτε αρχίζει η ανοικτή πλέον συνεργασία ανάμεσά τους. Η συνεργασία και η συμμετοχή των Γερμανών και ειδικά μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλινγκράτν, στην εκπόνηση και τη λειτουργία του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ μέχρι την εδώ παραμονή τους ήταν δεδομένη. Ακόμα θα αποδειχθεί ότι οι Αγγλοι με τους Γερμανούς, όχι μόνο συνεργάζονταν, αλλά ότι φεύγοντας προκειμένου να περάσει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» στην πράξη οι Γερμανοί, άφησαν πίσω τους ειδικά εκπαιδευμένους πράκτορες με σκοπό να προβούν σε πράξεις σαμποτάζ, που να εκθέτουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στα μάτια του κόσμου. γ) Θα αποδειχθεί η αναμφισβήτητη σχέση των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και όλων των άλλων εθνιοϊσμων με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και η έμμεση αν όχι η άμεση και απευθείας καθοδηγησή τους από αυτό. δ) ότι μετά την εκπόνηση του σχεδίου αυτού, όλα τα δοσίλογα σώματα των εθνιοϊσμων δρούσαν μέχρι την αντίστροφη μέτρηση του άξονα επίσημα υπο γερμανικό έλεγχο και μετά υπο Αγγλικό και όχι ανεξάρτητα και «ελληνικά» όπως θέλησαν να τα παρουσιάσουν. Και το πίο τρομερό θα αποδειχθεί, ότι η αγριότητα των δοσίλογων σωμάτων εναντίον του λαού, ήταν

τόσο απάνθρωπη και ανάλγητη που είχε «εντυπωσιάσει» και αυτούς ακόμα τους κατακτητές.

Τους είχε «εντυπωσιάσει» η αργιότητα και ο ζήλος που έδειχναν στην εκτέλεση των διαταγών και κυρίως η υπέρβασή τους. Αν υπήρχε κάποια ανεξαρτησία και απ τις δυό εξαρτήσεις αυτή συνίσταται ακριβώς στη υπέρβαση των διαταγών, τον ξεχωριστό και ανεξήγητο για τα κατώτερα στελέχη των κατακτητών ο υπέρμετρος ζήλος. Εκείνο που τους «εντυπωσίασε» περισσότερο ήταν, η ευκολία με την οποία αφαιρούσαν τη ζωή, ότι εκτελούσαν με δική τους πρωτοβουλία «υπόπτους» και χρησιμοποιούσαν κτηνώδεις μεθόδους στις ανακρίσεις, ότι συμμετείχαν πρόθυμα και ολόψυχα στα ολοκαυτώματα και τις καταστροφές των χωριών.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, τερματίστηκε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Την επομένη της συνθήκης της Λωζάνης το μόνο που έμεινε να κάνει η Ελλάδα, ήταν να βρεί τρόπο να αναπτύχθει: πολιτικό-δημοκρατικά, κοινωνικό-οικονομικά και πολιτιστικά. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με το σπάσιμο απ την πλευρά των αστών του ιστορικού συμβιβασμού με την Αγία Τριάδα και την απαλλαγή τους απ την ασφυκτική ξένη εξάρτηση. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτισε μονάχα μια περίοδο. Εγινε και αφετηρία μιας νέας ανάτασης. Σε όλη την περίοδο του μεσοπολέμου, η αστική τάξη, η οποία μετά την εστω μερική σιωπηρή καταγγελία της Αγίας τριάδας το 1909, βρήσκονταν για πρώτη φορά σε σημείο ανάπτυξης και ακμής. Προσπάθησε να αποκτήσει καθαρά δικό της αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και να διαμορφώσει ταξική συνοχή και οργάνωση. Η διαπλοκή όμως με την υπόλοιπη Αγία Τριάδα (αντιδραστικές, συντηρητικές δυνάμεις, Κλήρος και μοναρχία που την αποτελούσαν) ήταν ετσι διαρθρωμένες, που δεν τα κατάφερε. Σαν διέξοδο δέχθηκε τη δικτατορία της Αγίας τριάδας το 1936.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ήταν γεμάτη από αντιφάσεις. Με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/ου, κλείνει και η μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου περίοδο της ελληνικής ιστορίας

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε στην Ευρώπη το Σεπτέμβρη του 1939. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941, ο πόλεμος αυτός όπως είναι γνωστό, ξεκίνησε και ήταν ενδοκαπιταλιστικός. Απ τον Ιούνιο του 1941, όμως και μετά που η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο και κατά της Σοβιετικής Ένωσης, αλλάξε ο χαρακτήρας του πολέμου και από ενδοκαπιταλιστικός έγινε αντιφασιστικός-πατριωτικός και τελείωσε ταξικό-κοινωνικός. Μέχρι την ήττα των Γερμανών στη μάχη του Στάλινγκραντ, ο άξονας που τον αποτελούσαν: Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία και αρκετές άλλες μικρές χώρες της Ευρώπης, θεωρούνταν αήττητος. Είχε καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη εκτός απ την Αγγλία, ένα μεγάλο μέρος της Ρωσίας και τεράσιο κομμάτι της Αφρικής.

Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν συνέβαλε και αυτή στην επιβολή της δικτατορίας. Το κομμάτι αυτό πίστευε πως η θέση της χώρας μεταπολεμικά έπρεπε να αποτελεί μέρος της Ευρώπης του Γ! Ράιχ, γι αυτό όχι μόνο αποδέχθηκε την κατοχή, δεν οργάνωσε αντίσταση αλλά και ήταν διατεθειμένη να υποτάξει με την πείνα το λαό, να κάνει επιστράτευση Ελλήνων να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών, να στείλει εργάτες για την πολεμική της Βιομηχανία. Και όταν το ΕΑΜ άρχισε να οργανώνει Αντίσταση και συλλαλητήρια κατά της πείνας, της επιστράτευσης και της αποστολής εργατών στη Γερμανία και σε συνέχεια

προχώρησε και στην οργάνωση του ένοπλου ΕΛΑΣ, δεν δίστασε να οργανώσει διάφορα ένοπλα σώματα να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών.

Η καταπολέμηση του κομμουνισμού, ήταν ένα ακόμα σημείο που ταύτιζε τους Γερμανούς, με αυτούς που πίστευαν στη νίκη του άξονα με την παράλληλη εξόντωση του κομμουνιστικού-Αριστερού κινήματος στον κόσμο και την Ελλάδα, έτσι ώστε μετά την επικράτηση του Γ! Ράιχνα είναι καθαρό το έδαφος απ τον μiasma του κομμουνισμού. Μάλιστα απ τα μέσα του 1943, που εκπονήθηκε απ τους Αγγλους το σχέδιο «MANNA» και ακόμα περισσότερο απ το άνοιξη του 1944 θορυβημένοι απ τη μεγάλη ανάπτυξη και απήχηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο λαό, όλο και περισσότεροι απ τα κόμματα της άρχουσας τάξης και ειδικά στις ανώτερης τάξης, είχαν φτάσει στο σημείο να θεωρούν την κατοχής της χώρας σαν «το μη χείρον», χωρίς βέβαια να κάνουν δημόσιες δηλώσεις συμπαράστασης ενάντια στον «κοινό εχθρό». Δεν έκαναν δηλώσεις συμπαράστασης για να μην διακινδυνεύσουν τη μεταπολεμική τους καριέρα, που ασφαλώς θα εξαρτιόταν απ την καλή θέληση των Συμμάχων. Ανάμεσα σε αυτούς την πρώτη θέση την είχε η Αγγλία. Συνέβει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συνέβει και με την εγκαθίδρυση της δικτατορίας.

Στο θέμα της καταπολέμησης του κομμουνισμού η άρχουσα τάξη, ανεξάρτητα από ποιόν Θεό λάτρευε το κάθε κομμάτι της, υπήρχε απόλυτη ταύτιση. Η ίδια ταύτιση υπήρχε και ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την εξόντωση των Αριστερών-κομμουνιστών. Μπορεί να διαφωνούσαν σε πολλά αλλά σημεία και για πολλά άλλα πράγματα, στο θέμα όμως της καταπολέμησης του κομμουνισμού, δεν υπήρχε καμιά απόλυτος διαφορά. Ο τρόπος που οργάνωσαν την δικτατορία το 1936 και ο από κοινού πόλεμος κατά του Αριστερού Αντιστασιακού κινήματος στην Ελλάδα, μετά απελευθερωτικά το επιβεβαιώνει.

Με αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί- σε αντίθεση με τα όσα συνέβαιναν στις άλλες γερμανοκρατούμενες χώρες-που μετά την αντίστροφη μέρτηση του άξονα, που και οι αδιάφοροι ακόμα πύκνωναν τις τάξεις της Αντίστασης, κατ εξέραιση στην χώρα μας, κάθε μέρα που περνούσε αυξάνονταν ο αριθμός των ανθρώπων για «συνεργασία» όσο πλησίαζε η μέρα της απελευθέρωσης. Θα έλεγε κανείς ότι οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι πλουτίσαντες «συνεργαζόμενοι», μα και γινικότερα η άρχουσα τάξη με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, έκαναν πανστρατιά. Τα «Τάγματα Ασφαλείας» ξεερρνούν τις 20,000 άντρες, οι ειδικές υπηρεσίες του Λάμπρου πολλαπλασιάζονται, η συνεργασία με τα Ες-Ες γίνεται καθημερινή. Οι Μπουραντάδες βρίσκονται επι πόδως πολέμου. Οι διάφοροι τοπικοί εθνοϊσμοί, φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και οι τοπικοί Πουλικοί όπως στη Βέροια δολοφονούν αδιάκριτα. Και το βασικότερο απ τον Απρίλη του 1944, οι κοινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις Γερμανών και εθνοϊσμών διαδέχονταν η μία την άλλη. Στις επιχειρήσεις αυτές που σκοπό είχαν να περιορίσουν την επιρροή του ΕΑΜ στο λαό, να μειώσουν την αριθμητική δύναμη του ΕΛΑΣ και να του εξαντλήσουν τα όποια πυρομαχικά είχε, έγιναν τα περισσότερα απάνθρωπα και ειδική εγκλήματα και τα περισσότερα απ τα 57 ολοκαυτώματα.

Ήταν τόσο μεγάλη η Γερμανική στρατιωτική δύναμη και η δύναμη των εθνοϊσμών που πήραν μέρος σε αυτές τις επιχειρήσεις και η ταυτόχρονη εκκαθαριστική επιχείρηση στα Πιέρια, το Πάϊκο και ειδικά στο Βέρμιο που στάθηκε για ένα διάστημα αδύνατο να μετακινηθούν ακόμα και οι σύνδεσμοι.

Οι περιοχές αυτές για όσο θα επικρατούσαν οι επιχειρήσεις κηρύχθηκαν Νεκρή ζώνη. Κάθε κινούμενος στόχος χωρίς την άδεια των Γερμανών θεωρούνταν εχθρός γι αυτό και τον πυροβολούσαν. Για την καλύτερη αντιμετώπιση των επιχειρήσεων και για να είναι μικρότερες δικές μας απώλειες, ήταν απολύτως αναγκαία η διακίνηση αποφάσεων και εντολών, εκτός απ τον χώρο των επιχειρήσεων και ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονταν στο χώρο των επιχειρήσεων. Το αρχηγείο του Βερμίου, έκρινε πως έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να αποσπάσουμε απ την Κομαντατούρα μερικές, εστω και δυό άδειες ελεύθερας κυκλοφορίας.

Οι Γερμανοί όπως είναι γνωστό είχαν διάφορους τροφοδοτές-προμηθευτές που τους προμήθευαν τα απαραίτητα για το στρατό εφόδια. Κρέατα, όσπρια, φρούτα, λαχανικά κλπ.

Η οργάνωση του ΕΑΜ πλησίασε έναν απ τους προμήθευες που τους εφοδίαζε με κρέας και του ζήτησε, αφού περιγράψει στους Γερμανούς, πόσο δύσκολη έγινε και θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη η τροφοδοσία του στρατού με κρέα, αφού το Βέρμιο κηρύχθηκε Νεκρά ζώνη με το αιτιολογικό αυτό να ζητήσει απ την Κομαντατούρα μερικές άδειες ελεύθερης μετακίνησης μερικών υπαλλήλων του, ώστε να μην παρουσιάσουν ελλείψεις. Στην παράκληση-απαίτηση αυτή ο Κομαντατούρ χαμογελώντας-ίσως κατάλαβε τι έκριβε μέσα αυτή η παράκληση-ρώτησε τον προμηθευτή αν «αγαπάει τους ανθρώπους αυτούς» και αυτό «γιατί όλοι οι Γερμανοί στρατιώτες δεν είναι τόσο ψύχραιμοι όσο τους φαντάζεσθε» Αφού λοιπόν το «Βέρμιο έχει κηρυχθεί σε νεκρή ζώνη και η κάθε κίνηση είναι εχθρός, μόλις ο Γερμανός στρατιώτης δει κάποιον να κινείται, θα γονατίσει και θα πυροβολήσει» Και όταν πάει «κοντά του να τον ψάξει και θα βρεί την άδεια στο χέρι η την τσέπη το πολύ πολύ να πεί βρέ τον φουκαρά». Για αυτό αν τους αγαπάς, εγώ να σου δώσω τις άδειες, εσυ όμως μην τις δίνεις για χρήση. Με την άδεια θα είναι αμέριμοι ενώ χωρίς άδεια θα πάρουν προφυλάξεις». Αυτή ήταν η απάντηση που έφερε ο προμηθευτής μαζί με τις άδειες.

Πάντως η απάντηση του Κομαντατούρ που έμεινε στο σπίτι της οικογένειας Ζώκου, εντυπωσίασε την οργάνωση. Εμείς όμως τις άδειες τις θέλαμε για τα μπλόκα στους δρόμους και τα χωριά για τις μέρες αιχμής και όχι για τα βουνά που υπέθεσε ο Κομαντατούρ, ότι θα χρησιμοποιούνταν. Στο να δωθούν οι απαραίτητες άδειες, μεγάλο ρόλο έπαιξε η Ιψηγένεια Ζώκου, το ίδιο και για την απόληση αρκετών συλληφθέντων. Σε παρόμοιες περιπτώσεις πολύ βοήθησε και ο κ Θωμά Θεοφάνους, που οι Γερμανοί λόγω του ότι γνώριζε τα γερμανικά τον χρησιμοποίησαν σαν διερμενέα.

Οι Αγγλοι με συνεπικούς τους Γερμανούς, πριν απ τον πόλεμο προκειμένου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του Αριστερού κινήματος έκαναν την δικτατορία και στη διάρκεια της κατοχής, όχι απλώς το επιβεβαιώνει τη συνεργασία, αλλά και την προσυπογράφη η ταύτιση σκοπών σε αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αν σε αυτά προστεθεί και η ειδική συμφωνία που έγινε ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την από κοινού δράση. Συμφωνία που υπογράφηκε στη Λισαβώνα με αντάλλαγμα να μην παραδώσουν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη στον ΕΑΜ, αλλά στους Αγγλους, πείθει και τον πιο δύσπιστο ότι όχι μόνο ότι έδρασαν από κοινού Γερμανοί και Αγγλοι ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, αλλά με μιά ιδιόμορφη συμφωνίας οι Γερμανοι, όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση, μεταβίβασαν αυτά τα ένοπλα τμήματα στους Αγγλους για να συνεχίσουν στο πλευρό των

Αγγλων πλέον τον εμφύλιο πόλεμο, που τώρα πλέον θα αναλάμβαναν να τον συνεχίσουν αυτοπροσώπως οι ίδιοι οι Αγγλοι.

Κοινός στόχος η εξόντωση του κομμουνισμού. Βασική αρχή και υποχρέωση που απορρέει απ τη διεθνή του κεφαλαίου για κάθε περίπτωση που οι κομμουνιστές-Αριστεροί και συνοδηπόροι αμφισβητούν ή βάζουν σε κίνδυνο το κοινωνικό ή και το πολιτικό ακόμα καθεστώς : Εξόντωση. Ο εμφύλιος πόλεμος το βασικό εργαλείο. Αυτό ήταν το περιεχόμενο της διεθνούς του κεφαλαίου και του σχεδίου «MANNA», που αφορούσε την Ελλάδα.

Το ΕΑΜ όμως ήταν και πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρό. Επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μειωθεί η πολιτική επιρροή και κυρίως η δύναμη πυρός. Ετσι ενώ, υπέγραφαν την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, για να αποδυναμώσουν το ΕΑΜ, το Γενικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, στο οποίο υπάγονταν ο ΕΛΑΣ, έκπονησε το περιβόητο σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την ένταση των επιχειρήσεων κατά των «υποχωρούντων» απ την Ελλάδα Γερμανών. Για την «επιτυχία» αυτού του στόχου το Στρατηγείο υποσχέθηκε πλήρη εξοπλισμό, αντίστοιχο για την περίπτωση πολεμικό υλικό: νάρκες, δυναμίτες, ασυρμάτους κλπ. Οι Γερμανοί όμως έπρεπε όπως πρόβλεπε η συμφωνία της Λισαβώνας, να φύγουν ενόχλητοι ώστε να προλάβουν να ανακόψουν την προέλαση του κόκκινου στρατού προς το Βερολίνο, για να το καταλάβουν οι Αγγλοαμερικάνοι. Για να τηρηθούν όμως τα συμφωνηθέντα της Λισαβώνας το Στρατηγείο αθέτησε τα όσα είχε υποσχεθεί, για να αποδεχθεί ότι και το σχέδιο «Κιβωτός», δεν ήταν παρά ένα παρακλάδι του σχεδίου «MANNA». Ένα καλοστημένο σχέδιο εξόντωσης ενός μέρους της ένοπλης Αντιστασιακής δύναμης στις επιχειρήσεις αυτές. Όμως ο ΕΛΑΣ και χωρίς τα αντίστοιχα εφόδια για την επιχείρηση αυτή, και ειδικά η Χη Μεραρχία, που είχε την κύρια ευθύνη της επιχείρησης, έκανε αυτό που της υπέβαλε το καθήκον. Δεν τους άφησε να φύγουν ανενόχλητοι και αριθμητικά όσοι ξεκίνησαν. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που δεν κατόρθωσαν να πέρασαν τα ελληνικά σύνορα.

Η Ελλάδα όμως απ το 21 και μετά αποτελούσε ένα ιδιόμορφο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και εξακολουθούσαν σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, να θεωρούν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της Αυτοκρατορίας τους και μετά την λήξη του πολέμου την θεωρούσαν δεδομένη. Για τη Βρετανία, η Μεσόγειος είναι η βασική της αρτηρία. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η ασφάλεια της Μεσογείου, έχει πρωταρχική σημασία για τη βρετανική πολιτική. Σε όλη την διάρκεια της κατοχής ο Τσιώρτσιλ και τα όργανά της αγγλικής πολιτικής, ήταν γαντζωμένα στην ιδέα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και δεν εννοούσαν να κάνουν ένα βήμα πίσω, παρ όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν για αυτοδιάθεση των λαών και την δημοκρατική ανόρθωσή τους. Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο γι αυτό και οι Αγγλοι πολιτικοί και τραπεζίτες, συντηρητικοί, εργατικοί και φιλελεύθεροι, την θέλουν ελεγχόμενη απ αυτούς.

Θεωρούσαν την κατοχή της Ελλάδας, απ τις δυνάμεις του άξονα σαν ένα απλό επεισόδιο, που θα περνούσε γρήγορα και δεν θα ανακόψει ή να διαταράξει για πολύ καιρό την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους στη χώρα μας. Εμφορούμενοι από αυτήν αρχή και αντίληψη, όλα τα σχέδια και όλες οι αποφάσεις τους υπηρετούσαν αυτήν ακριβώς την αναλλοίωτη επιδίωξη του αγγλικού ιμπεριαλισμού: ότι η Ελλάδα, ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει στη σφαίρα της οικονομικής διείσδυσης και της πολιτικής επιρροής της Μ

Βρετανίας. Θεωρούσαν την χώρα μας σαν κάτι που είχε περιέλθει από παράδοση και χρησιμότητά το «δικαίωμα» στους Αγγλους, να διαλέγουν και να επιβάλουν στην Ελλάδα, ακόμα και με την ωμή ή τη συγκεκαλυμμένη βία το πολίτευμα και τη μορφή διακυβέρνησης που κάθε φορά τους εξυπηρετούσε. Ήταν τόση η υποταγή της Αγίας τριάδας στους Αγγλους και τόσο εχθρική προς τους οπλαρχηγούς που επέτρεπαν στους Αγγλους, να τους θέτουν υπο κηδεμονία διορίζοντας πάνω απ τους οπλαρχηγούς Καραϊσκάκη κλπ απο ενα Αγγλο αξιωματικό. Πριν ακόμα δικαιωθούν οι απελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων το 21, οι Αγγλοι, είχαν συνηθίσει να φέρονται στον τόπο μας σαν πραγματικά αφεντικά. Αυτό το δικαίωμα δεν τους το είχε αμφισβητήσει κανένα απ τα παλιά αστικοτσιφλικάδικα και τα νεώτερα αστικά κόμματα.

Να όμως που στη διάρκεια της κατοχής ο λαός, με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, δεν αφήσε τα πράγματα να εξελιχθούν όπως τα είχαν προβλέψει οι Τόρυδες και αν η ηγεσία της Αριστεράς, δεν έκανε μερικά μικρά λάθη και οι αστοί τα δικά τους ασυγχώρητα, μεταπολεμικά δεν θα ήταν πλέον επικαρποτές, αλλά ισότιμοι συνεργάτες. Για να μή διαγραφεί αυτός ο κίνδυνος για την Αγγλία, και αφού η αστική τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιέμενο παρέμεινε υποχείρια της Αγγλίας. Και όχι μόνο αλλά στήριξε τη δικτατορία του Μεταξά, κράτησε αποστάσεις απ τους πόθους του λαό και με την υποδείξει των Αγγλων, προσυπόγραψε το σχέδιο εξόντωσης της Αριστερας με όποια μορφή και σχήμα και αν παρουσιάζονταν. Το μακρόπνοο και καλά οργανωμένο αυτό σχέδιο, όχι μόνο απέκλειε τη δυνατότητα να υπάρξει η ποθούμενη ενότητα και ομοψυχία, που απαιτούσε ο κατοχικός εθνικόαπελευθερωτικός αγώνας, αλλά και να διαπραχθούν για αλλη μια φορά τα πιο απάνθρωπα εγκλήματα σε βάρους του λαού και της χώρας.

Και ενώ συνέβησαν όλα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν στο παρελθόν και οι καιροί, μα και οι άνθρωποι έχουν αλλάξει. Ναι έχουν αλλάξει. Η όποια αναδρομή όμως στην κατοχή και στο τί προηγήθηκε του εμφύλιο πόλεμο και σ αυτόν καθ εαυτόν τον εμφύλιο δεν γίνεται για να καταλογιστούν ευθύνες.Αυτός ήταν ο κόσμος, της κατοχής, αυτή ήταν η ιστορία, μέσα σε αυτήν οι Έλληνες έδρασαν, με άξονα τις δικές τους πεποιθήσεις ο καθένας, το δικό τους αίσθημα ευθύνης, τη δική του απόφαση. Έδρασαν σαν δημοκράτες, σαν Αριστεροί ή κομμουνιστές και σαν πολίτες.

Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως είναι μια ανάγκη αδήρητη για τη χώρα, αλλά και για τη Δημοκρατία. Να γραφτεί σωστά και τεκμηριωμένα η ιστορία, και χρέος μας σε οσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπει η ιστορία και η παράδοση ,στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσεις, ετσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοήτο οτι : η Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και οτι το μέλλον, δεν θα επιβιώση από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλά απ τις αποφάσεις που θα πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.

Οι αγωνιστές του 21 γνώριζαν οτι οι Αθηναίοι πρόγονοι οταν οι έφηβους γίνονταν πολίτες και αναβάμβαναν τη διαχείρηση της δημοκρατίας τα κοινά, υπήρχε μια φράση στον όρκο τους που, νομίζω, αποτελεί το απόσταγμα των όρων και των εννοιών που περιγράφουν τον τρόπο λειτουργίας του πολίτη μέσα στη δημοκρατική λειτουργία. Ο Νέος πολίτης ορκιζόταν οτι θα προστατεύσει τις αξίες της πόλης του «και μόνος, και μετά των πολλών». Αναλογιζόμενοι την έννοια και το περιεχόμενο αυτού του όρκου οταν ήρθε το

πλήρωμα του χρόνου δεν δύστασαν να πούν η : «Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει». Και όταν η Πατρίδα στις 28η Οκτωβρίου του 1940, δέχθηκε την φασιστική Ιταλική εισβολή ο λαός μας είπε ο : «φασισμός δεν θα περάσει» και όταν κατακτήθηκε στις πιο δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιγμές και η Γενιά της Αντίστασης απάντησε με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μας, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μας». Και όταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Όσοι ενταχθηκαν στη Αντίσταση και ειδικά στον ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση ότι θα σταθούμε συνεπής προς τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΣίδικο όρκο:

«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αιματός μου, σαν γνησιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι ακόμα, να ειμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βιός του. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ως πολεμιστής του Εθνους και του Λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μὴν το παραδώσω αν δεν ξεσκλησθώ η πατρίδα μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός είναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.

Την ίδια στιγμή που εμείς, δίνουμε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα τάγματα ασφαλείας ορκίζονταν όχι μόνο τυπικά, αλλά και ουσιαστικά, πίστη στο Χίτλερ, ότι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων», που ο Φίρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και όταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για τον βγάλουν απ τη μέση του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του. Αποτέλεσμα οι μόνιμοι αξιωματικοί που πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλείς του ΕΛΑΣ, στο σύνολο σχεδόν όχι μόνο απομακρύνθηκαν απ την ενεργώ υπηρεσία, μετά την απελευθέρωση αλλά στάλθηκαν εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτών και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ αυτοί είχαν κληθεί στην ενεργώ υπηρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά. Μερικοί δεν αρκέστηκαν στην εξορία όπως για το στρατηγό Σαράφη. Και επειδή δεν θέλησε να αντιληφθεί από μόνος του το μέγεθος και το ασυγχώρητο του «εγκλήματος» που διέπραξε τασσόμενος στο πλευρό του λαού :Τον δολοφόνησαν.

Βέβαια και οι Αγγλοι είχαν το δικό τους τρόπο, πάντα σε συνεργασία με τους εδώ υπαλλήλους τους, να μὴν τιμωρούνται στη χώρα μας και απ τους Ελληνες δικαστές, όσοι Αγγλοι στρατιώτες και μὴ διέπραξαν τα όποια ποινικά ή άλλα αδικήματα στη χώρα μας. Οι Αμερικανοί όμως, σαν ποίο πρακτικοί προκειμένου να σώσουν αυτοί την Ελλάδα απ τους Ελληνες, μια και δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, εκτός απ όλους τους άλλους κατάπτυστους και αποικιακούς όρους που μας επέβαλαν προκειμένου να μας σώσουν, μας επέβαλαν και τον θεσμό της ΕΤΕΡΟΔΙΚΙΑΣ. Η ετεροδικία είναι ένας όρος, που απαγορεύει στη χώρα που την δέχεται να δικάσει με βάση τους δικούς της νόμους, τους τυχόν παραμούντας στην Ελλάδα Αμερικανούς. Αυτό ισχύει για οποιοδήποτε αδίκημα και αν διέπραξε κάποιος Αμερικανός κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στην Ελλάδα. Ακόμα και αν πρόκειται για εγκληματική

πράξη. Οι όροι της ετεροδικίας ορίζουν και ο εγκληματίας ακόμα Αμερικανός,(όπως λοχίας που δολοφόνησε τον Στρατηγό Στεφ Σαράφη),για την όποια παρανομία ή και εγκληματική πράξη, αρμόδια να την δικάσουν είναι μόνο και μόνο τα αμερικανικά δικαστήρια.

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε ότι η ιστορία είναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε ότι πραγματική ιστορία είναι η βιωματική ιστορία. Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ένα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ένα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρώτοτυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως είναι, όπως διαμορφώνεται στην εξελιγή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι όταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και όταν αυτό γίνεται σκόπημα και ηθελήμένα, τότε είναι ένα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστον δύο. Όταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή παύει να είναι ιστορία. Είναι ενεξέλεχτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων του νικητή.

Αλήθεια τί γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στιγμή μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία, τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποιά ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι αυτό και είναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανε και τρισένδοξη η ιστορία μας έχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράρχονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να είναι ακόμα στα αζήτητα. Αποτέλεσμα οι νέες γενιές να μην γνωρίζουν σχεδόν τίποτε για το 21, τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση και κυρίως τον εμφύλιο.

Ποιός αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιός δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, όταν ξέρουμε ότι το κύριο συστατικό στοιχείο της είναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαϊκής κυριαρχίας. Οι αγώνες για ένα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ήταν ανεκτό το κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Άνθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίνεσθαι είναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που είναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτής της.

Ενώ σαν λαός έχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, που μας έχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες. Και ενώ είναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» που αξιολογούν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, είναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που έχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι αυτές. Ετσι ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μιά κατά τρεις γενιές παροχημένη κουλτούρα. Αφού η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα είναι αυτές που δια ζώσεις τη μεταφέρουν στα εγγόνια και τα δισέγγονα. Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με

προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου, ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, όχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλά και απ τις πηγές και τις αρχές της ζωής.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ένα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Να ζούμε μέσα από αυτούς και για αυτούς διαμόρφωσαν το δικό τους δίκαιο και τις δικές τους αλήθειες. Ένα συγκεκριμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο Άνθρωπο απ την ιστορική στιγμή που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που είναι γι αυτόν το πιο αναγκαίο και το πιο σπουδαίο : Τον εαυτό του.

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να είναι, κατά κάποια έννοια ασήμετρο, όχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ την γέννησή μας, αλλά επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Έχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας είναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη θαυμάζει με περιφάνεια τις απέραντες κατακτήσεις της και έχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των επιστημών. Στον χώρο όμως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστικά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της αλήθειας και του δικαίου» που είναι τα πιστεύω των σκοταδιστών. Αυτών που με όλα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμβευτική πορεία του Ανθρώπου και της επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιο φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα και όχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της πρόγιαγιάς. Η μήπως δεν είναι έτσι;

Ακόμα και στο φώς των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες», που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλλει, ο κόσμος για τον Άνθρωπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει όχι μόνο ένα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο αλλά αλυσοδεμένος και φυλακισμένος σ αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του έχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες του για «αλήθειες».

Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά όχι μόνο τη δράση αλλά και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Άνθρωπους υποτακτικούς. Άνθρωπους χωρίς θέληση και βούληση. Άνθρωπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών σαν αιώνιοι και αναλύωτοι.

Το κείμενο αυτό όπως γράφω και πιο πάνω, δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που έχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και

χρόνο, όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι, είναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει, τους λόγους που οδηγήθηκε η χώρα μας στις τόσες δικτατορίες, στην κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο. Τον τρόπο που λειτουργήσαμε σαν λαός στον αλβαικό πόλεμο στην κατοχή και τον εμφύλιο και γιατί οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο. Τις παρανομίες απ' όποιον και αν διαπράχθηκαν, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες δίκες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους, η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτουργήσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και αυθέραιτο «δικαίωμα» του να προβαίνει και να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν ακόμα και σε έναν εμφύλιο πόλεμο.

Ακόμα πρέπει να καταγραφούν, πως λειτουργήσε το κράτος, οι δομές και οι θεσμοί όπως : η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, το Σώμα των Αξιωματικών και τα Σώματα Ασφαλείας Χωροφυλακή και Αστυνομία πόλεων, η Ελίτ. Η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, που ενώ μεσολαβούσαν γεγονότα συνταρακτικά. Γεγονότα καθοριστικής σημασίας για το λαό και τη χώρα δεν πήραν-τόλμησαν να τα επικρίνουν-καταδικάσουν γιατί η ίδια η Ελίτ είναι που τα τριτοεγγυήθηκε. Και όχι μόνο αλλά ήταν αυτή που κρατούσε και επέβαλε τη διγλωσσία: Μια για τους Νόμους και μια άλλη για το δρόμο-λαό και τη λογοτεχνία. Γεγονός που πείθει ότι η Ελίτ συνδέεται άμεσα με την εξουσία και ο ρόλος που της έχει ανατεθεί είναι να δικαιολογεί τις όποιες ενέργειες της εξουσίας. Αντί να σηκώνει φωνή διαμαρτυρίας και να τα καυτηρίασει και να καταδικάσει τα όποια κακώς κείμενα. Και όταν μιλάει, μιλάει για όλα χωρίς θέση και άποψη για το συγκεκριμένο θέμα. Ακολουθούν την τακτική «συμφωνεί με όλους και με όλα» και τα θέματα παραμένουν ως έχουν. Κατοχή, Δεκέμβρης, συλλήψεις, βασανιστήρια, εμφύλιος, στρατοδικεία, εξορίες, Μακρόνησος, φυλακές, εκτελέσεις κλπ δεν την άγγιξαν καθόλου.

Ούτε η τραγική θέση του λαού τράβηξε την προσοχή τους. Όπως η Εκκλησία έτσι και αυτή εστω για τον τύπο δεν εξέδωσε ένα ψήφισμα διαμαρτυρίας. Το ίδιο και η Ακαδημία Αθηνών είχε καταντήσει σαν τη βουλή των Λόρδων. Μια νωθρή κάστα αστών που διαιώνιζαν την γεροντοκρατία και τη συντήρηση-αντίδραση στον τόπο. Και επειδή υπήρχαν και οι φωνές εκτός απ' τη συντήρηση είχαν και θέσει στον εαυτό τους και ένα άλλο στόχο: να αφορμειώνουν αυτούς που τολμούν να αρθρώσουν κάποια λέξη. Τον ανακήρυσσαν σε Ακαδημαϊκό και μετά και πάλι σιωπή.

Το ίδιο τα ανώτατα στελέχη του στρατού, μα και όλες οι άλλες κοινωνικές δομές στη διάκριση της κατοχής και μετά την απελευθέρωση. Το ίδιο δεν πρέπει να μην παραλείψουμε να καταγράψουμε πώς το καθεστώς δέχθηκε-επανένταξε στην κοινωνία τους ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, όσοι επέζησαν βέβαια απ' αυτήν τη λαίλαπα και απολύθηκαν ύστερα από 5 έως και 20 χρόνια φυλακή. Αν μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία τους έδωσε τη δυνατότητα να νοιώσουν ελεύθεροι και κυρίως άνθρωποι ή τους τραβούσε απ' το ένα αστυνομικό τμήμα στο άλλο, όπως συνέβει με μένα, που μετά την δεκαεξάχρονη (16) φυλάκιση για τέσσερα (4) χρόνια πριν τη Χούντα και τέσσερα (4) μετά την απόλυσή μου απ' το Παρθένι της Λέρου, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης όλα αυτά τα οκτώ (8) χρόνια ήταν η σκιά μου. Και το πιο τραγικό δεν μου επέτρεψαν να ριζώσω σε κάποια δουλειά και σε αυτό ακόμα το ασβεστοποιίο που εντικείμενο εργασίας μου ήταν τα πετάω

πέτρες στο καμίνι. Μια δουλειά που μου την επέβαλαν με στημένα τα πολυβόλα επι πόλλα χρόνια στη Γυάρο.

Αν κρίνω απ τη δική μου περίπτωση το κατεστημένο, όχι μόνο συνέχιζε να είναι εχθρικό, αλλά και όταν τα θυματά του πλήρωσαν πρόσβαρη με το πιο πολιτισμο τίμημα τη λευτεριά και πολλοί με τη ζωή, όταν και όσοι επέζησαν και απολύθηκαν η πολιτεία ούτε καν γύρισε να τους κοιτάξει. Το ίδιο ισχύει και για τους πολιτικούς πρόσφυγες, που επέστρεψαν ύστερα από τριάντα χρόνια, την ιδεγένεια, τους ανάπηρους, την εργασία κλπ.

Αν κρίνω απ τη δική μου προσωπική περίπτωση το κατεστημένο, όχι μόνο συνέχιζε να είναι εχθρικό προς τους Ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, αλλά δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα εξουθενωτικό και βάρβαρο. Εξακολουθούσε να μας έχει προγραμμαμένους. Και όχι μόνο μας είχε προγραμμαμένους, αλλά αυτό προσπαθούσε να μας το θυμίζει κάθε μέρα με την παρουσία του και με την πρώτη ευκαιρία ότι δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια εξόντωσης. Στο δρόμο, στη δουλεία στο καφενείο κλπ. Η κατοχή μερικούς μας βρήκε 13-16 και 17 χρονά παιδιά, ανειδίκευτα επαγγελματικά και πολλοί ακόμη σχολιαρόπαιδα και αποφυλακισθήκαμε όπως εγώ σαραντάριδες. Πολλών είχαν πεθάνει οι γονείς, τα αδέρφια είχαν κάνει τα δικά τους νοικοκυριά, είχαν τις δικές τους υποχρεώσεις. Τα σπίτια διαλύθηκαν, τα νοικοκυριά καταστράφηκαν. Πολλών τα σπίτια και τα χωράφια είχαν καταληφθεί απ τους «ενθικο-πατριώτες» και αρκετών είχαν δημευθεί απ το στρατοδικείο οι περιουσίες τους και πολλοί δεν είχαν που την κεφαλή κλίνει.

Η πολιτεία και η κοινωνική αρωγή, Εκκλησία ερυθρός σταυρός κλπ, έκριναν φαίνεται ότι δεν είχαν καμιά σχέση με το πρόβλημα και ας ήταν άνθρωποι, και ας γύριζαν απ τα κάτεργα που τους είχαν καταχωνιάσει για δικούς τους λόγους οι ίδιοι. Το κατεστημένο όχι μόνο σφίριζε αδιάφορα, αλλά έπαιρνε όλα εκεί τα μέτρα να τους κάνουν τη δύσκολη ζωή δυσκολότερη. Η ζωή μας ήταν ένα ανεκδιήγητο δράμα. Βέβαια ως ένα βαθμό δικαιολογώ την τέτοια συμπεριφορά και αδιαφορία. Από μάς που παρακολουθούσαμε τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στη χώρα, ήταν και αναμενόμενη και κατανοητή ακόμα αυτή την συμπεριφορά. Και ήταν κατανοητή η συμπεριφορά και τα όποια μέτρα, γιατί οι άνθρωποι χρειάστηκε και είχαν αναγκαστεί απ την προπολεμική αντικειμενική πραγματικότητα πρώτα να κάνουν την βασιλό-ματαξική δικτατορία και μπαπελευθερωτικά για να επανέλθουν στην εξουσία να κάνουν τα Δεκεμβριανά και σε συνέχεια για να διασφαλίσουν μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία να κάνουν έναν εξοντωτικό εμφύλιο πόλεμο και έβλεπαν ότι οι αλκυονίδες μέρες...

Τρία νούμερα επιβεβαιώνουν την δική μας κατανόηση και τη σκληρότητα του κατεστημένου η οποία συμποσούται σε αυτό που μου είπε ο Διοικητής Ασφαλείας Θεσσαλονίκης «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης» α) Στις πρώτες εκλογές που έγιναν το 1951 η εκλογική δύναμη του είχε μείνει απ το έναμισι εκατομμύριο του ΕΑΜ ήταν 180,640 ψήφους. Το 1958 είχαν φτάσει στους 939,902 ψήφους και 1964 μόνο στις μεγάλες πόλεις (στην ύπαιθρο δεν είχε συνδιασμούς) 542,865 ψήφους. Τα κομματικά μέλη της ΕΔΑ, το 1958 ήταν 9,352 και το 1966 είχαν φτάσει στις 85,000. Και ο τύπος της το 1952 η «Αυγή» είχε 23,719 φύλλα ημερησίως και το 1967 διατηρήσε με διάφορες αυξομειώσεις αυτό περίπου τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας.

Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, όχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες σκόπιμα

πράξεις : συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδών αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και καλοπληρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέψει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση. Την εποχή εκείνη το κυνήγι των Αντιστασιακών είχε γίνει μια «συνήθης καθημερινή ιστορία» Το παρακράτος είχε εθιστεί σε ένα είδος μιθριδατισμού στην ιδέα του να προκαλεί φόβο και φρίκη.

Η μεταπολεμική αστάθεια των κυβερνήσεων στη χώρα, σε συνδιασμό με την πολιτική του αντικομμουνισμού, αναβάθμισε το ρόλο του σώματος των αξιωματικών και του ένστολου παρακράτους. Το κλίμα που επικρατούσε τους είχε δημιουργήσει την εντύπωση, ότι η εθνική ακεραιότητα της χώρας βρίσκονταν στα χέρια τους και είχαν ταυτίσει την ύπαρξη, την βαθμολογική αναβάθμιση και την δραστηριότητά τους με τη διατήρηση του κλίματος του εμφυλίου. Η διατήρηση αυτού του κλίματος άρχισε να μετατρέπει το σώμα των αξιωματικών σε ένα αυτόνομο παράγοντα του δημόσιου βίου. Για να εφαρμοστεί η πολιτική του αντικομμουνισμού έπρεπε πρώτα να πάρει σάρκα και οστά ο κομμουνιστικός κίνδυνος, ο οποίος έπρεπε να εξοντωθεί εκτός από παράνομα και «νόμιμα» και κυρίως να διατηρηθούν: Έκτακτα μέτρα και έκτακτα στρατοδικεία σε ισχύ και δράση. Και για να διατηρηθούν έπρεπε να βρεθούν εκείνοι οι «κομμουνιστές» που ενέπλεκαν συνωμοσίες, και ανυλτιπώς να προετοίμαζον διολιοφθορές και κατασκοπία εις βάρος του ελληνικού κράτους. Δίκες σαν αυτή του Μπελογιάννη κλπ.

Τώρα πλέον θύματα αυτής της πολιτικής, δεν ήταν μόνο ο μικρός αριθμός των παρανόμων οργανώσεων και τα λίγα στελέχη του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ, που κατηγορήθηκαν για «κατασκοπία και συγκρότηση κομμουνιστικής ομάδας», και ο ανυπότακτος λαός, αλλά και αξιωματικοί εν ενεργεία. Για τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων που στόχο είχαν την πλήρη εκκαθάριση του σώματος απ τους ελαχίστους εναπομείναντες δημοκρατικούς αξιωματικούς και η ικανοποίηση επαγγελματιών επιδιώξεων, φιλοδοξιών και κυρίως ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε ακραίους αντικομμουνιστές και φιλελεύθερους, αμέσως μετά τον εμφύλιο. Έτσι τα έκτακτα μέτρα στο στόχαστρο εκτός απ τους κομμουνιστές-Αντιστασιακούς χρησιμοποιήθηκαν και για την εξόντωση οσων δεν ήταν ξεκάθαρα αντικομμουνιστές.

Η κορύφωση της πολιτικής αυτής εκδηλώνεται έμπρακτα το 1952 με δύο διαφορετικές υποθέσεις που επιδιώχθηκε να συνδεθούν έτσι ώστε και να δικαιωθεί για άλλη μια φορά αυτή η πολιτική, αλλά και να διατηρηρήσουν τα έκτακτα μέτρα τη δυναμική τους. Μόνο η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων, μπορούσαν να νεκρώσουν την κριτική σκέψη, να μετετρέψουν την υποψία σε καταδίκη και τον φόβο εργαλείο της κοινωνικής συνοχής. Η πρώτη ήταν η δίκη για «κατασκοπία» 29 κομμουνιστών και η δεύτερη, η δίκη των αεροπόρων το ίδιο για «κατασκοπία». Οι στόχοι ήταν δυό.α) η ανακάλυψη μιας «μικροσυνωμοσίας» για να δημιουργηθούν προβλήματα στην κυβέρνηση Πλαστήρα και β) επικαλούμνοι τον κομμουνιστικό κίνδυνο να βγάλουν από τη μέση πολλούς ικανούς αξιωματικούς, απ τους οποίους κινδύνευαν να υπερφαλαγγιστούν οι ΙΔΕΑτες στην επόμενη επιτηρίδα.

Η συνομοσία έτσι όπως ήταν διαμορφωμένα τα πράγματα μεταπελευθερωτικά και ειδικά στο στρατό δεν ήταν δύσκολο να σχεδιαστεί. Ήταν όμως τόσο «στημένη» που δεν έπειθε κανέναν, ακόμα και αυτούς που την έκαναν. Αφορμή ένα απλό ατύχημα σε ένα αεροπλάνο που θεωρήθηκε ότι έγινε απ' τους κομμουνιστές, αρα υπήρχε «κομμουνιστική διείσδυση». Εγιναν συλλήψεις αξιωματικών και υπαξιωματικών και πέντε ιδιώτες μεταξύ των οποίων και ο καθηγητής Χρήστος Δαδαλής, ο οποίος δεν άντεξε και πέθανε πως και εκατοντάδες άλλοι από τα βασανιστήρια. Οι συλλήψεις έγιναν με πλήρη μυστικότητα και η απομονωση ήταν όπως πάντα απόλυτη, αφού σκοπό είχε να μην μαθευτεί. Και αυτό γιατί υπήρχε σοβαρός λόγος η υπόθεση των αεροπόρων να συνδεθεί με την υπόθεση Μπελογιάννη. Στη δίκη αυτή είχαν ήδη βγει τελεσίδικα θανατικές καταδίκες και η κυβέρνηση είχε δηλώσει ότι οι καταδικασθέντες σε θάνατο δεν θα εκτελεστούν. Άμεση συνεπώς προέκυπτε η ανάγκη να συνδεθούν αυτές οι δύο υποθέσεις γιατί μόνο με τη σύνδεση θα αποδεικνύονταν η συμμετοχή του Μπελογιάννη στην υπόθεση των αεροπόρων και θα γίνονταν οι εκτελέσεις παρά την κυβερνητική δήλωση.

Ενώ ο ολιγοήμερος συγκρατούμενος μου Δ. Μπάτσης, είχε κάνει «δήλωση», προς τιμήν του αρνήθηκε να συνεργαστεί στην υλοποίηση του σχεδίου και για αυτό οδηγήθηκε στο απόσπασμα παρά την υπόσχεση. Έπρεπε όμως να αποδειχθεί πως ό,τι έκανα οι αεροπόροι το έκαναν κάτω απ' την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Μια και δεν συνεργάστηκε ο Μπάτσης έπρεπε να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία, αφού οι ομολογίες είχαν αποσπαστεί με τη βία και υπήρχε το ενδεχόμενο μην αποδείξουν τη σύνδεση στο Αεροδικείο. Για να στηριχθεί η υπόθεση, οι εμπνευστές της σκευωρίας «μύησαν» τον δόκιμο χειριστή της σχολής Εφέδρων Ν Ακριβογιάννη και τον έστειλαν στην Αλβανία στις 7/4/1952 «επί εθνική αποστολή κατασκοπίας, κατά την οποία ούτος θα εμφανίζετο ως φυγάς κομμουνιστής». Στη συνέχεια τον κατέδωσαν στις αλβανικές αρχές, με τη βεβαιότητα ότι οι Αλβανοί θα τον καταδίκάζαν σε θάνατο ως κατάσκοπο της ελληνικής κυβέρνησης, όπως και τελικά έγινε στις 15/4/1953.

Στις 16/4/52 ο αντικυβερνητικός τύπος φέρνει την υπόθεση στη δημοσιότητα και την επόμενη μέρα η Ελλάδα κατακλύζεται από δημοσιεύματα για την «ανακαλυφθείσα κομμουνιστική δράση» στην αεροπορία. Δεν παρέλειψαν να κάνουν αναφορά και για κατάρευση αεροσκαφών. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Η δίκη των αεροπόρων άρχισε στις 22/8/1952 και τελείωσε τις 17/9/52, οι ποινές ήταν εξοντωτικές για τους κατηγορούμενους αφού οι κατηγορούμενοι κατά το βούλευμα εκτέλεσαν εντολές του ΚΚΕ που βρίσκονταν στο εξωτερικό. Ο σμηναρχος Παναγουλάκης και ο υποσμηναγός Θεοδωρίδης καταδικάστηκαν εις θάνατο. Οι δύο απ' τους αεροδίκες, ο σμηναγός Μαργαρίτης και ο αντισμήναρχος Αντωνάκος που ήταν οι εμπνευστές και οι αυτουργοί έγιναν αρχηγοί του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας και απ' τις αυτές θέσεις στήριξαν τη χούντα μέσα στην Αεροπορία. Μα και οι Υπουργοί Αμύνης Γ. Μαύρος και Π Κανελόπουλος αντί να συμβάλουν στην εξυγίανση του παρακράτους, προτίμησαν να παίξουν το ρόλο που τους επέβαλε η θέση τους, αφήνοντας ή και βοηθώντας τους μηχανισμούς όχι μόνο να διατηρηθούν αλλά και λειτουργήσουν έτσι ώστε να φτάσουμε στη χούντα που ήταν και ο τελικός προορισμός όταν το λαϊκό κίνημα θα ξαναδιεκδικούσε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Το παρακράτος πολιτικό και ένστολο, αφού στη διάρκεια του εμφυλίου βοηθούμενο πρώτα απ' το Βασιλιά και μετά και απ' τον Παπάγο, προώθησε σε

θέσεις κλειδιά τους δικούς του ανθρώπους σε συνεργασία κυρίως με τους ξένους και μια μερίδα βασιλικών αξιωματικών που ανήκαν στη μυστική στρατιωτική οργάνωση του ΙΔΕΑ όχι μόνο είχε εθιστεί στο μιθριδατισμό, την αυθερεσία, την διαλποκή και τη δολιοφθορά, αλλά και συνομοτούσαν εις βάρος του λαού και της χώρας. Ο εμφύλιος, εκτός από το αδερφοκτόνο μίσος που άργησε να καταλαγιάσει, την οικονομική καταστροφή και την ακυβερνησία, οδήγησε και σε ένα άλλο κακό : Στη μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας από τους Αμερικανούς. Και δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι ήταν ακριβώς αυτή η εξάρτηση που αποζητούσαν όλες από κοινού οι αντιδραστικές δυνάμεις. Γιατί μόνο αυτή η μεγαλύτερη εξάρτηση τους εξασφάλιζε τη συνέχεια και την απρόσκοπτη παραμονή στην εξουσία.

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 15,6 μια παράγραφος λέει «Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πύρ βάλλουσι και καίεται» που σημαίνει: (όποιος δεν μείνει ενωμένος με μένα, πετιέται έξω, όπως το κλήμα, ξεραίνεται, το μαζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγεται). Με βάση αυτήν την αρχή οι Ασφάλειες, με υπευθυνούς τους ανά τη χώρα Κόντους, ήταν ο μηχανισμός του τρόμο και της φρίκης. Χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «εχθρούς» της Ελλάδας τους Αντιστασιακούς, προσπαθούσαν με τα πιο φρικτά βασανιστήρια να τους εξοντώσουν. Για την Ασφάλεια αξία είχε η «κατηγορία» καθεαυτή και όχι η εγκυρότητά της...Και ενώ βασάνιζαν έλεγαν, «πές την αλήθεια για να αποφύγεις τα χειρότερα», έτσι άρχιζαν τη δουλειά οι βασανιστές, απευθυνόμενοι στον συλληφθέντα. Ο «κατηγορούμενος» αγνοούσε παντελώς το περιεχόμενο της κατηγορίας και καλούνταν να απολογηθεί στα τυφλά. Και επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να αθωωθεί, μερικοί κάτω από φρικτά βασανιστήρια καταθέτανε, συνήθως κατά φαντασία, πταίσματα που δεν είχε διαπράξει, για να ελαφρύνουν τη θέση τους. Ο κρατούμενος βρισκόταν σε πλήρη και διαρκή απομόνωση.

Και στην πιο ατελέστερη νομική νομοθεσία, υπάρχει μια βασική νομική αρχή που λέει ότι ο «ένοχος, ένοχο ού ποιεΐ». Στην μεταπολεμική Ελλάδα όμως, η βιομηχανία παραγωγής «ενόχων» στηρίζονταν στην αντίστροφη εφαρμογή αυτής ακριβώς της αρχής. Τα ποσοστά του ΕΑΜ μεγάλα. Η επηρροή το ίδιο. Οι ανάγκη παραγωγής ενόχων ακόμα πιο μεγάλη και η αναζήτηση του πραγματικού ενόχου απαιτούσε χρόνο. Ο χρόνος πίεζε γι αυτό και δεν αρκούσε η αντιστροφή της παραπάνω αρχής. Έτσι κρίθηκε αναγκαίο μέσω των εξεικευμένων βασανιστηρίων και ο ΜΗ ένοχος να «ΠΟΙΕΙ ενόχους»

Για να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη λειτουργία αυτής της αρχής την στήριξαν με τον αποκλεισμό την κατ αντιπαράθεση εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας τόσο στην Ασφάλεια, άλλο τόσο και στο στρατοδικείο. Και αυτό γιατί αν υπήρχε αντιπαράθεση εκτός του ότι θα αποκαλύπτονταν η κατασκευεί ενόχων, δεν θα υπήρχε μυστικότητα και όταν δεν υπάρχει μυστικότητα, δεν προκαλείται τρόμος. Και όταν δεν προκαλείται τρόμος δεν παραδειγματίζεται αποτελεσματικά ο λαός. Ο τρόμος ήταν προϊόν της άκρας μυστικότητας με την οποία διενεργούνταν η όλη διαδικασία. Και η μυστικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι η καλύτερη φίλη και συνεργάτης της διαπλοκής, της διαφθοράς και της όποιας παρανομίας. Λέγεται πως όλες οι αυτοκρατορίες ούτε δημιουργήθηκαν, ούτε διατηρήθηκαν σε βάθος χρόνου με τη δύναμη, αλλά με τον φόβο και τη φρίκη που καλλιεργούσαν και τον τρόπο που διατηρούσαν.

Τα κατηγορητήρια ήταν ένας κατάλογος ονομάτων, που με εξασφαλισμένη την ανωνυμία του πράκτορα, καταδότη, συνεργάτη και χαφιάς

πληροφοριοδότη, ο οποίος συνήθως αράδιαζε ασύστολα ψέματα και κατέθεται άσχετες κατηγορίες, με την απέλπιδα προσπάθεια αφού αμείβονταν με μπόνους και ήταν υπεράνω υποψίας συνέτασε ένα κατάλογο, που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν. Και ήταν αυτά τα ψεύδη που πολλαπλασίαζαν με γεωμετρική πρόοδο τη συγκομιδή. Και να πώς: Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών, εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, που είχε συντάξει ο καταδότης, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής ότι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει σαν συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο». Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιασθεί και με τον αντίστοιχο εμπλουτισμό των στοιχείων αυτών, θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφαθείας κρατώντας το σακατεμένο χέρι του ο ασφαλίτης γρατσούνισε, έστω και δισανάγνωστη μια υπογραφή σε ένα κατηγορητήριο, που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις, που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε σε μιά λίστα με ονόματα που έπρεπε να συλληφθούν. Η μέθοδος αυτή θα εξασφαλίσει την πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Σε πολλές περιπτώσεις ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσούνιζε και μια δεύτερη «υπογραφή» κάτω από μια «δήλωση», μετανόιας.

Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτα μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια, όπου η μόνη κατατάληξη του συλληφθέντα θα είναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πολλές φορές ήταν και εντελώς πλαστή, γι αυτό στο στρατοδικείο πριν απ τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ήταν να δηλώσει πως ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου, γι αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί είναι προϊόν βασανιστηρίων και μετά λόγω γνώσεως ανακαλώ τη «δήλωση μετανόιας».

Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης, ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αυτή αποσπάστηκε επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής πέρνονταν σοβαρά υπόψη. Επιβάρυνε και μάλιστα σοβαρά τη θέση στην προσμέτρηση της ποινής γιατί με την ανάκληση εξέθετε το σύστημα παραγωγής κρατουμένων.

Γράφονται, γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο επι μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ήταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ίδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής τους ανάγκη σκότωναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βιός είχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα με την ίδια ευκολία, που θα μετακινούσαν ένα έπιπλο απ τη μιά σε μιά άλλη θέση στο σπίτι τους. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκάζαν χωρίς δίκη σε βαριές ποινές και πολλές εκατοντάδες στάλθηκαν με αυτόν τον τρόπο στο Άγιο Πέτρο.

Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα, το ζητούμενο «έγκλημα», δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο. Το «έγκλημα» γι αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ήταν αυτονόητο. Γι αυτό και το σύνθημα ήταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν είναι Έλληνες και όσοι δεν είναι

Ελληνες, δεν έχουν θέση στην Ελλάδα»!!! Και είχαν «δίκαιο» οι «άνθρωποι» πως να εξομοιώσεις έναν τρισχίλιετή Έλληνα με έναν κομμουνιστή!!!

Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δοσίλογης Δεξιάς και του υπέρογκου και καλοθρεμένου απ τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατατοχής με τους οποίους ξανά ταύτησαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπόλυσαν ανα τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν αδιάκριτα όποιον συμμετείχε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιαδήποτε οργάνωση πολιτική ή ένοπλη

Το επικυρίαρχο το 4ο Αυγ/νό Μεταξικό παρακράτος, εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογείς δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες, σε συνεργασία με το επήσιμο κράτος, οι ασφάλειες είχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την παραγωγή μέσω των βασανιστηρίων «τεκμηρίων» για την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης. Της Αντίστασης στην οποία όχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για την απελευθέρωση της Ελλάδας, απ τους τρεις κατακτητές αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον όφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «διά ίδιον όφελος» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κανείς, ότι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και ότι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.

Στα Τμήματα Ασφαλείας, κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κατά τέτοιο τρόπο, που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των έκτατων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ήταν πολλοί και ποικίλοι βασικά όμως α) Να κάνει όσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ως έχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη ότι «αν βοηθήσει» το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια αυτή όχι μόνο θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του, αλλά και θα εκτιμηθεί σαν μια πράξη πατριωτική», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και είσαι Νέος ακόμα παναθεμάσε». Κρίμα! Κρίμα!!

Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ήταν κοντά σε στεγασμένο χώρο, για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια, έβαζαν μπρός μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια, ώστε να καλύπτονται οι φωνές.

Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ήταν τόσο λίγος, που ήταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια, να έχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Στοιχεία που να συνθέτουν, έστω βάσιμες ενδείξεις αν όχι αποδείξεις για την τεκμηρίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτηση-ανέβρεση μαρτύρων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτηση και η ανεύρεση μαρτύρων υπεράσπισης την εποχή εκείνη, ήταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα... : «έρθει και σένα η σειρά σου αν τολμήσεις να μας διαψεύσης», γι αυτό και ήταν ένα απ τα πιο δύσκολο έως ακατόρθωτα θέματα. Και ήταν δύσκολο, γιατί ολος ο κόσμος είχε πεισθεί ότι οι μάρτυρες υπεράσπισης εκτός του ότι δέχονταν πιέσεις, δεν εισακούγταν συνεπώς γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρους κάποιο αποτέλεσμα. Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατουγορημένου, αναλογιζόμενοι τις συνέπειες

δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύευαν γιατί δεν ήταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», γιουχάρωνταν, προπηλακίζονταν, δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης, ύστερα από λίγο σύρθηκαν σαν κατηγορούμενοι στο Στρατοδικείο. Όσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ήταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του, εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του είχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση»

Όπως γράφω και σε άλλο σημείο, στη χώρα μας έχουν συμβεί τα πιο οξύμωρα, παράλογα και τραγελαφικά πράγματα: Για να συλληφθεί κάποιος Αντιστασιακός αρκούσε να πεί κάποιος βασανιζόμενος ότι ήταν στη Αντίσταση ή κάποιος κουλοφόρος να δείξει με το δάκτυλο κάποιον και τον άρπαζε η ασφάλεια... Ενώ λοιπόν, αυτά ίσχυαν για τους Αντιστασιακούς και για τους αποδειγμένα ακόμα δοσίλογους, για να καταγγίλει κάποιος κάποιον για δοσίλογισμό, έπρεπε να αποδείξει ότι την όποια πράξη δοσιλογισμού έπρεπε να την είχε κάνει ο δοσίλογος «εκούσια» και «συνειδητή». Θα φέρω μια άσχετη αλλά ενδεικτική παρομοίωση για τη θέση που βρίσκονταν αυτός που είχε υποστεί συνέπειες από κάποιον δοσίλογο. Αφού με βάση τη Νομοθεσία για την τιμωρία του δοσίλογου έπρεπε ο παθόν εκτός απ την καταγγελία να αποδείξει αυτός ότι η όποια δοσίλογη πράξη είχε γίνει «εκούσια» και «συνειδητή», η θέση του παθόν την εποχή εκείνη έμοιαζε με αυτήν της βιασμένης γυναίκας. Γιατί και στην περίπτωση του βιασμού δεν αρκεί η καταγγελία...

Επι ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους: Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος και η ανερχόμενη αστική τάξη, με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ήταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή και την επίληψη των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα! Η άρχουσα τάξη της χώρας, οι οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις λόγω εξάρτησης, δεν ήταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν τα κατάφερε ποτέ να γίνει κύριος και αφάντης της χώρας και του εαυτού του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιουργήσαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν. Η διαλογή των αρχηγών και το κοινωνικό περιεχόμενο των κομμάτων το καθόριζαν οι ξένοι. Αυτοί ρίθμιζαν τα πάντα. Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, ιδεολογία, πολιτικά και κοινωνικά προγράμματα είχαν, μα και σήμερα ακόμα: Τον διογκωμένο κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα ασφαλείας, το παρακράτος, δεκάδες στρατιωτικά και μή πραξικοπήματα, τα ρουσφέτια, τις πολιτικές συναλλαγές, τα εκλογικά συστήματα, τη δημαγωγία, τη διαφθορά, τη πολιτική τρομοκρατία, τη νοθεία και τη βία. Και όταν αυτά δεν ήταν αρκετά τότε το λόγο τον είχε η δικτατορία.

Το ταξικό κράτος, δεν δέχεται αμφισβήτηση πολύ περισσότερο δεν επιτρέπει ανατροπή. Και στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς, όπως και στη Φεουδαρχία, η εξουσία είναι «Ελέω Θεού δοσμένη», γι αυτό και δεν επιτρέπει ούτε σκέψη για αμφισβήτηση πολύ περισσότερο ανατροπή. Το μόνο που δέχεται και επιτρέπει και αυτό κάτω από πολύ αυστηρό έλεγχο όταν δεν

μπορεί να κάνει αλλιώς, είναι η διεκδίκηση-βελτίωση των όρων ζωής και των συνθηκών εργασίας.

Τα έκτακτα μέτρα, οι στρατιωτικοί Νόμοι, οι δικτατορίες και οι εμφύλιοι πόλεμοι, δεν γίνονται μόνο για να «Εμπαιδώσουν» μια προσωρινή δύσκολη κατάσταση. Γίνονται κυρίως για να εγγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του Λαού, ότι το υπάρχων καθεστώς είναι και θα παραμείνει αιώνιο. Οι θεωρίες και τα συνθήματα για αμφισβήτηση και ανατροπή είναι «κούφια λόγια κάποιων ρομαντικών ουτοπιστών». Γίνονται για να εμπνεύσουν δέος στη συνείδηση του λαού και να επιβεβαιώσουν το αιώνιο της ύπαρξης του καθεστώτος, μα και την αδιατάρακτη στο χρόνο συνέχειά του. Γίνονται για να επιβάλουν μακρόχρονη σιωπή-φίμωση, όχι μόνο του λόγου, αλλά και την παραίτηση του λαού απ τα κεκτημένα ήδη δικαιώματα και την δικδίκηση νέων. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν σε βάθος χρόνου. Τόσο χρόνο, που όταν ο λαό ξαναβρεί τον εαυτό του και αρχίσει να διεκδικεί ξανά δικαιώματα, και έστω αμφισβητήσεις αν όχι ανατροπές, να έχει ήδη οργανώσει την επόμενη δικτατορία. Το κάθε λαϊκό κίνημα απειλείται απ τους παρακρατικούς μηχανισμούς πρώτα αλλά και το επίσημο κράτος μετά, πως αν δεν σταματήσει τις διεκδικήσεις, η μέρα που θα επιβληθεί η νέα δικτατορία δεν είναι πολύ μακριά...

Ακόμα και σήμερα ο Ελληνικός λαός, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για Ελευθερία, Δημοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, λόγω της βάρβαρης και απάνθρωπης μεταχείρισης του απ το ταξικό και εκδικητικό κράτος, σε όλη τη διάρκεια της κρατικής του οντότητας, δεν έχει και δεν έχει ακόμα λόγο. Δεν μπορεί να εκφρασθεί ελεύθερα, να διεκδικήσει και κυρίως να καταθέσει άποψη για το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Αυτά τα αγαθά, του τα έχουν στερήσει με τα έκτακτα μέτρα, τους στρατιωτικούς Νόμους και τις συχνόπυκνες δικτατορίες, τις συλλογικές ευθύνες και κυρίως με τον εν δυνάμει εμφύλιο πόλεμο.

Ο Ελληνικός λαός δυστυχώς, και μετά το 21, με την επικράτηση της η Αγίας και Ομοουσίου Τριάδα. Απ αυτό το συνειδητό λαοκτόνο κομπρεμί : Αστοι-Τσιφλικάδες-Κλήρος, με τον «ιστορικό συμβιβασμό» που επισφραγίστηκε με την επιβολή και της μοναρχίας απ του ξένους, δεν του επέτρεψαν να αρθρώσει λόγο. Δεν επέτρεψε και ας κόπτεται για το αντίθετο : την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών. Και όσες φορές το αποπειράθηκε το κτύπημα ήταν τόσο σκληρό και το κόστος που πλήρωσε τόσο παραδειγματικά μεγάλο...και ακριβό που...

Στη διάρκεια του κατοχικού αγώνα, ήταν τόσο μεγάλος και διακαής ο πόθος του λαού για την Εθνική και Οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, για Δημοκρατία και Ελευθερία, που δεν δύστασε να κάνει τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να τον ικανοποιήσει αυτόν τον μακρόχρονο πόθο. Πίστεψε, πως μεταπελευθερωτικά ήταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός, να συνταχούμε σε Ανεξάρτητη Πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελληνες. Τόση ήταν η πίστη του ότι οι νέες δομές της Τοπικής Λαϊκής Αυτοδιοίκησης, της Κοινωνικό-Λαϊκής Δικαιοσύνης, της Αλληλεγγύης και της Συλλογικότητας, που τόσο αρμονικά λειτούργησαν στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, ότι μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να ανοίξει ο δρόμος στις καινούργιες λαϊκές δυνάμεις. Να ανοίξη ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ήταν το όνειρο και η προσδοκία του λαού απ το 1821.

Αυτήν την ανάταση και πεττείθηση του λαού να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο την ανέκοψαν, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά,

που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα τόσα ανομήματά της. Πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιζήσει. Είδε σαν σωτήρες της, τους Αγγλους και Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχε δει και συνεργασθεί σε όλα τα επίπεδα με τους Γερμανούς. Εμπόδιο για την επαναφορά της χώρας στην πολιτική τις 27-10 1940, ήταν η δύναμη που έκριβε μέσα του ο λαός. Μιά δύναμη που ανέκαθεν την περιφρονούσαν. Ο λαός που για πρώτη φορά απέκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του. Εμπνευσμένος απ τα νάματα των προγόνων και τα καινούρια ιδανικά, που ο ίδιος είχε σφυρηλατήσει στη νικηφόρα αναμέτρηση με τους κατακτητές. Ιδανικά εμπνευσμένα απ την έξαρση, την αισιοδοξία και ρωμαλαίο δυναμισμό που εκπέμπουν οι καινούριες ιδέες και δυνάμεις που είχαν βγει στο προσκήνιο της ιστορίας δεν θα το έβαζε κάτω.

Η περήφανη γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, που μέσα απ την αποσύνθεση, τις συνεργασίες και τις προδοσίες που άφησαν πίσω τους οι «ταγοί και ειδικοί προστάτες», φεύγοντας κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο και με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς, να δημιουργήσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο και να μαζέψει στις γραμμές του το απογοητευμένο απ την μέχρι τότε πολιτική τους και τώρα εγκατελειμένο Έθνος, σε μια αγωνιστική στρατιά. Την μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Η γενιά που λειτούργησε Δομές και Θεσμούς και μετέβαλε πολλά απ τα δεδομένα της εθνικής πραγματικότητας. Μια πραγματικότητα που αποτέλεσε την κυρίαρχη Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτική παρουσία εκείνα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρεις κατακτητές. Τους ντόπιους εθνοπροδότες και πρωτεργάτες στις καταδόσεις, τις καταστροφές και τα εγκλήματα.

Αυτός ο λαός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για τον τόπο την εποχή εκείνη, που βγήκε νικητής από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους. Την περήφανη και ηρωική γενιά της Αντίστασης, που με αυτοπεποίθηση και θάρρος έδωσε με αυτοθυσία, πρόσβαρο το αίμα που χρειάστηκε και βγήκε νικηφόρα στην αναμέτρησή με τους Ούνους κατακτητές, δημιουργώντας όλες εκείνες τις προϋποθέσεις για να πάρουν σάρκα και οστά το όραμα της Λευτεριά, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Να ανήκει επιτέλους η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, να μην μπορούν πλέον να την χρησιμοποιούν-παραχωρούν σαν αντάλλαγμα για να τους διατηρούν στην εξουσία και να ξεπουλούν όσο-όσο τον συλλογικά παραγόμενο υλικό και πνευματικό πλούτο της ήταν αυτή που θα έμπαινε εμπόδιο στα καταχθόνια σχέδια τους.

Βέβαια το σύνθημα αυτό να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες, το ακούσαμε μετά το 1977 απ το ΠΑΣΟΚ στα λόγια σε όλο του το «μεγαλείο». Πολλές φορές και με «στεντόρεια» τη φωνή και απ τον ίδιο τον κ. Ανδρέα Παπανδρέου, που ήταν ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Και το σύνθημα αυτό όπως και τόσα άλλα ηχηρά συνθήματα. Όπως ο Μπαμπά του, ετσι και αυτός ήταν εντεταλμένοι να παίξουν ένα συγκεκριμένο ρόλο που τους είχαν αναθέσει. Και τον έπαιξαν σαν καλοί ηθοποιοί. Βέβαια, του Μπαμπά του ήταν πιά... απ τον δικό του. Είχε όμως πεταξεί το πουλί, φυσικά και ο δικό τους δεν ήταν μικρότερης ιστορικής σημασία για τη χώρα και το λαό, αφού στον ίδιο σκοπό και στόχο απέβλεπαν. Το 1977 που ειπώθηκε αυτό σύνθημα, δεν ήταν Οκτώμβριος του 1944, που ο λαός είχε στο ενεργητικό του το αλβανικό ΕΠΟΣ και την ΕΠΟΠΟΪΑ της Εθνική μας Αντίστασης. Δεν υπήρχε η παντρατιά που

οχι μόνο αγωνίζονταν και απαιτούσε να γίνει πράξη το σύνθημα, αλλά είχε εκτός από τις 65,000 οπλισμένο και έμπειρο στρατό ξηράς, τον θρυλικό ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού εθνικού στρατού. Ένα μικρό μεν άλλα άρτια εξοπλισμένο Ναυτικό, την Εθνική Πολιτοφυλακή οργανωμένη στην εντέλεια, και αρκετές χιλιάδες ένοπλο εφεδρικό ΕΛΑΣ. Είχε τη θέληση, τη φλόγα και την ορμή της Νεολαίας, που στο μεγαλύτερο ποσοστό ήταν οργανωμένη στη ΕΠΟΝ και τις γυναίκες, που για πρώτη φορά άρχισαν να βλέπουν Θεού πρόσωπο. Την Ελλάδα ολοκληρη εκτός απ ένα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που έλεγχε στρατιωτικά ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος, συνδεδεμένη πολύπλευρα με πολιτικές οργανώσεις και νέες κατά τομείς θεσμικές, κοινωνικές και πολιτιστικές σύγχρονες δομές στη θέση των ξεπερασμένων μεταξικών και κατοχικών δομών και θεσμών: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Λαϊκή Δικαιοσύνη, παιδεία, υγεία και κυρίως κοινωνική συνοχή. Με ένα τεράστιο κομμάτι ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΕΛΛΗΔΑΣ απ τις αρχές ακόμα του 1943.

Στις 10 του Μάρτη του 1944 ιδρύεται η 5μελής προσωρινή Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης, (ΠΕΕΑ). Η Επιτροπή που θα διεξάγει κάτω απ τη μύτι των κατακτητών και την ανήκουστη τρομοκρατία πανελλαδικές εκλογές, με το σύστημα της απλής Αναλογικής για την εκλογή 207 εθνοσυμβούλων, που έκτοτε αποτελούσαν την Ελλαδική Ελληνική κυβέρνηση. Στις εκλογές πήραν μέρος πάνω από ενάμισυ εκατομμύριο εκλογείς. Εικασίδυο απ τους 204 εθνοσύμβουλους ήταν βουλευτές του 1936, που θεώρησαν καθήκον τους απέναντι εκλογείς τους, να πάρουν μέρος και στο τωρινό εθνικό σώμα. Απ τη σύνθεση του εθνικού συμβουλίου, δεν έλλειπε καμιά κοινωνική κατηγορία και διαστρωμάρωση. Οι Αγρότες, οι εργάτες, οι υπάλληλοι, οι διανοούμενοι, οι επαγγελματιοβιοτέχνες, οι βιομήχανοι, ο στρατός και η Νεολαία. Οι γυναίκες που για πρώτη φορά αποκτούν το δικαίωμα ψήφου, χωρίς κανένα όρο, αντιπροσωπεύονταν στο Εθνικό Συμβούλιο- κοινοβούλιο.με τέσσερες αντιπροσώπους γυναίκες : τη Μαρία Σλώλου, τη Φωτεινή Φιλιππίδη, την Χρύσα Χατχηβασιλείου και τη Καίτη Νισσυρίου. Και στις 14 του Μάη στο ιστορικό πλέον χωριό Βίνιανη, ανασυγκροτείται με Πρόεδρο τον Αλέξανδρο Σβώλο. Μετά τη δοξολογία χοροστατούντων των Μητροπολιτών Κοζάνης Ιωακείμ κα Ηλείας Αντώνιο, γίνεται η ορκομωμοσία των μελών του Εθνικού Συμβουλίου. Σαν κυβέρνηση Νόμιμα εκλεγμένη ανακοινώνει το πρόγραμμά, καταμερίζει καθήκοντα κατά Υπουργείο και σε συνέχεια εκδίδει χαρτονόμισμα.

Και το κυριότερο, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, μέσα από αυτόν τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα με τη Βασιλο-Μεταξικά δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο και τον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα, βγήκε ένας λαός ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο, ένας λαός που για πρώτη φορά απέχτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα του λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πόλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγίνει η «Καϊμένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κοκομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις τις μικρότητες που η υπαρξή ξένων και ντόπιων αφεντικών υποχρεώνει τον λαό να καταφύγει στα σκλαβοπάζαρα για να επιζήσει.

Στον αγώνα αυτόν σφυρηλατήθηκε μια νέα γενιά, μια γενιά, περήφανη, εμπνευσμένη απ τα καινούρια αξίες και ιδανικά που είχαν φτερώσει τους

λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τούς κατακτητές είχε εμφυσήσει. Μια νέα γενιά που μόλις πρόλλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Η γενιά, που όταν με τη ξεσίπωση, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση των Αγγλων, όλα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες δυνάμεις που είχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας δεν «το έβαλαν κάτω». Ήταν αποφασισμένες να σφίξουν για άλλη μια φορά τα δόντια και να δώσει όλες τις θυσίες που χρειαζόταν ακόμα για να γίνει το όραμα αυτό πραγματικότητα. Αυτήν ακριβώς τη γενιά, αυτόν το λαό που έδωσε τα πάντα για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά και την κοινωνικό-οικονομική πρόοδο και ανάπτυξη, οι αντιδραστικές δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό, είδε του Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχε δει του Γερμανούς. Συνεργάστηκε μαζί τους για την εξόντωση αυτού του αξιοθαύμαστου λαογέννητου κινήματος. Τον λαό που μοναδική φιλοδοξία είχε μετά την απαγγίστρωση και το θανάσιμο εναγκαλισμό απ' τους ξένους, τις συντηρητικές και αντιδραστικές ντόπιες δυνάμεις να δει την Ελλάδα Ελεύθερη, απ' υποθήκες και δουλείες. Να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στους Έλληνες. Και σε συνέχεια, να ενώσει-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που εκλέγει με την ψήφο του ο λαός. Και ήθελε να ενώσει-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση γιατί άλλο πράγμα είναι η εξουσία και άλλο η κυβέρνηση. Να σταματήσει μια για πάντα αυτό το οξύμωρο σχήμα η εκάστοτε κυβέρνηση να είναι ο διαχειριστής της εξουσίας και η εξουσία υπηρέτης των ξένων,

Δυστυχώς στη χώρα μας, απ' την παλιγγενεσία ακόμα με τη στήριξη των ξένων, η εξουσία είναι δομημένη α) από τις ακροδεξιές συντηρητικές δυνάμεις της Δεξιάς β) την Εκκλησία γ) την ενεργή συμμετοχή του Παλατιού και δ) στις δύσκολες ώρες και οι ξένοι. Και λέω και το παλάτι γιατί η Δεξιά ποτέ δεν έχει κόψει τον ομφάλιο λώρο με το Παλάτι. Οι δυνάμεις αυτές συνεργαζόμενες στην κατοχή με τους Γερμανούς διατήρησαν αλώβητους τους ιδεολογικό-πολιτικούς μηχανισμούς. Το ίδιο έκαναν και μετά την απελευθέρωση. Συνεργάστηκαν με τους νεοαποικιστές για να μην διαταραχθεί η Νομή της εξουσίας.

Μόνο στις μεγάλες πολεμικές και πολιτικές καμπές της διεθνούς ζωής, όπως αυτή της κατοχής δίνεται η ευκαιρία για επανεξέταση όχι μόνο των διεθνών αλλά και την ανά χώρα σχέσεων ανάμεσα στους λαούς και τις εξουσίες. Και η κατοχή αποτελούσε κατά γενική ομολογία μια τέτοια μεγάλη και ιστορική καμπή.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή διάφορες κλίκες συμφεροντολόγων, θεράποντες της μοναρχίας και των δικτατορικών καθεστώτων, που τους εξασφάλιζε τα αντεθνικά και εκμεταλλευτικά τους συμφέροντα, οι φυγάδες του εθνικού και συμμαχικού αγώνα. Οι άνθρωποι που όταν δεν ήταν κατ' ευθείαν προδότες του αγώνα, χρησιμοποίησαν κάθε είδους μηχανορραφία για να παρουσιάσουν ένα λαμπρό, παλαιό κίνημα που ενσάρκωνε το ΕΑΜ σαν εχθρό όχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και των Αγγλων. Με διαβολές και συκοφαντίες, πτωματολογία και «κομμένα» κεφάλια παράστηναν τον αγώνα της ελληνικής Αντίστασης, που είχε κινήσει τον θαυμασμό της οικουμένης σαν κίνημα αντιδραστικό και βιαίων λήσεων. Καλλιέργησαν με κάθε μέσο το πνεύμα του εμφυλίου πολέμου, τον οποίο στο τέλος και επέβαλαν, μπλέκοντας σε αυτόν και Αγγλικά όπλα. Γιατί αυτός, ο εμφύλιος ήταν η μόνη τους ελπίδα

α) Να μην αλλάξει θέση και δομή η εξουσία και β) η σκοτεινή νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά και το ένοχο για τη μεταξική δικτατορία να ξαναβγεί στον αφρό και να διατηρήσει αναλλεώς την εξουσία.

Η Δεξιά που έτρεμε το λαό για τα τόσα ανομήματά της όταν με τα σκοτεινά παιγνίδια βγήκε στον αφρό με το σύνθημα : «Ο Γκλυξμπουργκ μόνος σωτήρας της Ελλάδας και των Βρετανικών συμφερόντων στην Ελλάδα»! Αφήνιασε ! Χωρίς ντροπή και τσίπα. Κυνική και αδύσταχτη δεν ορρωδούσε μπροστά σε τίποτε.

Βέβαια τα παιγνίδια της δοσίλογης Δεξιάς, που στη συνθεσή τους συνέβαλε ο Σετρίν και πολλοί πριν και μετά από αυτόν, δεν επρόκειτο να παρθούν σοβαρά για να φτάσει η «σύμμαχος» Αγγλία στην ωμή και ξετσιπωτή ένοπλη επέμβαση, αν στο ίδιο το Φόρεν Οφφς δεν είχε δικούς του λόγους να επέμβει! Όσο για τη νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά που εκληπαρούσε τους Άγγλους να επέμβουν, εκτός απ πολιτικά και ένοπλα ποτέ δεν θυμήθηκαν τον κόστος. Πολύ γρήγορα ξέχασαν πόσο στοίχισε η υποστήριξη και η ενθάρρυνση που δόθηκε στην Ελλάδα σαν όργανο του Βρετανικού Ιμπεριαλισμού στον πόλεμο του 22; Η υποστήριξη αυτή της Βρετανίας, ήταν ένας απ τους κυριότερους παράγοντες που οδήγησαν στη ήττα και την καταστροφή στη Μικρασία του 1922. Πολύ γρήγορα ξέχασαν ότι η πολιτική των Τόρρυδων στην περιοχή του Αιγαίου και γενικότερα στη λεκάνη της Μεσογείου ήταν ανέκαθεν στηρίζονταν σε δυό βασικά στοιχεία: α) Να μην επιστέψει στη Ρωσία να επεκταθεί προς την περιοχή αυτήν και β) Για κανένα, μα για κανένα απολύτως λόγο να αδυνατήσει η Τουρκία.

Αναπολώντας κανείς τα γεγονότα της εποχής εκείνης και ο πιο ελάχιστος απληροφόρητος ακόμα άνθρωπος, μπορεί να παρακολουθήσει σαν σε ένα ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας στην αποφασιστική για τον τόπο εκείνη εποχή-την εποχή καμπί. Θα δει ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας (πόσο μας φέρνουν στα σημερινά..!) για την παγκόσμια κυριαρχία. Θα διαπιστώσει τα βρώμικα -όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίζονταν οι ξένοι για να δέσουν και να σιγουρεύσουν ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ την αποδιοργανωμένη κρατική μηχανή της πλατείας Συντάγματος, για να μην τους ξεφύγει κάποια βιδίτσα. Η παλιά αδύσταχτη και ξεσκονισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο -κλειδί. Εσωτερικά είχε πολλά και λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Συνεργάτες έτοιμους να θυσιάσουν την Ελλάδα για να μην αλλάξει δομές η εξουσία.

Τις τέτοιες κοινωνικό-οικονομικές δομές και αυτά τα λαμπρά και αφοσιωμένα στηρίγματα έπρεπε να τιθασεύσουν σε συμπαρατάξη οι Έλληνες στην κατοχή και μετά την απελευθέρωση για να αλλάξουν τη δομή και τη σύνθεση του συστήματος. Να ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που με την ψήφο του ο λαός θα της ανέθετει.

Χωρίς την εκμετάλλευση μια καμπί, το βάθαιμα και το πλάταιμα της Δημοκρατία και ριζικά μέτρα καταπολέμησης των λαμπρών και αφοσιωμένων στηριγμάτων, η αύτιση της εξουσίας με την κυβέρνηση είναι αδύνατη αν όχι ακατόρθωτη. Και ας μη γιομαστέ μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η ταύτιση και δεν σπάσουν τα ασταλένια στεγανά μέσα στα οποία κουρνιάζει η ετσι δομημένη και σύνθεση εξουσία και αν ακόμα κυβερνούν οι Κεντρώες δυνάμεις, την εξουσία θα την ελέγχει η Δεξιά με την παλιά της σύνθεση. Αυτό το έργο το είδαμε πολλές φορές να παίζεται και η ιστορία απ το 21 και μετά είναι η επιβεβαίωση.

Η γενιά μας ήταν γέννημα θρέμα παιδιά της Αντίστασης. Η γενιά που ξεκίνησε με σύνθημα : Συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ. Είχαμε προλάβει να κοινωνήσουμε μια βαθιά πρωτόγνωρη αλληλεγγύη, γεμάτη ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση ανάμεσά μας. Είχαμε βαθύνει στον πόνο, στις στερήσεις και τις απώλειες. Ενας μήνας κοινής συντροφικής ζωής στο εκπαιδευτικό έμπέδο και την ομάδα, το εμψυχωτικό όραμα της λευτεριάς, και οι δέκα μέρες της κοινής δοκιμασίας, ήταν αρκετές για να διαμορφωθεί η τόσο απαραίτητη για τον κοινό αγώνα ομοψυχία, μα και η ταύτιση, Η γενιά της Αντίστασης κατόρθωσε στη διάρκεια του αγώνα να συμπυκνώσει το περιεχόμενο του σε δυό μόνο σύνθημα α) :«Λευτεριά, ζωή και φώς, μόρφωση πολιτισμός» και β) :«προχώρα εμπρός στη Ζωή Νεολαία, πάλευε, γέλα και μάχου μαζί για την Ελλάδα...». Τα συνθήματα αυτά δημιουργούσαν τεράστιες δυνάμεις συνοχής. Ο χρόνος και ο χώρος αυτός, σε μετετρέπει σε ενα ενιαίο ζωντανό οργανισμό, προορισμένο ή να ζήσει ολόκληρος ή να πεθάνει. Αυτό το μαχητικό πνεύμα και την αισιόδοξη διάθεση ήταν που χαρακτήριζε τους Νέους, όταν τους κερδίζει ενα υψηλόπνοο όραμα όπως το όραμα και το άρωμα της λευτεριάς, της αλληλεγγύης και του δικαίου.

Χωρίς κομπορημοσύνες, αλλά και χωρίς ψευτικές σεμνοτυφίες. Βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε και αυτό μας στήριζε, προκειμένου να ανταπεξέλθουμε σε όλες τις απάνθρωπες δοκιμασίες και να αντέξουμε και σε αυτήν τη λάμια πείνα, που έχει νικήσει στην ιστορία φοβερούς και αήττητους στρατούς. Η επίγνωση πως είχαμε μεταγγίσει όλοι όση φλόγα έκλεινε ο καθένας μέσα του, μας έδινε το κουράγιο για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του αγώνα.

Στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής αποθησαυρίσαμε ό,τι υψηλότερο σε ήθος, Ανθρωπιά και ανδρεία στο ύψος των αυθεντικότερων άθλων της ιστορίας μας. Ήταν τραγικό αλλά ανθρώπινο. Υστερα απ τους τόσους ηρωϊσμούς, θυσίες και κατακόμβες νεκρών, όσοι είχαμε επιζήσει είχαμε την πίκρή γεύση της ήττας στο στόμα. Και το κακό έγινε χειρότερο όταν αμέσως μετά την απελευθέρωση ενα μολυβένιο, αδιαφανές πέπλο, λες και είχε πέσει πάνω στην Ελλάδα και η κυβέρνηση, έκανε το κάθετι να πυκνώσει, να το κάνει πιο σκοτεινό αυτό το μολυβένιο πέπλο, έτσι ώστε να καλύπτει τα προηγούμενα, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά να διαπράξει ανώνυμα και επώνυμα-εγκλήματα.

Αρχίζοντας απ τον Οκτώμβρη του 1940, εμείς οι Έλληνες, η γενιά μας, δεν ξαστοχήσαμε στους μεγάλους στόχους του καιρού μας. Οι δυσκολίες, τα εμπόδια, οι θυσίες είναι οι στιγμές που έγιναν εφιαλτικά πλοκάμια που σφράγισαν τη ζωή μας.

Όταν αποφασίσεις να βγείς στο βουνό δεν έχει πίσω, η πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες η χάνεσαι μαζί του. Το λαό και ειδικά την αριστερά και τους κομμουνιστές στον αγώνα για τη Λευτεριά και το δίκαιο (όπως γράφω και πιο πάνω), η σφαίρα του κατακτητή ή του Εκμεταλλευτή, δεν τον βρίσκει-σκοτώνει ποτέ απ την πλάτη. Πάντα η σφαίρα που θα τον σκοτώσει θα έχει περάσει στο κορμί του από εμπρός. Απ το στήθος. Ο ανάρτης, εκτός απ τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τι τον περιμένει αν συλληφθεί αιχμάλωτος: Βασανιστήρια-θάνατος. Το ίδιο ισχύει και γι αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που στήριζε και υποστήριζε ηθικά και υλικά τον ανάρτη. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης, που προβλέπει ειδική μεταχείριση των αιχμαλώτων.

Η γενιά της Αντίστασης, ήταν η γενιά που δεν διέσπασε τη συνέχεια της ζωής, αλλά με τα παλιά υλικά διαμόρφωσε νέες ιδέες και εξέφρασε νέες αντιλήψεις για τη χώρα και τη ζωή. Η γενιά αυτή ήταν η γενιά που μπολιασμένη με τα Νάματα του 21, μπόρεσε με την αρετή του αγώνα και το Φώς της αλήθειας, να συνδέσει το παλιό ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την Ανθρωπότητα με το σύγχρονο. Η λεβεντιά της λαϊκής ψυχής και η νέα Ελλάδα, που αυτή ονειρεύονταν είναι δυό πράγματα που πάνε μαζί. Συμπορεύονταν και οδηγούσαν όχι μόνο στην Ανθρωπιά, την Αλληλεγγύη και το Δίκαιο, αλλά και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ακώλυτη διαπάλη των όποιων ιδεών που αποτελούν το θεμέλιο της Δημοκρατίας και της προόδου.

Η αριστερά απ την εμφάνισή της στο πολιτικό προσκήνιο, αποτελεί τη συνείδηση του λαού. Είναι ο φωτοδότης ενός νέου πολιτισμού. Είναι ο εκφραστής των πόθων και ο υπερασπιστής των δικαιωμάτων των εργαζομένων του χεριού και του πνεύματος. Είναι ο φορέας ενός νέου πολιτισμού που στο κέντρο των επιδιώξεών του έχει τον Άνθρωπο. Έναν πολιτισμό που διαφορίζει τον Άνθρωπο από το αντικείμενο και τη ζωή απ το κέρδος. Έναν πολιτισμό που θα δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις και τα μέσα, υλικά και πνευματικά που θα δώσουν την δυνατότητα στον Άνθρωπο, να ζήσει ειρηνικά, χαρούμενα και ευτυχισμένα αυτή την μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη ζωή του.

Αν δεν υπήρχε αυτός ο άλλος πολιτισμός, και αυτή η κοσμοαντίληψη της αριστερά για τη ζωή και τον πολιτισμό που εμπνέει στους δημιουργούς, του χεριού και του πνεύματος σε όλους τους κοινωνικό-οικονομικούς και πολιτικούς τομείς της ζωής, θα είχαμε μια πλήρη ισοπέδωση και πολιτιστική απραξία. Και θα είχαμε αυτή την πλήρη δημιουργική, πολιτιστική απραξία και ισοπέδωση, γιατί πως θα ήταν δυνατόν να εμπεύσουν τους αδύνατους και τους αδικημένους οι φορείς της ανισότητας, της αδικίας και της δύναμης των ισχυρών. Σαν φορείς-μηχανισμοί του πολιτισμού που στο επίκεντρο της προσοχής του, αντί για τον Άνθρωπο έχει το αντικείμενο και αντί για τη ζωή το κέρδος. Σε ποιά επίπεδα πολιτισμικά οι εκφραστές αυτού του πολιτισμού της εκμετάλλευσης και της κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας θα μπορούσαν να δώσουν έργο; Έργο αποδεκτό απ την κοινωνία των Ανθρώπων; Ένας πολιτισμός που στο κέντρο των επιδιώξεων του είναι το πολύ, το εύκολο και το γρήγορο κέρδος και μέσω του κέρδους την προβολή του ΕΓΩ. Αυτός ο πολιτισμός είναι ένας πολιτισμός που οπωσδήποτε αποποιοιείται το Εμείς. Είναι ένας Εγωκεντρικός πολιτισμός, άρα περιεχόμενο του όποιου έργου θα παραχθεί απ τους δημιουργούς αυτών των αντιλήψεων, θα έχει σαν περιεχόμενο το ΕΓΩ σε καμιά περίπτωση δεν θα συγκινήσει και ούτε θα γίνει αποδεκτό απ το Εμείς. Θα είναι ένα έργο που θα εκφράζει την ανδροκρατούμενη κοινωνία. Ένα έργο τελειολογικό-θεολογικό. Θα είναι ένα έργο για το έργο γενικά και ένα έργο τέχνης για την τέχνη. Θα είναι ένα έργο τέχνης του κουβά!

Αν δεν υπήρχε ο πολιτισμός του Εμείς, του ανθρωπισμού, της αλληλεγγύης και της κοινωνικό-οικονομικής ισότητας, που αντιπαλεύει τον πολιτισμό του κέρδους, του Εγώ και της ανισότητας και την πολιτική του περιθωρίου, αλλά και γιατί όχι και της Παρίας, θα είχαμε μια ανεμπόδιστη ανάπτυξη του κοινωνικού Δαρβινισμού στην Ελλάδα και τον κόσμο. Τι θα μπορούσε αλήθεια να περιμένει κανείς από «δημιουργούς» του Εγώ, του πλούτου και του ρατσισμού, πέρα από μία ασίγατη προσπάθεια να τον αυγατίσουν. Αλήθεια μπορεί κανείς να φανταστεί εστω και για μια στιγμή την

κοινωνία των Ανθρώπων χωρίς την αριστερά; Και κυρίως να φανταστεί σε πιά κατάσταση θα βρίσκονταν σήμερα οι Τρίτες χώρες, η ισότητα των δυο φύλων, η μόλυνση του πλανήτη μα και αυτή η ειρήνη;

Ομως ο πόλεμος είχε τελειώσει, και η Ελλάδα έπρεπε για τη νεκραναστημένη Δεξιά και τους ξένους όπως και αν λέγονται Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο είχαν σκοπό : να δέσουν και να σιγουρέψουν απ τα ΜΕΣΑ, την αναδιοργανωμένη κρατική τους μηχανή, να μήν τους ξεφύγει κάποια έστω και μικρή βιδίτσα.

Για να μήν τους ξεφύγει λοιπόν καμιά, έστω και η παραμικρή βιδίτσα και για να γυρίσει η ρόδα της ιστορίας πίσω στις 27-10-40, έπρεπε αυτό το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα που βρίσκονταν σε κάθε αποφασιστικό και επίκαιρο αρμό της κρατικής μηχανής, που ελέγχε και παρακολουθούσε με άργυπινο μάτι τις τετράχρονες με θυσίες και αίμα κατακτήσεις, έπρεπε να εγκαταλείψει το κοινωνικό σκέλος του προγράμματός του. Να αρκεσθεί στο απελευθερωτικό μόνο σκέλος ή να εξοντωθεί μέχρι ενός. Και η Ελλάδα των κιοτίδων, των δοσιλόγων, των ριψασπιδων, των μαυραγοριτών, υπο την επίβλεψη των ξένων και με το λαό στη γωνιά, δε θα είχε καμιά σχέση με την Ελλάδα της Αντίστασης. Αν εγκατάλλειπε το κοινωνικό σκέλος, όπως έγινε και το 21, τότε η μεταπολεμική πολιτεία της Δεξιάς, θα τους απένεμε περγαμηνές, παράσημα και κοινωνικό-οικονομικές καταξιώσεις, θα τους αναγνωρίζονταν ο αγώνας και οι θυσίες.

Η αντιδραστική και δοσίλογη Δεξιά, σφυχταγκαλιασμένη με το παρακράτος και όλους τους άλλους εθνίσμους, που η ίδια με εκπρόσωπό της το Ράλλη δημιούργησε, εξόπλισε με γερμανικά όπλα και χρυσοπληρώνε ο εκφραστής της διεθνούς του κεφαλαίου Τσιώρτσιλ, με συντονιστή τον ΙΔΕΑ, τους 40 Αυγ/νους και την αμέριστη υλική και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά. Αυτών που θα ξανά έπαιρναν για λογαριασμό τους τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια τους. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές, για λίγα ψίγματα δοτής «εξουσίας», ανέλαβαν να κονιοτροποιοήσουν κατ εντολή και την αυτοπρόσωπη συμμετοχή του Τσιώρτσιλ, αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Να διαπράξουν αυτό το ειδεχθές εθνικό έγκλημα. Να περάσουν έναν λαό ολόκληρο απ τη φωτιά, το σίδερο και το κοφτερό λεπίδι των δολοφόνων. Των δολοφόνων που θήτευσαν στα Ες Ες και τη Γκεστάπο. Και όχι μόνο να κονιοτροποιοήσει, αλλά και να ξεριζώσει και το πιο μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φυτό αυτής της τρισκατάρατης-Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνος-Κοινωνική πλευρά της Εθνικής Αντίστασης.

Το σχέδιο εξόντωσης ήταν από καιρό έτοιμο και μελετημένο σε όλες τους τις λεπτομέρειες, έτσι που να μήν υπάρξει και η ελάχιστη αμφιβολία ότι θα δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Ολά τα είχε προβλέψει το σχέδιο «MANNA», ακόμα και το σχέδιο «Κιβωτός», που σκοπό είχε να θφείρει τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ : τον τρόπο διεξαγωγής, τις φάσεις απ τις οποίες θα περνούσε ο εμφύλιος πόλεμος, που προπολού είχε κηρύξει στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Ακόμα και αυτά τα συνθήματα τα είχε προβλέψει ο μεγάλος Τσιώρτσιλ. Ο Τσιώρτσιλ που ξεπουλούσε-μεταβίβαζε τις χώρες και τους λαούς του κόσμου, λές και ήταν το τσιφλίκι του πατέρα του στον ανερχόμενο αμερικάνικό νεοαποικισμό για να φαίνεται «μεγάλος».

«Είναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και

ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό». (Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν: «Θα πρέπει το χτύπημα για να είναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακτάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη, την μέρα που θα άρχιζε η βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου, πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσεις» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχος σας, με απολυτή προτεραιότητα είναι η νίκη στην Αθήνα». Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει: «Οχι ειρήνη χωρίς νίκη»

Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Ο Τσιώρτσιλ ηξερε, πως μόνο με εκδίκηση εξοντώνεται ένας λαός. Για να λειτουργήσει η εκδίκηση θέλει κίντρα ηθικά και υλικά. Θέλει νεκρούς, θέλει αναπαράσταση, θέλει υποσχέσεις και εξαγορά, γι αυτό και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρκτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Όταν έκρινε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δύστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή: «Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», ενώ παράλληλα ετοίμαζε την πτωματολογία.

Τότε για να υπάρξουν οι νεκροί μπήκαν σε δράση τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και οι εθνοϊσμοί. Τρόχισαν τα κονσερβοκούτια οι ειδήμονες για να χαράξουν λαιμούς, να κόψουν μύτες, αυτιά και γεννητικά όργανα. Όλα αυτά δεν θα έπαιζαν το ρόλο, αν δεν είχαν την αναπαράσταση, τη μεγέθυνση και τον πολλαπλασιασμό. Για την αναπαράσταση και τον πολλαπλασιασμό ήταν απαραίτητοι οι φωτογράφοι και ρεπόρτερ. Μαζί με τα αλλά πολεμικά υλικά για την ευόδωση του έργου της εκδίκησης, είχαν φέρει τους φωτογράφους και δημοσιογράφους. Αυτοί θα έκαναν τον πολλαπλασιασμό και την μεταφορά της είδησης και της εικόνας ανα τον κόσμο. Δεν έμεινε παρά κάποιος «επίσημος» να επιβεβαιώσει του λόγου το αληθές. Για το σκοπό αυτό έφεραν τον εκπρόσωπο των αγγλικών συνδικάτων Σετρίν. Η πτωματολογία έδεσε... με το σκοπό.

Όσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιαούσων, Αγάδων κλπ, την επομένη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών, μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής, αυτούς που έκρινε σκόπιμο ότι έπρεπε να βγούν απ τη μέση. Είναι ακόμα άγνωστο πόσοι επέζησαν απ αυτούς. Όμως Ελλάδα δεν ήταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ήταν στην ύπαιθρο. Ετσι:

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μία πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και γι αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενός πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Στρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και

Συνδέσμους καθώς, και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.

Απ την επομένη όμως της υπογραφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεγκτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάριση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τόμεα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει εναν ατομικό του εχθρό «οτι είναι ΚΚΕς» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσιών και τον βιασμό ακόμα.

Από πολλούς και πολλές φορές έγινε προσπάθεια να σταματήσει αυτό το μακελειό. Αυτό το απάνθρωπο δράμα. Τα ποσοστά επιρροής όμως του ΕΑΜ, δεν είχαν πέσει στα ποθητά όρια. Πριν φτάσουμε στα ποθητά όρια μπήκε στο φόρτε του ο ψυχρός πόλεμος, η μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς. Το «Δόγμα τρούμαν», με αντάλλαγμα την τελειωτική πλέον εξόντωση και όχι τη μείωση των ποσοστών.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος. Γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοτνώσεις ενα λαό ολόκληρο. Ενα λαό που όχι μόνο πίστεψε, αλλά και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα, οτι θα δει επιτέλους τη πατρίδα του όχι απλώς απελευθερωμένη αλλά και Ελεύθερη, απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί γι αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοινοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδωτη, ανεξέλεγκη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίσμα, των εχθρών Ελλήνων, που караδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα». Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, που δικαιολογεί και κατ επέκταση καταξιώνει την τρομοκρατική δράση, σε συνδιασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές θα αναγνωριστεί όχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα έχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα έχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτές, θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλείς. Τα δεδομένα αυτά άνοιξαν ξανά διάπλατα το δρόμο σ αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του

μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «εθνους» και του «πατριωτισμού». Σ αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των εθνοϊσμών, παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεχτα, να αναπτύξουν μια χωρίς προηγούμενο άμμιλλα ανάμεσά τους, όχι μόνο για να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπτελευθερωτική Δημοκρατία, αλλά να κάνουν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα απο ένα πολύρχονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Ετσι λοιπόν, οι δοσίλογοι εθνοπροδότες, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες των εγκλημάτων που διέπραξαν σε βάρος του λαού και της χώρας στο παρελθόν και τη διάρκεια της κατοχής και με διασφαλισμένη την ατιμωρισία για τα νέα να διαπράξουν εγκλήματα, τη σύνδεση του όποιου εγκλήματος με τον προσωπικό πλουτισμό και τη διαβεβαίωση για την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος ενδιασμών και αναστολών. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές επιδόθηκαν απερίσπαστοι στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της εξόντωσης με όλα τα μέσα όσων πήραν μέρος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση: Συλλαμβάνανε, βασάνιζανε, δολοφονούσανε και έστελναν στην εξορία,τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν.

Η δοσίλογη Δεξιά, με του επιγόνους της 4ης Αυγ/ου βοηθούμενη απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, έκαναν εναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε όπως και το αφεντικό της ο Τσιώρτσιλ, μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει απ το πρόσωπο της Γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα. Ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία για την Δεξιά και τον εξ ίσου μακρόρχονο έλεγχο αυτού του Βράχου απ την Αγγλία, για να τον μοσχοπουλήσει λίγο αργότερα στους Αμερικάνους. Για να το πετύχει αυτό όμως, έπρεπε να μην υπάρχουν επιζώντες και οι μνήμες ή αυτοί που θα επιζούσαν απ τη λαίλαπα, να έχουν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζαν να αναπτύσσουν πολιτική δράση να μη γίνονται πιστευτοί. Για αυτόν ακριβώς το σκοπό μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη έρημο.

Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα εχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσία, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατηγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ήταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυό λόγια ήταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα μεταπτελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε ήταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που είχαν και παρέδωσαν την εξουσία, ετσι ώστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει με την ψήφο του λαού . Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ήταν απερίοριστα.

Η αλαζονεία, είναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολετεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του

κράτους. Η αλαζονεία σε συνδιασμό με την ανικανότητα και το άδικο είναι ένα πολύ επικίνδυνο φαινόμενο. Ένα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία. Όταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν, η επικρατούσα αντίληψη ήταν, ότι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεγχθούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» ή στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγο σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του ότι θα επερρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδιασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δοσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Και τότε πιά οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο απ τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές κυρώσεις, αλλά και απ την «κοινωνία» με το στίγμα του άθεου, του απάτρη και του προδότη. Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το είχαν *ex officio*. Πολλοί μάλιστα το είχαν κάνει όχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλά επικερδές επάγγελμα και ειδικά οι συμμορίτες.

Όπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι εθνοϊσμοί, το ίδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κοκουλόφοροι. Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα, εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του επίσημου «κράτους» της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα στρατά του Τσιώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης, με φανατική και φονική αγριότητα. Ένα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ακόμα ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του, υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποια μικρή ή εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ'εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς, για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλεξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: Αυτός που οργάνωνε τη συνεργασία με τους Γερμανούς για τις καταδόσεις, τις συλλήψεις και την δολοφονία των στελεχών της Αντίστασης.

«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, (γράφει) το να έχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενώ η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ήταν πολιτική αρετή».

Το ανεύθυνο, το ασύδωτο, το ατιμώρητο, η σκληρότητα και η απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου, ήταν τα εργαλεία για να οδηγηθεί η χώρα στον τελικό στόχο. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την όλαρχία και τους ξένους να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης αυγ/του την περιέργαψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους είχαν σαν αποστολή: Αν όχι να διαστρευλώσουν -να κάνουν το άσπρο μαύρο-τουλάχιστον να αμβλύνουν-απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ήταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Οι Δημοσιογράφοι, όμως που όχι μόνο έβλεπαν, αλλά και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και τα αδικαιολόγητα εν ψυχρώ πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταποκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα είναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και όταν η πρωτεύουσα ήταν η πιό θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που είχαν φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ήταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδωτα, ανεξέλεγκτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίτο-επιχειρήσεις.

Η βία αυτή είχε και ένα ιδιόμορφο χαρακτηριστικό: Την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα, να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το Παλάτι που ήταν και τοποτηρητής τους καθώς και οι κάθε είδους παλατιανοί λακέδες. γ) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώσει τη θέση της και στη νέα τάξη πραγμάτων, και δ) οι συνεργάτες δοσίλογοι, οι απόντες και οι μαυραγορίτες που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Όλοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ήταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημών πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν, (η Δωρική ΑΤΑ)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν είχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ήταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστροφής.Τα θύματά της είναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, είχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος

απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ήταν το περιεχόμενό τους .

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος είχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που είχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Άλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημοκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και τον ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο της υπαίθρου στις πόλεις.

Περίεφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ήταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να έχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Σε τέτοια κατάσταση πολιορκείας έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας, προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νεοαποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν, τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν πολύ γρήγορα. Μα και οταν γύρισαν πολλοί Αντιστασιακοί, βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατελημμένα απ τους «εθνικόφρονες». Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγω το 1822, για να στερήσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και το ανεφοδιασμό, ένας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας (το ονομά του είναι κάπου γραμμένο σε κάποια περίοπτη θέση στην πόλη μας), εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή της Βέροιας Μπουλούμπη : Λέγοντας του πως αν θέλουν να έχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσουν τους αγωνιστές απ το λαό, όχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά στις πόλεις, αλλά και να τα κάψουν». Με βάση την εισηγήση αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν όλα τα ορεινά χωριά της περιοχής του Νομού μας: Όπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.

Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρεθήκαμε αντιμέτωποι όχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης, αλλά και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θάνασιμο κλειό γύρω τους. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή, που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν. Πολλά οδηγήθηκαν

στη Μακρόνησο, τη Βίδω και τα αναμορφωτήρια ανηλίκων και αρκετά στο Άγιο Πέτρο.

Η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης, δεν ήταν μόνο μεγάλη προς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλά και εκδηλώθηκε απ την εμφάνιση και την απήχηση του ΕΑΜ μέσα στον ελληνικό λαό. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας. Οι Άγγλοι σύνδεσμοι υπονόμευαν κάθε προσπάθεια του ΕΑΜ για εθνική ομοψυχία. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτική, προς το στρατηγείο Μ Ανατολής του Άγγλου Ταξιάρχου Εντυ, και σε αντίθεση προς το υπο ημερομηνία 22.6.43 μήνημα του Αρχιστρατήγου Μ Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που την εκθειάζει...Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:

«Συμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Άγγλους και Έλληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να τα εμποδίζουν, ώστε οι οργανώσεις αυτές να επιτύχουν, να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Θεωρώ ότι θα είναι χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της κυβέρνησης, δηλ με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμψηνώσουν την ιδέα, ότι έχουν το ΚΑΘΗΚΟΝ και το ΔΙΚΑΙΩΜΑ, να ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής, και να ΒΟΗΘΟΥΝ στη ΣΥΛΛΗΨΗ των πρακτόρων τους, ώστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μή μπορούν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελλήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που βρέθηκαν ύστερα από υποδειξή τους στα χέρια των Γερμανών». Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Λόγω του τρόπου που είναι οργανωμένη και λειτουργεί η παγκόσμια κοινωνία, γίνονται εγκλήματα και μάλιστα πολλές φορές ειδεχθή. Θεωρώ όμως, ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο εγκλημα στη διάρκεια του πολέμου, να παραραδίνεις τους συμπολεμιστές σου στον εχθρό σου. Αυτήν λοιπόν, τη συνειδητή και εγκληματική πράξη, δεν δύστασαν να την κάνουν οι «φίλοι» και «συμπολεμιστές μας» Άγγλοι, προκειμένου να πετύχουν τον στόχο που είχαν προαποφασίσει για την τύχη του λαού και της χώρας για την μεταπολεμική περίοδο. Ένος λαού που πολέμησε στο πλευρό τους στην Αλβανία και συνέχιζε να πολεμά τον άξονα και μετά την κατάληψη της χώρας. Ένος λαού που ήταν ο μόνος σύμμαχος, που τους είχε απομείνει μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ τον άξονα. Ο σκοπός για αυτούς άγιαζε τα μέσα. Αυτά για τους Άγγλους ήταν ππαίσματα τηρουμένων των αναλογιών με τους άλλους αποικιακούς λαούς.

Τόση ήταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν όχι μόνο μαρτυρική, αλλά και επισφαλή τη ζωή των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Άγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτοαμύνονται. Σε χιλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46, απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιοπολεμικά. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε πολύ

περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή και του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών. Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν όχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλά και να την εξηγήσουν με μιά περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας ότι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο, είναι απότοκος του αίματος που χύθηκε το Δεκέμβρη του 1944».

Βέβαια γι αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά ότι η θεωρία αυτή όχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλά αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν. Της πτωματολογίας, που οι αφίσσες κατά χιλιάδες και σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη, έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστεια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλου δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανα τη χώρα ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή είχε κάποια βάση, τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.

Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν είχε θύματα μόνο η μιά πλευρά. Πολλά περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρα του λαού κατά του οποίου αδιάκριτα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας, τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που είχαν άλλωστε και την ΡΗΤΗ ΕΝΤΟΛΗ απ τον μέγα Τσιώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μιά κατεχόμενη πόλη» και τα όπλα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσιλ, που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και κονιορτοποίηση ενός λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και ανθρώπους ανεύθυνους που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70 και πλέον στο 10%. Για να επιτεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει ότι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκριτα. Σημαίνει ότι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση, ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Σημαίνει ότι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει, πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν απ την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του αποσπάση δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή ότι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό έχει το δικαίωμα να την πάρει».

Ο Ανθρωπος για τρεις λόγους είναι το πιό τραγικό ζώο σε σχέση με όλοκληρο τον έμβιο κόσμο α) Σε αντίθεση με τα άλλα ζώα, γνωρίζει ότι υπάρχει. Έχει υπαρξιακή αντίληψη. β) Ξέρει εκ των προτέρων ότι θα πεθάνει και γ) Κάνει τόσο όνειρα, που δεν του φτάνουν πολλές ζωές για να τα πραγματοποιήσει. Όταν λοιπόν, είναι τραγικό ξέροντας ότι κάποια μέρα θα πεθάνει από γηρατιά κοντά στους δικούς τους και την επιστήμη, προκειμένου να παρατείνει εστω και μερικά χρόνια, μέρες ή και στιγμές ακόμα τη ζωή του, δίνει και κάνει τα πάντα για να το πετύχει, αντιλαμβάνεται κανείς την τραγικότητα των καταδικασμένων σε θάνατο; Ανθρωποι στην πλειοψηφία 20 εως 50 χρόνων μα και αμούστακα ακόμα παιδιά να περιμένουν μέρα τη μέρα,

ώρα την ώρα, στιγμή τη στιγμή: Την αναμονή της ημέρας, την αγωνία της ώρας και της στιγμής του θανάτου.

Η ζωή, για ολόκληρο τον έμβιο κόσμο έχει την ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ της, γι αυτό και ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος και κυρίως τι σημαίνει για λόγους υποκειμενικούς η αφαίρεση της ζωής ενός Ανθρώπου. Χάρης σε αυτήν την μοναδικότητα, δεν υπάρχει Άνθρωπος στον πλανήτη Γή, που δεν θα έδινε τα πάντα για να ζήσει έστω και μερικά μόνο χρόνια ακόμη. Η ζωή και ο θάνατος είναι φαινόμενα που νοούνται απ την αντίθεσή τους. Συνεπώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε, αλλά όχι και να ορίσουμε τη ζωή.

Στην αρχαιότητα οι αθάνατοι πρόγονοί μας, έκαναν εκτεταμένες φιλοσοφικές έρευνες γύρω απ το νόημα και την αρχή της ζωής. Στον Μεσαίωνα όμως οι έρευνες αυτές σταμάτησαν, γιατί το θέμα της ζωής θεωρήθηκε «λυμένο» με την παραδοχή, πως η ζωή εκπορεύεται αποκλειστικά απ τον θεό.

Με τον όρο θάνατο εννοούμε το σταμάτημα των ζωικών λειτουργιών ενός ενόργανου όντος. Το σταμάτημα των πνευματικών και κατ επέκταση της πνευματικής ζωής. Το ποιός γέννησε το θάνατο αποτελεί πρόβλημα. Πάντως η θεογονία του Ησίοδου, «τον δέχεται σαν τέκνο της νύχτας ή τουλάχιστο σαν θρέμα της». Ενώ στην Ιλιάδα ο θάνατος «θεωρείται σαν δίδυμος αδερφός του ύπνου. Ο θάνατος και ο ύπνος κατοικούν στα σκοτεινά τάρταρα, εκεί που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο». Δεν θα ήταν καθόλου υπερβολή, αν κάποιος κρατούμενος έλεγε ή και παρομοίαζε ακόμα τη ζωή στις φυλακές με τα «σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο» και ειδικά οι φυλακές των φυλακών, τα πειθαρχεία που συνήθως, ήταν κάποιες υπόγειες στοές σε βάθος πολλώ μέτρων κάτω απ την επιφάνεια της γής σε όλες τις εγκληματικές φυλακές : Επταπύργιο, Κέρκυρα κλπ. Στα οποία πειθαρχεία τα ντουβάρια ήταν μουχλισμένα απ την υγρασία, θεοσκοτεινά και ο αέρας ανανεώνταν κάθε μερικές μέρες. Σε αυτά τα φέρετρα κλείνονταν για πολλές μέρες και μήνα ακόμη ή για ψυλλό πήδηδημα οι «πειθαρχικά τιμωρημένοι».Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και ο ποιό νέος, ο ποιό εύρωστος και υγιής τιμωρημένος, όταν έβγαινε απ αυτό το Νεκροκούτι, ήταν τόσο αδύνατος και χλωμός, (αν μάλιστα συνέβαινε η τιμωρία να ενέχει και τον όρο μια μέρα ναί και μια μέρα όχι τροφή) ήταν τόσο κίτρινος, λές και τον τάζαν με αντιπιρίνες. Χρειάζονταν τουλάχιστο ενα και πλέον μήνα να συνέλθει. Αν συνέβαινε να είναι φιλάσθενος ή γέρος. Ε! τότε και οι έξη μήνες δεν του ήταν αρκετοί για να ξαναβρεί τον εαυτό του. Σε αυτά τα αποπνικτικά φέρετρα απομόνωναν για δυό-τρεις ή και περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τους μέρες τους θανατοποινίτες.

Όπως και αν έχει το πρόβλημα ζωή-θάνατος, είναι γεγονός οτι ο Άνθρωπος (και γενικότερα ο έμβιος κόσμος) γεννιέται με μιά καταδίκη σε θάνατο, χωρίς βέβαια προσδιορισμένη την ημερομηνία λήξης-εκτέλεσης αυτής της καταδίκης. Ευτυχώς γιατί αν ήταν γνωστή η ημερομηνία λήξης η ζωή του Ανθρώπου, θα ήταν ακόμα πιο τραγική απ ό,τι είναι σήμερα. Αυτό λοιπόν, το αγαθό του απροσδιόριστου της ημερομηνίας είναι που την κάνει υποφερτή. Αυτό ακριβώς το πλεονέκτημα, δεν το είχαν οι αγωνιστές της Αντίστασης και ειδικά οι μελλοθάνατοι. Οσοι καταδικάζονταν παμψηφεί είς θάνατο, μόλις τελείωνε η δίκη, γνώριζαν πως αν δεν γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής της ποινής, μετά την πάροδο τριών ημερών, θα οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μα και αν ακόμα δεν οδηγηθεί την τρίτη μέρα στο απόσπασμα,

θα οδηγηθεί στο πειθαρχείο και οι μέρες του είναι μετρημένες. Βέβαια, υπήρχε η ζωοποιός «δήλωση μετανοίας»...

Και το ακόμα πιο τραγικό είναι ότι, ΑΥΤΟΙ που συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδικάστηκαν σε ποινές από πέντε χρόνια, μέχρι ισόβια και σε θάνατο και την τρίτη μέρα «κατά τας γραφάς», μετά την καταδίκη ή σε λίγες μέρες αργότερα θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι Άνθρωποι ΑΥΤΟΙ: που οργάνωσαν εκείνον τον τιτάνιο αγώνα για την επιβίωση του λαού, στις σκληρές μέρες της φοβερής πείνας. ΑΥΤΟΙ που οργάνωσαν και καθοδήγησαν εκείνες τις ανεπανάληπτες παλλαϊκές συγκεντρώσεις για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θασσαλονίκη, τις Πανελλαδικές απεργίες για την τρομόκρατία. ΑΥΤΟΙ, που όρθωσαν το αναστημά τους και ματαίωσαν την πολιτική επιστράτευση με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ήταν ΑΥΤΟΙ, που έστησαν Αντιστασιακές οργανώσεις και στο πιο απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Που οργάνωσαν τον ένοπλο αγώνα κατά των τριών κατακτητών και τους προξένησαν ανυπολόγιστες απώλειες σε νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους. ΑΥΤΟΙ, που υποχρέωσαν τους κατακτητές να κρατούν στην Ελλάδα αρκετές επίλεκτες μεραρχίες αποσπώντας τις απ τα συμμαχικά μέτωπα. Που εξάρθρωσαν και συμπαράλυσαν τις τηλεπικοινωνίες και τις συγκοινωνίες στο οδικό, σιδηροδρομικό και θαλάσσιο δίκτυο. Που υποχρέωσαν τους κατακτητές να εκκενώσουν μεγάλες περιοχές και να δημιουργηθεί η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» πολύ πριν φύγουν οι κατακτητές. Ήταν ΑΥΤΟΙ, που εξάλειψαν τη ζωκλοπη, τις αγροζημιές, τη χαρτοπαιξία και τη βεντέτα. Που υποχρέωσαν τους όποιους άσχετους καταληψίες κτημάτων και σπιτιών, να καταβάλουν το επιδικαζόμενο απ τη λαϊκή δικαιοσύνη στους ιδιοκτήτες ενοίκιο. ΑΥΤΟΙ, που έβαλαν σειρά και τάξη στην ασυδοσία και τη ρεμούλα που προϋπήρχε και μετατράπηκε σε χάος την επομένη της κατοχής.

Ήταν ΑΥΤΟΙ, που πριν φύγουν οι κατακτητές οργάνωσαν τη ζωή του λαού στην ύπαιθρο, του ενέπνευσαν το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του, και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια αναγεννημένη και δυναμική Ελλάδα. ΑΥΤΟΙ, που όταν οι Αγγλοαμερικάνοι αποφάσισαν να κάνουν την απόβαση στη Σικελία το καλοκαίρι του 1943, εκτέλεσαν στην εντέλεια τη σχετική διαταγή του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολή (ΣΜΑ) και απόσπασαν επαίνους και τα συγχαρητήρια του στρατηγού Ουέϊβελ, για την άρτια οργάνωση και τις πολυαίμακτες μάχες πέτυχαν την πλήρη παραπλάνηση του άξονα για τις προθέσεις της απόβασης. Ήταν τόσο καλά σχεδιασμένη και συντονισμένη η δράση και τόσο κέραια και αποτελεσματικά τα χτυπήματα, που πείσθηκαν πράγματι οι Γερμανοί, ότι η σχεδιασμένη απόβαση απ τους συμμάχους θα γίνει στην Ελλάδα.

Ήταν ΑΥΤΟΙ, που απέρριπταν την επικρατούσα άποψη και αρχή της εκάστοτε άρχουσας τάξης ότι : «Για να γίνει και να παραμένει ευτυχισμένη μια κοινωνία είναι αναγκαίο η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων να μείνει αμαθής και φτωχή», και για να είναι και να παραμείνει: «Ένα έθνος ελεύθερο, ο πιο σίγουρος τρόπος είναι να αποτελείται από ένα πλήθος φιλόπονους φτωχούς», και όχι από ανθρώπους μορφωμένους, σκεπτόμενους και δημιουργικούς. Από ανθρώπους που να εμπνέονται από πνεύμα αυτοθυσίας, και εμποτισμένους από μιά τέτοια αποστολικότητα, να είναι αταλάντευτα αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την όποια Βασίλη συμφερόντων και με το αδυσώπητο πολύμορφο μέτωπο του εγωισμού, του φανατισμού και της

ιδιοτέλειας. Δεδομένα που οδηγούν και διατηρούν το διχασμό και κατ' επέκταση στη σύγκρουση, ανθρώπους που να υπηρετούν, ότι αληθινό, δημιουργικό, αναγεννητικό και αναπτυξιακό. Ανθρώπους που δεν θα παίξουν σε κανένα παζάρι τις Ανθρώπινες αξίες και την εθνική ανεξαρτησία.

Μια ματιά στη Νεοελληνική ιστορία, αρκεί για γίνει αντιληπτό ότι την κύρια ευθύνη για τον ανερμάτιστο θεσμικά και τον απονευρωμένο ηθικά καθολικό μας εθνικό βίο, τη φέρνουν πρωταρχικά όσοι προβάλλονται σαν ηγεσίες σ' όλα τα επίπεδα και σ' όλη την ιεραρχία. Μαλιστά σε αυτές τις «ηγετικές ιεραρχίες ελέω» λόγω των ειδικών μέτρων λειτουργίας... του ανερμάτιστου θέσμικά και απονευρωμένο ηθικά ο καθολικός εθνικός μας βίος, υπάρχει μια διάχυτη άποψη, αν όχι πεποίθηση ότι ο λαός δεν έχει μνήμη. Και δεν είναι λίγοι εκείνοι που τον παρομοιάζουν με την πουτάνα που δεν έχει μυαλό. Ο εραστής της (και εννοούν την ηγεσία) λένε, ότι μπορεί να την απατήσει χίλιες φορές, αυτή θα του γυρίζει πάντα. Αρκεί να της μιλήσει στην ψυχή με γλυκόλογα... Βέβαια, αυτή η άποψη στηρίζεται στο γεγονός ότι παρά τις προσπάθειες, που κάθε φορά κάνει ο λαός να πάρει τις τύχες της ζωής και της χώρας στα χέρια του, οι πόθοι του μένουν ανεκπλήρωτοι. Είναι ο «πάντα εύπιστος και πάντα προδομένος λαός». Αυτό έγινε και στην Παναθηναϊκή μεταπελευθερωτική συγκέντρωση ό που ο Γεώργιος Παπανδρέου, μιλώντας προς τα παραληρούντα από ενθουσιασμό λαό, για την απελευθέρωση του απ' το γερμανικό ζυγό, δεν δύστασε σαν τον νταβατζή να υποσχεθεί «και λαοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη θα επιβάλουμε»...Ο χιλιοπροδομένος και εύπιστος λαός, ενθουσιασμένος για όσα άκουγε χειροκροτούσε, χωρίς να φαντάζεται τι τον περίμενε...

Βέβαια η ιστορία έτσι όπως γράφεται και διδάσκεται, δεν διδάσκει κανέναν, εκτός από εκείνους που την μελετούν. Γι' αυτό και συχνά, πυκνά ξανά στήνεται μπροστά μας. Και πολύ σπάνια διδάσκει τους ισχυρούς που κατευθύνουν το ρού της. Αν δεχθούμε συνεπώς ότι η ιστορία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά οι πράξεις των ανθρώπων, που επιδιώκουν να εκπληρώσουν τους σκοπούς, που οι ίδιοι έχουν θέση στον εαυτό τους και ότι ο ρόλος του ατόμου αποτελεί έναν αυτόνομο παράγοντα στο ιστορικό γίγνεσθαι, και ότι είναι εκείνος που καθορίζει ουσιαστικά την έκβαση των γεγονότων, αναρωτιέται ο καθένας γιατί ο λαός-κίνημα και καθένας χωριστά, δεν ορθώνεται στο κάθε εραστή-νταβατζή της εξουσίας, που εκμεταλλεύεται την ευπιστία του για να αρπάξει την εξουσία και να μείνουν οι δικοί του πόθοι ανεπλήρωτοι και ο ίδιος ύστερα απ' έναν τιτάνιο αγώνα να βρεθεί μετά την απελευθέρωση για άλλη μια φορά προδομένος; Μήπως δεν είναι η ευπιστία που επικαλούνται, αλλά η μακράιωνη βάρβαρη και απάνθρωπη δύναμη που του έχουν θρονιάσει στην πονεμένη του καδριά; Που με φροντίδα αδιάλειπτη και απαρασάλευτη και με όλων των ειδών τα μέσα και τις σποτιμότητες του δολοφονούν καθημερινά τη μνημοσύνη και τη θέληση..

Λένε πως ο ανόητος ούτε συγχωρεί ούτε λησμονεί, ο αφελής συγχωρεί αλλά και λησμονεί, ο σοφός συγχωρεί αλλά δεν λησμονεί. Γι' αυτό και προσπαθούν να καταστρέψουν την υπάλληλη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον αγώνα και την ζωή. Τη ζωή που αποτελεί την έκφραση του ενοποιημένου ζωικού σύμπαντος. Τη σύζευξη του εμπειρικού με τον θεωρητικό λόγο. Η σύζευξη του αγώνα, του όποιου αγώνα με τη ζωή που αποτελεί τη μήτρα και αναδείχνει αλλά και υποδείχνει τις επόμενες να έργουν εποχές. Γιατί αν η αρχική μήτρα εμπεριέχει τα μοτίβα της πολιορκίας, της εξόδου και της ελευθερίας, του θανάτου και της θυσίας, στα νεώτερα

ιδεολογικά συμφραζόμενα για συγκεκριμένους λόγους έχουν ήδη προστεθεί τα μοτίβα της συναλλαγής, της συνομοσίας και της προδοσίας ατομικής και εθνικής. Το πλεονέκτημα αυτής της προσέγγισης είναι, ότι με άξονα τον αγώνα μπορεί κανείς να γεφυρώσει τα χάσματα (συνθήκες) του διαμόρφωσαν τον αγωνιστή και ταλαιπώρησαν το λαό. Οι γέφυρες αυτές όταν ριχθούν είναι ανθεκτικές, ακριβώς γιατί για την κατασκευή τους έχουν συνεργασθεί καλά ο ιστορικός με τον κριτικό και τον ποιητή αγωνιστή, ιδιότητες συμπληρωματικές που πλουτίζουν τη μελέτη με ερευνητικό βάθος, οξυδιαρκείς παρατηρήσεις και κυρίως ευαισθησία.

Αυτήν τη Λαϊκή Δημοκρατία, που τόσο περιπεχθικά αναφέρθηκε ο κ Παπανδρέου, τη διεκδικεί ο ανιδιοκτήτης μόλις διαπίστωσε τα όμορφα, γλυκά και ευχάριστα λόγια που λένε οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και τις κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις που κάνει σαν σύστημα ζωής. Τη διεκδίκησε με το κίνημα των Ζηλωτών τον 14ο αιώνα στη Θεσσαλονίκη, τη διεκδίκησε το 21 και έκτοτε 120 χρόνια την ονειρεύεται ο λαός. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε στα 1843. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε ο Ρόκος Χοϊδός και πολλά άλλα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα. Νόμισε πως την άγγιξε στα 1924, με την ερμαφρόδιτη πρώτη «δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε στο αίμα ενός εργάτη, του εργάτη που σηματοδότησε για τη χώρα μας την εμπρακτική έναρξη του εμφυλίου που κήρυξε σε συνεργασία με τη διεθνή του κεφαλαίου το ελληνικό κατεστημένο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας του

Η Λαϊκή Αυτοδιοίκηση-Κοινοβούλιο, η Παιδεία, ο Συνδικαλισμός-συνεταιρισμός και η Λαϊκή Δικαιοσύνη, είναι βάθρα της Λαϊκής Δημοκρατίας, δομημένα μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του λαού, με απόλυτη ισοτιμία και ισονομία, χωρίς καμιά διάκριση σε χρώμα, γλώσσα και θρησκεία θα συμμετείχαν μεγάλα λαϊκά στρώματα στην κοινωνικό-οικονομική και πολιτική δραστηριότητα και ανάπτυξη.

Η Λαϊκή Δημοκρατία, ρωμαλαία κρατική ενσάρκωση του ελληνικού έθνους στην πιο μαγάλη του ακμή, λύνοντας όλα τα εσωτερικά προβλήματα, θα εξασφάλιζε και μια αξιόλογη, τίμια και αξιοπρεπή θέση μέσα στο σύνολο της νέας δημοκρατικής Ευρώπης. Η Λαϊκή Δημοκρατία, ανώτατος βαθμός και σταθμός μιας οδυνηρής κοινωνικής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε εκτός όλων των άλλων στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες ελευθερίας. Θα ξεβρώμιζε-καθάριζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού και κυρίως θα άνοιγε διάπλατα τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του Στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριος ο λαϊκός, δημοκρατικός, αντιφασιστικός αέρας. Θα έδινε τη δυνατότητα στο έθνος να κάνει ένα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα με σκοπό να φέρει τη πολύ βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωροκώσταινα» στο ύψος των προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Χρόνια και χρόνια διεκδίκησε, πάλαιψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε και χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωής, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την πλουτοκρατική ολιγαρχία, άπληστη και κυνική, πουλημένη στους ξένους. Με τα ψέματα, όπως αυτά του Παπανδρέου ή με τα όπλα όπως του Δεκέμβρη του 1944, ο λαός έμενε μακριά απ το πολυπόθητο όνειρό του. Όταν δεν ζητούσε ντοπαρισμένος «τον παππού τον Δεληγιάννη», το «Βενιζέλαρο» και τον

«Κώτσο βασιλιά» τον οδηγούσαν στο ματωμένο Κιλελέρ, το Πασαλιμάνη ή τη ρέγγα και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπουργκ- Μεταξά.

Έχοντας ο λαός δοκιμάσει τη βασιλευομένη και την αβασίλευτη ψευτοδημοκρατία. Τα διάφορα ποικίλα κινήματα και πραξικοπήματα. Την ψευτοκοινοβουλευτική διαφθορά με τους κοινοβουλευτικούς «μανδύες» και κυρίως τις εντολές προς τους υποψήφιους δικτάτορες. Και έχοντας ζήσει το ανήκουστο φασιστικό αίσχος της 4ης Αυγ/ου. Τις κυβερνήσεις των Κούϊσλγκς, που δεν ήταν παρά με μερικές μικρό-προσθήκες η συνέχειά της...Και έχοντας την «προκαταβολή» αυτής Λαϊκής Δημοκρατίας που ονειρεύονταν και είχε δημιουργήσει στη Ελεύθερη Ελλάδα, πίστεψε πως η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε γι αυτό και την ζητούσε απ τον Παπανδρέου να την κάνει πράξη.

Η μνήμη έχει ανάγκη να βοηθιέται και κυρίως να είναι επιτρεπτή. Και σήμερα η μνήμη είναι και καταχωνιασμένη και επιλεκτική-ταξική. Είναι χειραγωγημένη απ τους δημαγωγούς. Ας μη γελιούνται όσοι παρομοιάζουν το λαό με την πουτάνα. Ο λαός έχει μνήμη. Και η μνήμη στο λαό λειτουργεί με υπέρθεση στρωμάτων διαδοχικού βάθους. Ο λαός είναι η κοινωνία και σαν κοινωνία, ξέρει πως δεν μπορεί να είναι αενάως σε πόλεμο με τον εαυτό της. Η ζωή δεν είναι ένας πόλεμος όλων, εναντίον όλων. Γι αυτό με τον καιρό και πάντα με την υπέρθεση ενός Νέου στρώματος αγώνων και ανεξίτηλης μνήμης προχωρά. Μνήμη και αγώνες που περνούν απ την καταγγελία στην κατανόηση και απ την κατανόηση στο αγώνα. Και η μνήμη που υπέρθεσε η Επανάσταση του 1917, και Εθνική Αντίσταση στη χώρα μας, δεν ήταν υπέρθεση μνήμης σε μια χώρα αλλά, έχει παγκόσμια εμβέλεια.

Είναι γεγονός ότι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στις βιομηχανικές κοινωνίες κατόρθωσε μέσα σε έναν αιώνα και ειδικά την περίοδο που η δεύτερη κοινωνική Επανάσταση έκανε τα πρώτα του βήματα να εκτινάξουν στα ύψη (ίσως εν όψη του επερχόμενου κινδύνου) την ποιότητα και το προσδόκιμο της ζωής. Μετά όμως την «πτώση του υπαρκτού», απαλλαγμένοι πιά απ την αυτοκρατορία του «κακού» στέκονται αμήχανοι μπροστά στο γεγονός τόσο της ποιότητας της ζωής, άλλο τόσο και στην ηλικιακή πυραμίδα. Το πρώτο πράγμα που σκέπτονται είναι τώρα που δεν υπάρχει τον αντίπαλο δέος, πώς θα κατορθώσουν να πάρουν πίσω όλες αυτές τις παραχωρήσεις που κάτω απ την πίεση της Επανάστασης του 1917 υποχρεώθηκαν να δώσουν. Αν οι λαοί τους το επιτρέψουν μέσω του νεοφιλεύθερου μεσαιωνισμού και την κοινωνία της αγοράς, που χτίζουν θα πάρουν πίσω, όχι μόνο αυτά αλλά και πολλά άλλα που δεν έχουν δώσει για να μην υποστούν μεγαλύτερες συνέπειες. Ακόμα είναι γεγονός ότι οι σύγχρονες μεταβιομηχανικές κοινωνίες, έχουν τη δυνατότητα να προβούν στην αναγκαία αναδιανομή του παραγόμενου προϊόντος. Μα και διαθέτουν και τα απαραίτητα τεchnικοοικονομικά μέσα. Την πολιτική απόφαση όμως δεν τολμούν να την πάρουν οι άρχουσες ομάδες, γιατί στρέφεται εναντίον της τρέχουσας λογικής: της λογικής της διάλυσης του ταξικού κράτους και κατ επέκταση της «κοινωνίας της αγοράς».

Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης και την πτώση του υπαρκτού σοσιαλισμού, οι ιδεολόγοι και οι υπέρμαχοι του καπιταλισμού αισθάνθηκαν δικαιωμένοι στην πεποίθησή τους, ότι ο καπιταλισμός είναι η καλύτερη δυνατή μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας-παρά τις τόσες αντιφάσεις του και τα δεινά που έφερε το σύστημα αυτό στην ανθρωπότητα. Αλλά και οι λιγότερο ένθερμοι οπαδοί του καπιτασμού ή ακόμα και εκείνοι που

θεωρούν τον καπιταλισμό ένα κακό σύστημα, από ηθική άποψη, μή μπορώντας να προτείνουν στη θέση του κάτι άλλο, καλύτερο, αποδέχονται σαν αδιαμφισβήτητη την συνέχιση της ιστορικής του νομιμότητας και αναζητούν σ' αυτόν τις δυνατότητες για τη βελτίωσή του. Μάλιστα τελευταία, μαζί με την καθολική αποδοχή του νεοφιλελευθερισμού (με τις διάφορες αποχρώσεις του) και την άποψη για τη μοναδικότητα του καπιταλισμού σαν μορφή οργάνωσης της κοινωνίας. Ειδικά τώρα τελευταία, διαδίδεται η θεωρία για τη δυνατότητα «εξανθρωπισμού του καπιταλισμού σε πλανητικό επίπεδο». Οι προπαγανδιστές αυτής της καθόλου πρωτότυπης «θεωρίας» ξεχνούν ότι: Οι ΗΠΑ προσπαθούν με τον τρόπο αυτό να καλύψουν το ιδεολογικό κενό που άφησε η πτώση του «υπαρκού», για να δυναμώσει τη δική της ιδεολογική, πολιτική και κοινωνικό-στρατιωτική μονοκρατορική παγκόσμια αυτοκρατορία. Ομως η εποχή που οι αυτοκρατορίες χτίζονταν με το στρατό πέρασε και η διεθνής αλληλεγγύη των λαών δεν είναι πλέον αδιάφορη για τα παγκόσμια δρώμενα. Δεν είναι μακριά η μέρα που οι κολασμένοι της γής θα επανέλθουν στην αμφισβήτηση...

Το ίδιο ας μήν χαίρονται και ας μήν εξαπατούν τον εαυτό τους, οι ιεροφάντες του «τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής» - υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς» και όσοι γραφικοί νοσταλγοί πίστεψαν ότι η «πτώση του υπαρκού» σημαίνει ότι τελειώσαμε με την Επανάσταση του 1917. Θεωρούν ότι ξόφλησαν με το Σοσιλισμό. Ας μή χαίρονται οι αυτόκλητοι κοσμοσωήρες, εθνοσωτήρες και οσφυοκάμπτες που πιστεύουν ότι η κοινή συνείδηση και η επίσημη ανάγνωση της «ιστορίας» που έγραψαν οι ίδιοι για την δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση του 1917, τη θεωρούν σαν μια «θλιβερή παρένθεση», που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα, καθώς πιστεύουν οι κράχτες της παγκοσμιοποίησης και της αγοράς ότι η αστική δημοκρατία, η αυτοκρατορία του «καλού» και του «φωτός, αποκουμμουνιστικο-ποιημένη» και «εκσυγχρονισμένη» πλέον στο πλαίσιο της» κοινωνίας της αγοράς» προς τη δόξα τραβά (!).

Και χαίρονται όπως χαίρονταν και η φασιστική Δεξιά για την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44. Χρειάστηκε όμως να περάσει η χώρα έκτοτε, εκτός απ τον εμφύλιο πόλεμο με αποτέλεσμα να προστεθούν στις τόσες κατοχικές ανθρώπινες και υλικές καταστροφές και μια εφτάχρονη στεγνή στρατιωτική δικτατορία για να επανέλθουν τα πράγματα στο σημείο που θα μπορούσαν να είναι ακόμα από τις 12/10/44. Το ίδιο συμβαίνει και με τους θριαμβευτές του Νεοφιλελευθερισμού, της παγκοσμιοποίησης και της «κοινωνίας της αγοράς» που αποτελούν τους τρεις βασικούς πυλώνες της αμερικάνικης Αυτοκρατορίας.

Βέβαια, η μεγάλη συγκέντρωση πλούτου και εξωθεσμικής δύναμης από ανθρώπους, που μπορεί η άσκηση της εξουσίας απ τους ίδιους να παρατείνει για λίγο ακόμα τη διάρκεια ζωής του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής είναι ένα γεγονός αναμφισβήτητο. Όλα τα επιφαινόμενα όμως έχουν την αρχή και το τέλος τους, στην ιστορία: αργά ή γρήγορα θα ακολουθήσουν και οι αστέρες των Μ.Μ.Ε, του πετρελαίου, του χάλυβα και του (G.6-7) που μεσουρανούν σήμερα στο στερέωμα της φαινομενικά παντοδύναμης τροχιάς προς τη δύση τους. Η ιστορία όμως είναι μία καπριτσιόζα κυρία, που πάντα μας κρύβει κάποια έκπληξη για την απρόβλεπτη έκβαση των γεγονότων. Από ό,τι φαίνεται η ιστορία θα μας διδάξει για άλλη μια φορά ότι ο Ηρώδης ο Αττικός του Καβάφη-που είχε την

τύχη «...κατά που θέλει και κατά που κάμνει / οι Έλληνες ολοι να τον ακολουθούν,/ μήτε να κρίνουν η να συζητούν,/ μήτε να εκλέγουν πιά, να ακολουθούνε μόνο...».

Σαν έξυπνοι άνθρωποι που είναι οι κεφαλαιοκράτες, τα μέσα που διαθέτουν ξέρουν πολύ καλά κάτω από ποιές συνθήκες γεννιούνται και αναπτύσσονται τα διάφορα ιστορικά φαινόμενα. Ξέρουν ακόμα ότι το κάθε φαινόμενο που έχει αρχή, έχει οπωσδήποτε και ένα προδιαγεγραμμένο τέλος. Αυτό ακριβώς το προδιαγεγραμμένο τέλος προσπαθούν με όλα τα μέσα που διαθέτουν, με κυρίαρχα εργαλεία την βία, την ένταση της εκμετάλλευσης, το ψευδεπίγραφο της «δημοκρατίας», την κλοπή, την απάτη, τη διαφθορά, και την εξαγορά να παρατείνουν τον χρόνο επιβίωσης του καθεστώτος. Και επειδή ξέρουν, ότι η ιστορία είναι αυτή που καταγράφει την αρχή και το τέλος των ιστορικών φαινομένων, εκτός απ την προπαγάνδα ότι το σύστημα ιδιοκτησίας είναι Θεόσταλτο, άρα αιώνιο και αμετάκλητο, σαν ίστατο μέσο αναπτύσσουν τη θεωρία για να «καταργήσουν» και την ίδια την ιστορίας. Κανένας δεν απειλεί το σύστημα. Το ίδιο το σύστημα είναι, που θα διαγράψει την ιστορική του τροχιά. Η μακράιωνη πείρα και ιστορική εμπειρία πείθουν ότι: η κάθε εποχή της ανθρώπινης ιστορίας χαρακτηρίζεται απ τη συνύπαρξη αλλά και τη διαλεκτική αντίθεση του Παλιού καθεστώτος με το Νέο και ότι ο επιθανάτιος ρόγχος του παλιού μόλις αφήνει, πολλές φορές, να ακούγεται το τιτίβισμα του Νεοσσού που μόλις αντικρίζει το πρώτο φώς της ημέρας. Τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, απλώς θα παίξουν το ρόλο της Μαμήs να μήν ταλαιπωρηθεί η Μάνα κατά τη διάρκεια της γέννας του νεογνού.

Και για να μήν επιβιώσει μετά τη βάσανο του τοκετού ο Νεοσσός, μετά την πτώση του Νεοσσού, άρχισε να ανθεί ο «Σοσιαλιστικός» λόγος, παγκοσμίως και να επενδύουν οι δολοφόνοι του Νεογνού την πολιτική με την παγκοσμιοποίηση, με τον φιλελευθερισμό, και την «κοινωνία της αγοράς» με τις επιθέσεις και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, τον πόλεμο και τις όποιες άλλες καταστροφές εν ονόματι των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Είναι φανερή και όχι κρυφή πλέον η ανάγκη να εκφραστούν με «αριστερό - Σοσιαλιστικό» λόγο, να δείξουν αυτοί πλέον αυτό το αριστερό πρόσωπο, να προκαλούν αριστερές συζητήσεις, να ντύσουν με αριστερό ένδυμα τις νέες επιδιώξεις, ενώ παράλληλα θα καταστρέφουν ό,τι έμεινε ζωντανό μετά την πτώση του Νεοσσού. Να καταστρέψουν μύθους και απόλυτες αιώνιες αλήθειες, που κουβαλάει μέσα του ο Νεοσσός με ... αιώνια ισχύ για τον Άνθρωπο και τη ζωή.

Παρά την κομπορημοσύνη των νικητών του ψυχρού πολέμου, ο επίλογος αυτής της δεύτερης μεγάλης κοινωνικής Επανάστασης της ανθρωπότητας του οκτώμβρη του 1917, της Επανάστασης που συγκλόνισε την ανθρωπότητα, δεν έχει γραφτεί ακόμα. Αλλωστε στην ιστορία τίποτε δεν είναι αιώνιο. Τα πάντα Ρεί. Και δεν πρέπει να κομπορημονούν γιατί η πτώση του «υπαρκτού», δεν οφείλεται στη διάψευση της κοσμοθεωρίας του Σοσιαλισμού και των ιδεών του Μαρξισμού, αλλά στον τρόπο που αυτός εφαρμόστηκε τόσο στην ΕΣΣΔ, άλλο τόσο και απ τα διάφορα Κ.Κ που άσκησαν εξουσία και ειδικά στο θέμα της Δημοκρατίας, με αποτέλεσμα να μετατρέψουν τη Δημοκρατία του προλεταριάτου σε δικτατορία επί του προλεταριάτου. Το μεγάλο τους λάθος είναι, ότι δεν διάβασαν σωστά την ελληνική σκέψη, σχετικά με τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. ή αν τη διάβασαν δεν την εφάρμοσαν σωστά. Και το ακόμα πιο μεγάλο λάθος ήταν ότι όποιος τολμούσε να

επισημάνει τα λάθη της ηγεσίας ή να αντιταχθεί πρακτικά στην εφαρμογή τους τον στέλνανε στη Σιβηρία, το Ψυχιατρείο ή και στο απόσπασμα ακόμα.

Δεν διάβασαν ή δεν εφάρμοσαν αυτό που συλλάβανε οι Έλληνες. Οι Έλληνες συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό. Δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει απ αυτή τη σκέψη χωρίς να κάνει λάθη στη εφαρμογή τους. Στην παλιά ΕΣΣΔ, δεν εφάρμοσαν τη Δημοκρατία, που αν την εφάρμοζαν δεν θα ξέκοβαν απ το λαό, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να προσδιορίζουν έγκαιρα τα λάθη απ τις πρώτες ακόμα αντιδράσεις του λαού. Δεν είναι ηλίθιοι οι αστοί, που μέσω της «ψευδοεπίγραφης δημοκρατίας» και με το πέταγμα ενός κοκκάου το λέμε εμείς, «καρότο και μαστίγιο», το λένε οι νεοαυτοκρατορικοί Αμερικάνοι, κερδίζουν χρόνο, αναπροσαρμόζοντας την πολιτική τους και προχωρούν. Όμως στη δίνη και στα αδιέξοδα που βρίσκεται σήμερα η ανθρωπότητα, αναδεικνύεται και πάλι σαν μοναδική λύση ο κοινωνικός Σοσιαλισμός. Ο Σοσιλισμός με Ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Δημοκρατικός Σοσιαλισμός.

Το Σοσιαλισμό, που απ τις αρχές του 14ου ακόμα αιώνα, πολύ πριν γεννηθεί ο Σοσιαλισμός στην Εσπερία, το κοινωνικό κίνημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη, δημιούργησε τις προϋποθέσεις εκείνες που επέτρεψαν να εμφανιστούν τα πρώτα Σοσιαλιστικά φύτρα. Τα φύτρα, που παρά τη λυσσώδη αντίδραση του τότε κατεστημένου, ο Νεογνός Σοσιαλισμός πήρε οργανωμένο πολιτειακό και πολιτικό χαρακτήρα. Το πρόγραμμα της οργάνωσης των Ζήλωτων, απέβλεπε στην προστασία των δικαιμάτων των πολιτών και η συμμετοχή τους στη διοίκηση. Όταν το κίνημα των Ζηλωτών με επικεφαλής τον Μιχάλη Παλαιολόγο, επικράτησε στη Θεσσαλονίκη και εφάρμοσε στην πράξη αυτά που περιείχε το πρόγραμμά του, οι αντιδραστικές δυνάμεις και ο ίδιος ο Κατακουζινός κατέφυγαν στη γνωστή μέθοδο :ζήτησαν εξωτερική βοήθεια απ τους Σέρβους και απ αυτούς τους Τούρκους ακόμα για να ανατρέψουν, το νεογέννητο Σοσιαλιστικό σύστημα .

Ανέτρεψαν το πρώτο λαϊκοσοσιαλιστικό κίνημα μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς στην ατομική ιδιοκτησία. Το κίνημα που επανέφε και αναγνώρισε για πρώτη φορά την ΕΡΓΑΣΙΑ, σαν το μοναδικό κεφάλαιο του κοινωνικού γίνεσθαι και τα δομικά κοινωνικά στοιχεία: την άμμιλα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, το πνεύμα της Ανθρωπιάς και του στοχασμού. Αυτό το λαϊκό κίνημα έζησε και περιγράφει ο Βυζαντινός μας προγόνος Αλέξιος Μακρομβολίτης : «Είδε τα πάντα κοινά, δηλον ότι και η Γή και τα εξ αυτής άπαντα».

Και μή ξεχνάμε τι είχε πεί ο Σπάρτακος, που ήταν ο πρόδρομος της πτώσης του δουλοκτητικού συστήματος απ την αγχόνη όταν η γυναίκα Βαρίνια του σήκωσε το Νεογνό τους : «Θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια».

Ήταν ΑΥΤΟΙ, που ο λαός για τους οποίους οι πρίν απ την απελευθέρωση ηγεσία: Πρωθυπουργοί και Υπουργοί της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Ο Γ. Παπανδρέου τον Απρίλη του 1943 Δήλωνε :«Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της Ελευθερίας και το μέγα πλήθος των ανοργάνωτων και ανωνύμων ηρώων και μαρτύρων και τις Εθνικές μας Οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και όλες τας άλλας», που ασφαλώς εννοούσε τα τάγματα ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς. Και στις 3,12,44 ο ίδιος: «Επαλαίσατε κατά την περίοδον της Εθνικής Αντιστάσεως, εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους είς την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της

οργανώσεως ήτο συγχρόνως και φωνή της πατρίδος και οφείλατε να υπακούσετε». Ο ίδιος караδοκούσε...

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Π. Κανελόπουλος, σαν εκπρόσωπος της κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας 1944, Εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το γόνυ μπρός στους νωπούς τάφους. Οι άνδρες του ΕΛΑΣ, έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μαχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού. Η θυσία τους αποτελεί περηφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, όλοι θα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους ίδιος ο Π Κανελόπουλος, σε λόγο του την 1/10/44 στην Τρίπολη λέει:«Καταρώμαι τόσον εγώ, όσο και η κυβέρνηση του εξωτερικού, καθέναν ο οποίος προσέφερε τα δυνάμεις του εις τας χιτλερικές ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστραφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον. Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθεστέρα τούτον ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απενηνείς τιμωρούς, τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα είναι η αναστήλωσης των ερειπίων και η δι ηθικών (οι νεκροί και τραυματίες;) αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του Νεο ιδρυθησομένου Ελληνικού Στρατού». Αυτή ήταν η συμφωνία του Λιβάνου, όσον αφορά τη συγκόρτηση του μεταπελευθερωτικού στρατού. Και συνεχίζει:«Είμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω ότι, με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπον που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο απ τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής».

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγνωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, (μακάρι να ήταν μόνο αυτός ο όπλισμός που άφησαν οι Γερμανοί στους εθνοϊσμούς φύγοντας), που του είχαν αφήσει οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και αύθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιάς ημέρας πίεση, που άσκησα, ευρυσκόμενος εξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγνωνας παρεδόθη». Για την ιστορία τον γιό του Παπαδόγνωνα τον είχαμε κυβερνήτη στο Αρματαγωγό, που μας μετέφερε στις 4/5/1967 στη Γυούρα. Και συνέχισε στις 16/10/44 στην Κόρινθο :

«Είναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξια θαυμασμού είναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω ότι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι, και με τη συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στη Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κ Κανελόπουλε, δεν ήταν ενα κίνημα πολτός, ούτε ο ΕΛΑΣ ήταν «γκάστερ» όπως τον χαρακτήρησε ο μέγος Τσιώρτσιλ, ξεχνώντας τις δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες που έχασαν τη ζωή τους

πολεμώντας σαν μέλος του συμμαχικού αγώνα. Είχε αρχές, θέσεις, απόψεις και στόχους για το λαό και την Ελλάδα, γι αυτό και δεν είχε λόγο να κατασκευάζει εχθρούς και φοβικά σύνδρομα.

Ήταν ΑΥΤΟΙ, που ο Ταξίαρχος Εντν, αρχηγός της αποστολής στη χώρα μας κοινοποίησε στο ΕΑΜ μήνημα από 22/6/43, στο οποίο κάνει γνωστο ότι «Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής, έλαβε υπο σημείωση μεθ ικανοποιήσεως ότι το ΕΑΜ, αγωνίζεται δια τας αρχάς τις ελευθερίας ως ορίζει ο χάρτης Ατλαντικού και είναι εν γνώσει των λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον των εισβολέων. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Έλληνας αντάρτας μέρος δυνάμεων υπο διαταγάς του». Και σε συνέχεια όταν εγκαταστάθηκε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περούλι της Πίνδου, κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του Στρατηγού σερ Μαίτλαντ Ουϊλσον :

«Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάτρικου στρατού της Ελλάδας, τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείναι, επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας, συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατειών επι της Σικελίας. Ο άξων παρασυρθείς υπέθεσε μιαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ήσαν διατεθειμένα δια την Ιταλίαν απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια, Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μιά μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι ότι αι επιχειρήσεις των ανταρτών δεν ησαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερε πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδος την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσιν εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιο τέλος του. Το τέλος θα είναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.

Αιτιώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων είναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας» Υπογραφή Ουϊλσον (18/7/43)

Την ίδια περίοδο ο στρατηγός Αλεξάντερ, πρόσφερε στον συνταγματάρχη τότε Στέφανο Σαράφη, Αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μεγάλης έντασης με τα ακόλουθα λόγια: «δια τον συνταγματάρχη Στέφανο Σαράφη πιστόν σύμμαχον της Μ. Βρετανίας και στενόν συνεργάτην μου, εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών» Η.Ρ Αλεξάντερ Τζένεραλ.

Και όταν ο Σαράφης, προβιβάστηκε στο βαθμό του στρατηγού, το Αρχηγείο της Στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής στις Μ.Κ 21/4/44 εγγράφου διεβίβασε το ακόλουθο τηλεγράφημα του Στρατηγού Σκόμπυ δια τον Στρατηγόν Σαράφη: «Παρακάλω δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήριά μου επι τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου. Είμαι πολύ ευτυχής ότι αι υπήρεσίδες σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως». Και ακολουθεί το μήνημα του Στρατάρχη Ουϊλσον προς τον Ελληνικό λαό:

«Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωικοί Έλληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν (εννοεί το σχέδιο Κιβωτός) την υποχώρησίν των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ».

Οι ανιδιοτελείς και πολύμορφοι λαϊκοί αγώνες ειρηνικοί και εμπόλεμοι, που κάθε φορά διέτρεχε κίνδυνο ο ελληνισμός και το ελληνικό Έθνος. Είναι ΑΥΤΟΙ που όχι μόνο το κράτησαν συμπαγή και σε ομοψυχία, αλλά και με τους όποιους αγώνες χρειάστηκαν κατά καιρούς πνευματικούς και ηρωικούς, το έκαναν γνωστό στην παγκόσμια κοινότητα και υποχρέωσαν τους ηγέτες της παγκόσμιας κοινότητας στο παρελθόν και πρόσφατα να αναγνωρίσουν την αξιολογή συμβολή και προσφορά του λαού σας στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Μια προσφορά που συμποσούται και έχει τον ανυπέρβλητο τίτλο-όρο : «Τίποτε δεν κινείται στον πλανήτη που να μην έχει ελληνική καταγωγή».

Ενας λαός προδομένος απ την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, μόλις του το επέτρεψαν οι συνθήκες, αγνόησε τις εντολές «Για την τιμή των όπλων», πέταξε έξω απ τα σύνορα τον εισβολέα και όταν οι σιδηρόφρακτες στρατιές των Ούννων κατέλαβαν τη χώρα όρθωσε το αναστημά του : οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και θαρραλέα εντάχθηκε στο πλευρό των συμμάχων. Μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το αναστημά τους κατά του Μουσουλίνι και τον Χίτλερ, και της πέμπτης 4αυγ/ανής φάλαγγας και έγραψε με το αίμα του ένα ασύγκριτο ΕΠΟΣ, πρώτος, μέσα στους πρώτους είναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά, τον συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Απελευθέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανόριος ο ΛΑΟΣ μας στην πρώτη-πρώτη γραμμή και τις πρώτες σειρές της ιστορίας των ένδοξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.

Τα αγωνιστικά πιστοποιητικά της Αντίστασης τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη και οι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες εκείνης της εποχής. Απ τα πολλά μηνήματα αναγνώρισης αυτών των πιστοποιητικών προσφοράς του λαού μας στη σύγχρονη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά για την 4χρονη κατοχή, θα σταχυολογήσω ενδεικτικά μερικά.

Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Πιρισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, όπου έδωσε εις τους επιδρομείς, είναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δισταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αφηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα για όλα τα Έθνη»

Στις 3/1/44, Ο Αϊζενχάουερ σε μήνημα του λέει: «Κάθε Έλληνα που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, είναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του»

Ακολουθεί το μήνημα του Στρατηγού Ντε Γκωλ:

«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται»

Στις 21/1/44: Ο Τσώρτσιλ : «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ένα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».

Εκτός απ αυτές τις προσωπικές αναφορές και εκτιμήσεις για τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα μπορούσε να αναφερθούν και αυθεντικές διαταγές του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ προς τις μονάδες του, για εκτέλεση

επιχειρήσεων εναντίον των κατακτητών, χωρίς καμιά διακοπή και καθ όλο το διάστημα της εχθρικής κατοχής και σε ολη την επικράτεια της χώρας, σε αντίθεση με τον περιορισμένο χώρο, που όριζε η διαταγή του Στρατηγείου της Μ. Ανατολής σε εφαρμογή του σχεδίου «Κιβωτός». Το γνωστό σχέδιο «κιβωτός» που και αυτό ήταν ένα καλά μελετημένο σχέδιο εξάντλησης των ελάχιστων πυρομαχικών που είχε ο ΕΛΑΣ γενικά και στη Μακεδονία ειδικά.

Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος: Γιατί το θαύμα του Ελληνικού λαού «έσβησε» απ τη μνήμη του καθεστώτος ; Η μήπως οι γνώμες αυτών των ιδίων των λεγομένων τότε συμμάχων και των εχθρών ακόμη, δεν αποδίδουν την αλήθεια, για τη συμβολή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο συμμαχικό αγώνα; Μήπως και αυτών οι γνώμες εκφράζουν καθώς λένε μερικοί λόγους ανάγκης; Αν δεχθούμε σαν σωστή την άποψη αυτή, τότε προκύπτει το ερώτημα: Μα αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, για πίο λόγο συμμετείχε και το στήριζε ο λαός και του έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη δράση του κατά των κατακτητών οι ηγέτες του συμμαχικού αγώνα; Ποιοί λόγοι ανάγκης τους υποχρέωνε να εκθειάζουν το λαό μας και τους αγώνες του δια μέσου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ; Αν λοιπόν, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμησε τους κατακτητές, τότε ποιός αλήθεια τους πολέμησε;

Και το μεγάλο, το πελώριο, τραγικό και πανάρχαιο ερώτημα απ τους «Φιλιππικούς» του Κικέρωνα: «chi bomo»; « Ποιός τελικά τους πολέμησε και ποιός ωφελήθηκε απ αυτήν την έκβαση των γεγονότων »; Ερώτημα στο οποίο αβίαστα μπορεί να απαντήσει κανείς, δεν ήταν οι ντόπιες δυνάμεις (ο λαός και η Ελλάδα), που οργάνωσαν και στήριξαν-αιμοδότησαν την Αντίσταση, προσβέποντας σε μια ριζική αλλαγή του πολιτειακού-πολιτικού καθεστώτος; Τί συνέβει και οι δυνάμεις που βγήκαν κερδισμένες ήταν οι πίο σκοτεινές αντιδραστικές δυνάμεις οι οποίες, αφού σε τελική ανάλυση με μια αλλαγή προσώπων διατηρήθηκε αυτούσιο το 4ο Αυγ/νο καθεστώς και η μοναρχία επανήλθε; Ετσι λοιπόν, απ τα θερμά και αξιοθαύμαστα συγχαρητήρια, οδηγηθήκανε αμέσως μετά το Δεκέμβρη του 1944 στο «η Ελλάς ευγνωμονούσα» και παρά τη βούληση αλλα και την έμπρακτη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας του λαού, να μην επαναληφθεί το έγκλημα, να προσδέσουν για αλλη μια φορά χώρα και λαό στο Υπερατλαντικό ΑΡΜΑ, δεν το αποφύγαμε.

Μα και όταν το 1974, οι μεγάλοι παλιά «προστάτες» μετά «σύμμαχοι» και τώρα «φίλοι» έδωσαν τη μισή Κύπρο στην Τουρκία, για να καταλαγιάσει η αγανάκτηση του λαού, απειλήσαμε με έξοδο απ το ΝΑΤΟ, και σε συνέχεια έπεσε εκείνο το υπερφίαλο σύνθημα: «ΕΟΚ και ΜΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και κραδαίνοντας μέχρι και «απειλητικά» τη σημαία του αντιαμερικανισμού η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» αποδείχθηκε απ την ίδια τη ζωή ότι και η νέα ΠΑΣΟκική ηγεσία, ήταν και παραμένει ένα κατ εξοχήν αποτελεσματικό όργανο στην υπηρεσία της «θεωρίας του ντόμινο». Θεωρία που η αποδοχή της σημαίνει ότι εκτελείς σε κάποιο σχέδιο ένα διατεταγμένο ρόλο...Να εισαι ο «μπράβος του Νονού» που αναλαμβάνεις να τελειώσεις τις βρώμικες δουλειές για λογαριασμό του αφέντη.

Αυτό το σύνθημα του ΠΑΣΟΚ, ήταν η πρώτη προσπάθεια προσέγγισης, επανεγκλωβισμού και ένταξη της αριστερά και ειδικά των Αντιστασιακών στο διπολικό να διαμορφωθεί σύστημα διακυβέρνησης που είχε δρομολογήσει το κατεστημένο, προκειμένου να αποσυνθέση την ήδη διεσπασμένη Αριστερά απ τον Αύγουστο του 1968, όταν το ΠΑΚ δεν δέχθηκε να συνεργασθεί με το ΠΑΜ, που είχε ήδη δημιουργηθεί από τις πρώτες ακόμα μέρες της χούντας.

Το ωραίο δε είναι, ότι για να γίνει πιστευτώ το σύνθημα ότι η «Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες» την απειλή για έξοδο απ το ΝΑΤΟ την «υλοποίησε», για μερικούς μήνες η Ν.Δημοκρατία υπο τον Κ. Καραμνλή. Το σύνθημα αυτό του ΠΑΣΟΚ και το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» ήταν τόσο κίβδηλο που μόλις το προσέγγισαν μερικοί απ τους Αντιστασιακούς, που μπορούσαν να συμβάλουν έστω να διατηρηθεί ζωντανό σαν μόνιμη επιδίωξη αντικαταστάθηκε, πριν ακόμα γίνει το «ειρηνικό πέραςμα» του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Εγκαταλήφθηκε και αντικαταστάθηκε με το Σύνθημα «Αλλαγή». Ακολούθησε το σύνθημα «Αλλαγή στην Αλλαγή»για να εγκαταληφθεί και αυτό ύστερα από λίγο. Όσον αφορά την συμπεριφορά του ΠΑΣΟΚ, προς τους Αντιστασιακούς που συμμετείχαν και το στήριξαν στην πράξη, αποδείχθηκε ότι εξαπατήθηκαν. Και την εξαπάτηση την επιβεβαιώνει : η μια και μοναδική χρήση τους.

Το κεφάλαιο της Νεότερης πολιτικής μας ιστορίας που επιγράφεται «Εθνική Αντίσταση» 1941-1944» που η υπαρξη, η συμμετοχή και η προσφορά της αναγνωρίστηκε απ τα πιο επίσημα χείλη και με τον πιο αξιοθαύμαστο τρόπο. Χείλη και λόγια που αφυπνίζουν συνειρμούς και γεγονότα, που παραπέμπουν στη Νεοελληνική ιστορία, αρχής γενομένης απο 21, το 1897, το 12, το 1916, το 22, το 1940 και σε αυτήν του 1941-44, όπου η κατάληξη των γεγονότων απ την όποια προσφορά, καταλήγει πάντα υπέρ των «εγγυητριών και προστάτιδων των ελευθεριών και των υψίστων συμφερόντων της Ελλάδος» Μεγάλων Δυνάμεων και ιδιαίτερα της Αγγλίας και της Αμερικής.

Η υπόδικη στη συνείδηση του λαού, Αγία Τριάδα απ το 21 μέχρι τώρα και για άλλη μια φορά δοσίλογη τώρα, δοσίλογη και άρρηκτα δεμένη με την αντιδραστική Δεξιά στην οποία συνυπάρχει, το Παλάτι η ολιγαρχία και ο Κλήρος, που θέλει να έχει γνώμη για τα πάντα, και την εκφωνεί απ το απυρόβλητο του άμβωνα, στην προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα τόσα ανομήματα εις βάρος του λαού και της χώρας διέπραξαν, δεν δύστασαν να απεμπολήσουν και τα τελευταία ψίγματα εθνικής υποταγής. Η κυβέρνηση του Καΐρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρεϊ Οφίς, που δέχθηκε αδιαμαρτύρητα τα γεγονότα της Α! Ταξιαρχίας και τον εγκλεισμό των στρατιωτών της στη ΜΠΑΡΝΤΙΑ, όπου παίχθηκε «η πρώτη πράξη της ελληνικής τραγωδίας», προκειμένου να διασφαλίσει τη δοτή μεταπελευθερωτική εξουσία απ την ώρα που έφτασε στη Μέση Ανατολή, ανέθεσε τα πάντα στο Φορέϊ Οφίς. Ετσι την ελληνική εξωτερική πολιτική έκτοτε την ασκούσε το υπουργείο των εξωτερικών της Αγγλίας : «Αι υπηρεσίες του Υπουργείου των εξωτερικών εξετάζουν πλέον χρέη οργάνων διαβιβάσεως των αγγλικών εντολών απ το Φορέϊ Οφίς ή τας ποικιλώνύμους αγγλικάς υπηρεσίας της Μέσης Ανατολής, συχνά δε σπουδαιωτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν καν γνώσιν».

Υστερα απ την τέτοια κατάντια, φαντάζεται ο καθένας πόσο μπορούσαν τέτοια «όργανα διαβιβάσεων» να εκστομίσουν λέξεις σαν αυτές : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, στενά κλπ. Αποτέλεσμα εμείς οι άμεσα ενδιαφερόμενοι Έλληνες, να μαθαίνουμε απ το 21 και μέχρι...οχι μόνο τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής, αλλά και για όλα τα υπόλοιπα προβλήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα πρώτα απ το Φορέϊ Οφίς και το ημιεπίσημο Λονδίνο. Και αργότερα απ την φωνή της Αμερικής. Ποτέ απ το 21 και μετα η «ηγεσία» της χώρας μας: Δεν όρισε και δεν έγραψε την ιστορία της. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η δουλικότητα της εκάστοτε «ηγεσίας» μας, που στα ελληνικά δελτία ειδήσεων μέχρι τον Μάρτιο του 1947 άρχιζαν με ό,τι

αφορούσε και προέρχονταν απ το Λονδίνο και μετά μέχρι του 1974 απ την Ουάσιγκτων και την φωνή της Αμερικής!

Αυτοί οι άνθρωποι εθισμένοι στη εξάρτηση διεκπεραίωναν τη δουλεία από συνήθεια. Σαν δούλοι δεν μπορούσαν να έχουν έμπνευση, όραμα, φαντασία και προβληματισμούς. Απλώς έχοντας πλάτες δεν φοβούνταν τίποτε και κανέναν. Λειτουργώντας έτσι, δεν μπορούσαν να εμπνευσθούν-ανακαλύψουν ένα κινητήριο εστω μύθο. Ένα στόχο-μύθο για να μπολιάσουν την ελληνική κοινωνία με αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση. Η αισιοδοξία βασίζεται στην πίστη, ότι έχεις τη δύναμη, τη γνώση και κυρίως τη θέληση να αλλάξεις κάτι, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αλλάξεις την επικρατούσα προπολεμική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στην κατεύθυνση της εθνικής ανεξαρτησίας, την κοινωνικό-οικονομικής πρόοδο και τη δικαιοσύνη. Ο σεβασμός του δικαίου αποτελεί κοινό αγαθό, που είναι τελικά η ταύτιση και συνταύτιση ατομικού με το κοινό συμφέρον. Μεταπελευθερωτικά για να προχωρήσει η χώρα μπροστά απαιτούνταν , αυτό που ζητούσε και αγωνίστηκε το ΕΑΜ : δημοκρατική ομαλότητα τολμηρές προοδευτικές ρυθμίσεις στο χώρο της οικονομίας και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού και κυρίως του εκπαιδευτικού συστήματος. Απαγκίστρωση απ την εξάρτηση.

Οι μεταπολεμικοί άρχοντές μας, που ήταν άρρηκτα δεμένοι με το 4ο Αυγ/νό παρελθόν, σαν δούλοι και εργολάβοι της δοτής εξουσίας για ένα συγκεκριμένο σκοπό-την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-δεν μπορούσαν να έχουν προοπτική και όραμα για την Ελλάδα των δέκα εστω προσεχών χρόνων. Και δεν μπορούσαν γιατί έπρεπε να εξιλεωθούν απ το παρελθόν για να μπορέσουν να επιβιώσουν στο παρόν και το μέλλον. Η υποταγή, όπως και η πλάνη δεν είναι τύφλωση, είναι ανανδρεία. Και η ανανδρεία ούτε θέληση ούτε προοπτική μπορεί να έχει.

Στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικότερα ο δικός μας, με τη ολόψυχη συμμετοχή τους να ηττηθεί ο άξονας σαν ο εκφραστής του φασισμού, έκαναν τα πάντα προκειμένου να απαλλαγούν-ξεκόψουν μια για πάντα με τον ομφάλιο λώρο με την υποταγή και την εξάρτηση. Η προσπάθεια του λαού μας να ξεκόψει απ την υποταγή και τη εξάρτηση, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αλβανικού πολέμου. Σημείο εκκίνησης της απεξάρτησης ήταν η κάθετη διαφορά ανάμεσα στην «ηγεσία» που έκανε πόλεμο για την «τιμή των όπλων» και αυτή του λαού, που ήθελε-και αν τον άφηναν- να ρίξει τον φασίστα εισβολέα στη θάλασσα.

Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που μετα πολλών βασάνων και τις τόσες υποχωρήσεις απ την πλευρά της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ, κυβέρνηση του βουνού), αν το υποκατάστατο του Φόεϊρ Οφφισ, δεν είχε εκ των προτέρων εναρμονιστεί με τις μεταπολεμικές βλέψεις των Αγγλων, που ο επανέλεγχος της Ελλάδας, ήταν ένας απ τους βασικότερους στόχους να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, η μεταπολεμική εποχή έχοντας πίσω της όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα, τις κοινωνικές οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα και την αξιοθαύμαστη ομοψυχία που πέτυχε ο λαός στο εσωτερικό της χώρας. Ήταν μια εποχή που η κυβέρνηση αυτή μπορούσε να χαράξει μιά πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε-θα μπορούσε να αξιοποιήσει τις τεράστιες θυσίες του Έθνους : Το αλβανικό Έπος, το Ελ Αλαμέϊν, την προσφορά και τις θυσίες των αντρών και των αξιωματικών του πολεμικού και εμπορικού Ναυτικού και κυρίως την Εθνική

Αντίσταση. Να πάψει να είναι το υποκατάστημα του Φόρεϊ Οφίς και φερέφωνο του Στέιντ Ντιπάρτμεντ. Να ορίσει για πρώτη φορά με τη συνέναιση του λαού την ιστορία της.

Το τραγικό με τη χώρα μας είναι ότι η εκάστοτε «ηγεσία», όχι μόνο δεν αναγνώρισε στο λαό τη συμμετοχή και τη συμβολή του στον όποιο αγώνα και ειδικά σ' αυτό το τιτάνιο έργο, αλλά εμπορούμενη απ' τα καθαρά ιδιοτελή και ταξικά συμφέροντα, ποτέ δεν αξιοποίησε όσο πραγματικά άξιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγώνες, με αποτέλεσμα η μεταπολεμική Ελλάδα να γίνει ξανά το κλοτσοσφούφι των λαών. Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν ξεπερνούνται εύκολα, που αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια στη χώρα και το λαό, που εξηγούν γιατί κάθε φορά τα πράγματα οδηγούνται παρά την προσπάθεια στο ίδιο σημείο : Την Εξάρτηση και υποταγή.

Την ευθύνη για την κάθε φορά καταλήξη στην Εξάρτηση, την έχει η ελληνική αστική τάξη η οποία για λόγους ιστορικούς στην αρχή, δεν μπόρεσε και αργότερα, δεν θέλησε να τα σπάσει με τους τσιφλικάδες και τον Κλήρο. Να στηριχθεί στο λαό τον φύση σύμμαχό της και να διαμορφώσει τη δική της αστική ιδεολογία. Την ιδεολογία της αστικής εξουσίας. Και όταν προς το τέλος του εμφυλίου πολέμου, που έρχισε κάποια προσπάθεια διαμόρφωσης αυτή έγινε με βάση τον άκρατο αντικομμουνισμό. Το κράτος της νεκραναστημένης δοσίλογης Δεξιάς, που έτρεμε την απελευθέρωση αυτού του αγωνιζόμενου λαού, για τα τόσα ανομήματά της που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, είδε σαν σωτήρες εκτός απ' τους Άγγλους και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης να συντάσσεται ξανά μαζί της, εξαπέλυσε μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία «αποεαμοποίησης» με σκοπό να συντρίψει το πνεύμα της συλλογικής εξουσίας και της μαζικής συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, που είχε ενστερνηστεί και αποδεχθεί ο λαός στη διάρκεια της κατοχής.

Χρησιμοποίησε για να πετύχει, τις αυταπάτες της μικρής ιδιοκτησίας, το δυνάμωμα των μεσαίων στρωμάτων, παράλληλα με τη δημιουργία ιεραρχιών. Η αστική τάξη για μια ακόμα φορά στάθηκε ανήμπορη να δημιουργήσει ένα σύστημα δημοκρατικής διακυβέρνησης και ένα σύστημα κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης, προαπαιτούμενα που θα επέτρεπε και στο λαό να συμμετάσχει στις κοινωνικές αλλαγές. Για να αποφύγει ακριβώς αυτές της κοινωνικές αλλαγές, ταύτισε τον ταξικό εχθρό με τον «εξωτερικό εχθρό», ακόμα και γλωσσικά απαγορεύτηκε ο όρος «Εμφύλιος». Η λέξη λαός και τα παράγωγά της αντικαταστάθηκε από πίο ανώδυνους και διαφορετικούς συμβολικούς όρους όπως «εθνικός» και «ελληνικός».

Απ' το 1947 και μετά, ζητήματα που ήταν αντικείμενο ευρύτατης επιστημονικής συζήτησης στην Ευρώπη-για τα τεκτονόμενα στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, δεν ακούγονταν στην Ελλάδα-έλλειπε τελείως η κριτική στο χώρο των κοινωνικών επιστημών: φιλοσοφία, φιλολογία, ψυχολογία, λογοτεχνία κλπ. Στην Ελλάδα με τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων τα θέματα αυτά αν δεν είχαν εγκαταλειφθεί, είχαν μπει σε αυστηρότατη καραντίνα. Ακόμα και αυτή η ποίηση δεν είχε καλύτερη τύχη.

Στο χώρο της παιδείας αναβίωσε το σύστημα της εποχής του Μεταξά. Δόθηκε υπερβολικό βάρος στα Θρησκευτικά, η κοινωνιολογία θεωρήθηκε ύποπτη και η σύγχρονη ιστορία ήταν ανύπαρκτη. Εκτός απ' το πρόβλημα της ταξικής, αλλά και κυρίως της πολιτικής τοποθέτησης των διανοουμένων, υπήρχαν και ορισμένες διαφωνίες για το ρόλο τους. Η κατάσταση στο πολιτικό-ιδεολογικό πεδίο ασχολήθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου με την

δικαιολογία και την κάλυψη των Δεκεμβριανών και του εμφυλίου. Έτσι ενώ ο Δεκέμβρης μέχρις ότου οδηγηθεί η χώρα στο εμφύλιο, ήταν το πρώτο θέμα στα καφενεία, τον τύπο και τα άλλα μέσα ενημέρωσης, ως δια μαγείας ξεχάστηκε. Θα έλεγε κανείς ότι επικράτησε η άποψη του μήν «Θίγεται τα κακώς κείμενα» ή ότι αυτά είναι θέματα που αφορούν στους τους «ειδικούς» και μόνο αυτούς.

Ο μεταπελευθερωτικός φασισμός, όπως και προπολεμικός προσπάθησε πρωταρχικά να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Αντί η εθνική Αντίσταση να είναι πλαίσιο εθνικής αναφοράς και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της νέας γενιάς, έκανε εκκαθάριση σε ό,τι προοδευτικό είχαν οι εκπαιδευτικοί μηχανισμοί. Όπως παλιά η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύονταν απ το Ιερατείο και απ τις τότε μυστικές κρατικές υπηρεσίες του Μανιαδάκη, έτσι και μεταπελευθερωτικά στήθηκαν οι μηχανισμοί διάβρωσης της συνείδησης των νέων. Επειδή εκτός απ τα Δεκεμβριανά έπρεπε να καλυφθεί και ο εμφύλιος, γιατί και αυτός υπάγονταν στα «κακώς κείμενα». Και υπάγονταν γιατί ο λαός, δεν έπρεπε να καταλάβει για πιο ακριβώς λόγο έγινε αυτό το μακελινό. Δεν μπορούσε να καταλάβει για πιο λόγο, ύστερα από έναν τέτοιο αξιοθαύμαστο εθνικό και ομόψυχο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο; Γιατί; Γιατί; αναρωτιόταν.

Για να πάψει να αναρωτιέται και να πάψει να ψάχνει, γιατί ψάχνοντας...μετά τον εμφύλιο ένα παχύ πέπλο σιωπής για τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο και ένα ακόμα πιο παχύ πέπλο λήθης για την Αντίσταση σκέπασε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Γι αυτό και έστελναν εξορία και τον αγύριστο ακόμα, όποιον τολμούσε να κάνει λόγο για την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Η σιωπή και η λήθη όμως, δεν ήταν μόνο απόρροια του ψυχρού πολέμου, ήταν σκόπιμη και καλομελετημένη η σιωπή και η λήθη απ το «κράτος της Δεξιάς». Τόσο η σιωπή αλλο τόσο και η λήθη τη φορά αυτή δεν είχε αποδέκτη μόνο το λαό. Στο στόχαστρο τώρα είχε και την ίδια την αστική τάξη που πανικόβλητη απ τη δύναμη του λαού, συμπαρατασσόμενη με τη Δεξιά της έδωσε τη δυνατότητα, να «κονιορτοποιήσει» το ΕΑΜ. Τώρα πια ο εχθρός του εχθρού μου δεν είναι φίλος. Το ΕΑΜ είχε ηττηθεί. Το πρόβλημα που έμπαινε ήταν ποιές δυνάμεις θα έλεγχαν την ελάχιστη εξουσία που τους είχαν αφήσει οι Αγγλοαμερικάνοι.

Η χώρα είχε άμεση ανάγκη να γίνουν θεσμικές και δομικές αλλαγές στο όνομα των οποίων στην πιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, η αστική τάξη για άλλη μια φορά συμπαρατάχθηκε με τη Δεξιά. Για να μην γίνουν αυτές οι αλλαγές και ειδικά στο χώρο της παιδείας, η Δεξιά κρατώντας σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα είχε τρεις βασικούς στόχους. α) Να κρατήσει σε συνοχή τους Μακελάρηδες με τους Μακιαβέλιδες. β) να κρατήσει μακριά απ τα κέντρα εξουσίας τις προοδευτικές δυνάμεις και γ) Να μην γίνει καμιά απολύτως μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας και ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να ελεγχθεί η παιδεία, αλλά και για να παραγεί η παιδεία τους ανθρώπους που χρειάζεται το σύστημα ήταν η δημιουργία και η ταύτιση Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Για το πως λειτουργεί η σύζευξη αυτή αρκεί ένα παράδειγμα. Στο χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι, επειδή το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων ήταν νομάδες και παραθεριστές απ τη Βέροια και τη Νάουσα. Και επειδή στα μέρη του πήγαιναν το χειμώνα οι νομάδες δεν υπήρχαν σχολεία και πολλοί ζούσαν σε απόσταση απ τα χωριά, προκειμένου να εκκλησιασθούν και να μάθουν, εστω

και λίγα γράμματα τα παιδιά τους τους κολοκαιρινούς μήνες υπήρχαν δυό Εκκλησίες και δυο σχολεία. Το ένα μάλιστα νεόχτιστο. Χτίστηκε το 1933 και αποτελούσε το κόσμιμα του χωριού. Στο χωριό αυτό τα μεταπολεμικά χρόνια συνέβει το εξής παράδοξο: Ενώ οι δυό Εκκλησίες υπάρχουν συντηρούνται και λειτουργούν, απ τα σχολεία δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια και απ αυτό ακόμα το νεόχτιστο. Στο σχολείο αυτό που ήταν χτισμένο σε ένα απ τους ωραιότερους λόφους του χωριού, στις αρχές Ιουλίου του 1946 ο κ Βαρδουλάκης, είχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του. Στα υπόγεια αυτού του σχολείου βασάνιζε τους συλληφθέντες το απόσπασμα μεταξύ των οποίων και εμένα, τον Στέργιο Αρίζο και τον Νίκο Μπέλλα, που πέθανε καθ οδόν προς το Νοσοκομείο της Νάουσας.

Βεβαία μπορεί να αντιληχθεί, ότι δεν έστειλε το Υπουργείο ειδικούς ανθρώπους να τα γκρεμίσουν. Ασφαλώς και δεν έστειλε. Ακόμα μπορεί να ειπωθεί ότι τα γρέμισε ο κόσμος για να πάρουν τα υλικά. Ανεξάρτητα για το ποιός και πόσο ευθύνεται η κάθε πλευρά, το γεγονός ότι δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια που να θυμίζουν ότι στο τάδε και το τάδε σημείο υπήρχε σχολείο, σημαίνει ότι ενώ για τις Εκκλησίες, και καλώς υπήρχε για την διατηρησή τους η απαιτούμενη προστασία και φροντίδα για τα σχολεία αν δεν υπήρχε η συναίνεση υπήρξε εγκληματική αδιαφορία τόσο απ την πλευρά των κοινοτικών αρχών και πολύ περισσότερο απ το κράτος, το Υπουργείο Παιδείας και την Αστυνομία. Οι χωριανοί και αν ακόμα προτρέπονταν την μεγαλύτερη ζημιά που μπορούσαν να κάνουν ήταν να πάρουν κάποιο κούφωμα. Όπως οι Εκκλησίες έτσι και τα σχολεία ήταν τα στολίδια του χωριού. Τα βλέπαμε και τα χαιρόμασταν. Τώρα όμως για τους γνωστούς... τα σχολεία δεν υπάρχουν.

Απ τα αμερικανικά αρχεία φαίνεται λέει ο Θεόδωρος Καρυώτης, ότι η «Αμερικανική οικονομική διείσδυση στην Ελλάδα στα τέλη της 10ετίας του 1940» και η αρχή της οικονομικής επέμβασης των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ήταν στη μορφή χονδροκομμένη και στο χαρακτήρα Ιμπεριαλιστική. Η οικονομική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ήταν ζήτημα των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζητήθηκε ούτε κάν, η γνώμη της ελληνικής κυβέρνησης. Οι στόχοι των παγωμένων πιστώσεων, των σχεδίων Μάρσαλ και Τρούμαν, σκοπό είχαν να θεσμοθετήσουν την εξάρτηση της αναπτυσσόμενης Ελλάδας, απ την αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού». Η πολιτική των ΗΠΑ στην Ελλάδα, είπε μπορεί να συνοψισθεί στην έκφραση «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». Δεν υπήρχαν σχέδια για αυτοδύναμη εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας.

Ο ψυχρός πόλεμος είχε από καιρό αρχίσει. Η Ελλάδα ήταν το προπύργιο του «Ελεύθερου κόσμου», ο πολυάριθμος στρατός που απορροφούσε το 40 % και πλέον του κρατικού προϋπολογισμού και φύλαγε Θερμοπύλες. Η βασίλισσα Φρειδερίκη πίεζε τον στρατηγό Μάρσαλ, να αρχίσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο από την Ελλάδα. Το γεγονός αυτό προϋπόκειται όχι μόνο συνέχιση αλλά και ένταση του αντικομμουνισμού, κοινωνικό-οικονομικό και ψυχολογικό πόλεμο σε όποιον σκέπτονταν διαφορετικά. Ο εκτελεστικός ρόλος όλων αυτών ενεργειών τον ανέλαβε η πολυπρόσωπη η «Αμερικάνικη Αποστολή Βοήθειας στην Ελλάδα» με συντονιστή τον Αμερικανό πρέσβη στην Αθήνα αλίστου μνήμης Πιούριφντ. Έτσι δίπλα στον Πιούριφντ, την αποστολή βοήθειας και τη ΣΙΑ προστέθηκε και Ελληνοαμερικάνος μεγιστάνας Τόμ Πάπας. Ο Πάπας μέσω των προσβάσεων που είχε στην ελληνική κυβέρνηση, δημιούργησε την πετροχημική βιομηχανία ESSO-PAPAS, και

μέσω αυτής εξασφάλισε τη σχεδόν αποκλειστική εκμετάλλευση της εσωτερικής αγορά καυσίμων.

Ενα παράδειγμα που επιβεβαιώνει την άποψη του κ Καρυώτη αφορά τη χάραξη της βασικότερης μεταπολεμικά αρτηρίας που θα συνέδεε τη Βόρεια Ελλάδα με την Αθήνα. Με την προοπτική αυτή ήρθε και εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη, η πετραιλαϊκή εταιρεία ΕΣΟ ΠΑΠΑΣ. Η ΕΔΑ όχι μόνο συμφώνησε με τη διάνυξη αυτού του εθνικά απαραίτητου για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας δρόμο, αλλά και το επιστημονικό επιτελείο της με επικεφαλής τον καθηγητή Ν.Κιτσίκη, εκπόνησε ένα σχέδιο το οποίο πρόβλεπε εκτός απ την οδική και την παράλληλη σύνδεση με ηλεκτροκινούμενο Σιδηροδρομικό δίκτυο. Στο άκουσμα και μόνο μιας τέτοια μελέτης Η ΕΣΟ ΠΑΠΑ, απείλησε ότι αν εγκριθεί αυτό το σχέδιο «θα τα μαζέψει και θα φύγει» Η κυβέρνηση πιστή στην εξάρτηση υπέκυψε στην απειλή. Ο καθένας φαντάζεται τις συνέπειες για τη χώρα απ την απόρριψη αυτής της μελέτης.

Ενα άλλο θέμα άμεσα συνδεδεμένο με την εξάρτηση είναι Ελληνικά συνδικάτα με αυτά των ΗΠΑ. Διασώζεται μια εντολή του στρατηγού Μάρσαλ, προς μια αποστολή Αμερικανών «ειδικών τύπου Σετρίν» που αναχώρησε για την Ελλάδα. Ας σημειωθεί ότι την εποχή εκείνη υπηρετούσαν στην Ελλάδα 6,000 και πλέον χιλιάδες Αμερικάνοι μόνο αξιωματικοί. Λέει επι λέξη η εντολή: «Μερικοί Έλληνες επίσημοι θα διαφωνήσουν με τα σχέδιά μας, και είναι αναγκαίο να κινηθείτε για να φύγουν απ τις θέσεις τους». Πριν απ τη Βάρκιζα ενώ το ΕΕΑΜ (εργατικό ΕΑΜ) αντιπροσώπευε την πλειοψηφία της ελληνικής εργατικής τάξης, μετά την αποστολή Σιτρίν, που είχε αντικομμουνιστικά κίνητρα, θεσμοθετήθηκε ο κρατικός παρεμβατισμός. Και μετά τη Βάρκιζα, παρά τις συνθήκες της «λευκής Τρομοκρατίας» ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε πάλι τις εκλογές. Ενώ οι μόνοι αντίπαλοι του ΕΕΑΜ, ήταν οι μεταξικοί της ΓΣΕΕ, Δημητράτος κλπ, που ήταν όργανα του κράτους. Μετά τη νίκη του ΕΡΓΑΣ, τέθηκε σε κίνηση η εντολή του Μάρσαλ και διώχθηκαν τα εκλεγμένα μέλη : «έφυγαν από τις θέσεις τους». Ετσι χάθηκαν πιά οριστικά οι προοπτικές για ανάπτυξη ελεύθερου συνδικαλισμού και η αυτοδύναμη ανάπτυξη στην Ελλάδα. Με αυτόν τον τρόπο ολοκληρώνεται και έμπρακτα η επιστροφή στη μεταξική περίοδο.

Και αν ακόμα δεχθούμε ότι η αντεκδίκηση είναι πάθος, που ξεφεύγει απ τον έλεγχο της συνείδησης, όπως ισχυρίζονται οι θεωρητική της λευκής τρομοκρατίας, θα έπρεπε λογικά τα όποια εγκλήματα εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να γίνονταν στην περιοχή των συγκρούσεων ή αντεκδίκηση απο μέρους των θυμάτων των «δημοκρατικών» πολιτών. Αλλά δεν έγιναν ή αν έγιναν ήταν πολύ λίγα. Τα πολλά, τα μεγάλα και τα πιο ειδεχθή εγκλήματα έγιναν εκτός Αθηνών.

Και αν ακόμα ο στόχος το 10%, (που πρόβλεπε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλιν) δεν επιτευχθεί με τα πολλά και ποικίλα σκοτεινά νομιμό-παράνομα μέσα, η λευκή τρομοκρατία θα κάμψει τη ορμή-ζωτικότητα του κινήματος και θα εμπεδώσει-διαμορφώσει εκείνες τις προϋποθέσεις, θα καταφύγει στα έκτακτα μέτρα και θα στηθούν τα στρατοδικεία σκοπιμότητας. Τα στρατοδικεία που στέλνανε στα εκτελεστικά αποσπάσματα και αμούστακα ακόμα παιδιά, με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτισμένων χηρών και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορία στα ξερονήσια ήταν ανοιχτός. Με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια». Την ίδια τύχη και χειρότερη είχαν

και όσοι αθώνωνταν απ τα στρατοδικεία. Αντί για το σπίτι μετά την αθώωση έπαιρναν το δρόμο για τα νησιά.

Ενδεικτικό παράδειγμα η περίπτωση του αδερφού μου, Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου, που ενώ αθώθηκε απ τα δυό κατηγορητήρια, που του είχαν σκαρώσει δεν απολύθηκε, αλλά με ενα ευφυολόγημα του Προέδρου : «Αφού αθώθηκες και για δεύτερη φορά σου αξίζουν μερικά χρόνια περισυλλογής» πήρε το δρόμο για τα νησιά των κολασμένων.

Το στρατοδικείο των Γιαννιτσών λόγω γειντιάσης με το Βέρμιο και το Πάϊκο και τις συχνές συμπλοκές που γίνονταν ήταν το πίο αυστηρό και αλίμονο σε αυτόν που θα... Και οι δυο υποθέσεις που σκάρωσαν του αδερφού μου εκδικάστηκαν στο στρατοδικείο των Γιαννιτσών. Αυτό λοιπόν, το τόσο αυστηρό Στρατοδικείο κατά την εκδίκαση του κατηγορητηρίου και παρά την επίμονη και φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλαν οι ψευδομάρτυρες και οι στρατοδίκες, δεν κατόρθωσαν να βρούν κάποιο στοιχείο, που να τεκμηριώνουν κάποια συγκεκριμένη πράξη. Πράξη που να δικαιολογεί για να επιβάλει μιά ελάχιστη εστω ποινή, για να δικαιολογήσει τον χρόνο της επτάμηνης προφυλάκισης. Γι αυτό και τον αθώωσε, αφού βέβαια επέζησε απ τον καθημερινό βέβαιο θάνατο απ την καθημερινή του χρήση στη «σωρήριο» για άλλους δολοφόνο κλούβα.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια οι συνταγές ήταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ήταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λέει με τον Στάλιν! Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήσει» το ΕΑΜ, ένας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ετσι ώστε να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινорθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα. Η Δεξιά : α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία όποιο και αν ήταν κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει, αν οχι όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, οπωσδήποτε όμως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ήταν και φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι.

Πουθενά αλλού και ίσως τότε άλλοτε, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Συμμορίτες, τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι σε ολες τις γωνίες της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα ΕΧΗ του ΕΑΜ. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι, να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομήσουν : το αίμα ήταν πηγη πλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Ενας αγώνας άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Εναν αγώνα που εκτός απ τον δυνάστη και τους ντόπιους πολέμιους τον καταπολεμούσε και η Ιερή Συμμαχία. Την εποχή εκείνη και κυρίως μετά την ανανέωση της, μια ανανέωση που αποτελούσε εγγύηση για

την ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά μετά την ήττα του Ναπολέοντα, ήταν τόσο ισχυρή η Ιερή Συμμαχία που όχι μόνο χαρακτήρισε την ελληνική Επανάσταση Καρμπονάρικη, αλλά αμφισβήτησε και την Γαλλική.

Ομως παρά ταύτα τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς όμως ήταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος όχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλά και τους εμφυλίους που ακολούθησαν. Το ίδιο και η Ρούμελη. Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο παντοδύναμους διαδόχους των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής φαυλοκρατικής διαφθοράς διαμόρφωσαν εκείνο το πλαίσιο, που δεν μπόρεσε να αμφισβητηθεί η σε μεγάλα ποσοστά η συμμετοχή τους στην εξουσία. Και με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά.

Το ίδιο και ο καταχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ήταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Όπως το 21, έτσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε. Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ήταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μεταπελευθερωτική εποχή όμως, υπήρξε για την Ελλάδα απ τις πιο δραματικές και απ τις πιο τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία. Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα, εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωική Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που πήρε απ τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και σε συνέχεια καθεστώς. Ενα καθεστώς που το βίωσε ο λαός μας για τριάντα και πλέον χρόνια και με διαγραφόμενο τον κίνδυνο επαναφοράς του πιο πολιτισμένα και ραφινάτο βέβαια.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα άλλος λαός, δεν έχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, όχι μόνο για να ζήσει αλλά και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμού σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ήταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821, σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ήταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανάγγιζε την αυτοδιάθεση των ατόμων και λαών και τη συγκρότηση εθνοτήτων.

Το 1821, είναι η ευρωπαϊκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό όχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλά κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός ζητούσε να αναγνωρίσει στο

πρόσωπό του την επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται απ τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιο σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων. Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου συγκρότησης εθνοτήτων και διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά συντάγματα. Είναι φανερό ότι με την Επανάσταση του 21, καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα όμως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαράθεσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενός Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων και τρόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Έθνος-Λαό στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις -Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη απ το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοίκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό-κοινωνικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, όχι μόνο διαμορφώθηκαν πυροδοτήθηκαν και και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους το 21, έτσι και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό. Αυτό σήμαινε πως οπως στη διάρκεια του αγώνα το 21, άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, το 4ο αυγ/νό καθεστώ, ο,τι κατάλοιπο αυτού προϋπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε απ τους κατακτητές.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απ τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μετά τον Μεσαίωνα, σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολίτιμο διασώθηκε απ τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: απ τη μία η αντίληψη του ομанизμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική γλώσσα το γένος-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η

ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων : μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών : «δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών». Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτοκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τις Εκκλησίες και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), όταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράσει πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Ετσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ίδια η αστική τάξη, αν δεν πρόδωσε στο σύνολο τις αρχές και αξίες τις που έφερνε, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα και την πρόσδεση στο άρμα του αγγλικού κεφαλαίου.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος απ τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που έχουν οι λέξεις ελέω Θεού φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις είχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη. Το προλετάριου. Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες, ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Όπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ένα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, έγινε κατά κάποιον τρόπο ΣΥΜΒΟΛΟ, γιατί ήταν η πηγή της θάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πεί κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων για τους λαούς στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα. Κι αν παρά ταύτα αλλιώνεται ,παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, αλλο τόσο και νεότερη, της αλβανοκατοχικής περιόδου, από ανεύθυνους και ιστορικά

ανήθικους και κυρίως απ τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο», καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν μια τεχνητή διαχρονικότητα.

Την ημέρα που οι αγέροχοι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλινγκράτ, ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση η στρατηγική του ψυχρού πολέμου, που οδήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε τον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δύο στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ήταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Ήταν αποφάσεις, ήταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα τεκτενόμενα. Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ένας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ήταν η ισοροπία του τρόμου και κυρίως η εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πολέμου.

Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για την ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ήταν ο πιό σύντομος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι. Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ήταν εύρωστο, τα τάγματα ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή. Το ίδιο και οι τόσοι άλλοι εθνοϊσμοί. Το κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδός. Οι συλλήψεις είναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να έχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο.

Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ένας χώρος, το κράτος πρέπει να μην έχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν και το ΕΑΜ παρά τις τόσες συνεργασίες με τους κατακτητές, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα μπλόκα και τις ομαδικές εκτελέσεις, τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές και το Δεκέμβρη με τους Αγγλους και τις μεταπελευθερωτικές διώξεις διατηρούσε και ασκούσε μια τεράστια επιρροή. Έπρεπε η επιρροή αυτή να περιοριστεί ετσι:

Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ήταν υποπτοι ότι διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα. Ολοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκαναν ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς ότι ολος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που απασχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανους εθνικόφρονες. Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα. Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπούν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα είναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να είναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε όλους τους άλλους, που διαθέτανε παρόμοια

προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ήταν πειθήνια όργανά τους και εκτελεστές εντολών.

Γι αυτό και τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα πιά δυναμικά στελέχη της εθνικοφροσύνης. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών. Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα είναι ο ενπράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντικομμουνισμός. Σε αυτούς που ήταν πρόθυμοι να...σε ασήμαντα ανθρωπάκια, ανυπολήπτοι και δουλοπρεπείς. Αυτοί θα είναι οι πρώτοι και αυτοί θα πέρνουν τις κέραιες θέσεις και καθοριστικές αποφάσεις στο μέλλον για το λαό και τη χώρα.

Οι άνθρωποι αυτής της ποιότητας κρίθηκαν οι πιά κατάλληλοι, γιατί ήταν και οι πιά παθιασμένοι εχθροί του προδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα είναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους και θα αποτελέσουν τον κορμό του νεοδημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας. Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφαιίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουν με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελίσανε κάθε έντιμο, αξιόλογο και λογικό άνθρωπο.

Οι ιδέες τους αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατα και αναλύωτες αρχές. Και επειδή ήταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν και οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελέσανε το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος.

Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο έργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφονήσει τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Άγιο Πέτρο. Που θα απλώσει ένα μολυβένιο αι αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης πάνω από την Ελλάδα, θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει ιδέες και συνειδήσεις. Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπε να είναι αντάξιο αυτού του μακαύριου έργου. Μόνο άνθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ένα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ας ξέρει ότι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.

Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσιάσαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να

προσθέσει : «Την Κατάρτα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της».

Όπως είναι γνωστό το 21, όταν πλέον ο αγώνας μπήκε στη φάση της υλοποίησης, για να τον περιφρουρήσουν απ την προδοσία και τις διαρροές, επειδή ο Ορκος δεν ήταν εκατό τα εκατό αποτελεσματικό μέτρο, για την διασφάλιση της εχεμύθειας και τη συνεργασία, πήραν απόφαση να εκτελούνται αμέσως όσοι συνεργάζονταν, θα κάνανε προδοσίες ή και ήταν ύποπτοι οτι θα πρόδιδαν τα μυστικά που ήξεραν. Όσο σκληρό και αν φαίνεταισε αυτές τις περιπτώσεις επιβάλεται.

Όπως γράφω και σε άλλο σημείο το πρώτο θύμα της «Φιλικής», ήταν ο Γαλάτης, τον οποίο σκότωσε ο Δημητρακόπουλος, μα εντολή του Τσακάλωφ, που ήταν αρχηγός της «Φιλικής». Ο δευτερος που σκοτώθηκε απ τους «Φιλικούς», ήταν Καμαρινός Κυριάκος, που ενώ ήταν πιστός επειδή ήταν γνώστης ενός καθοριστικής σημασίας για την Επανάσταση γεγονός : συγκεκριμένα ήταν ο μόνος ίσως άνθρωπος που γνώριζε, έξω απ το στενό περιβάλλον την αρνητική απάντηση του Τσάρου, να στηρίξει την Επανάσταση και την άρνηση του Καποδίστρια, να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, εκπληρώντας το αίτημα του Ρήγα που τους ζητούσε: Να βάλουν ενα Αρχηγό. Και μόνο στη σκέψη οτι μπορούσε να διαρρέσει αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, προκειμένου να διασφαλίσουν αυτήν καθ εαυτήν την Επανάσταση και το βασικό επιχείρημα στο όνομα του οποίου θα άρχιζε χρονικά, αποφάσισαν να τον δολοφονήσουν, γιατί για δολοφονία πρόκειται.

Οι «Φιλικοί» στην προπαγάνδα τους, εκτός όλων των άλλων επιχειρημάτων, άφηναν να νοηθεί οτι έχουν, αν όχι την έγκριση του Τσάρου, τουλάχιστο την ανοχή του. Το ίδιο και για την περίπτωση ανάληψης της αρχηγίας απ τον Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας, όχι μόνο δεν δέχθηκε τότε να αναλάβει την αρχηγία, αλλά συνέστησε οτι θα αργήσει πολύ η απελευθέρωση και χαρακτήρησε «πρόωρη» την ίδρυση της «Φιλικής» και την έναρξη της Επανάστασης. Και αυτό γιατί ο Καποδίστριας γνώριζε τα τεκτονόμενα στην Ευρώπη. Ενώ η αντίδραση μεσουρανούσε (οπως οι ναζί στην κατοχή) μετά την ήττα των αστών στη Γαλλία η η «Φιλική» με την κήρυξη της Επανάστασης ανέλαβε και έφερε το θέμα των αστών στο προσκήνιο. Οι φιλελευθεροί ενθαρρυμένοι άρχισαν τον αγώνα ξανά.Η «Φιλική» θα έλεγε κανείς οτι έβαλε γυαλιά, στον μεγάλο διπλωμάτη, αφού δεν πέρασαν τρία χρόνια και οι Έλληνες έδειξαν πως ήταν ικανοί, υπό την ηγεσία των Φιλικών να απελευθερώσουν την Ελλάδα. Κάτι παρόμοιο έγινε και με τους «ταγούς» της κατοχής, που με διάφορα συνθήματα πρόβλεπαν το άσκοπο του αγώνα και μια σειρά αλλα παρόμοια συνθήματα.

Το κράτος, που θα διεκδικήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλα δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την ξουσία της η αντιδραστικής Δεξιά. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν, διαστρέφουν την ιστορία τους και κυρίως αυτοί εμπορεύονται ετσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να έχουν μέλλον ελεύθερο.

Όπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζί με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους, το τίμημα της λευτεριάς ήταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η

Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδώθηκε τους αγγολάτρες και τους σύγχρονους Νενέκους.

Είναι αλήθεια, ότι απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ,υπήρχαν οι δολοφόνοι της ιστορίας. Απ την εποχή όμως που το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο, το οποίο για τα «αντικαθεστωτικά εγκλήματα» επέβαλε, εκτός απ την εσχάτη των ποινών, και το μεταθανάτιο ανάθαμα της μνήμης του καταδικασμένου, απαγορεύοντας ακόμα και το πένθος στους οικίους του «εγκληματία», και τον ίδιο τον διέγραφε απ τα κατάστοιχα, δεν του δήμευαν όμως και τα περιουσιακά του στοιχεία, όπως συνέβαινε με τα δικά μας καθεστωτικά Δικαστήρια. Και ούτε αυταρχικά όπως συνέβει στην δική μας μεταπολεμική χώρα, να θέλει όχι μόνο να επιβάλει την δικής της παραταξιακή-ταξική «ιστορία», αλλά και να ξεχάσουμε, να ρίξουμε στο πύρ το εξώτερο την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία. Να μην ανοίξει κανένας το στόμα του να πεί το παραμικρό για την κατοχική και μετακατοχική πορεία και ζωή τη του λαού μας. Να ξεχάσουμε το πρόσφατο παρελθόν και να δεχθούμε τον λαμπρό, νέο κόσμο που μας υπόσχονται οι πολυεθνικές: η Γουόλ Στρίτ και το Σίτυ του Λονδίνου κλπ. Να ρίξουμε στη λήθη και τη λησμονιά το κομμάτι εκείνο της ιστορίας, που αφορά τους θύτες και να μην θυμόμαστε τα θύματα.

Για δεκάδες χρόνια η αναφορά σε αυτά τα δεδομένα θεωρούνταν, μα και θεωρείται ακόμα από πολλούς αναμόχλευση των παθών. Να δεχθούμε παθητικά τη θεωρία του xatogiamma για το «τέλος της ιστορίας», λες και η ιστορία δεν είναι η ίδια η ζωή ή να γυρίσουμε σελίδα. Είναι τόσα τα ανομήματα της Κοιζαμπάσηκης ολιγαρχικής δεξιάς, που παρά τις παραποιήσεις, τις διαστρεβλώσεις και τις αλλοιώσεις για να τακτοποιήσει «αντιστασιακά» τους δικούς της ανθρώπους, που όσο και αν προσπαθήσει. Όσα μέσα και αν χρησιμοποιήσει δεν θα το κατορθώσει. Θέλει να ξεχάσουμε την ιστορία του μεσοπολέμου, την κατοχική και την μεταπελευθερωτική ιστορία. Αυτή η επιμονή και έμμονη ιδέα της ολιγαρχικής δεξιάς, να ξεχάσουμε την ιστορία, μου θύμισε ενα κομμάτι που διάβασα κάποτε στην «Αλεξιάδα», όπου μια Βυζαντινή Πριγκίπισσα-δεν θυμάμαι το όνομά της, ενώ έγραψε ενα κόμματι ιστορίας-είπε ότι «δεν θέλει καθόλου το έργο της» και αυτό γιατί αναφερόμενη σε αυτό, θα ήταν υποχρεωμένη «να αναφερθεί στον χυδαίο όχλο» και αυτό «για να μή μολύνει το σώμα της ιστορίας»! Το ίδιο έκανε και ο Οράτιος (karmina3,1,1,) με την αποστροφή: «μισώ το χυδαίο όχλο και τον κρατώ μακριά μου». Και τον Σεφέρη που για να χαρακτηρίσει την κατάσταση που επικρατούσε είχε πεί : «...Πολλές οργιές κάτω από τη θάλασσα...».

Φαίνεται πως όταν την έγραφε η Πριγκίπισσα Αλεξιάδα και ο Οράτιος την ιστορία που «μόλυνε το σώμα της ιστορίας», ή ότι ήταν μιά ρομαντική αλλοπαρμένη Πριγκίπισσα ή ότι δεν είχε ολοκληρώσει ακόμα τις ταξικές σπουδές της, ώστε να αντιληφθεί ότι την ιστορία, την πραγματική-αληθινή ιστορία την γράφει πάντα τελικά ο «όχλος» και όχι οι δουλοπρεπείς και καλοπληρωμένοι γραφιάδες. Οτι τη γράφει ο «όχλος», αυτό το ήξερε πολύ καλά ο Οράτιος, γιατί αυτός ο «όχλος» βάζει τα δομικά στοιχεία της ιστορίας: τον ιδρώτα, την πίκρα, τον πόνο και τη χαρά σε καιρό ειρήνης, το αίμα και τις πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού στον πόλεμο. Ολοι λίγο πολύ γνωρίζουμε ή έχουμε ακούσει όχι μόνο για το πείσμα, αλλά και το άκαμπο πείσμα του γαιδάρου και μουλαγιού. Ε! λοιπόν, ο λαός στο κοινωνικό-ιστορικό γίνεσθαι, λειτουργεί και συμπεριφέρεται σαν το «γαϊδορό-μούλαρο», που ενώ σου ανήκει και τον εξουσιάζεις, δεν μπορείς όμως να του επιβάλει πάντα τη

θέλησή σου και ας είναι υποχείριό σου. Η πουτάνα που τον αποκαλούν οι Νταβατζίδες της πολιτικής. Μπορείς π.χ να τον πιάς στη βρύση, να διψάει και μάλιστα πολύ, αν δεν θέλει για δικούς λόγους, δεν μπορείς να τον ποτίσεις όσο και αν τον πιέσεις. Και αν ακόμα του χώσεις στο νερό το κεφάλι, δεν θα το καταφέρεις να πετύχεις το σκοπό σου. Όταν θελήσει αυτός αν είναι στο ύπαιθρο, δεμένος θα βρεί τρόπο να κόψει το σκοινί, να βγάλει τον πάσαλο ή θα ξεσηκώσει τον κόσμο με τις ψωνές αν είναι στο σταύλο, γεγονός που θα σε υποχρεώσει να τον πιάς όταν θέλει αυτός να πιεί το νεράκι του.

Το ίδιο θα συμβεί και όταν θελήσεις να τον υποχρεώσεις να τον περάσεις απ ένα μέρος, που αυτός δεν θέλει ή το θεωρεί επικίνδυνο για τη ζωή του : πχ ένα αυλάκι, έναν ανώμαλο δρόμο, μια γέφυρα κλπ. Και στην περίπτωση αυτή αν θελήσει ο ιδιοκτήτης-αφέντης, να του επιβάλει τη θέλησή του και όταν ακόμα χρησιμοποιήσει βάρβαρα μέσα, οι συνέπειες θα είναι εις βάρος του. Και αν κάτω από αφόρητη πίεση υποχρεωθεί να περάσει το αυλάκι, θα το περάσει-πηδήσει κατά τέτοιο τρόπο που και τη ζωή του να διασφαλίσει και το πείσμα του να ικανοποιήσει, με αποτέλεσμα όποιο και αν είναι το φορτίο-να βρεθεί στο έδαφος. Επιβεβαίωση ότι ο λαός λειτουργεί και συμπεριφέρεται με αυτό τον τρόπο αποτελεί η αλλαγή των συστημάτων ζωής και η πτώση τόσων Αυτοκρατοριών, με αποκορύφωμα και η πτώση του «υπαρτού» το 1989, ακριβώς γιατί δεν είχε διασφαλίσει την προοπτική που άνοιξε η Επανάσταση του 1917. Αυτήν την ιστορία του «όχλου» θέλουν να ξεχάσουμε οι ηγεσίες και να αρκεστούμε στη δική τους ψευδεπίγραφη «ιστορία». Μα η ιστορία δεν γράφεται με «λευκές σελίδες», έτσι γράφεται η προπαγάνδα. Αυτό όλοι το γνωρίζουμε από οδυνηρές εμπειρίες.

Η χώρα μας απ το 21, και μετά ακολούθησε την πανάρχαια πρακτική της εξουσίας, που συνίσταται στο η *damnatio memoriae*, που είναι η εσαεί καταδίκη της μνήμης του ηττημένου αντιπάλου. Πρακτική που για το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, παραμένει διαρχονικά αναλλοίωτη ως προς τους βασικούς ταξικούς στόχους απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας και ειδικά μετά την τεχνολογική επανάσταση, που αρχίζουν και οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής με τελική κυριαρχία του εμπορό-τραπεζικού κεφαλαίου.

Μετά την πτώση του «υπαρκού», πολλοί ευαγγελίζονται το τέλος της ιστορίας. Άλλοι θέλουν να γυρίσει η Ανθρωπότητα σελίδα. Και άλλοι αναρωτιούνται τί τους θέλουμε σήμερα όλους αυτούς τους ιστορικούς; Η ιστορία της ανθρωπότητας γράφτηκε: Η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής είναι θεϊκά δοσμένη, αρά αιώνια και αμετάβλητη. Το ίδιο και το κεφάλαιο και το κεφαλαιοκρατικό αντροκεντρικό σύστημα ζωής, η μονογαμική οικογένεια, εδραιωμένες ανά τον κόσμο οι θρησκείες με κυρίαρχη η Χριστιανική στον Δυτικό κόσμο. Σήμερα κανένας δεν τα αμφισβητεί πιά αυτά. Η ζωή όμως λέει, και η υπό κατάργηση για μερικούς ιστορία επιβεβαιώνει, ότι άτομα και λαοί που λησμονούν τα παθήματα του παρελθόντος τους, είναι υποχρεωμένοι να τα ξαναζήσουν. Το ίδιο ισχύει και για τη διαχρονικότητα του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Από καταβολής ιδιοκτησίας, όπως και σήμερα και για όλες τις κοινωνίες της ιδιοκτησίας: ο πέπλος της σιωπής και της λήθης που καλύπτει τα γεγονότα, όσο αυτά γίνονται χρονικά πιο απόμακρα, είναι φαινόμενο όπως φαίνεται και συλλογικό και δεν αφορά μόνο μεμονωμένες χώρες και άτομα.

Η ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας με αυτήν του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του ανεθωρητικού ρεύματος των κατ'επάγγελμα ιστοριογράφων Γερμανών και άλλων, την αναγραφή της ιστορίας. Προσπαθούν να την γράφουν με δυό βασικούς στόχους α) με το επιχείρημα ότι: ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκών Ναζί ευθύνονται για όλα!...Μια επιδίωξη που αποβλέπει να αξιοποιήσει τις συναισθηματικές απόψεις του γερμανικού λαού και β) Η Γερμανική ηγεσία απ' ό,τι φαίνεται, έκανε τα πάντα να σβήσει, όχι μόνο απ' την μνήμη του Γερμανικού λαού την περίοδο του Γ' Ράιχ και του Ναζισμού, αλλά και απ' το κέντρο του ενδιαφέροντός του. Και ενώ έκανε τα πάντα να ξεθωριάσουν πρώτα και να ξεχαστούν μετά, τα φρικτά κατά της ανθρωπότητας εγκλήματα, παράλληλα, δεν παράλειπε όμως να του θυμίζει, πώς δεν πρέπει να ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ και για τίποτε τους βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων και την κατοχή απ' τα ξένα στρατεύματα την ηττημένη χώρα τους και ειδικά απ' τα Σοβιετικά. Κοινότοπη άλλωστε είναι η διαπίστωση ότι η ασθενέστερη μνήμη χαρακτηρίζει συνήθως τους ενόχους και τους οφειλότες.

Εκείνο που πρέπει να τονιστεί αλλά και να μας ανησυχεί ακόμα, είναι το γεγονός ότι οι ίδιοι οι Γερμανοί, δεν έχουν ακόμα παρά την παρέλευση μισού αιώνα, δώσει στη δημοσιότητα τίποτε, μα τίποτε απολύτως απ' το γερμανικό ιδίως κινηματογραφικό υλικό, που να έχει σχέση με τον πόλεμο, ενώ έχουν γραφτεί και κυριστεί αρκετά συγγράμματα και κινηματογραφικές ταινίες, που αν δεν δικαιολογούν απόλυτα τη συμπεριφορά και τα εγκλήματα, προσπαθούν να περιορίσουν το μέγεθος του εγκλήματος και να απαλύνουν τις πολλαπλές συνέπειες που είχαν υποστεί οι κατεχόμενοι λαοί.

Δυστυχώς γι' αυτούς ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του ναζισμού, χαρακτηρίζει τον εθνικοσοσιαλισμό «επανάσταση του μηδενισμού» με ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο, στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο στη γή, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και κυρίως, θεωρεί ότι οι ρίζες του προβλήματος ανιχνεύονται, στην απολιτικότητα τους γερμανικού πνεύματος, καθώς και στο γεγονός ότι «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται κοντά στη βαρβαρότητα».

Βέβαια πρέπει να καλύψουν-διακαιολογίσουν τα Ναζιστικό-φασιστικά απάνθρωπα και φρικτά εγκλήματα. Όμως για να μην πλανηθεί-ξεχάσει ο γερμαϊκός λαός τη «Θείκη του αποστολή» η Γερμανική Νεο-Δεξιά με τη θεωρία περί «αυτογνωσίας του έθνους» θεωρεί ότι χρειάζεται η παράθεση των άλογων απόψεων του Χίτλερ, ώστε ο Γερμανός, που δεν έζησε τη αχαλίνωτη φρίκη, που έσπειραν στην Ευρώπη και γενικότερα στον κόσμο οι πρόγονοί τους, έτσι ώστε αντιπαραβάλοντάς την, στις άλογες απόψεις του Χίτλερ, ενώ παράλληλα θα θυμίζει ότι: «Η Αρία φυλή είναι η ανωτέρα και ισχυρότερα όλων...», ότι «είναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανωτέρας ανθρωπότητας...». Οτι Υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρωπίνου πολιτισμού». Οτι «Ο Αριος είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας. Ο ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους είναι η φροντίδα να διατηρηθεί και προστατευθεί η καθαρότητα της Αρίας φυλής, ώστε να μη μολυνθεί το έργο του Θεού». «Οι Εβραίοι είναι λαός ληστών... υπερασπίζοντας τον ευατό μου κατά των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του Θεού». «Οι Γερμανοί είναι το μοναδικό είδος ανθρώπων, το οποίο επέλεξε το πεπρωμένον για να φέρει εις πέρας το μεγάλο του έργο». «Οι Γερμανοί είναι απολύτως ανώτεροι από κάθε άλλο

λαό... Είναι λαός οδηγητής και αφέντης». «Πρέπει να φέρουμε προς εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσουμε». Το «έθνος» είναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του ιμπεριαλισμού.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, σε συνεργασία με τη Νεο-Δεξιά απευθυνόμενοι προς τον Γερμανικό λαό, προσπαθεί να τον πείσει ότι «πρέπει να ξεφορτωθεί αυτή την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλει την αντίληψη της φυλής, που δεν είναι ακόμα φθαρμένη...κλπ κλπ». Αυτά ήταν και παραμένουν τα πιστεύω των Γερμανών Νεο-Δεξιών, τότε και τώρα και στο όνομα αυτών ακριβώς των αξιών ιδεών και απόψεων αγωνίστηκαν οι άξιοι πρόγονοι. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας Δεξιά. Αυτές όμως οι αντιλήψεις έδωσαν την αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «Θεολογικού» αντι-εβραϊκού μένους, του ρατσισμού του αντί-δημοκρατισμού του αντι-κομμουνισμού, που με τον Χίτλερισμό στη Γερμανία και η Ελλάδα με το Μεταξά επεβλήθησαν με τη βία και τη φυσική εξόντωση των αντιπολιτευομένων Γερμανών και Ελλήνων κομμουνιστών, σοσιαλιστών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές.

Αν υπάρχουν κάποιες διαφορές ανάμεσα στον γερμανικό φασισμό και τον δικό μας μεταξικό και τον μεταπελευθερωτικό ολοκληρωτισμό αυτές συνίστανται : α) στον υπέρμετρο ζήλο που έδειξε ο δικός μας, όχι μόνο να τον αντιγράψει αλλά και να υπερθεματίσει στις μεθόδους και β) Στο γεγονός ότι ο δικός μας θεώρησε *apri ori* εχθρό κάθε διαφορετικά σκεπτόμενο Έλληνα και κυρίως δεν έβαλε έστω κάποια όρια-μέτρο στο οργανωμένο έγκλημα-δολοφονίες.

Ο Γερμανικός φασισμός προκειμένου να μην υποστεί φθορές σε άψυχο και κυρίως σε έμψυχο υλικό καθιέρωσε-εφάρμοσε ορισμένα μέτρα αντιποίνων όπως: α) Την συλλογική ευθύνη. β) την αλληλέγγυα ευθύνη γ) Την αναλογική σχέση-αξία της ζωής ενός Γερμανού στρατιώτη με την αξία του ανθρώπου μιας κατεχόμενης χώρας και δ) Για την διασφάλιση των απαραίτητων μετακινήσεων χρησιμοποιούσε την δολοφόνο κλούβα.

Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις όχι μόνο εντέγραψαν τους κατακτητές, σε βαρβαρότητα, αλλά σε πολλά σημεία πλειοδότησαν στην εφαρμογή των αντιποίνων: Έτσι ο τρόπος εφαρμογής των αντιποίνων αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας «επί Ελλήνων Αδερφών» δεν έχει να ζηλέψει τίποτε απ' τον τρόπο, την έκταση και τη λύσσα με την οποία τα εφάρμοσαν οι Ναζί στις κατεχόμενες χώρες προκειμένου να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν: Έναν προς πενήντα (50) οι Γερμανοί, το ίδιο και εμείς. Συνυπεύθυνος ο συγγενικός και ο ιδεολογικός κύκλος για τους Γερμανούς, εξαγχιστίας και τους συνοδηπόρους εμείς. Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού για το παραμικρό επισόδιο, το ίδιο και εμείς. Ομαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς. Κλούβα αυτοί κλούβα και εμείς...

Το δράμα της κλούβας, το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένειες στο Νομό μας, καθώς και η δική μας οικογένεια για πολλούς μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του αδερφού μου.

Και οι μὲν Γερμανοί εφάρμοζαν τα όποια αντίποινα ενάντια σε αλλούς κατακτημένους λαούς, οι μεταπελευθερωτικές ελληνικές κυβερνήσεις, όμως γιατί αντέγραψαν αυτά τα σκληρά και απάνθρωπα αυτά μέτρα και σαν αντίποινα τα εφάρμοζαν-ασκούσαν και επέβαλαν οι Έλληνες στους «εχθρούς» Έλληνες. Στους Έλληνες που έδωσαν στην ιταμή αξίωση της φασιστικής βίας,

την απάντηση που τους επέβαλε, ή επι τριών και πλέον χιλιάδων ετών αγωνιστικές παραδόσεις, χαραγμένες στην ψυχή μας, αλλά και γραμμένες στην τελευταία γενιά της ιερής Γής, με το αίμα των μεγαλύτερων ηρώων και ηρωισμών της ανθρώπινης ιστορίας . Που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για τη σωτηρία όλων εκείνων των Υψηλών αξιών και οραμάτων, που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό. Την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Τους Έλληνες, που όταν η φασιστική Ιταλία κάλεσε την Ελλάδα να της παραδώσει εδάφη της, να της αφαιρέσει και την ελάχιστη έστω εσώψυχη ελευθερία, που της είχε αφήσει ο ντόπιος φασισμός και να σπιλώσουν την τιμή της, στρατεύτηκε σαν ένας Άνθρωπος, και έδωσε την πρέπουσα απάντηση στον εισβολέα.

Και όταν αργότερα οι Ούννοι κατέκτησαν την εγκαταλειμμένη από τους «ηγέτες», χώρα και η πληγωμένη και διαμελισμένη Ελλάδα, ζήτησε την εισφορά σωμάτων και ψυχής απ τα παιδιά της, αυτοί πρωτοστάτησαν και οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ) και την Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων την θρυλική ΕΠΟΝ και με τους καθημερινούς αγώνες, δεν επέτρεψαν στους κατακτητές να ολοκληρώσουν το καταστροφικό τους έργο.

Όπως το 1821 οι Έλληνες συνθέτοντας τον δυναμισμό των ποιμενικών φυλών του, που όχι μόνο δεν υποτάχτηκαν, αλλά ήταν σε διακρή σύγκρουση με τον Τούρκο κατακτητή, με τις ιδέες του ουμανισμού, του διαφωτισμού και της αναγέννησης, του αστικού εθνισμού και της Γαλλικής Επανάστασης, άρχισαν τον Απελευθερωτικό αγώνα. Ο ξεσηκωμός των προγόνων μας σε ένοπλο αγώνα για λευτεριά και δίκαιο, θα ασκεί πάντα μια ακαταμάχητη γοητεία στους λαούς του κόσμου. Ήταν και παραμένει ένα ΣΥΜΒΟΛΟ.

Αυτό ακριβώς το σύμβολο ήταν, που όταν μπήκαν στην Χώρα μας οι τρείς κατακτητές και είδαμε την ταπείνωση της πατρίδας μας, αλλά και την εγκατάληψη της χώρας απ αυτούς που έπρεπε να ηγηθούν του αγώνα, η γενιά μας κατάλαβε, ότι δεν μπορούσαμε να ζήσουμε έτσι. Ξεπήδησαν οργανώσεις απ τα κάτω, απ τους απλούς ανθρώπους. Μέσα σε αυτές της συνθήκες της πάλης παίζαμε τη ζωής κορώνα-γράμματα. Παρατήσαμε το παιγνίδι, τα γράμματα και τον έρωτα, πιάσαμε τα όπλα και στήσαμε παιχνίδι με το χάρο. Χορεύαμε αγκαλιά με το χάρο. Ήμασταν σαν τη φλογισμένη βάτο του ευαγγελίου, πυρπολημένα δέντρα, πυρπολημένες υπάρξεις. Είχαμε όνειρα και όραμα να ελευθερώσουμε την πατρίδα, να χτίσουμε έναν καινούριο κόσμο.

Και ήταν τότε που ήρθαν οι κομμουνιστές και οι αντιφασίστες απ τις εξορίες και τις φυλακές και μας γαλούχισαν, όπως ο Ρήγας τους Ραγιάδες, με το πεύμα της ανθρωπιάς, της συνεργασίας, της αλληλεγγύης, της αδερφοσύνης, της κοινωνικής ισότητας και του αγώνα. Όλα αυτά στην παιδική μας ψυχή, που ήταν άγραφο χαρτί και αγνή ακόμα, ήρθαν και καταγράφηκαν και έγιναν συνείδηση. Μας είπαν πράγματα που μας άνοιξαν, όχι μόνο τα μάτια αλλά και τα μυαλά. Μας έδωσαν ορίζοντα ζωής, δράσης και περιεχόμενο ανθρωπιάς. Μας είπαν ωραία πράγματα για την ειρήνη, τη συναδέρφωση, τη συμπόνια, για απελευθέρωση της γυναίκας απ την κουζίνα και τις τόσες άλλες ταπεινώσεις της. Όλα αυτά όχι μόνο μας άρεσαν αλλά μπήκαν στην ψυχή μας και δεν τα ξεχάσαμε ποτέ.

Εκεί στα ορεινά χωριά που δρούσαμε στη διάρκεια του αγώνα, οι άνθρωποι ήταν τσομπάνηδες. Ξεκομμένοι απ τον κόσμο. Πολλοί απ αυτούς

μετά την κατάρρευση του μετώπου, μπορούσαν να σε σκοτώσουν για να σου πάρουν το άλογο ή ένα ζευγάρι παπούτσια. Όταν οργανώθηκε το ΕΑΜ, είδαμε μια μεταμόρφωση αυτών των ανθρώπων που τρίβαμε τα μάτια. Αυτά που είδαν και έζησαν, ήταν αυτά που ποθούσαν και δεν μπορούσαν να τα κάνουν πράξη. Μαζί με το ΕΑΜ ήρθαν τα σχολεία, τα θέατρα, τα τραγούδια, οι χορωδίες και οι εκπολιτιστικές λέσχες. Στη θέση των παλιών δικαστηρίων και τις διωρισμένες κοινοτικές αρχές, άρχισε να εκλέγονται οι κοινοτικοί άρχοντες και οι δικαστές που δίκάζαν τις τυχόν διαφορές στις πλατείες, μπροστά σε ολό τον κόσμο. Οι ΕΑΜίτες ανέβαζαν θεατρικά έργα. Ήταν οι ίδιοι ηθοποιοί, σκηνοθέτες και διευθυντές θεατρικών και μουσικών έργων. Και το πιο βασικό σταμάτησαν οι τριβές, τα μαλώματα και οι αλληλοσκοτωμοί και τα κάθε μορφής κλοπές και τα κουμάρια. Αφού τώρα πλέον όλα τα προβλήματα που τους αποσχολούσαν, τα έλυναν οι ίδιοι χωρίς την παρέμβαση τρίτων.

Και αυτοί που πάντα τους θεωρούσαμε κατσαπλιάδες κατσικοκλέτες και λήσταρχους ακόμα, ακούγοντας, βλέποντας και ζώντας πράγματα που ούτε καν είχαν φανταστεί απάλυνε η ψυχή τους, το χαμόγελο άνθισε στα πικραμένα τους χείλη και οι κατσαπλιάδες όπως και οι Ραγιάδες έγιναν αγωνιστές. Αυτό ήταν το μεγάλο επίτευγμα των αγωνιστών του 21 και του ΕΑΜ το 41, που έπλασε τον Νέο Έλληνα, τον σκεπτόμενο δημιουργό, τον υπεύθυνο πολίτη. Τον εθελοντή αγωνιστή. Τον άνθρωπο που θυσίαζε μόνος τη ζωή του για την πατρίδα.

Αυτές λοιπόν, τις όρθιες, τις άκαμπτες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και τα εκτελεστικά αποσπάσματα τόσο οι κατακτητές, άλλο τόσο και μεταπελευθερωτικοί κυβερνώντες στην Ελλάδα. Όταν μάλιστα συνέβαινε ο συλληφθής να έχει και κάποια προηγούμενη, εστω συνδικαλιστική ή κομμουνιστική δράση κλπ, τότε δεν γλύτωνε και «το Θεό ακόμα να τον είχε μπάρμπα» με μια μόνο φορά σε θάνατο. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ποινή ήταν πάντα δίσ, τρίς και πεντάκις σε θάνατο. Το ίδιο έκαναν και οι Γερμανοί όταν δίκάζαν. Τους κομμουνιστές τους καταδίκάζαν ασυζητητί και χωρίς πολλές διαδικασίες σε θάνατο. Αν συνέβαινε δε ο συλληφθής να ήταν και γραμμένος στους καταλόγους που είχε παραδόσει ο Μανιαδάκης, με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας το Νοέμβρη του 1936 στη Γκεστάπο, τότε δεν χρειαζόταν ούτε καν τυπική δίκη. Στις εκτελέσεις για τα αντίποινα στον κατάλογο, που θα εκτελούσαν οι κομμουνιστές είχαν πάντα την πρώτη θέση. Όπως στο Χαϊδάρι, τον Παύλο Μελά, την Καισαριανή, τη Λάρισα και τα άλλα στρατόπεδα.

Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς του πολέμου, τα πραγματικά γεγονότα και κυρίως τους πρωταγωνιστές θέλουν η Ελίτ και η Νεο-Δεξιά να ξεχάσει ο Γερμανικός λαός. Το ίδιο θέλουν να «λησμονούν» πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά υψηλότερο ποσοστό 7,2% των απωλειών στο συνολικό πλυθησμό. Αν η γερμανική Ελίτ, από κοινού με τη Νεο-Δεξιά προσπαθούν να μην θυμάται ο λαός: Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς, τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές αυτής της φρικτής γενοκτονίας προσπαθούν να αλλιώσουν. Εκείνο που πρέπει να μην ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ είναι οι βομβαρδισμοί των Γερμανικών πόλεων απ τα συμμαχικά αεροπλάνα, την κατοχή της χώρας απ τα ξένα στρατεύματα και κυρίως τα Σοβιετικά. Με τον τρόπο αυτό προσπαθούν να κάνουν ένα συμψηφισμό, που θα τους απαλλάξει απ την ευθύνη και τη φρίκη των γενοκτονιών που προκάλεσαν. Και στην Ελλαδίτσα μας, η δική μας

μεταπολεμική δοσίλογη φασιστική Δεξιά, προσπαθεί να ξεχάσουμε την ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και συνεπικουρούμενη και απ την ακριβοπληρωμένη δική μας Ελίτ, εκτός απ τους συμψηφισμούς επέβαλαν σιγή τάφου και έριξαν όχι μόνο στη λήθη, αλλά στην ΠΥΡΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Οι Ταγματασφαλίτες και μή δοσίλογοι ήταν οι άνθρωποι, που μαζί με τους κατακτητές έσπερναν τον όλεθρο και την καταστροφή. Ήταν υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τη λεηλασία του εθνικού μας πλούτου, τους εμπρησμούς των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Σε αυτές τις πεθαμένες ψυχές και τις άδειες καρδιές στηρίχθηκε και συνεργάστηκε η δοσίλογη Δεξιά για να εδραιώσει τη δοτή απ τον Τσιώρτσιλ εξουσία.

Η ολιγαρχία του πλούτου και ο πολιτικός της εκφραστής, ήξεραν πολύ καλά ότι οι άνθρωποι, που αυτή έστειλε να ενταχθούν στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε όποιους άλλους σχηματισμούς, να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών την Εθνική Αντίσταση, ότι μετά την ήττα «Ο μη γένοιτο» του άξονα θα ήταν υπόλογοι, προς τον ελληνικό λαό. Σαν υπόλογοι συνεπώς, δεν μπορούσαν να αρνηθούν να παίξουν αλλή μια φορά τον όποιον ρόλο, που αυτή θα τους ανάθετε. Ενα ρόλο όχι απλώς αντίστοιχο με αυτόν που έπαιξαν αρκετά καλά τότε στο πλευρό των κατακτητών, αλλά ακόμα πιό «πατριωτικό»...

Η νίκη των συμμάχων ήταν πλέον θέμα ολίγων μηνών. Οι Βρετανοί είχαν ήδη διαδεχθεί τους Γερμανούς σαν κατακτητές. Ο εμφύλιος πόλεμος έμπαινε σε νέα φάση. Ολά τα δεδομένα συνειγορούσαν ότι η συμμετοχή των ανθρώπων αυτών, που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και σε αυτή τη φάση του εμφυλίου πολέμου, ήταν όχι μόνο απαραίτητη, αλλά χωρίς τη δική τους συμμετοχή και κυρίως την ένοπλη συμμετοχή και βοήθεια των Βρετανών νεοκατακτητών, δεν μπορούσε να ανέβει η Δεξιά στην εξουσία και η χώρα να οδηγηθεί στον εμφύλιο πόλεμο. Οι ίδιοι δεν είχαν κανένα, μα κανένα απολύτως λόγο να αρνηθούν. Γιατί α) Δεν θα λογοδοτούσαν για τη κατοχική τους δράση. β) Η συμμετοχή τους στα «Τάγματα Ασφαλείας», θα «καταξιωθεί» σαν «εθνική προσφορά» τα όποια εγκλήματά τους και θα καταξιωθούν κοινωνικό-οικονομικά και γ) Θα είναι αυτοί που θα ρυθμίζουν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα.Τη δουλειά την ήξεραν καλά. Δεν έμενε παρά να τους απαλλάξουν απ τις κατοχικές ευθύνες, να τους εγγυηθούν την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και να τους διασφαλίσουν το ανεύθυνο, το ατιμώρητο και τότε...οι Αριστεροί Αντιστασιακοί θα εξαφανιστούν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου.

Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας, επικάλυψε τα αντιφασιστικά και εθνο-κοινωνικά ιδανικά της Αντίστασης και σε συνέχεια, ταύτισαν σχεδόν απόλυτα τους Αντιστασιακούς με τον εχθρό. Ακόμη περισσότερο στις ιδεολογικές αντιπαραθέσεις για τη δοσίλογη Δεξιά, οι κομμουνιστές και όλοι οι δημοκράτες Αντιστασιακοί, παρ όλο που ήξεραν ότι υπήρξαν οι πρωταγωνιστές στη αντιμετώπιση του φασισμού, ήταν οι εν δυνάμει εχθροί της. Ας ήταν οι πρωτεργάτες της Αντίστασης, τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, τότε που το έθνος μας βάδιζε και ακάνθινο δρόμο, τότε που ο πόνος και η οργή μπροστά στη θέα εκείνης της φοβερής εποχής, η ανυπότακτη συνείδηση του αντάρτη, έπαιρνε τις αιώνιες πατρογονικές διαστάσεις. Διαστάσεις που εδραιώνουν και καταξιώνουν την Ανθρώπινη υπόσταση.

Τώρα που η αγγλική επικυριαρχία της έδωσε τη δύναμη, όχι μόνο αγνοήσε τα ιδανικά και τα οράματα της Αντίστασης, αλλά προκειμένου να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με τους φορείς της, οδήγησε τη χώρα σε νέα εθνική δοκιμασία και οι ομοιδεάτες κοντυλοφόροι της αγνόησαν, το περιεχόμενό της και ό,τι δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τα καταχώνιαζαν στις σκοτεινές σελίδες απόρριψης και άγνοιας, πολύ πιο πριν και κυρίως μετά την «νική» στον εμφύλιο. Έτσι απ τη μιά ένας στείρος μεσαιωνισμός και απ την άλλη, μια πρόθυμη εθεδουλεία εις βάρος της ενότητας του περήφανου λαού, χάθηκε άλλη μια ευκαιρία.

Να γυρίσουμε λένε σελίδα! Που σημαίνει να ξεχάσουμε! Να ξεχάσουμε όμως ΤΙ; Οτι ήμαστε Έλληνες; Να ξεχάσουμε οτι ο νικητής λαός, δεν διαπραγματεύονταν, με μιά αλλη εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού» ελληνική ηγεσία. Οτι διαπραγματεύονταν με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 21 και μετά έλεγχε πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά την ηγεσία της χώρας; Οτι. Διαπραγματεύονταν με τον επικυρίαρχο αποδεκτός τώρα και απ τον Στάλην. Συνεπώς ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης ηταν κλειστός από πριν. Να ξεχάσουμε οτι οταν τα παιδιά του λαού αναχέτιζαν πολεμώντας τον εισβολέα κατώ απ τις γνωστές αντιξοες συνθήκες, τα παιδιά των...αντί για χακί φορούσαν την πλουμπιστές στηλές του φαλαγγίτη και επαργυμπούσαν να μή...Οτι με πολλές θυσίες και μεγάλο κόστος σπάσαμε την παράδοση του υποχρεωτικού μειονοτικού γάμου και πετύχαμε με τη διατήρηση τον μειονωτικό πολιτισμό το ομόγλωσσο, και την ομοψυχία; Οτι ήμαστε χωρισμένοι ιδεολογικά οσον αφορά τις αντιλήψεις για τη ζωή; Να ξεχάσουμε οτι το 21, οι αστοί έβαλαν την θεωρία και οι Ραγιάδες το αίμα και το αποτέλεσμα το καρπώθηκε η Αγία ομοούσια και αχώριστη Τριάδα (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος και ελάχιστα οι αστοί); Οτι η Αγία τριάδα, σε συνεργασία με τους Αγγλους, μας επέβαλαν την Μοναρχία; Να ξεχάσουμε την ήττα του 1897, την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, και της Θράκης το 1912; τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, την προσχώρηση της ελληνικής ολιγαρχίας μετά το 1920 στη Διεθνή του κεφαλαίου, την Μικρασιατική καταστροφή του 1922. Να ξεχάσουμε τον εθνικό διχασμό, τις τόσες και τόσες δικτατορίες, τους στρατιωτικούς νόμους, τα εκλογικά και τα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, τον « Γ! Ελληνόχριστιανικό πολιτισμό» του Μεταξά; Να ξεχάσουμε το «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» της 21ης Απριλίου του 1967;

Να ξεχάσουμε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο, τον αλβανικό πόλεμο, τα οχυρά της Μακεδονίας, τη μάχη της Κρήτης. Να ξεχάσουμε οτι «όλοι αι κατοχικά κυβερνήσεις ετέλουν υπο τις ευλογίες του Βασιλέως...»(Πυρομάγλου «Δούριος Υππος»). Να ξεχάσουμε οτι η μεταπολεμική εποχή, υπήρξε μιά απ τις πιο δραματικές, και τις πιο τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία της χώρας μας; Να ξεχάσουμε οτι από άκρου σε άκρου η Ελλάδα, σπάραζε με τη συμμετοχή των Αγγλων, τη συγκατάθεση, και την προτροπή των τότε κυβερνήσεων κάτω απ το βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδωτου και ανεξέλεκτου τρομοκράτη; Να ξεχάσουμε την ερήμωση της Ελλάδας. Οτι ο λαός μας καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο και οτι την περίοδο της ναζιστικής 4χρονης κατοχής, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους;

Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς που έπεσαν για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά, τους νεκρούς απ την πείνα, τις κρεμάλες, τα μπλόκα και τις εκτελέσεις. Τα δεκάδες (57) σύγχρονα ολοκαυτώματα, τα στρατόπεδα, τις χιλιάδες των ομήρων στη Γερμανία; Να

ξεχάσουμε ότι το ΕΑΜ συνεργάζονταν με τις συμμαχικές δυνάμεις και ότι ο ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ, απ τις 5 Ιουλίου του 1943 είχε τεθεί υπό τις διαταγές του στρατηγείου των συμμαχικών δυνάμεων και ενεργούσε κατόπιν δικών του (ΒΕΜΑ) εντολών; Να ξεχάσουμε την Εγγλέζική επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, που υπήρξε η πιο ωμή, ξεσίπωτη και απροκάλυπτη βία για την εποχή της, η πρώτη μεταπολεμική ιμπεριαλιστική επέμβαση, ενώ συνεχιζόταν ακόμα ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ; Να ξεχάσουμε ότι αυτοί κυβερνούσαν, ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, ότι διορίζαν και έπευαν, Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ακόμα και τους κλητήρες;

Να ξεχάσουμε ότι ίδιοι οι Αγγλοι, συγκροτούσαν τις συμμορίες και καθοδηγούσαν το παρακράτος; Ότι μας παρέδωσαν τον Μάρτη του 1947, πακέτο στους Αμερικανούς και ότι αυτοί δεν αρκέστηκαν στα «δικαιώματα» εξουσίας και επικυριαρχίας που τους μεταβίβασαν οι Αγγλοι κατά την πούληση- παράδοση, αλλά επέβαλαν και την ετεροδικεία; Να ξεχάσουμε ότι οι Αμερικάνοι, μαζί με τις παγωμένες πιστώσεις, εκτός απ τον Γκρέϊντνι και τον Πιούρι Φόϊ, το σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν, μας έφεραν τις Βόμβες Ναπάλμ, τον Τόμ Πάπα και τον Στρατηγό Βάν Φλίτ, και του παραδώσαμε τον στρατό λέγοντά του στρατηγέ: «Ιδού ο στρατός σας»,

Να ξεχάσουμε ότι όπως οι Γερμανοί δοκίμαζαν την απόδοση των Στούκας στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1935, οι Αμερικάνοι δοκίμαζαν τις Βόμβες Ναπάλμ, στη χώρα μας και ότι με τις βόμβες αυτές προκειμένου να προσδιορίσουν τη δολοφονική τους ισχύ, έκαιγαν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους και τους μαχητές του Δημοκρατικού Στραού; Να ξεχάσουμε ότι μόνο ο αμερικάνικος κυνισμός θα μπορούσε να υπαγορεύσει μια τέτοια απόφαση για τη χρήση των βομβών Ναπάλμ, που η χρήση τους αντιστοιχούσε με τα γερμανικά ολοκαυτώμα, με τη διαφορά ότι οι Γερμανοί, τα ολοκαυτώματα έπρεπε οι ίδιοι να κυκλώσουν το χωριό, να συλλάβουν τους χωριανούς, να τους βάλουν στους φούρνους ή να τους κλείσουν στα σπίτια και οι ίδιοι με τα δικά τους χέρια να ρίξουν τη βενζίνη, να ανάψουν το σπέρτο και να βάλουν την φωτιά, ενώ με τις βόμβες Ναπάλμ, το τερατούργημα αυτό το έκαναν από απόσταση; Οι Γερμανοί τα ολοκαυτώματα ήταν υποχρεωμένοι να τα βιώσουν, οι έλληνες αεροπόροι απλώς έριχναν τη βόμβα Ναπάλμ...και οι Αμερικανοί ειδικοί κατέργαφαν την έκταση της καταστροφής σε ανθρώπους και αντικείμενα;

Να ξεχάσουμε την επιχείρηση παιδομάζωμα και την ποικιλότροπη εμπορία αυτών των παιδιών μέσω των δεκάδων Αγίων Στυλιανών; Ότι μας υποχρέωσαν να στείλουμε στρατό στην Κορέα; Ότι μας φιλοξενούν έκτοτε στο ΝΑΤΟ, ότι γέμισαν την Ελλάδα με πυρηνικά όπλα, τα οποία παραμένουν ακόμα; Ότι στην παραμικρή λαϊκή κινητοποίηση για βελτίωση των όρων ζωής, ο δος στόλος αγκυροβολούσε στον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη; Να ξεχάσουμε τις περίφημες ταξιδιωτικές Νότες και τις κάθε είδους απειλές; Να ξεχάσουμε εκείνο το ανεπανάληπτο, ότι η Ελλάδα και η Τουρκία είναι οι προφυλακές « το βόρειο κρηπίδωμα του Ελεύθερου κόσμου» για να «συγκρατεί» τη «Σοβιετική παλίρροια» που «απειλούσε Ανατολική Μεσόγειο και Μ Ανατολή» και ότι όλη την οικονομική «βοήθεια», που υποτίθεται ότι μας «έδιναν» και ενα τεράστιο ποσοστό του Α.Ε.Π το δαπανούσαμε στους εξοπλισμούς, που οι ίδιοι μας υποχρέωναν να αγοράσουμε απ τους ίδιους και σε τιμές που αυτοί καθόριζαν, χωρίς καν να μας ρωτήσουν αν τα

χρειαζόμαστε αυτά τα όπλα και τον τεράστιο αριθμό στρατευσίμων παιδιών για να φυλάμε τις πιό πάνω «Θερμοπύλες»;

Να ξεχάσουμε το παιδομάζωμα της Φρειδερίκης κ ΣΙΑ και ότι η βασίλισσα Φρειδερίκη, πίεζε και Στρατηγό Μάρσαλ να αρχίσουμε απ την Ελλάδα τον Γ! Παγκόσμιο πόλεμο; Να ξεχάσουμε αυτούς που για να ξεκοκκαλίσουν με την ησυχία τους το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» και τις παγωμένες πιστώσεις κρατούσαν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τα στρατόπεδα και τις φυλακές φίσκα; Να ξεχάσουμε ότι άφησαν ξέφραγο αμπέλι την Ελλάδα, ασύδωτους και ανενόχλητους τους νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους, να ασχημονούν και να σκυλεύουν αυτόν τον περήφανο λαό, να εκπορνεύουν την πολιτική και τη Νεολαία; Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Γές Μάν, που επέτρεψαν στους Νεοκατακτητές να μετέτρεψουν την Ελλάδα «σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα», που τους πέταξε στα μούτρα ο Αμερικανός Αρμουν, όταν στις εκλογές το 1958, η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) έγινε αξιωματική αντιπολίτευση και ζήτησαν νέα οικονομική «βοήθεια» για να ασκήσουν «κοινωνική» πολιτική προκειμένου να περιορίσουν την ιλιγγιώδη ανάπτυξη της Αριστερας; Να ξεχάσουμε την ετεροδικία, Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε ότι οι ακροδεξιοί βουλευτές της ΕΡΕ, δεν άφηναν τον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο της ΕΔΑ, Ηλία Ηλιού να αναναπτύξει τις θέσεις-προτάσεις της ΕΔΑ και όταν διαμαρτυρήθηκε για τη ανάγωση συμπεριφορά τους όλοι μαζί του είπαν : «Αν δεν σας αρέσει να φύγετε στο βουνό» !!!

Να ξεχάσουμε πως Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, και όλη η ανώτατη ιδεολογική μηχανή, χθεσinoί ακόμα αιώνιοι πάπουν προς πάπουν «ειδικό προστάτες και ταυτόχρονα γδάρτες του λαού, όλοι μαζί έγιναν λαοί»; Ότι όταν κυβερνούσαν είχαν διαμορφώσει ένα κρατικό μηχανισμό, κομμένο και ραμμένο στα φασιστικά πρότυπα, την αξιοπιστία του οποίου δεν αμφισβήτησαν οι Ναζί. Ένα μηχανισμό τον οποίο χρησιμοποίησαν αυθاندρό οι ναζί, χωρίς αλλαγές εστω στις θέσεις κλειδιά, ακόμα και αυτού του Αγγ Εβερτ Αρχηγό; Ότι φεύγοντας άφησαν πίσω στην εδώ φάλαγγα τρεις εντολές α) Να παραδώσουν του εξόριστους και φυλακισμένους κομμουνιστές στους Γερμανούς, β) Να συνεργαστούν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές και γ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση να την πολεμήσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές; Να ξεχάσουμε ότι φεύγοντας πήραν μαζί τους τα αποθέματα χρυσού της χώρας, και ό,τι άλλο πολύτιμο και ακριβό υπήρχε, ετσι ώστε με άνεση και σε συνεργασία με τον εκπρόσωπο της Διεθνούς του κεφαλαίου Σέρ Τσιώρτσιλ, ετοίμασαν και στις πιό μικρές ακόμα λεπτομέρειες το «εθνοσωτήριο έργο» του εμφυλίου πολέμου;

Να ξεχάσουμε τον διπλό ρόλο χρήσης των ταγμάτων ασφαλείας και όλων των άλλων εθνοϊσμών, που από κοινού οΤσιώρτσιλ με τον Χίτλερ, τα οποία χρυσοπλήρωναν και όλους τους άλλους εθνοϊσμούς για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο; Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τα Νέα ολοκαυτώματα του λαού μας για λευτεριά και δίκιο; Να ξεχάσουμε τον εμφύλιο και την εικοσαετή ισχύς των εκτάκτων μέτρων; Τη Βιομηχανία των εκτάτων στρατοδικείων, που καταδίκασε και χωρίς ενδείξεις ακόμα, στέλνοντας και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστικά αποσπάσματα; Να ξεχάσουμε τον ΙΔΕΑ, τον ΕΕΝΑ και την ΚΥΠ, που καθοδηγούσαν την ιδιαίτερη υπηρεσία στο Γ. ΕΣ με την επωνυμία «επαγρύπνησις» και εκείνο το τρομερό στην όψη και εγκληματικό στην πράξη παρακράτος; Να ξεχάσουμε ότι για ογδόντα και πλέον χρόνια είχε ποινικοποιηθεί η ζωή μας; Πως να ξεχάσουμε τον ασφαλίτη

με τα πολιτικά που ήταν η σκιά μας, η τον περιπτερά της γειτονιάς και τον θυρορό της πολικατοικίας, που με δική τους άδεια μόνο μπορούσαν οι ένοικοι να έχουν θυρορό, που τους υποχρέωναν να καταγράφουν τις κινήσεις μας «και μεταβιβάζανε αρμοδίως» στην Ασφάλεια, τις εφημερίδες, τα περιοδικά ακόμα και τη μάρκα των τσιγάρων που αγοράζαμε;

Να ξεχάσουμε τη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα υγρά και ανήλια κελιά των φυλακών, τους ξερούς βράχους της εξορίας ; Να ξεχάσουμε τη δολοφονία του Πόλκ, απ του ίδιους τους Αμερικάνους, του Ζεύγου ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ για να φοτριστεί η εμφύλια σύγκρουση; Να ξεχάσουμε το «Σχέδιο Περικλής» του Στρατηγού Καρδαμάκη, ή το σύνθημα του Κ Καραμανλή στις εκλογές του 1956: «Κάθε ψήφος μή δεδομένη υπέρ ημών, δίνεται υπέρ του Κομμουνισμού» και το 1961, που έλεγε «όποιος δεν με ψηφίσει καλύτερα αυτές τις μέρες να μήν βγεί απ το σπίτι».Τη δολοφονία του Βουλευτή της ΕΔΑ, Γρ Λαμπράκη και του Σωτήρη Πέτρουλα. Δολοφονίες που ήταν ο προπομπός της χούντα του Απρίλη του 1967 του Γεώργιο Τσαρουχά, και του Μανδουλαρά για να εκτιμηθεί η αντίδραση του λαού;

Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Χίτες, μίτες και βενίτες, τα ΤΕΑ, τα ΜΕΑ και τα ΣΕΑ, που ήταν συνέχεια του παρακράτους.Τους κάθε είδους μανιακούς και άπληστους χαφιέδες, που αποτελούσαν τη σκιά του κάθε Αριστερού και δημοκρατικού πολίτη. Τον όποιο πολίτη που δεν τους άρεζε η φάτσα για να τον τρομοκρατήσουν τον χαρακτήριζαν συνοδηπόρο και που απ το 1950 ακόμα πρώτος και καλύτερος ο ίδιος ο Γ. Παπανδρέου, έλεγε οτι :«Εάν το Κομμουνιστικόν κόμμα είναι η Πέμπτη φάλαγγ του πανσλαυβισμού, όμως οι συνοδηπόροι αποτελούν την Πέμπτη φάλαγγα του κομμουνισμού»; Να ξεχάσουμε την αμοιβώμενη «εθνικοφροσύνη», την κατά βούληση φακέλλωμα και τα περιβόητα ποιοτοποιητικά«κοινωνικών φρονημάτων» ; Να ξεχάσουμε την προσπάθεια να συρρικνώσουν το ελληνικό έθνος στο μέγεθος της εθνικοφρασύνης; Να ξεχάσουμε την επιβεβλημένη με τη λευκή τρομοκρατία άποψη, οτι η εθνικοφροσύνη είναι αυτή που έσωσε το έθνος απ την καταστροφή, οτι είναι αυτή που δημιούργησε την μεταπολεμική Ελλάδα, και οτι υπήρξε αυτός ο εθνικόρφανας πάντοτε ο μοναδικός δημιουργός και θεματοφύλακας του του ελληνικού και ανθρώπινου πολιτισμού; Να ξεχάσουμε το καθεστώς της ντροπής, όπου το απλό Ανθρώπινο δικαίωμα και στην εργασία ακόμα είχε-και εξακολουθεί ιδιόμορφα ακόμα να ισχύει-γίνει ρουσφέτι, πολιτική και ιδεολογική πελατεία; Τους κοινωνικούς, πολιτικούς και οικονομικούς καταναγκασμούς και την εξαγορά συνειδήσεων; Τις διαπλοκές, τις συναλλαγές και την εκτεταμένη διαφθορά;

Απ τη εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, προκειμένου να επιβληθεί, δημιούργησε εκείνους τους θεσμούς και τις δομές, που επέτρεψε στο σύστημα αυτό με την πάροδο του χρόνου να οικιοποιηθεί τον φυσικό και κοινωνικά παραγόμενο πλούτο. Να δεσμεύσει για λογαριασμό των πρώτων ιδιοκτητών το σύνολο των φυσικών αγαθών που υπάρχουν στην επιφάνεια, τα σπλάχνα και την ατμόσφαιρα στον πλανήτη γή, αυθερεσία «δικαίωμα» που μας τη θυμίζει καθημερινά η Εκκλησία με το στίχο : « σε αέρα, Γή και θάλασσα και τα εν αυτής» οτι ανήκουν στο «θεό ιδιοκτήτη».Το αποτέλεσμα αυτής της δέσμευσης ήταν να χωρήσει η κοινωνία των Ανθρώπων, σε ιδιοκτήτες και αντιδιοκτήτες και σε μιά επόμενη πιο αναπτυγμένη φάση σε κεφαλαιούχους και προλετάριους. Βέβαια, και στη πρώτη ο ανιδιοκτήτης ήταν έρμαιο στη διάθεση του ιδιοκτήτη, έπειδή όμως ο

έλεγχος επί των φυσικών αγαθών δεν ήταν τόσο άμεσος, υπήρχε κάποιος χώρος να κουρνιαστεί τη δυστυχία του, και να διατηρήσει κάποια ψίγματα ανθρωπιάς, αξιοπρέπειας και ελευθερίας, ενώ στο κεφαλαιοκρατικό, ο έλεγχος όχι μόνο των φυσικών αγαθών είναι άμεσος και ασφυκτικός, αλλά στη φάση αυτή επεκτάθηκε και στην προσωπική ζωή του ανιδιοκτήτη.

Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους προγόνους και την προαιώνια ιστορία του λαού και το γεγονός, ότι η Εκκλησία και ειδικά η Ιερά Σύνοδος, με εξαίρεση ελαχίστων κυρίως απ τον κατώτερο κλήρο στα δεκά εννέα(19) και πλέον χρόνια που έκανα στις φυλακές και την εξορία μαζί με πολλές χιλιάδες άλλους συγκρατούμενους μου ανακηρύσσοντάς μας *argi omi* αντίχριστους μας «εγκατέληψε στα στιβαρά χέρια» των βαρβάρων, χωρίς να νοιώσει την ανάγκη να πεί έστω και ένα λόγο παρηγοριάς για το δράμα που ζούσαμε ένα μεγάλο κομμάτι του «ποιμνίου»της, μα ούτε και τις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω και σήκωναν καθημερινά το σταυρό του μαρτυρίου. Που ζούσαν και αυτές το δικό τους καθημερινό Γολγοθά, δεν θέλησε να σκεφτεί. Και ενώ εμας, μας άφησε στα χέρια των βαρβάρων και τις οικογενείες στο έλεος του θεού. Οτι συμμετείχε ολόψυχα στα ιδεολογικά από ραδιοφώνου αντικομμουνιστικά κηρύγματα, στα γραφεία «εθνικής επαναπροσαρμογής» για την απόσπαση της δήλωσης μετανοίας, λέγοντας ότι είναι ο μόνος τρόπος-μέσω να επανέλθουμε στους κόλπους της κοινωνίας και της Εκκλησίας, που μας περιμένει «αναβαπτισμένους με ανοικτάς αγκάλας» είναι η μετάνοια. Εκείνοι απ τους κρατούμενους που είχαν απτή την παρουσία της Εκκλησίας, ήταν οι καταδικασμένοι σε θάνατο στη διάρκεια της απομόνωσης και ειδικά το πρωί μερικές ώρες για εξομολόγηση και τη θεία μετάληψη, πριν απ την εκτέλεσή τους με κύριο στόχο τη απόσπαση της δήλωσης.

Πριν απ την εκτέλεση όμως προηγείται η απομόνωση-θάνατος. Η βαρεία απομόνωση είναι μια εξοντωτική μέθοδος, που μονάχα κάποια διαστραμμένη σκέψη μπορούσε να φανταστεί. Κανένας κανονισμός απ την εποχή που καταργηθήκανε τα κάτεργα με τις αλυσίδες, δεν προβλέπει ένα τέτοιο μαρτύριο. Σε Ανθρώπους που οι ώρες της ζωή τους είναι μετρημένες στα δάκτυλα οι «αρμόδιοι» την θεωρούν την απομόνωση απαραίτητη ξεκινώντας απ την σκέψη ότι η απομόνωση στο κελί γενικά και του μελλοθανάτου στο μπουντρούμι-πειθαρχείο ειδικά συμβάλει στη διάλυση του «Εγώ». Θα έλεγε κανείς ότι ήθελαν να οδηγήσουν τους ιδεολογικούς τους αντιπάλους στον μιθριδατισμό. Πράγματι η αποπνυχτική ατμόσφαιρα του κελιού σε ναρκώνει και του πειθαρχείου σε σκοτώνει. Η ζέστη συμπαραλιάζει και αποσυνθέτει τον ανθρώπινο οργανισμό. Σου κόβει κάθε διάθεση για όνειρα. Μικραίνει τη σκέψη και τεντώνει τα νεύρα, σε αποσυνθέτει. Προκαλεί μια σωματική, διανοητική και ψυχική κόπωση. Σε καθιστά ανίκανο να αντιδράσεις, να δράσεις και να σκεφτείς ακόμα. Ο αέρας στο κελί μυρίζει μούχλα, καίει τα ρουθούνια και κλείνει το λαιμό. Και όταν βραδιάζει, η κουφώβραση της υγρής νύχτας κάνει να τρίζουν τα πνευμόνια και η αναπνοή πήζει το αίμα. Νοιώθεις πάντα ένας σιδερένιος γάντζος να σου τραβάει τα σπλάχνα.

Για τη λειτουργία των φυλακών υπάρχει ένας σωφρονιστικός κανονισμός. Η λέξη σωφρονισμός σημαίνει προσπάθεια-βοήθεια και συμπαραράσταση απ την πλευρά της πολιτείας-υπηρεσίας να διατηρηθεί σε καλή σωματική και πνευματική υγεία ο κρατούμενος, ετσι ώστε με τη λήξη της ποινής να επανέλθει στους κόλπους της κοινωνίας, ικανός να επανενταχθεί και στην παραγωγή. Βέβαια ένας σωφρονιστικός κανονισμός περιέχει και τους όρους

διαβίωσης του κρατουμένου ή παραβίαση των οποίων συνεπάγεται κάποια τιμωρία.

Για τους ιδεολογικούς της αντιπάλους, η εξουσία απ το σωφρονιστικό κανονισμό εφαρμόζε μόνο και μάλιστα πολύ αυστηρά το σκέλος της τιμωρίας. Καθε μέρα για το παραμικρό οι τιμωρίες η μιά διαδέχονταν την αλλη. Τα πειθαρχεία γεμίζαν με το παραμικρό. Ένα στραβοκοίταγμα ήταν αρκετό να βρεθεί ο κρατούμενος στο πειθαρχείο. Έπειτα ήταν και η λάμνια πείνα, αυτή η απολέμητη και μόνιμη για τους κρατουμένους αρρώστεια, που ροκανίζει αργά αλλά σταθερά τα σωθικά. Η πείνα που εξαντλεί τον οργανισμό και του υπονομεύει, εκτός απ την υγεία και τη θέληση. Όλα στη φυλακή για τον πολιτικό κρατούμενο, είναι μελετημένα και αποβλέπουν σε ένα συγκεκριμένο στόχο : την υποταγή και την εξόντωση βιολογικά μέσω του χρόνου και της πείνας και ηθικά μέσω του ψυχολογικού πολέμου και της δήλωσης μετανοίας.

Η μια μονότονη μέρα διαδέχονταν την αλλη εξ ίσου μονότονη και απαράλλακτη. Αύριο θα γίνου τα ίδια πράγματα αν δεν γίνουν χειρότερα. Θα ξαναζήσουμε τις ίδιες και όμοιες στιγμές. Στο ίδιο μέρος και τις ίδιες ώρες. Τα αργά και συρτά βήματα του φύλακα στα σκαλιά, τα βήματα στο διάδρομο. τον συχνό έλεγχο του σύρτη και τις κλειδαριές. Το πλησίασμα στην πότρα του κελιού και την αναζήτηση του κλειδιού απ την αρμαδιά των κλειδιών. Ο κρότος της αργής στροφής του κλειδιού στην κλειδαρότρυπα και το τράβηγμα του σύρτη. Η σωματική έρευνα για την έξοδο. Ο ένας μήνας περνά και φέρνει τον άλλο ίδιο και απαράλακτος. Η μέρα τη μέρα και ο χρόνος το χρόνο τον χρόνο και η ζωή ακολουθεί τα χθεσινά, τα γνωστά, βαρετά και παράλογα, χωρίς πόρτα στο όνειρο και ορίζοντα στη ζωή. Πάντα τα ίδια και τα ίδια. Καμιά διαφορά. Καμιά αλλαγή. Πουθενά φώς...Καμιά χαράμαδα...

Απόδειξη οτι όλα τα μέτρα : βασανισμοί, πειθαρχικές τιμωρίες χωρίς λόγο, στερήσεις όλων των ειδών που έπαιρναν σε βάρος των πολιτικών κρατουμένων ήταν μελετημένα και είχαν ένα συγκεκριμένο στόχο : την φυσική και ηθική του εξόντωση. Ποιός να ήταν άραγε ο στόχος με το κουβάλημα της πέτρας από χιλιόμετρα μακριά και το πέταγμα της πέτρας στη θάλασσα, αν όχι η φυσική και ψυχολογική εξόντωση ή μήπως η απόφαση για το χτίσιμο των φυλακών στη Γυάρο, δεν πάρθηκε με το ίδιο σκεπτικό; Το κουβάλημα της πέτρας και το χτίσιμο της φυλακής κάτω απ τις συνθήκες που ζούσαμε και την απάνθρωπη συμπεριφορά θα μας στοίχιζε. Δεν θα μας στοίχιζε όμως τόσο αν το κουβάλημα της πέτρας και η κατασκευή του έργου, δεν ήταν το χτίσιμο της φυλακής, αλλά η ανοικοδόμηση κάποιο άλλου έργου, που να έχει κάποια εστω κοινωνικό-οικονομική μελλοντική προοπτική.

Το Επταπύργειο, η Κέρκυρα, η Κεφαλονιά, η Αίγινα και όλες οι φυλακές είχαν μετατραπεί σε απέραντα σφαγεία. Σφαγεία, που οι προμηθευτές-στρατοδικεία ανανέωναν αδιάκοπα τη λειτουργία τους. Έπρεπε καθεμέρα να ξαναμάθουμε να ζούμε στα καινούρια δεδομένα που αυτή θα μας επιφύλασε. Οι ποιοί νέοι βοηθούσαμε τους υπερήλικους και τη γενική καθαριότητα, το πλύσιμο των ρούχων τους κλπ. Η δουλιά ήταν εξουθενωτική, αλλά το καθετί άξιζε περισσότερο απ την απραξία.

Κι όμως, ακόμα και σε τούτο τον κόσμο της φρίκης και του θανάτου, η ζωή διατηρούσε τα δικαιωμάτα της με τις πιό ενστικτώδεις μορφές της: Την ανάσα, την αίσθηση και τη θέληση. Η ελπίδα τρεμπόλαιζε μέσα στον καθένα, σαν τη φλογίτσα στον άνεμο. Μια μόνο σκέψη εξουσίαζε το μυαλό μας : Να σταματήσουν οι εκτελέσεις και οι επιζώντες κάποια μέρα, να σφύξουν στη αγκαλιά τους τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Κοντά σε αυτούς, θα

μπορέσουμε να ξεχάσουμε τη γεύση του θανάτου. Του θανάτου, που για αυτούς που είχαν διαφορετική άποψη για μερικά πράγματα, άρχισε απ τις 4/8/1936 και σταμάτησε τον Ιούλιο του 1974.

Το πώς μπορέσαμε και επιζήσαμε απ αυτήν την αποκάλυψη είναι ένα θέμα...οσοι ελπίζαμε πέρα από κάθε ελπίδα. Φοβερό, αλλά έτσι είναι. Τα μάτια των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης γενικά, και των συλληφθέντων ειδικά, μέχρις ότου καταγράψουν την ύπαρξή μας σε κάποιο βιβλίο... να φτάσει στη φυλακή, γιατί πολλοί δεν έφταναν ποτέ στην Ασφάλεια... ή από την Ασφάλεια στον ανακριτή... Αλλά και μέσα στη φυλακή είδαν και έζησαν πολύ φρίκη, πολύ θάνατο και κυνισμό...Πολλά και ποικίλα πειράματα έχουν γίνει προκειμένου να διαπιστωθούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και κυρίως τη θέληση του Ανθρώπου να ζήσει.

Πειράματα έχουν γίνει πολλά και με πολλές μεθόδους, ανάλογα με το αντικείμενο και με την κατάσταση που ήθελαν να μετρήσουν την επιδρασή της. Όπως οι χημικοί-μηχανικοί ερευνούν και μελετούν πόση αντίσταση-αντοχή παρουσιάζουν στις καταπονήσεις τα μέταλλα και τα διάφορα άλλα δομικά υλικά στις διάφορες κατασκευές κλπ. Έτσι όπως οι χημικοί-μηχανικοί στο εργαστήριο τους δοκιμάζουν τα μέταλλα, οι δικοί μας ερευνητές, αντί για τα μέταλλα μελετούσαν το ανθρώπινο σώμα και τις διανοητικές αντιδράσεις. Όπως στα επιστημονικά εργαστήρια, τα δείγματα δοκιμάζονται στη θερμοκρασία, τη ψύξη στην πίεση, στην κρούση, την έλξη, την υγρασία, στα καυστικά οξέα και όποια άλλη δοκιμασία απαιτεί η μελέτη. Το ίδιο οι δικοί μας ερευνητές μετρούσαν την αντοχή και τις αντιδράσεις του ανθρώπινου σώματος, τις πνευματικές, τις ψυχικές και τις συναισθηματικές του αντιδράσεις. Μετρούσαν τα όρια όχι μόνο την αντοχή της ζωής αλλά και της θέλησης και κυρίως αυτήν.

Πειραματόζωα ήταν το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων. Τα ειδικά πειράματα όμως, γίνονταν με τους τιμωρημένους στα πειθαρχία και κατά κύριο λόγο με τους μελλοθανάτους, που τους έκλειναν πολλές μέρες πριν απ την εκτέλεση. Ένα απ τα διαβρωτικά οξέα ήταν η απομόνωση, η σιωπή και η αδιαφορία στην αρχή. Εφαρμόζεται ή μόνη της ή μαζί με άλλες «μηχανικές καταπονήσεις»: κρούσης (ξύλο) αφόρητη πίεση (για δήλωση), δυσμενείς συνθήκες πάντα όρθιος (στη συκιά κρεμασμένος ή στο λαμαρινένιο πειθαρχείο στη Γυούρα), με πείνα και δίψα, με ύπνο ή χωρίς ύπνο (χτυπούσαν το αντίσκηνο, τη λαμαρίνα και την πόρτα του πειθαρχείου στις φυλακές). Εφαρμόζεται και η παραλλαγή με απομόνωση, γιατί καθώς λένε, τίποτε δεν είναι πιο δυσβάστακτο απ τον έναστρο ουρανό και το ταβάνι του κελιού ή του πειθαρχείου στις φυλακές.

Στο ομαδικό πείραμα το φαγητό είναι ανάλογο με τη δοκιμασία (το ψωμί εκατόν δέκα δράμια μείον τη φύρα και ...νερό χλιαρό το πρωί, φακές ή κουκιά, που το κάθε ένα έχει από τρία εως δέκα μαμούδια, πατάτες, χόρτα και παστή σαρδέλλα το βράδυ ή μερικές ελιές και το νερό υφάρμυρο). Στα μεμονωμένα ανάλογα με το είδος του πειράματος. Μετά από μερικές μέρες μειώνουν ή κόβανε το φαγητό, και αργότερα το νερό όπως πρόβλεπε το πείραμα-τιμωρία. Η κατάσταση του κρατουμένου γίνεται δύσκολη. Ατονεί αποσυνδέεται, παύει να σαλεύει. Παρακόλουθούν να μην πεθάνει. Κάποια στιγμή τον θεωρούν πεθάνενο. Διαπιστώνανε όμως ότι παίρνει κάποια μικρή αναπνοή. Το φαγητό ξαναρχίζει. Είναι όμως ανάλογο με τη δοκιμασία. Αφήνεται τη νύχτα, αθόρυβα, όταν το δείγμα βρίσκεται σε ύπνο βαθύ ή σε λύθαργο. Το αφήνουν και φεύγουν. Δεν το ενοχλούν, τον αφήνουν να σκεφθεί πιο θα είναι το τέλος.

Οι ερευνητές παρακολουθούν συνεχώς, αλλά από μακριά για να μην επιρεάσουν το δείγμα με την παρουσία τους. Κοιτούν το πειραματόζωο σιωπηλά χωρίς να κάνουν θόρυβο απ το ανοικτό φιλιστρίνι του κελιού. «Ζεί ακόμα...» και στα αργοσάλευτα μάτια τους γυαλίζει κάτι σαν θαυμασμός. Ένα δέος απροσδιόριστό, ένα δέος ακατανόητο!

Όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου ένας φύλακας, με πολιτικά που δεν ανήκει στη δύναμη της φυλακής που γίνεται το πείραμα, προσπαθεί να ανοίξει ένα διάλογο ανάμεσα στο όργανο και το δείγμα : -«Πώς τα πάς, φιλαράκο»; -Καμιά απάντηση. -«Σε ρώτησα πώς τα πάς», ξαναρώτησε το όργανο. -«Τί σε νοιάζει;» -«Θα επιμένεις ακόμα; Νομίζεις δηλ ότι μπορείς να...» -Αφού επιμέτε και εσείς...» -«Εμείς δεν κουραζόμαστε απλώς σε βλέπουμε ενώ εσύ». «Σ αρέσει η απομόνωση και τα βασανιστήρια...» -«Ναί πολύ ωραία,». -«Με κοροϊδεύεις;» - «Καθόλου ή όσο και εσύ.» -«Θα υπογράψεις τη δήλωση που είναι δίπλα σου;» -«Αυτό δεν το συζητήσουμε άλλοτε;» -« Πότε άλλοτε; δεν θα αντέξεις.» -«Αυτό είναι δικό μου ζήτημα...» - «Θα σου κάνουν και άλλα» -«Τί άλλα;» Το όργανο δεν ήξερε τι άλλα θα του κάνουν και έφυγε.

Την επόμενη μέρα μας είπε οτι πήγε κάποιος άλλος και η πρώτη ερώτηση ήταν: -«Τι νέα; Πόσο θα κρατήσει το πείσμα σου; » -«Δεν τα είπατε με τον άλλο που...» Καθόλου. -Εμένα όταν με φέρανε εδώ δεν ήταν κανένας...» - Καλά όμως θα ήταν να συντομεύουμε, να ησυχάσεις και εσύ...» -«Βιάζεσαι;» - « Ελα τώρα... Θαρείς πως θα νικήσεις το σύστημα;» «Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ ...εσείς με βάλατε εδώ...» -« Δεν σου φαίνεται λίγο δύσκολο, ε;...» - «Πές μου τί άλλο θα μου κάνουν ;» -«κάνεις δεν ξέρει ακόμα. -Θα εξαρτηθεί από εσένα. Αν δεν εισουν πεισματάρης, θα ειχες ξεμπλέξει...» και πολλά άλλα παρόμοια...

Υστερα από πολλές μέρες τον επισκέφθηκε ένας απ τους πολλούς ειδικούς που παρακολουθούσαν τα πειράματα, στις διάφορες φυλακές. Τον ρώτησε με ενδιαφέρον διάφορα πράγματα: «Πως αισθάνεται, τί νοιώθει, που και πόσο πονάει, αν σκέφτηκε σ όλη την έκταση το πρόβλημα κλπ». Το δείγμα απάντησε χωρίς θυμό, ήρεμα και με κάποια δυσκολία. -«Είμαι αρκετά καλά...Δεν παραπονέθηκα...Δεν χρειάζομαι τίποτε...Το πρόβλημα το εχω προπολλού λυμένο».

«Μα είσαι-είναι καταπληκτικό! Σε θαυμάζω!» έλεγε κάθε τόσο ο ειδικός. -«Η αρμοδιότητά μου εδώ είναι εντελώς καθαρά υπηρεσιακή. Δεν εχω καμιά σχέση με τη σωφρονιστική διαδικασία και με ό,τι γίνεται. Λυπάμαι...» -« Δήλωση δεν κάνω, θα μου πείτε τι άλλο ζητάτε;» -«Η θέση σου θα ήταν απελπιστική, αν δεν συνέβαινε αλλο ένα περιστατικό. Τα όργανα εφάρμοσαν την ίδια διαδικασία σ έναν άλλον, αλλά αυτός ο ατυχής τους έμενε στα χέρια... Υπέκυψε, χωρίς να τους δώσει τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν την έγκριση...» -«Υπάρχει δηλ ένα έλλειμα ...και ένα...ενας συμψηφισμός. Μια μετακίνηση...Μόνο ετσι θα τελειώσει το...Σκέψου το και θα τα ξαναπούμε...» - «Δεν εχω να σκεφθώ τίποτε ειπε αμέσως το δείγμα». -«Σκέψου το καλύτερα...» -«Δεν χρειάζεται. Το σκέφθηκα», απάντησε ξερά το δείγμα...

Στην ίδια φυλακή που γινόταν το πείραμα ήταν καταδικασμένος σε θάνατο και ο Πατέρα του παιδιού, πάνω στο οποίο γινόταν το πείραμα. Ο ειδικός μετά τη συζήτηση με το δείγμα, ζήτησε να μιλήσει και με τον πατέρα του δείγματος : «Θελησε να μάθει αν το παιδί αυτό ήταν ατίθασο απ τα μικρά του χρόνια και γιατί πιστεύει σε αυτά τα πράγματα που τελικά αν δεν κάνει δήλωση, θα τον

οδηγήσουν στο απόσπασμα και ζήτησε απ την διεύθυνση να επιτρέψει στον πατέρα να επισκεφθεί μαζί του το δείγμα.

Ο πατέρας όταν συναντήθηκαν θέλοντας να ανταλλάξει τη ζωή του παιδιού με τη δική του μόλις τον είδε είπε-« Παιδί μου, πρέπει να ζήσεις. Σε πήρα στο λαιμό μου, εξαιτίας μου μπλέχτηκες. Δεν πρέπει να πεθάνεις, πρέπει να βγείς ζωντανός απ αυτήν την κόλαση. Ο αλληλοσπαραγμός κάποτε θα τελειώσει, ο χρόνος θα κλείσει τις πληγές και στα σφιγμένα χείλη των ανθρώπων θα ξαναγυρίσει το χαμόγελο». Και το δείγμα μπροστά στον έκπληκτο ειδικό ακούει να λέει στον πατέρα του: Πατέρα, του λέει με ήσυχη και όσο πιο ήρεμη και γλυκιά γίνεται φωνή. «Ο πόνος σε κάνει να ξεχνάς τα οσα με δίδαξες παιδί. Θελω να γίνεις αξιότερός μου κάποτε, να έχεις το κούτελο ψηλά και να μήν ανταλλάξεις την ντροπή ούτε με τη ζωή σου. Δεν με έχεις λοιπόν, άξιο να κρατήσω εναν όρκο που έδωσα σε σένα και την πατρίδα σαν ΕΛΑΣίτης;». Και γυρνώντας προς τον ειδικό ο Πατέρας του παιδιού είπε: «Εμένα, βάλτε, εμένα στη θέση...και αφήστε το παιδί μου». Και το δείγμα : «Υπομονή Πατέρα σε αγαπώ πολύ» και ο Πατέρας: «στην ευχή παιδί μου». Φιλάει αμέτρητες φορές το παιδί του, ενώ οι φύλακες τον τραβάνε για να τον κλείσουν και αυτόν στο πειθαρχείο. Ο γέροντας προσπαθεί να πεί κάτι, τον πνίγουν όμως οι λυγμοί...

Μπροστά σε αυτό το μεγαλείο-δράμα με χαμένη την αίσθηση του χώρου και χρόνου και με βέβαιη την αποτυχία του πειράματος, ο ειδικός ερευνητής έφυγε απαγοητευμένος. Ο Πατέρα και ο γιός εκτελέστηκαν στις φυλακές της Κέρκυρας. Σεβόμενος την μνήμη και τη θέλησή τους δεν θα κάνω αναφορά στο ονομά τους...

Αλήθεια, πόσο άραγε αντέχει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου; Η αναμονή και η αβεβαιότητα για το τί θα σου συμβεί σε λίγο, αύριο. Αυτό το ανθρωποκτόνο εργαλείο της αβεβαιότητας, η εξουσία το χρησιμοποιούσε όχι μόνο όταν έκανε τις ανακρίσεις και όταν καταδίκασε, αλλά και να εκδικηθεί στη συνέχεια τους ανθρώπους που είχε ήδη καταδικάσει. Ηθέλε να σπάσει το ηθικό, να συμπαραλιάσει το νευρικό σύστημα να καταστρέψει τη συνοχή. Χωρίς να εισαι σε απόγνωση, νοιώθεις σαν τον Αετό παγιδευμένο από ένα αμείλικτο κυνηγό, έτοιμο να σε κατασπαράξει. Κατά διαστήματα οι αρμοί χαλαρώνουν, σπάνε, κόβονται, χάνουν τη συνοχή τους. Τότε το κούτελο υδρώνει, τα μάτια πετάγονται έξω απ τις κόγχες. Πετιέσε επάνω και ορμάς να σπάσεις την πόρτα με το κεφάλι και αφού σε προλάβουν οι συναγωνιστές σου τaráζεσαι ολόκληρος, σπαρταράς για αρκετό διάστημα σαν ψάρι. Στην αγκαλιά τους ουρλιάζεις, βγάζεις αφρούς απ το στόμα και μετά χαλαρώνεις. τα μάτια γίνονται γυάλινα μοιάζεις πεθαμένος. Σε αυτές τις συνέπειες της απομόνωσης στήριζαν τις ελπίδες οι «αρμόδιοι» να αποσπάσουν την περιβόητη δήλωση.

Μετά την καταδίκη εκτός απ τους κατάδικους σε θάνατο, το τίμημα δεν ήταν ακριβώς η ζωή, αυτήν την αφήναν στο χρόνο, αλλά να διαφθείρουν, να υποτάξουν και να εξαγοράσουν αυτό που την έκανε τη ζωή να αξίζει: Να κουρελιάσουν την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Και επειδή και παλιά και κυρίως μεταπλευθερωτικά το καθεστώς προκειμένου να δικαιολογήσει για ποιό ακριβώς λόγο καταδίκασε πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο τους ΕΑΜίτες. Τους αγωνιστές, που όχι μόνο καταδίκασε αλλά την «Τρίτη Μέρα Κατά τα Γραφάς» τους έστελνε στο Αγιο Πέτρο. Προκειμένου λοιπόν, να κουρελιάσει την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια και να δώσει άφεση αμαρτιών στον εαυτό του για το προμελετημένο έγκλημα, όχι μόνο καθιέρωσε, αλλά ταύτισε τη ζωή με τη δήλωση, οπότε όποιος δεν εκανε

δήλωση και εκτελέστηκε ενώ μπορούσε να σωθεί, δεν φταίει τα καθεστώς αλλά αυτός που δεν θέλησε να ανταλλάξει τη ζωή του με τη δήλωση.

Σε παρόμοιες περιπτώσεις ο λαός μας λέει : Και γαλάτα και μαλλάτα και το αρνί θυλικό. Και καταδικάζουμε χωρίς να δικάσουμε, και σκοτώνουμε και τον εαυτό μας απαλάσουμε απ την ευθύνη!!! Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις εκτός απ τα τόσο αλλα εγκλήματα που χρέωσε στο ΚΚΕ, θεώρησε ότι και η άποψη που διατύπωσε το ΚΚΕ σαν αρχή ότι η : «δήλωση» δεν είναι συνώνυμο του Ανθρώπου, που θεωρεί τον εαυτό του αγωνιστή για τα Ανθρώπινα κοινωνικά και ατομικά δικαιώματα, για Δημοκρατία, Ελευθερία και Αυτοδιάθεση. Για ίσες ευκαιρίες, κοινωνική Δικαιοσύνη, για αλληλεγγύη, συλλογικότητα, ειρήνη και σοσιαλισμό. Θεώρησε ότι μπορούσε να το μεταφράσει και αυτό σε έγκλημα και το χρέωσε σαν έγκλημα των εγκλημάτων και αυτό στο ΚΚΕ.

Και επειδή υπάρχουν πολλοί και από ανάμεσά μας ακόμα, που λένε ότι το κόμμα, η ομάδα ή και ατομικά ακόμα η απόφαση-εντολή να μην κάνουν δήλωση τα μέλη του κόμματος ήταν εγκληματική, γιατί εκτός των άλλων συνεπειών που αυτή η απόφαση συνεπάγεται, είχε έστειλε αρκετούς θανατοποινίτες που αρνήθηκαν να κάνουν σήλωση στον Άγιο Πέτρο, ενώ κάνοντας δήλωση μπορούσαν να σωθούν. Ότι το ίδιο ισχύει και για τους γονείς και κυρίως τις γυναίκες που είχαν αφήσει στους πέντε δρόμους τα παιδιά τους, ενώ αν επιτρέπονταν σε αυτές τις μωμομένες εστω, να κάνουν δηλωση δεν θα στερούνταν τα παιδιά τους την χαρά των γονιών. Η αρνηση των γυναικών και ειδικά αυτών που άφησαν πίσω μωρά παιδιά, μα και αυτές που τα πήραν μαζί τους, γέννησαν στην εξορία ή τη φυλακή και ήταν πολλές, αφού δεν έκαναν δήλωση να πάνε να προστατεύσουν τα παιδιά τους, τους αποδώθηκε η μομφή ότι δεν «νοείται να είσαι Μάνα να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου και να αδιαφορείς για τα δικά σου»! Για τους άσχετους με το κοινωνικό γίγνεσθαι, θα έλεγα και με όλο τους το δίκιο καλά έκαναν και το έλεγαν. Όσο για τους γνώστες, θα έλεγα ότι πριν πιστέψουν ότι αυτό αποτελεί «έγκλημα»ας το ξανά σκεφτούν

Αλλωστé αυτό ήταν το Σλόγκαν όταν μας βασάνιζαν: «δεν λυπάσε τα παιδιά και τη γυναίκα σου», στον παντρεμένο, «τη Μάνα και την γκόμενα στον ανύπαντρο» ή το «κόμμα ρέ δεν σε άφησε να παντρευτείς», ενώ έπεφταν οι βουρδουλιές και περνούσαν την φάλαγγα στα πόδια. Όσο για την γυναίκα που τόσο πολύ την επικαλούνταν σαν δεδωμένο να συνεργαστούμε μαζί τους στην ασφάλεια, το στρατοδικείο και τη φυλακή για να κάνουμε δήλωση, άφηναν πάντα και τις αντίστοιχες αιχμές ότι...

Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, έχοντας την πείρα από την κατασκευασμένη πτωματολογία που η μετακύλησή της στην Αριστερά ήταν ένα τεράστιο πλήγμα στο βασικό όπλο της Αριστεράς, την ηθική που δεν είχαν οι κατασκευαστές της πτωματολογίας, προκειμένου να θίξουν ηθικά και ιδεολογικά την Αριστερά, το συνέδεσαν και με το Ανθρωπιστικό και Δημοκρατικό περιεχόμενο που η Αριστερά δίνει στο αγώνα. Η απαγόρευση λένε απ το κόμμα της δήλωσης απ μόνο της διαψεύδει όχι μόνο το περιεχόμενο αλλά και τον ισχυρισμό ότι ο αγώνας της Αριστεράς αποβλέπει στη Δημοκρατία γενικά και στην προσωπική ειδικά. Αυτό σε ό,τι αφορά την εξουσία και τον ιδεολογικό αντίπαλο είναι κατανοητό και αποδεκτό. Ιδεολογικός αντίπαλος είναι. Αυτά έλεγε και θα λέει. Παλιά συνελάμβανε, βασάνιζε, έστελνε εξορία, καταδίκαζε και εκτελούσε. Τώρα που οι αγώνες του λαού και η παγκόσμια κοινή γνώμη της στέρησαν αυτό το απάνθρωπο μέσο

κάνει προπαγάνδα. Προσπαθεί να πείσει τον κόσμο ότι η Αριστερά, δεν είναι αυτά που λέει, αλλά αυτά που κάνει. Και ανάμεσα σε αυτά είναι και το γεγονός ότι δεν επιτρέπει στα μέλη να κάνουν «δήλωση μετανοίας» ούτε και σε αυτούς τους μελλοθάνατους για να σώσουν με τη δήλωση το κεφάλι τους, μα ούτε και τις μωρομάνες να κάνουν για να πάνε κοντά στα απορφανισμένα παιδιά τους.

Ακούγοντάς τα αυτά οι απλοί άνθρωποι (γι αυτούς άλλωστε τα λένε) με το δίκαιο τους τα πιστεύουν. Δεν μπορούν να κατάβουν πολύ περισσότερο να δικαιολογήσουν, πως είναι δυνατόν να ισχυρίζεσαι ότι αγωνίζεσαι για τους άλλους και να θυσιάζεις τη δική σου λευτεριά και τη ζωή σου ακόμα. Να αγωνίζεσαι για τα παιδιά του κόσμου, που είναι μια αφηρημένη έννοια και να εγκαταλλείπεις τα σπλάχνα σου αππροστάτευτα στους πέντε δρόμους;

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, έκανε την εμφάνισή του το φαινόμενο του πολέμου. Ιστορικά οι πόλεμοι χωρίζουν βασικά σε : αμυντικούς, σε επιθετικούς-κατακτητικούς και σε απελευθερωτικούς. Εκτοτε η κάθε μορφή εξουσίας, προκειμένου να προστατεύσει τον εαυτό της και τα σύνορα του χώρου που έχει υπό την καταχή της (αμυντικός) ή προκειμένου να επικτείνει τα σύνορα (κατακτητικός) δημιουργούσε ένοπλα ιδιωτικά τμήματα στην αρχή και αργότερα επιστρατεύει υποχρεωτικά και εκπαιδεύει στα όπλα την Νεολαία, έτσι ώστε να είναι έτοιμη γι αυτού του είδους των πολέμων. Συμβαίνει όμως κάποια λαότητα να είναι υπόδουλη μακρόχρονα. Και όταν με την πάροδο του χρόνου συνειδητοποιήσει τη σκλαβιά, τότε αρχίζει να οργανώνεται μια Εθνική Απελευθερωτική οργάνωση (απελευθερωτικός). Τέτοιος ήταν το 1821 ο πόλεμος των Ελλήνων. Το ίδιο συμβαίνει και όταν μια χώρα κατακτηθεί απ μια άλλη. Ο λαός της κατακτημένης χώρας οργανώνει τον Εθνικό-Απελευθερωτικό του αγώνα, με σκοπό και στόχο να ξανά αποκτήσει τη λευτεριά του. Τέτοιος ήταν ο Εθνικό, Απελευθερωτικό αγώνας του 1941.

Όταν στις 28/10/1940 η Ιταλία (κατακτητικός), μας κήρυξε τον πόλεμο σύσωμος ο λαός, έκανε αμυντικό πόλεμο. Και επειδή η Ιταλία δεν μπόρεσε λόγω της δικής μας σταθερής άμυνας προκειμένου να βγάλει την Ιταλία απ τη δύσκολη θέση, η Γερμανία για να σώσει τον συνεταίρο της απ την ντροπή της ήττας, στις 6/4/1941, μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο και απ τις 30/5/41, που κατακτήθηκε και η Κρήτη, ολοκληρώθηκε η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά, Ιταλικά και αργότερα και απ τα βουλγαρικά στρατεύματα. Την ίδια μέρα 30/ προς 31/5/41 και πριν καλά καλά (όπως γράφω και σε άλλο σημείο) γιορτάσουν οι Γερμανοί τη νίκη, δυό ελληνόπουλα κατεβάζοντας τον αγγιλωτό σταυρό-σβάστικα απ την Ακρόπολη, εκφράζοντα τον πόθο και τη θέληση των Ελλήνων για απελευθέρωση. Με την πράξη τους αυτή σηματοδοτούν την απαρχή της οργάνωσης του Εθνικού Απελευθερωτικού πολέμου και στις 27/9/41 ιδρύεται το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το (ΕΑΜ) και πολλές άλλες οργανώσεις όπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΕΚΑ, η ΠΕΑΝ κλπ. (απελευθερωτικός πόλεμος).

Οι άνθρωποι συνεπώς, σαν ελεύθερα όντα επιστρατεύονται υποχρεωτικά μόνο απ το κράτος προκειμένου να εκπαιδευτούν στη χρήση των όπλων για την διεξαγωγή ενός αμυντικού ή επιθετικού πολέμου. Στους απελευθερωτικούς πολέμους και τους κοινωνικούς αγώνες συμμετέχουν εθελοντικά. Στα ίδιο εθελοντικά συμμετέχουν και στα κόμματα, τους συνεταρισμούς, τους συλλόγους και τις κοινωφελείς οργανώσεις. Συνεπώς τα περί απαγόρευσης απ την πλευρά ενός κόμματος να απαγορεύσει στα μέλη

του, που συμμετέχουν εθελοντικά στο κόμμα και στη συγκεκριμένη περίπτωση του ΚΚΕ, να προτιμήσουν να εκτελεστούν και να μην κάνουν δήλωση, είναι κάτι το ακατανόητο με την έννοια ότι δεν μπορούσαν τα μέλη του ΚΚΕ να παραβλέψουν την εντολή. Και είναι ακατανόητο γιατί όπως εντάχθηκε στο κόμμα εθελοντικά, το ίδιο μπορεί και να φύγει οποιαδήποτε ώρα θεωρεί ότι στο εξής τα πιστεύω του κόμματος αυτού δεν τον εκφράζουν, πόσο μάλλον όταν μπορεί να σώσει με μια δήλωση τη ζωή του. Και όμως προκειμένου να μειώσουν το μεγαλείο των Ανθρώπων, που ενώ αγωνίστηκαν για την απελευθέρωση της χώρας για συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους τους έστειλαν στον Αγιο Πέτρο, δεν δύστασαν και όταν ακόμα είναι φανερό, ότι τους δολοφόνησαν να τους σηκοφαντίσουν και να χρησιμοποιήσουν σαν επιχείρημα προκειμένου να δικαιολογήσουν αυτά τα ιδεολογικό-πολιτικά εγκλήματα, που εν ψυχρώ διέπραξαν, σαν ένα ακόμα απ τα «εγκλήματα» που διέπραξε το ΚΚΕ και γενικότερα της Αριστεράς.

Επειτα στις εξορίες και τις φυλακές δεν ήταν μόνο κομμουνιστές. Υπήρχαν σοσιαλιστές και δημοκράτες πατριώτες, που προτίμησαν την εξορία, τη φυλακή και το εκτελεστικό ακόμα απ την ταπείνωση και τον εξευτελισμό της δήλωσης. Και αν ακόμα δεχθούμε ότι υπήρχε η θέση να μην κάνουν δήλωση τα μέλη, εκείνο που έχει σημασία είναι αν η θέση αυτή για άρνηση της δήλωσης, βοήθησε ή έβλαψε το Αριστερό κίνημα και ειδικά τους συλληφθέντες, τους εξόριστους, τους φυλακισμένους και ειδικά τους θανατοπινίτες.

Εκείνο που δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οι «Νικήτες» είναι ότι ακριβώς αυτή η θέση για άρνηση της δήλωσης, η δήλωση απέκτησε την ανταλλακτική αξία που της απέδιδε η εξουσία. Αν δεν υπήρχε αυτή η θέση για άρνηση, αυτή η πολύφερνη νύφη για το καθεστώς, δεν θα είχε αυτήν την ανταλλακτική αξία να : τελειώνει στην ασφάλεια το θέμα, να οδηγείτε στο στρατοδικείο, να απολύεται ο κρατούμενος απ την εξορία, να μειώνεται η ποινή, να αποφυλακίζεται και να μην εκτελείται ο σε δεκάκις σε θάνατο θανατοπινίτης. Με τη «δήλωση» και μόνο εκατοντάδες άνθρωποι έσωσαν τη ζωή τους και χιλιάδες ήταν αυτοί που απολύθηκαν απ τα στρατόπεδα και αποφυλακίστηκαν. Και ήταν αυτοί που παρά την παράγραφο του είχε η δήλωση «οτι δεν θα ξαναπάρω μέρος στην πολιτική» πρωτοστάτησαν να ανασυγκροτηθεί το λαϊκό κίνημα και να φτάσει σε λίγα χρόνια η ΕΔΑ, να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση το 1958. Συνεπώς η θέση για άρνηση της δήλωσης είχε θετικά αποτελέσματα, ενεξάρτητα απ την πολύπλευρη εκμετάλλευση που της έγινε απ την πλευρά του καθεστώτος.

Για το μελλοθάνατο οι κανονισμοί των φυλακών όλου του κόσμου έχουν προβλέψει ορισμένα ευεργετήματα. Ένα απ τα «ευεργετήματα» είναι ότι και την τελευταία στιγμή ρωτάνε τον μελλοθάνατο: «Ποιά είναι η τελευταία σου επιθυμία»; Ίσως είναι ειρωνεία. Ίσως είναι μια μετάνοια της Πολιτείας πριν ολοκληρώσει το έγκλημά της. Ίσως τύψεις συνείδησης του νομοθέτη, που θέσπισε αυτή τη κτηνώδη συμπεριφορά του κράτους, απέναντι στον πολίτη και ειδικά σε αυτόν που καταδικάστηκε εις θάνατο για ιδεολογικούς και μόνο λόγους. Αν η καταδίκη σε θάνατο ενός ανθρώπου, που δεν συμφωνεί με το είδος της ζωής και τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας, δεν αποτελεί εκ προμελέτης και ειδική εγκλημα, τότε το ερώτημα που μπαίνει είναι τί σημαίνει έγκλημα. Και το πιο τραγικό καταδίκη σε θάνατο χωρίς αποδεδειγμένο με στοιχεία αντράνταχτα, που να επιβεβαιώνουν το έγκλημα, αλλά μια καταδίκη σε θάνατο με κατασκευασμένους και πολλές φορές

πληρωμένους με το κομμάτι ψευδομάρτυρες και από έκτακτα στρατοδικεία που καταδίκάζαν χωρίς να δικάσουν. Την περίοδο αυτή εκτός απ όλα τα άλλα τραγελαφικά, παρουσιάστηκε έντονα και το φαινόμενο του δικαστικού φόνου. Καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν για φόνο ανθρώπων που ζούσαν ή και ίσως ζούν ακόμα αυτοί για τους οποίους καταδικάστηκαν και εκτελέστηκαν οι «κατηγορούμενοι» για τον φόνο τους. Αν αυτός δεν είναι δικαστικός φόνος τότε ποιός είναι;

Ακόμα από την διαμόρφωση του Αριστερού κινήματος στην Ελλάδα και ειδικά μετά την μετατροπή του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, το καθεστώς αντικατέστησε τον πολιτικό λόγο με το μίσος την βία και εκδίκηση. Αυτή η κοινωνιολογία της βίας, η έλλειψη συγκροτημένου λόγου και επιχειρημάτων να αντικρούσει τους ιδεολογικούς της αντιπάλους, κατέφυγε στους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμούς που μοναδικό τους έργο ήταν να σπάζουν κόκκαλα και να αλέθουν συνειδήσεις. Με βασικό σύνθημα «θα λυγίσετε ή θα πεθάνετε» ήταν οι ίδιοι και όχι το ΚΚΕ που έδωσαν εκείνη την ξεχωριστή ανταλλακτική αξία στη δήλωση. Βέβαια το Αριστερό κίνημα και ειδικά το ΚΚΕ διαπαιδαγωγούσε τα μέλη του να υπερασπίζονται τις κομμουνιστικές ιδέες και αξίες

Ήταν τόση η βιασύνη να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, που πριν ακόμα μπούν σε ισχύ τα έκτεκτα μέτρα, οι Ασφάλειες και τα δικαστήρια είχαν ήδη καταργήσει-ακυρώσει στην πράξη το Νομικό θέσφατο : «Ενοχος ένοχον ου ποιεί ένοχο» και τις όποιες άλλες αρχές του δικαϊκού συστήματος, που ήταν υπέρ του κατηγορουμένου είχε απομείνει απ την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τη δικαστική κατοχική δικαιοσύνη.

Ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας του ποινικού δικαίου, που εγκλημάτησε έκανε κάτι σε βρασμό ψυχής. Πιθανόν, γιατί θόλωσε το μυαλό του. Πάντως, όπως και να έχει διαπράχθει το έγκλημα την ώρα που έγινε το κακό, ο άνθρωπος δεν ήταν στα καλά του. Δεν έλεγχε τον εαυτό του. Το κατεστημένο όμως γιατί συνειδητά εκδικείται; Η πολιτεία όταν σκοτώνει «νόμιμα και παράνομα», δεν τα έχει χαμένα, ούτε είναι εκτός εαυτού. Ο,τι κάνει το κάνει με νηφαλιότητα και με πλήρη γνώση των πράξεών της. Με μελέτες, σχέδια και αποφάσεις. Τα πάντα είναι προμελετημένα εκ των προτέρων και στην εντέλεια: Ο «Νόμος» ο καταδότης, η σύλληψη, ο βασανιστής, ο δικαστής. Τα πάντα λειτουργούν στην εντέλεια : ο Εισαγγελέας στην αρχή και ο Βασικός Επίτροπος αργότερα, ο Παπάς το εκτελεστικό απόσπασμα, «χαριστική» βολή και νεκροθάφτες. Ακόμα και το τυπικό, τη Ληξιαρχική πράξη θανάτου, την έχει προβλέψει η Πολιτεία!!! Όλα αυτά για έναν κατάδικό του ποινικού δικαίου. Πόσο μάλλον για έναν πολιτικό αντίπαλο. Έναν ιδεολόγο. Έναν Άνθρωπο με ιδέες, όνειρα και οράματα, αφού αγώνες, και βήματα μπροστά χωρίς ιδέες, όνειρα και οράματα δεν γίνονται. Έναν αγωνιστή αλβανομάχο ή της Αντίστασης κατά της εχθρικής τριπλής κατοχής.

Και όλα αυτά γιατί δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν στο ΕΑΜ και την Αντίσταση συμμετοχικό πολιτικό ρόλο στις μεταπολεμικές πολιτικές εξελίξεις και κυρίως να του αμφισβητήσουν την προσφορά. .

Η εμφύλια τύφλωση δικαιολογεί άραγε, τα εκ των προτέρων αποφασισμένα και οργανωμένα ομαδικά εγκλήματα Ανθρώπων, που όρθωσαν το αναστημά τους και πρόταξαν τα στήθη τους στους Ιταλούς επιδρομείς και τους Ούννους κατακτητές, μα και σε αυτούς που όχι μόνο καθοδηγούσαν τους κατακτητές, αλλά συμμετείχαν και αυτοπροσώπως στο αποδεκάτισμα των Ελλήνων και το ξεθεμελίωμα της Ελλάδας και σε συνέχεια ήταν αυτοί που αντιτάχθηκαν στην εκ νέου κατοχή της χώρας απ τους Άγγλους

Θα έχει το θάρρος άραγε αύριο η πολιτεία να αποκαταστήσει τη μνήμη, αυτών που έστειλε άδικα στα εκτελεστικά αποσπασματα; Αν κρίνει κανείς απ τον τρόπο και τον σκοπό για τον οποίο μας οδήγησαν στη δίκη, (οσοι βέβαια έφτασαν ως εκεί) το μίσος και τη βιασύνη που έδειχνα να φτάσουν στο ποθητό αποτέλεσμα, που στόχο ειχε την εκδίκηση και εξόντωση αμφιβάλω. Αυτό θα μπορούσε ίσως να το κάνει η ιστορία αν την αφήσουν...Και αυτό γιατί το κράτος, που είναι άλλοτε η ανοικτή και άλλοτε η συγκεκριμένη προσωποποίηση της βίας και τους εγκλήματος, δεν θα επιτρέψει στον εαυτό του να το παραδεχθεί... Μακάρι να βγώ ψεύτης. Και το λέω αυτό γιατί το μεταπολεμικό κράτος, λειτούργησε με ένα και μόνο σκεπτικό την : καταπολέμηση του κομμουνισμού όχι με δημοκρατία και κοινωνικά μέτρα, αλλά με την εκδίκηση και την εξόντωση. Γι αυτό και ταύτισε τον Αντιστασιακό με τον κομμουνιστή και τον κομμουνιστή με το έγκλημα.

Για να πετύχουν το σκοπό τους οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις λειτούργησαν κανονικά το δίκαιο του ισχυρού, του νικητή και του επιλεκτικού ταξικού εγκλήματος. Σαν ισχυροί οι εκπρόσωποι του καθεστώτος, επέβαλλαν τους κανόνες του παιχνιδιού και αναγορεύτηκαν σε κριτές και τιμωροί. Αυτό αποδιδεικνύεται με τον ποιο τραγικό, μα και αληθινό τρόπο με την ανύπαρκτη τιμωρία αυτών που βαρύνονταν για τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα που διέπραξαν υποτίθεται «αυτόνομα», αλλά στην ουσία υπο την καθοδήγηση του κράτους εφάρμοσαν στην πράξη την εξόντωση και διέπραξαν εγκλήματα που για τους ίδιους λόγους έμειναν ατιμώρητα. Ενώ διαπράχθηκαν όλων των ειδών και μορφών εγκληματικές πράξεις, δολοφόνησαν «νόμιμα» και παράνομα» χιλιάδες ανθρώπους και χιλιάδες ψευδομάρτυρες παρέλασαν απ τις αίθουσες των στρατοδικείων για να «στηρίξουν το «Νόμιμο» έγκλημα, δεν καταδικάστηκε μα ούτε δικάστηκε κάποιος για ψευδορκία και για φόνο απ αυτούς που «υποτίθεται» οτι λειτούργησαν «αυτόνομα» «αυτόδικα» και για «αντίποινα».

Τα αντίποινα είναι μία άλλη μορφή της αυτοδικίας. Αποκτούν βέβαια ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία, όταν τα εκτελεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη. Είναι και αυτός ένας τρόπος που μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε πως ακριβώς λειτουργεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυροτέρου, ο οποίος «γράφει» και την ιστορία και μέσο της «ιστορίας» μεταμορφώνει τους συνεργάτες των κατακτητών στην κατοχή και δράσαντες «αυτόνομα» και «αυτόδικα» μεταπελευθερωτικά σε σωτήρες και ήρωες και τους αγωνιστές Εθνικής Αντίστασης προδότες!

Τα αυτόνομα, τα αυτόδικα και τα εγκλήματα που γίνονται για αντίποινα, όχι μόνο υπάγονται στην έλεγχο, αλλά και τιμωρούνται πιο αυστηρά απ τα όποια άλλα εγκλήματα, και αυτό γιατί εκτός του οτι περιέχουν πρόθεση και δόλο, δεν αναζητούν τον πραγματικό φτέχτη. Σκοτώνουν για το φόνο και μόνο, αφού αυτόνομα και αυτόδικα κάνουν αντίποινα. Αυτού του είδους τα εγκλήματα υπάγονται στα ασύγνωστα και σαν τέτοια δεν επιδέχονται συγνώμη και ατιμωρησία, πολύ περισσότερο αυτοί που αυτόδικια κάνουν αντίποινα δεν μπορούν να γίνουν «ήρωες».

Η εντολή του Τσιώρτσιλ όμως ήταν σαφής : «Όχι ειρήνη χωρίς νίκη», που στην απλοελληνική σημαίνει οτι αποκλείει το διάλογο, την συμφιλίωση και την αφομείωση ακόμα.

Ο Τσέχωφ σε κάποιο σημείο λέει :«Πρέπει να εξελεώσης το παρελθόν για να μπορέσεις να ζήσεις το παρόν και το μέλλον». Το κράτος των Γιές Μάν, δεν διαθέτει αυτήν τη λεβεντιά που χρειάζονται αυτές οι ιστορικές

πράξεις και αποφάσεις. Ποτέ δεν στάθηκε υπεύθυνο για τις όποιες πράξεις που ευθύνεται έναντι των πολιτών. Ποτέ δεν ευθύνεται για κάτι. Το ότι λειτουργεί και δρά ταξικά είναι αναμφισβήτητο. Πως να δικαιολογήσει όμως κανείς την προσχεδιασμένη δολοφονία ανθρώπων που δεν συμφωνούν με τη χαμώδη ζωή και τη μορφή διακυβέρνησης;

Όλα τα χρόνια της φυλακής, προσπαθούσα να ερμηνεύσω από πού πηγάζει τόσο μίσος, τόση βία, τέτοια κτηνωδία, τόση βαρβαρότητα και τέτοιος μισανθρωπισμός, και δεν μπόρεσα και ούτε μπορώ ακόμα να εντοπίσω την πηγή του. Αλήθεια που φώλιαζε τόσο μίσος, τόση κτηνωδία, τόση απανθρωπιά; Οι άνθρωποι που έδιναν αυτές τις διαταγές που επικαλούνταν οι βασανιστάι μας όταν μας βασάνιζαν «κάτ εντολή». Το ίδιο δεν μπόρεσα να εξηγήσω γιατί τον τελευταίο πυροβολισμό εξ επαφής τον ονομάζουν «χαριστική βολή». Αλήθεια που φώλιαζε όλο αυτό το μίσος για τον συνάνθρωπο; Στις εγκληματικές φυλακές μόλις φτάσεις και περάσεις την εξώπορτα, σε παραχώνουν στους τάφους κελιά-κλουβιά και σου απαγορεύουν τα πάντα: χαρτί, μολύβι, βιβλία και όποια αλλά προσωπικά αντικείμενα. Ο ήλιος δεν περνάει από πουθενά, το φως μέρα νύχτα αναμμένο σε στραβώνει, και η μαργαρίτα στο ταβάνι του κελιού αν την κοιτάξεις λίγη ώρα σε τρελαίνει. Το φαινόμενο αυτό δεν μπορέσαμε να το εξηγήσουμε, γιατί βάλαν αυτή τη μαργαρίτα στο ταβάνι και γιατί η μαργαρίτα, όταν την κοιτάζεις μερικά λεπτά άρχιζε να γύριζε σαν τρελή,

Οι πολιτικοί μηχανικοί, οι αρχιτέκτονες, οι διάφοροι και οι γιατροί και είχαμε πολλούς, έδωσαν ο καθένας τη δική του εξήγηση. Οι πολιτικοί μηχανικοί και οι αρχιτέκτονες είπαν πως είναι σκόπημα κατασκευασμένη, ενώ οι γιατροί εκτός απ την κατασκευή παίζει ρόλο και ο υποσιτισμός. Το κρύο σου τρυπάει τα κόκκολα, τουρτουρίζεις, δεν μπορείς να σταθείς όρθιος τρέμεις. Τα ρούχα ελάχιστα, αυτά που σου έφεραν απ το σπίτι και μια ή το πολύ δυό κουβέρτες της υπηρεσίας σαν τούλι. Οι ώρες του εγκλεισμού στο κελί πολλές, ο χώρος να κινηθείς ελάχιστος: Ένα δυό βήματα όλο κιόλα και αυτό όταν εισαι μόνος. Όμως τα στρατοδικεία δούλευαν ασταμάτητα και στο χώρο που ήταν για έναν, μέναμε τρεις και μερικές φορές τέσσεροι. Η μούχλα, ο συνοσιτισμός και η υγρασία, έκαναν τη ανάσα βαριά, αποπνικτική και δύσκολη

Αντί για παράθυρα τα κελιά είχαν από ένα «αεραγωγό» στο δάπεδο και ένα στο ταβάνι. Ένα μέτρο μήκος και δεκαέξη εκατοστά ύψος. Τα κελιά τσιμεντένια και εντελώς γυμνά. Χωρίς θέρμανση, χωρίς κανέναν άλλο εξοπλισμό, καρέκλα, νιπτήρα ούτε και ένα καρφί να κρεμάσεις το σακάκι. Ο αέρας που δύσκολα ανανεώνονταν. Βρωμούσε απαίσια, οι βούτες (τουαλέτες-γκαζοτενεκέδες) που τις είχαμε μέσα στο κελί μέρα νύχτα, έκαναν την ατμόσφαιρα φρικτή. Και τα ζωΐφια, οι κορίοι, οι κασταρίδες οι σκίπες, οι σάβρες και τα ποντίκια. Όταν έρχεται η ώρα για το κλείσιμο και πλησιάζει το βράδυ, τότε έρχονται και οι μαύρες σκέψεις για τη νύχτα που πλησιάζει. Η ξενιασιά της ημέρας και για τους μή θανατοποινίτες, δίνει τη θέση της στην αγωνία που κρύβει το σκοτάδι που έρχεται. Κάνεις μεγάλη προσπάθεια να απαλλαγής απ αυτές τις σκέψεις και όποιες άλλες σκουτούρες, αλλά δεν τα καταφέρνεις πάντα.

Όταν φωλιάζουν οι σκέψεις αυτές που έχουν σχέση με την ίδια τη ζωή δεν φεύγουν, παρά μονάχα όταν έρθει το φως της ημέρας. Ένας πρόσθετος λόγος του δεν φεύγουν είναι γιατί ξέρεις πως το πρωί, δύο, τρεις, πέντε και κάποτε και δέκα σύναγωνιστές σου θα στηθούν στον τοίχο και αυτό σε πληγώνει σου σχίζει και ματώνει την καρδιά. Σου κάνει και την ημέρα τη ζωή αβίωτη. Και αν

ακόμα δεν είσαι θανατοποινίτης, στις εγκληματικές φυλακές η ζωή είναι έξισου δύσκολη. Τη νύχτα ο χάρος είναι παρών, τον νοιώθεις δίπλα σου, εκεί που κοιμάται ο καταδικασμένος σε θάνατο συμπολεμιστής σου ή στο διπλανό κελί, που κάθε Βράδυ περιμένουν... Τη νύχτα και το σκοτάδι τα ζεις αγκαλιά με το χάρο, που από ώρα σε ώρα θα χτυπήσει την πόρτα...

Δεν υπάρχει πιό γλυκό πράγμα απ τον ύπνο. «Το ύπνο δεν εχόρτασα και τώρα αποσταμένος», τραγουδάει με καημό ο Γεροδήμος. Λίγο ύπνο αποζητάει ο πολιτικός κρατούμενος και ο θανατοποινίτης, ξένοιαστο και ήσυχο για να ξεαποστάσει ψυχικά. Να ανανεώσει τις δυνάμεις για την επόμενη μέρα. Στο μυαλό του θανατοποινίτη κονταροχτυπιούνται μέρα νύχτα η ζωή με το θάνατο. Η τιμή με την ατίμωση, το παλικάρι με τον κιότη, ο απροσκύνητος με τον ταπεινωμένο. Με δυό λόγια ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, που θα πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Και αυτό το νιώθεις, το ζεις και συμπάσχεις μαζί τους. Οπως έγινε και αμέσως μετά την κατάκτηση της χώρας που ο κάθε Έλληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο Οχι. Η σύγκρουση είναι τραγική, τιάνεια και υπεράνθρωπη. Και ήταν υπεράνθρωπη, γιατί έπρεπε να κάνεις οπως και τότε την επιλογή. Και το πιό τραγικό ήταν, οτι οπως τότε υπήρχε τρόπος να διαφορήσεις ή να σθλυνεργαστείς και να είσαι με τους «νικητές» και τώρα μέσω της δήλωσης «μετανοίας» να μην εκτελεστείς α) Να ανασταλή η προσδιορισμένη για αύριο εκτέλεσή του. β) Να μειωθεί η ποινή του και γ) Σε λίγες μέρες να διαταχθεί η αποφυλάκισή του :«Να ζήσεις». Βέβαια το ίδιο ισχύει και για όλες τις άλλες ποινές.

Οσο ζεις ελπίζεις, ανασαίνεις, και κάθε μέρα κάνεις την ίδια συζήτηση με τον εαυτό σου, με την υπαρξή σου. Το πρέπει ή δεν πρέπει να κάνεις «δήλωση», είναι ενα θέμα που κάθε μέρα το συζητάς με τον εαυτό σου και ανανεώνεις την απόφασή σου. Προχωράς, δεν κοιτάς πίσω. Κάποιοι κουράζονταν λύγιζαν τα πόδια και πέφτανε. Η φάλαγγα των αόπλων αγωνιστών αραίωνε, ευτυχώς με μικρές απώλειες. Στέκεσαι, τους απλώνει το χέρι, το αρνούνται. Κουράστηκε ο συναγωνιστής, νικήθηκε απ την αγωνία και την επιμονή του χάρου. Φεύγει με σκυφτό το κεφάλι, με τα γόνατα λυγισμένα και χαμηλά το βλέμα. Ο φόβος, το άγχος και η αγωνία του θόλωσε προς στιγμή τη σκέψη και το Νού. Οι καθημερινές εκτελέσεις σε αντίθεση με τις ομαδικές δεν άφηναν το χρόνο στο μελλοθάνατο να μεταθέσει το θέμα για αύριο, να το ξανασκεφθεί.

Δυό ή τρις μέρες και πολλές φορές περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τον καλούν στη διεύθυνση, και του ανακοινώνουν οτι ο Υπουργός, υπέγραψε την εντολή εκτέλεσης με την «ένδειξη» οτι αν κάνει δήλωση δεν θα εκτελεστεί και ο Διευθυντής, τον διαβεβαιώνει οτι οχι μόνο δεν θα γίνει, αλλά οτι και ο ίδιος θα κάνει μια ευμενέστατη έκθεση και πολύ σύντομα θα βρεθεί κοντά στους δικούς του. Η πάλη ανάμεσα στην ζωή και τον βέβαιο θάνατο είναι άνιση. Αδυσώπητη, Τραγική. Αρνιέσαι την πίστη σου στις Ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά σου. Κλαίει που τα πρόδοσε, αλλά δεν μπορεί. Το κόστος που πρέπει να πληρώσει είναι μεγάλο. Το νίκησαν ο χρόνος, η αγκούσα και ο θάνατος. Δεν μισείς αυτήν την ώρα, πονάς, πονάς ακόμα πιό πολύ. Πονάς για τους εκτελεσμένους. Λυπάσε γι αυτούς που έγिरαν το κεφάλι και αυτοκτονούν. Στη Γυάρο υπήρξαν αρκετές αυτοκτονίες...

Η λαχτάρα της ζωής είναι τόσο μεγάλη, που και στις πιό φρικτές συνθήκες ο Άνθρωπος κάνει ό,τι μπορεί για να μη τη χάσει. Ελπίζει. Η ελπίδα είναι η μόνη παρηγοριά για τον κατάδικο. Είναι αυτή που πεθαίνει τελευταία. Αυτή τον κάνει να θέλει να κρατηθεί στη ζωή, όσο άθλια και αν είναι και αυτό, γιατί

πάντα ελπίζει σε κάτι καλύτερο. Αυτό φυσικά ισχύει και για τον θανατοποινίτη. Γιατί αυτός δεν ελπίζει μόνο, αλλά είναι βέβαιος πως αύριο η ζωή θα είναι πολύ καλύτερη απ' τη θάλασσα, τη σημερινή, αφού γι' αυτήν την καλύτερη ζωή αγωνίστηκε, ζει και παλεύει. Για να υλοποιηθεί ο πόθος για καλύτερη, πρέπει και εδώ στον προθάμο του Αδύ να αγωνιστείς για ανθρώπινους όρους διαβίωσης και για Ζωή.

Οι διαμαρτυρίες με το χουνί προς το λαό, παραστάσεις προς τη διεύθυνση και τα υπομνήματα στους αρμόδιους δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσμα. Ο υπαρχιφύλακας Γραμμένος των φυλακών Κέρκυρας κυνικός και σαδιστής καθώς είναι, δεν κατορθώνει να κρύψει τις σκέψεις και τις αποφάσεις των ανωτέρων του. Και όταν ανακοινώσαμε ότι αν δεν λυθούν τα αίτηματα που θέσαμε για βελτίωση των όρων κράτησης και ζωής, θα κάνουμε απεργία πείνας, ανέλαβε-του αναθέσανε να απαντήσει αυτός στα αιτήματά μας. Ο θάνατος κάθε πρωί βρυχάται. Οι μελλοθάνατοι είναι ζωντανοί Νεκροί και να η απάντηση :

«...Κύριοι, τί τα θέλετε όλα αυτά, αφού πρόκειται να σας εκτελέσουν . Σαν υπαρχιφύλακας σας το λέω: δεν θα μείνει ρουθούνι απ' τους θανατοποινίτες και οι ισοβίτες, μα και οι εικοσάριδες θα τελειώσουν τη ζωή τους σε κάποιο κελί. Αν δεν κάνετε δήλωση είστε προγραμμαμένοι. Επειτα, ξέρετε κανένα χασάπη που προκειται να σφάξει τα αρνιά του την άλλη μέρα, και να τα ταΐζει παραπάνω απ' ό,τι πρέπει να διατηρηθούν στη ζωή μέχρι την ημέρα της σφαγής; Ασφαλώς όχι, γιατί η τροφή θα πάει χαμένη. Το ίδιο συμβαίνει και με σάς. Θέλετε βελτίωση σισιτίου, λουτρό και είδη καθαριότητας να το κάνετε τί; Ζητάτε να ανοιχθούν παράθυρα στα κελιά για πιό λόγο; Είδη υγιεινής. Όλα αυτά είναι αρλούμπες. Αφού λίγες μέρες ζωής μένουν στον καθένα, τί τα θέλετε αυτά. Οσον αναφορά το συνοσπισμό που πράγματι υπάρχει, με το ρυθμό που γίνονται οι εκτελέσεις, και που από πληροφορίες που μας έρχονται, ο ρυθμός θα επιταχυνθεί αυτό τουλάχιστο το αίτημα θα λυθεί...Το καλό που σας θέλω πάρτε την Αγία Γραφή και διαβάστε όσο σας μένει καιρός αφού, έτσι και αλλιώς χωρίς τη δήλωση, δεν μπορείτε να γλυτώσετε το άχρηστο σαρκίο σας, σώστε τουλάχιστο την τελευταία στιγμή την ψυχή σας. Αλλά εσείς είσατε άθεοι και αντίχριστοι, γι' αυτό και ο θεός θα σας στείλει στην κόλαση».

Τις προθέσεις αυτές των αρμοδίων και κυρίως των πολιτικών μας αντιπάλων, δε χρειαζόταν ο κυνισμός του υπαρχιφύλακα Γραμμένου και όποιου άλλου αρχιφύλακα για να τις διαπιστώσουμε. Τις βλέπαμε κάθε μέρα, τις ζούσαμε στο πετσί μας. Μόνιμος υποσπισμός, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, μύριες απαγορεύσεις και ο μακρόχρονος εγκλεισμό στο κελί ήταν η ζωή μας. Και με το παραμικρό : μία λέξη ένα στραβοκοίταγμα στο πειθαρχείο. Μερικές μόνο ώρες έξω για τις ανθρώπινες ανάγκες. Τις άλλες θαμμένοι ζωντανοί στο κελί χωρίς χαρτί, χωρίς μολύβι, δίχως βιβλίο και ξυραφάκια. Πριν βγούν οι νυχτοκόπτες τρίβαμε τα νύχια το τσιμέντο. Το μόνο γραμμένο χαρτί που έβλεπαν τα μάτια μας ήταν δύο γράματα το μήνα που μας επέτρεπαν να πάρουν οι μελλοθάνατοι και βαρυποινίτες και τόσα να στείλουμε. Υπάρχαν και αυτοί, που ούτε αυτά τα δύο δεν τα έπαιρναν, γιατί οι δικοί τους βρίσκονταν σε ανταρτοκρατούμενες περιοχές. Κανένα γράμμα δεν έφτανε στα χέρια μας ολόκληρο. Δέκα αράδες έλεγε η διαταγή και σε κόλλα μικρή, σε αυτές που αυτοί προσδιόριζαν το μέγεθος και πουλούσε η Διεύθυνση. Κι όμως ούτε τις μισές σειρές δεν μας άφηναν να διαβάσουμε. Ό,τι δεν άρεζε στον στενοκέφαλο λογοκριτή τα έσβηνε με μαύρο παχύ μελάνι, και αυτό ήταν ένα

ακόμα μαρτύριο. Να μαντέψεις, να αποκριπτογραφήσεις σαν τί να έγραφαν άραγε οι δικοί σου σε αυτές τις σβησμένες σειρές, που αυτούς δεν τους άρεζε και το έσβησαν. Και αυτό το μαρτύριο κταρούσε μέχρι ότου έρθει το επόμενο γράμμα. Και αν το επόμενο έφτανε ολόκληρο στα χέρια.

Εμείς δεν μπορούσαμε να στείλουμε περισσότερα από δύο, οι οικογένειες όμως, παρά τη σφραγίδα που είχαν οι φάκελοι, ότι και αυτοί δικαιούνται μόνο δύο, μπορούσαν να γράψουν και τρίτο αν ήθελαν. Εμας μας έδιναν μόνο δύο και αυτά ήταν πάντα τα δύο, που περιείχαν οικογενειακές δυσκολίες, στενοχώριες και βάσανα. Τα μόνα γράμματα που μας τα δίνανε απόφια, ήταν αυτά που μιλούσαν για δήλωση ή κατηγορούσαν τον αγώνα και το κόμμα. Τα γράμματα αυτά εκτός του ότι είχαν την προτεραιότητα στην επίδοση, μας τα δίνανε χωρίς να τα υπολογίζουν, με τα αιτιολογικό ότι «Ανθρωποι είμαστε κι εμείς και συγκινούμεθα απ το δράμα των δικών σας»!

Εκείνο που δεν μπορούσαν να δούν οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι και οι άμεσα βασανιστές μας, ήταν ότι εμείς που είχαμε αρχίσει και συμμετείχαμε στο εσωτερικό ταξίδι του λαού μας προς τη Γή της επαγγελίας, με δημοκρατία και για να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες, δεν ήμασταν σε αντιπαράθεση με τον εαυτό μας. Επειτα δεν νοιώθαμε ένοχοι. Δεν μπορούσαν να δούν ακόμα ότι είχαμε καταπιαστεί με ένα εθνικό-κοινωνικό θέμα απ τα πιο σοβαρά που απασχολούσε απ το 21 ακόμα το λαό μας, ότι ήταν επόμενο να δεχθούμε όχι μόνο την αβεβαιότητα της επιτυχίας, αλλά και τις συνέπειες που αυτή η προσπάθεια συνεπάγεται να αλλάξουν μερικά πράγματα στη χώρα μας. Πως ήταν δυνατόν να μην υπομένουμε και τα όποια μαρτύρια προϋπόκειται αυτή η προσπάθεια, όσο σκληρα και απάνθρωπα και ήταν; Δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι είχαμε επίγνωση ως ένα βαθμό όταν είπαμε το μεγάλο ΝΑΙ και ξεκινήσαμε.

Όπως κάθε ταξίδι μπορεί να έχει κάποιες συνέπειες, έτσι και αυτό το μοναχικό και εθελοντικό ταξίδι στον αγώνα για τη λευτεριά, είναι ένα ταξίδι στο εσωτερικό σου κόσμο. Ξέρεις ότι σε τυχόν αποτυχία του αγώνα θα είχε συνέπειες. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε τώρα στο μακράχρονο μοναχικό ταξίδι της φυλακής. Η απόσταση απ τις συνηθισμένες ασχολίες, σε οδηγεί πάντα σχεδόν, εστω και άθελα στην αναψηλάφηση της ζωή σου, την εξερεύνηση του παρελθόντος και στην επισήμανση των όποιων λαθών, ελλείψεων, παραλείψεων και άστοχων ενεργειών.

Με τον καιρό είχαμε συμφιλιωθεί με τη ζωή. Στη μνήμη όμως καθημερινά καταγράφονταν με τρόπο ανεξίτηλο το είδος της ζωής που μας πρόσφερε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι. Απ την ημέρα της σύλληψης, για τον καθένα σήμαινε ότι το καλύτερο κομμάτι της ζωής του, το πιο δημιουργικό, το πιο γόνιμο σε δυναμισμό και δράση τελείωσε. Ο κόσμος του και το μέλλον έγινε μια πένθιμη έρημο.

Στα πέτρινα χρόνια του ανελέητου διωγμού μας, τότε που όσοι επιζήσαμε απ αυτήν την καταστροφική αντικομμουνιστική λαίλαπα, που έπληξε τους αντιστασιακούς μα και το λαό, όσοι βρισκόμαστε στις φυλακές ή στην εξορία, αναπολώντας τα περασμένα και τα συγκλονιστικά εκείνα γεγονότα, δεν μπορούσαμε να συμφιλιωθούμε με την άποψη, ότι για όλα φταίνει μόνο οι άλλοι και οι ξένοι. Τις ατελείωτες μέρες και νύχτες, αυτών των ανείπωτων δοκιμασιών, συνειδητοποιήσαμε ότι συνέβησαν τότε πολλά και ανορθόδοξα πράγματα, πολλές ανεπίτρεπτες ενέργειες και ασυγχώρητες παραλείψεις, που βάραιναν αποκλειστικά εκτός απ τους άλλους και τη δική μας ηγεσία, και τον καθένα από εμάς χωριστά. Όμως την εποχή εκείνη μας έλλειπαν τα στοιχεία.

Αυτο μας δυσκόλευε να τεκμηριώσουμε τις αναμφισβήτητα σωστές εκτιμήσεις μας. Όμως πάντα στις συζητήσεις καταλήγαμε στο συμπέρασμα, ότι δεν ήταν τα λάθη εκείνα που έκριναν την έκβαση του αγώνα. Και κανένα, μα κανένα λάθος και αν δεν είχε κάνει η ηγεσία, πάλι το ίδιο θα ήταν το αποτέλεσμα.

Βέβαια η Σταλινική διδασκαλία, που μπόλιασε μ όλα τα αρνητικά στοιχεία της την πιο ανθρώπινη ιδεολογία και νόθευσε ή ακύρωσε ανεπανόρθωτα τα σοσιαλιστικά ιδεώδη, φέρνει ακέραια την ευθύνη για την κατάρρευση του «σοσιαλιστικού κόσμου», που μας συγκλόνισε όλους και μας άφησε άφωνους η πτώση του. Όλα τα αρνητικά αυτής της διδασκαλίας, μεταφυτεύτηκαν και στο δικό μας κόμμα. Αυτή η συγκεντρωτική λειτουργία του ΚΚΕ, δεν παρουσιάστηκε απ τη μιά μέρα στη άλλη, αλλά είναι βαθιές και μακρόχρονες οι ρίζες της. Ξεκίνησε αμέσως μετά την προσχώρησή του στην Κ.Δ και σε συνέχεια αποδέχθηκε τους 21 όρους της. Το άρθρο 12 σε ό,τι αφορά την εσωτερική του λειτουργία καθιέρωνε τον όρο: «το κάθε ΚΚ για να εκπληρώσει το ρόλο του, πρέπει να είναι οργανωμένο κατά τον πιο συγκεντρωτικό τρόπο, να εφαρμόζει σιδερένια πειθαρχία παρόμοια προς τη στρατιωτική και ο κεντρικός οργανισμός του να ασκεί μια αναμφισβήτητη επιβολή».

Ο όρος αυτός, ακύρωσε τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που είναι η βασική αρχή λειτουργίας των Κ,Κ και στην πορεία του ολοκλήρωσε την αντιδημοκρατική του λειτουργία, έχοντας σαν πρότυπο το ΚΚ της ΕΣΣΔ, όπως το είχε διαμορφώσει ο Στάλιν. Με αποτέλεσμα.

α) Η ηγεσία του ΚΚΕ, έδειξε μια πολιτική ανωριμότητα και μια πρωτοφανή έλλειψη και της πιο στοιχειώδους πολιτικής ευελεξίας. Απ την αρχή ακόμα φάνηκε ολοφάνερα ότι ο τρόπος λειτουργίας του δεν το καθιστούσε ικανό να ηγηθεί αυτού του ανεπανάληπτου και ηρωϊκού λαϊκού κινήματος. Για τον ίδιο λόγο δεν κατάλαβε, γι αυτό και δεν εκτίμησε, στην έκταση που έπρεπε τη μεγάλη τιμή που της έκανε αυτός ο υπέροχος λαός μας, να την αποδεχθεί και να την αναγνωρίσει να είναι επικεφαλής του στο μεγάλο αυτό αγώνα και να του εμπιστευθεί τις τύχες του.

β) Δεν έδειξε δείγματα, ότι έχει αντιληφθεί ότι ο κόσμος που πλαισίωσε το ΕΑΜ, δεν ήταν ένας κόσμος ετερόφωτων οπαδών χωρίς γνώμη και γνώση. Δε μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι ο κόσμος αυτός δεν στρατεύτηκε στο ΕΑΜ, για να λύσει προσωπικά προβλήματα (οπως ισχυρίζεται η αντίπαλη πλευρά), αλλά με τα προσόντα, το ψηλό πολιτιστικό επίπεδο, την μόρφωση και δημιουργική φαντασία που δίδεται. Πίστεψε ότι η κατοχή ήταν μια ιστορική για την Ελλάδα εποχή. Μια εποχή που μετά την απελευθέρωση μπορούσαν να λυθούν τα προβλήματα όπως: τα εθνικά (εξάρτηση-διεκδίκηση), πολιτικά, κοινωνικό-οικονομικά, και πολιτιστικά, έτσι ώστε να μπει η χώρα στην τροχιά της ανάπτυξης και της πρόοδου. Να πετύχουμε την μεταπολεμική αναδημιουργία της Ελλάδας.

γ) Ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν ότι ο πνευματικός τους ορίζοντας ήταν περιορισμένος, ότι τους έλλειπε η πολιτιστική και σε βάθος δημοκρατική προπαίδευση, το ίδιο και το μορφωτικό τους επίπεδο. Απ τους ηγέτες της πρώτης σειράς, δηλ του Πολιτικού Γραφείου, κανένας δεν είχε πτυχίο ανωτάτης σχολής. Μονάχα ο Γ. Ζεύγος, η Χρύσα Χη Βασιλίου και ο Ν Πλουμπίδης, μετά το γυμνάσιο φοίτησαν, για ενα ακόμα χρόνο στο μονοτάξιο διδασκαλείο και έγιναν δάσκαλοι. Έτσι στα χρόνια της κατοχής αυτή η ηγεσία του παράνομου κόμματος ξαφνικά και αμέσως μετά από μιά μακρόχρονη στέρηση της προσωπικής τους ελευθερίας, τα βασανιστήρια και την μακρόχρονη απομόνωση, βρέθηκε επικεφαλής ενός πανίσχυρου λαϊκού

κινήματος, που είχε αγκαλιάσει την πλειοψηφία του λαού μας. Ενος κινήματος Λαϊκού-Πατριωτικού και όχι ταξικού.

δ) Ανάφερα πιά πάνω ότι η χώρα μας κατέχει θέση-κλειδί στη Μεσόγειο. Οι Αγγλοι είχαν σημαντικά συμφέροντα στη χώρα μας σε συνδιασμό πάντοτε με τη βαρύτητα που δίνανε, από στρατιωτική άποψη, στη σημαντική γεωγραφική θέση της Ελλάδας. Είναι κοινό μυστικό, ότι η οικονομική και πολιτική επιρροή τους στην πατρίδα μας ήταν ασφυκτική. Ενα γεγονός καθοριστικής σημασίας ήταν- πίστεψαν ότι τη δικτατορία το 1936, την έκαναν οι Γερμανοί ενώ την έκαναν Αγγλοι. Ότι η εξάρτηση αυτή αρχίζει απ το 21 και συνεχίζεται χωρίς καμιά διακοπή μέχρι την άνοιξη του 1947. Το πολιτικό-οικονομικό κατεστημένο του τόπου μας, ελέγχονταν απόλυτα απ το αγγλικό κεφάλαιο και την αγγλική κυβέρνηση. Τίποτε δεν γινόταν χωρίς τη δική τους έγκριση. Γι όλα αποφάσιζαν αυτοί. Και ότι για να τα εξασφαλίσουν αυτά τα προνόμια θα έκαναν και έκαναν την ένοπλη επέμβαση, την οποία επέμβαση βέβαια προσπάθησαν να τη δικαιολογήσουν και στην Ελλάδα και την παγκόσμια κοινή γνώμη ότι αν δεν επενέβαιναν οι κομμουνιστές θα έπαιρναν δικτατορικά την εξουσία.

Αν δεχθούμε ότι οι κομμουνιστές ήθελαν να πάρουν εστω και πραξικοματικά την εξουσία. Αυτό δεν ήταν δεδομένο, γιατί οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας, όχι μόνο δεν το συνιστούσαν αλλά το απόκλειαν ενα τέτοιο γεγονός. Το καθιστούσαν εκ τωνπραγμάτων αδύνατο. Και το καθιστούσαν αδύνατο, γιατί όταν σκοπεύεις να πάρεις την εξουσία και μάλιστα πραξικοματικά, δεν βάζεις τον στρατό σου υπο την ηγεσία του αντιπάλου : των Αγγλων. Οι Αγγλοι θεωρούσαν ότι όποια και αν είναι η εξέλιξη της ΕΑΜικής Αντίστασης η Ελλάδα, πρέπει να επανέλθει στην πριν του 1940 εποχή οσον αφορά τις σχέσεις τους με την Ελλάδα. Ετσι λοιπόν, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» είχε προαποφασισθεί ότι η Ελλάδα τους ανήκει. Προκειμένου να εγκλωβίσουν το ΕΑΜ, προετοιμάζουν τη διάσκεψη του Λιβάνου. Η διάσκεψη του Λιβάνου άρχισε στις 17/5/44 και στις 19/5/44. Ο Ηντεν που ήταν ο διαμορφωτής της αγγλικής εξωτερικής πολιτική γράφει :«Ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε να περιλάβουμε -το ΕΑΜ-σε μιά εθνική κυβέρνηση » Η διατύπωση αυτής της φράσης δείχνει ότι θεωρεί την Ελλάδα αγγλικό προτεκτοράτο και ότι αυτοί είναι οι αρμόδιοι να αποφασίζουν ποιούς θα περιλάβουν στην ελληνική κυβέρνηση. Ο κ Ηντεν αναφέρει ακόμα σ αυτό το σημαντικό έγγραφό: ότι

«Έχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ, να καταλάβει την εξουσία την ώρα της αναχώρησης των Γερμανών». Γιατί το τονίζει αυτό; Για τον απλούστατο λόγο. Ξέρει πως αν περιέλθει η εξουσία στο ΕΑΜ, τότε οι Αγγλοι θα βρεθούν μπροστά σ ενα τετελεσμένο γεγονός, μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα να έχουν γίνει οι δυνάμεις της Αντίστασης, η Ντε Φάκτο κυβέρνηση της χώρας. Για να μην τους συμβεί αυτό το κακό έγινε πρώτα η Συμφωνία της Λισαβώνας, ανάμεσα στον Τσώρτσιλ-Χίτλερ, μετά η συμφωνία του Λιβάνου και σε συνέχεια αυτή της Καζέρας. Βέβαια η άποψη αυτή ήταν εσφαλμένη. Και αυτό γιατί το ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜικός κόσμος, είχαν χαράξει την πολιτική πορεία τους και το είχαν κατ επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Για αυτό άλλωστε συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, δέχθηκε τη συμφωνία της καζέρτας και έθεσε τον ΕΛΑΣ υπ την ηγεσία του Αγγλου στρατηγού.

Επειδή πιά πάνω καταλόγισα μια σειρά δεδομένα-λάθη που στάθηκαν η αιτία να ηττηθεί αυτό το ρωμαλαίο ΕΑΜικό Εθνικό-Απελευθερωτικό Λαϊκό

Κίνημα. Και ότι η ήττα του, κατά κάποιον τρόπο οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στα λάθη που έκανε το ΚΚΕ. Θεωρώ ότι αυτή η άποψη δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή στο σύνολό της, χωρίς να γίνει η αντίστοιχη εκτίμηση με το τι έμεινε απ' το ΚΚΕ μέχρι τον πόλεμο του 40. Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες λειτούργησε στη διάρκεια της κατοχής και ποιούς είχε εν δυνάμει αντιπάλους. Βέβαια, έγιναν λάθη, αρκετά και μερικά απ' αυτά ήταν σοβαρά και άμεσα η έμμεσα συνέβαλαν στη αποτυχία του κινήτος, δεν ήταν όμως αυτά που την καθόρισαν. Η αποτυχία του ΕΑΜικού κινήματος ήταν προ πολλού αποφασισμένη. Πολλά απ' αυτά που σήμερα με ευκολία τα χαρακτηρίζουμε λάθη, ήταν επιβεβλημένα απ' τους εν δυνάμει αντιπάλους του κινήματος. Η προσφορά του λαού και του ΚΚΕ ανεξάρτητα απ' το αποτέλεσμα, ήταν και παραμένει όχι μόνο τεράστια αλλά και ιστορικά ανεκτίμητη.

Ο λαός οργανωμένος στο ΚΚΕ και το ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής έγραψε ιστορία. Αφησε υποθήκες για τις επόμενες γενιές. Το γεγονός ότι το μεταπολεμικό κατεστημένο χρειάστηκε να γίνει δολοφόνος και εμπριστής σωμάτων και ψυχών για να την κρύψει απ' το λαό, και δεν τολμά και σήμερα ακόμα να πεί την αλήθεια για το τί έγινε στη διάρκεια της κατοχής: ποιός πολέμησε ποιόν, ποιός συνεργάστηκε και ποιός της γύρισε την πλάτη, δείχνει ότι το κατεστημένο ήταν αυτό που...

Και ήρθε η απελευθέρωση. Ο λαός της Αθήνας κατά την υποδοχή των μελών της ελληνικής κυβέρνησης και των άγγλων επισήμων για να εκφράσει την χαρά του για την απελευθέρωση και τον ενθουσιασμό του. Ξεχύθηκε στους δρόμους να τους καλοσορίσει- ζητωκραύγαζε και τραγουδούσε τα ηρωικά τραγούδια της Αντίστασης. Οι αγγλοι επίσημοι, ο Μακ-Μίλαν, τότε Υπουργό για τα θέματα της Μεσογείου και μετάπειτα Πρωθυπουργός, ο Πρεσβευτή Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ και οι τρεις στο ίδιο αυτοκίνητο παρακολουθούσαν σε όλη τη διαδρομή έκθαμβοι μέχρι το Σύνταγμα αυτό το καταπληκτικό θέαμα. Φαίνεται δε ότι τόσο πολύ τους εντυπωσίασε, ώστε σε μια στιγμή ο Μάκ-Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και πόση ήταν η επιρροή του στο λαό. Απευθυνόμενος στους συνεπιβάτες του-το έχω ξανά πεί-τους έδωσε με μία φράση του το στίγμα των εκτιμήσεών του : «ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ».

Ετσι λοιπόν, το σχέδιο «MANNA» υπήρχε απ' τον Αύγουστο του 1943 για την επαναφορά της χώρας στο προπολεμικό καθεστώς. Στο φοβερό αυτό στοιχείο προστέθηκαν και οι υποδείξεις του Ηντεν προς τον Τσιώρτσιλ «θα μπορούσαμε να περιλάβουμε και το ΕΑΜ σε μία εθνική κυβέρνηση...» και το «εχει μεγάλη σημασία να μην επιτραπεί στο ΕΑΜ να καταλάβει την εξουσία τη στιγμή που θα αποχωρούν οι Γερμανοί». Αν σε αυτά προστεθούν και οι εκθέσεις του κ Κρίς, που είχε σαφή επίγνωση του τί αντιπροσώπευε το ΕΑΜ και ιδιαίτερα το ένοπλο τμήμα του. Αυτόν υπολόγιζαν περισσότερο-τον ΕΛΑΣ. Ο Κρίς δεν ήταν κανένα τυχαίο πρόσωπο. Ήταν ο αρχηγός της αγγλικής στρατιωτικής αποστολής. Ο πρώτος σύμβουλός του Τσιώρτσιλ. Αυτός τον ενημέρωνε απ' ευθείας, για τα τεκτονόμενα στην κατεχόμενη Ελλάδα.

Ανεξάρτητα απ' τα λάθη, που έκανε η ηγεσία της Αντίστασης, οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, έδειξαν ότι δεν είχαν το μεγαλείο να συλλάβουν το σύνολο των προβλημάτων, που θα μπορούσαν να λυθούν μεταπολεμικά με την ομοψυχία και την εθνική ενότητα που είχε επιτευχθεί στη διάρκεια της κατοχής, με την επιμονή και ακούραστη προσπάθεια του ΕΑΜ, με αποκορύφωμα την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αν αντιδρούσε διαφορετικά : χωρίς το «δεν

μιλάμε με δολοφόνους, δεν συζητάμε τους χτυπάμε». Χωρίς καταστολή, αντίποινα και κυρίως εκδίκηση εναντίον ανθρώπων, που στις πιά δύσκολες και τραγικές στιγμές της πατρίδας, δεν δύστασαν να προτάξουν τα στήθη τους στους κατακτητές, δείχνει το προσχεδιασμένο αποτέλεσμα.

Αν δεν ξεκινούσαν απ την αντίληψη πως: «οταν ο λαός σηκώνει κεφάλι η φρουρά οπλίζει και με το πρώτο βήμα πυροβολεί». Αν δεν λειτουργούσε με την σκέψη ότι ο λαός δεν μετράει, υφύσταται τη θέληση μερικών. Αυτών που η επιδεξιότητά τους συνίσταται στο να κάνουν τον λαό να πιστέψει, πως αυτός κάνει-γράφει την ιστορία, ενώ στην πραγματικότητα γι αυτούς ο λαός είναι ένας μεγάλος οργανισμός, χωρίς κεντρικό νευρικό σύστημα και τόσο ανόητος, όσο και ένας δεινόσαυρος. Αν δεν πίστευε πως η ιστορία προχωράει μόνο με τη δράση ορισμένων αποφασιστικών ατόμων χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τα άτομα σε κάθε περίπτωση δεν παίζουν τον δικό τους ξεχωριστό ρόλο. Και το ακόμα χειρότερο, αν δεν ήταν πεποίθησή τους, ότι η θέση του λαού στη συγγραφή της ιστορίας, είναι να συμβάλει στην προμήθεια της πρώτης ύλης-αίμα και πτώματα-για τη συγκραφή της.

Πολλοί ήταν οι λόγοι που η Δεξιά, ήθελε να δολοφονήσει τους αγωνιστές της Αντίστασης και σε συνέχεια να καταχωνιάσει την ιστορία της ΕΜικής Αντίστασης α) Η Εθνική Αντίσταση ήταν λαϊκή, εθελοντική και το βασικότερο, δεν οργανώθηκε απ την Αγία τριάδα και γι αυτό δεν την έλεγχε. β) Αφού λοιπόν, δεν τον έλεγχε το λαό σε συνεργασία με τους ξένους Γερμανούς να μὴν υπάρξει Αντίσταση και αν υπάρξει να κτυπηθεί και με (Αγγλους) ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να τον υποτάξουν και σε συνέχεια να αποδεκατίσει ό,τι έμεινε απ τις γενιές του 1920-30 και τις εν ενεργεία του 1930-40. Των γενιών που παρά τη δική της θέληση και έγκριση τόλμησαν να τα βάλουν με τους τρεις κατακτητές. Και το πιο άσχημο να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό (65,000 είχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ) ικανό, να αποσχολήσει 12-15 εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες να στηρίξει το διώξιμο των κατακτητών απ τη χώρα στις δικές του δυνάμεις και παράλληλα να βοηθήσει αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Και το ακόμα πιο άσχημο να οραματίζεται Δημοκρατικές διαδικασίες οσον αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.

Ε! Όχι πιά και Δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πάρα πολύ και είναι απ αυτά τα «εγκλήματα» που για κανένα λόγο δεν μπορεί να επιτρέψει καμιά άρχουσα τάξη στο λαό. Και πολύ περισσότερο να τα συγχωρήσει.

Αν γινόταν αποδεκτή έστω και κατά διάνοια αυτή η άποψη, ότι λαός σε αντίθεση με τις εντολές της «ηγεσίας» που εγκατάλειψε την Ελλάδα, ότι από μόνος του και εθελοντικά αποδέχθηκε και στήριξε την διακήρυξη του ΕΑΜ με την καθοδήγηση του οποίου, στη διάρκεια της κατοχής, έκανε τις όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν σε έμψυχο και άψυχο υλικό, να φέρει σε πέρας αυτό τον τιτάριο αγώνα με επίγνωση ότι αυτός γράφει την ιστορία. Έναν αγώνα πρωτόγνωρο και αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους, και την παγκόσμια κοινή γνώμη, έπρεπε να γίνει αποδεκτό ότι πράγματι την ιστορία την γράφει ο λαός. Μια τέτοια αποδοχή, θα ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τα πιστεύω της κάθε άρχουσας τάξης. Ήταν κάτι απαράδεκτο, κάτι που θα ανέτρεπε όχι μόνο τα πιστεύω τους, αλλά θα αποτελούσε και την αρχή για τη διάλυση της κεφαλαιοκρατικής διεθνούς.

Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας

κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογείς ταπεινώσεις. Αυτά τα σπαράγματα ψυχής ήταν το αποκούμπι-μπάλασμο για την ψυχή. Αναπλωλούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας απ την μιά στην άλλη περνούσε η ώρα. Περασμένα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να τα ξεχάσεις, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ούτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω απ τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την αποφυλάκιση απ τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς.

Τα γραφτά μου, δεν είναι τίποτε παρά σπαράγματα λόγου και μνήμης. Το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος μου για τα αγαπημένα πρόσωπα. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκαν αιτία να στεναχωρηθούν, να πικραθούν και να πονέσουν, που όμως σε σκέπτονται, σε υπεραγαπούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενείς και οι φίλοι, προβάλλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου και βυθίζεσαι σε μιά άβυσσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν έχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε. Τίποτε το ευχάριστο η λαοκρισία δεν το άφινε να φτάσει σε σένα.

Οι αναμνήσεις λοιπόν, είναι κάτι που σε κρατάνε όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα είχε ο καθένας να πεί, αλλά ευχάριστα, αλλά και δυσάρεστα. Όμως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν έχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Είναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Είναι ένας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα του επιβάλει το καθεστώς. Οι φύλακες πάντα στο ίδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένα στο λαιμό τα αυτόματα, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντα και κοιτάνε πάντα προς Εμάς, με το χέρι στη σκανδάλη. Και πριν ακόμα αρχίσει να νυκτώνει άρχιζε το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».

Στις φυλακές τις Κέρκυρας για τρεις συγκεκριμένους λόγους τα μέτρα φρούρησης ήταν αυστηρή, πυκνή και αδιαλείπτη. Ο πρώτος ήταν ότι στις φυλακές της Κέρκυρας κρατούνταν κατά κύριο λόγω τα στελέχη, βαρυποινίτες και θανατοποινίτες. Ο δεύτερος λόγος ήταν ότι η πόλη της Κέρκυρας, έχει τεράστιους υπόγειους διαδρόμους (κατακόμβες) και ο τρίτος επειδή είναι πολύ κοντά στην Αβλανία φαβόταν τυχόν απόδρασή μας ή και τυχόν απέλευθέρωσή μας από τον Δημοκρατικό Στρατό. Τα τρία αυτά υποθετικά δεδομένα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κρατουμένων στις φυλακές της Κέρκυρας, παρά το γεγονός ότι θεωρούνταν υψίστης ασφαλείας.

Οι εκτελέσεις καθημερινές. Το σκηνικό-τελιουργικό το ίδιο. Τα πρόσωπά των μελλοθανάτων την ώρα που έφευγαν πάντα στρεφόμενα προς Εμάς. Είχαν ζωγραφισμένη μια στοργή πρωτόγονη, βουβή και άφθαρτη εικόνα. Μια εικόνα που όσοι τη ζήσαμε δεν θα την αποχωριστούμε ποτέ. Ήταν υπέροχοι. Ενσάρκωναν αυτό που ονειρεύονταν για την Ελλάδα. Με θάρρος, ηρεμία και πίστη στα Ανθρώπινα ιδανικά και το δίκαιο του αγώνα. Με λεβεντιά και αξιοπρέπεια. Με το κεφάλι ψηλά. Δεν ήταν πατριώτες της δεκάρας, ούτε αριθμίστες. Δεν συμμετείχαν στο αγώνα για να λύσουν προσωπικά προβλήματα, όπως τους περιέγραφε ο φασιστικός μεταπολεμικός τύπος.

Ήταν Άνθρωποι με πλούσιο Άνθρώπινο διάκοσμο, φαντασία και χιούμορ. Δεν θα τους ξεχάσω ποτέ. Είναι κρίμα που αυτόν τον τεράστιο Άνθρώπινο πλούτο, αυτό το μεγαλείο ψυχής και αγάπης για τον άνθρωπο, και την πατρίδα, δεν προρέσαμε να τον αποθανάτισουμε λογοτεχνικά και φωτογραφικά. Με λόγια αυτές οι εικόνες δεν μπορούν να αποδοθούν, όσο πλούσιο λεξιλόγιο και αν έχει αυτός που θα αποπειραθεί να απεικονήσει αυτόν τον ανθρώπινο πλούτο. Αυτά τα ανεπανάληπτα συναισθήματα. Αυτήν την ψυχική ανάταση. Αυτήν την ενσυνείδητη θυσία.

Για να παραμείνεις Άνθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μη σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που έχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μη χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ένα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με έμας. Παρά τον δική πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσεις. Πιστεύαμε πως δεν είναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι απ' έμας θα είναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί έχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας, να εξιστορίσουν και τις καλές ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα και τη ζωή στις φυλακές και τις εξορίες.

Η ζωή πίσω απ' τα σίδερα, όταν μάλιστα είσαι βαρυποινίτης και κυρίως μελλοθάνατος είναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Χωρίς προοπτική και μέλλον. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλαγή ήταν το ότι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Όμως και αυτό δεν κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ' τις στρατοδικεία που δούλευαν με απερίοριστο ωράριο και όχι μόνο συμπλήρωναν τα κενά, αλλά σε καιρούς αιχμής πρόσθετα και απ' ένα ακόμα σε κάθε κελί. Και η επόμενη μέρα ήταν σαν την προηγούμενη. Κλειστοί κατάκλειστοι Γύριζε μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Στον ίδιο ρυθμό. Άνοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρυθμίζουν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και όταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός.

Και όταν ύστερα από μία ακόμη μαύρη και βασανιστική μέρα έκλεινε η πόρτα του κελιού πίσω σου, αφού δεν έχεις τίποτε άλλο να πεις λές: Ύπνε. Καλέ μου Ύπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Κάτι θα αλλάξει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Άνεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ' το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ίδια ώρα και σε πολλά άλλα κελιά. Όλοι στά κελιά είναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχιφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:

- «Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ένα τόσο άχαρο καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ήτανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κανέναν απόψε για εκτέλεση. Όμως δεν περνάει τίποτε απ' το χέρι μου. Όπως πολύ καλά ξέρετε, άλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν είμαι παρά ένα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με το βαρύγδουπο ηρθε η ώρα σας». Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ερχόταν η απάντηση. «Είμαστε έτοιμοι». Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ,

ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκλιασμένοι με τους συγκατοίκους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονται με το κύπελο του νερού που έχουν στο κελί και ντύνονται με φροντίδα και επιμέλεια, όχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν όταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία... και οι διάφορες συμμορίες «διάσωσης» που είχαν συγκροτηθεί. Όπως στη διάρκεια της κατοχής, έτσι και απ' το 1945, μέχρι το 1974, με εργαλείο την απειλή και τη «διάσωση» τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια.

Προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. «Κύριοι είμαστε έτοιμοι». Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει. Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή των μελλοθανάτων για να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που είναι η τελευταία τους επιθυμία:

Σύντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης είμαι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Ζήτω ο ελληνικός λαός. Έχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετά θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα που δεν σταθήκαμε τυχεροί να τα δώσουμε πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους, τους τα Χαλαλίζουμε τώρα.

Αρκετοί μελοθάνατοι μας αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι έχετε γειά. Σας αγαπώ, σας αγαπούμε όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Όσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ' τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου όχι άλλο αίμα. Ας είναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση, για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε έναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας και για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη, να μην σταλούν Έλληνες στα μέτωπα και όμηροι στα πολεμικά εργοστάσια...Αυτές τις ώρες οι σκοπιές στα κάστρα ενισχυμένες όπλιζαν τα αυτόματα...

Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γειά σας αδέρφια. Εσείς που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη ησυχία ένα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» είναι η απάντηση απ' όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη (πειθαρχείο) και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία. Παρέδινε η φυλακή τους κρατούμενους στη χωροφυλακή. Και αυτή τη μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής, που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολλές αμέτρητες φορές. Κάθε φορά που ετοιμάζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα ολόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγινας, της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας

κλπ: μην αφήνεις το νησί σου ή την πόλη να βάφεται κάθε πρωί με το αίμα αθών παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης» Μην αφήνεις να σκοτώνουν την Ελλάδα. Την Ελλάδα που οι πρόγονοι την αναστήσανε από την τέφρα και μας την εμπιστεύθηκαν να την φυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού και με τη ζωή μας ακόμα. Γι αυτούς ακριβώς τους θανάτους: «Χαμένοι τέτοιοι θάνατοι δεν πάνε» λέει ο Σικελιανός

Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα, με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ήταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο για τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωί το ταξίδι που δεν είχε γυρισμό. Και εμείς καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1963, για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά στο πλάϊ τους, γιατί πολλοί απ τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς απ τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια, όπως και τότε, αλλά τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και πέντε ή επτά στις φυλακές. Πολλοί ξανά βρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου, και αργότερα στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθέني και το Λακί της Λέρου.

Στην Κέρκυρα και στην Κεφαλονία, σε μικρότερο βαθμό, οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ήταν πολύ λίγες. Και όταν συνέβαινε να έχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμείς τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος, μέχρις ότου έρθουν οι ηλικιωμένοι. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ούτε ένα υπόστεγο, ούτε ένα μικρό δεντράκι να κουρνιαξείς κάτω απ τη σκιά του. Το κελί σωστό καμίνι. Ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά, όμως το νερό είναι βραστό και γλυφό, δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσσεται και σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η σκοτοδίνη δίνει τις πρώτες στροφές. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδες βελώνες το τρυπάνε. Υποφέρεις, πονάς. Θέλεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς ότι το κρύο και η ζέστη έχουν συμμαχίσει με την αγώνια. Το ίδιο και η υγρασία. Ο ουρανός τις περισσότερες μέρες του χρόνου είναι μαύρος. Η Κέρκυρα έχει την μεγαλύτερη σε ποσοστά βροχόπτωση στη χώρα μας.

Ο εμφύλιος σπαρασμός έξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες, στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Αντίστασης, που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυνη δήλωση μετανοίας. Οι νύχτες είναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πίο λίγο, όσο για ποιότητα... και η αγρύπνια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πονάς γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονάς γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τη ζωή, τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφού τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις

σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να έχουν αποβάλει κάθετι που συνθέτουν τον Ανθρωπος. Και όχι μόνο. Τους δίνουν ένα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατούμένων τους, που κατά την αποψή τους έχουν δείξει δείγματα κάμψης, ένα χωνί και ένα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση, ότι όχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλά ότι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής» γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο. Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση. Φονική.

Υπουργεία και Διευθύνσεις, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Να λιγοστέψουν οι ιδεολογικοί αντίπαλοι. Στήνουν προβοκάτσιες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Στον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ. Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης εκτός του ότι βρήκε σε απόσταση ενός και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχουν και τρείς σειρές σίδερα περιφραγμένα με ψιλή πυκνή σήτα σε βαθμό που δυσκολεύουν να διακρίνει ο ένας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιωμένους. Η Διεύθυνση ανέκδοτη στα αιτήματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση ή μία διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιο απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσκες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ένα νεύμα...

Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως είναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχόμαστε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστήρες πίστες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, ότι θα είναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ήταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ένα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχηφύλακα, ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχηφύλακες, Στράτος, Κολοκάσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολίτης, είχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή είχε καταντήσει να είναι μικρότερη απ την αξία ενός αυγού. Μονάχα ένας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά μόνο από αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες.

Σχεδόν κάθε βράδυ για μερικούς συντρόφους, ήταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν είχε.

Οι «αρμόδιοι» σε όλη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Όπως είναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού,

(απ' τα δίκτυα της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν απ' την εκτέλεση τους, μέσω της δήλωσης, μετανοίας, εκτό απ' όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς ότι υπερ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας ήταν σαφής και ξεκάθαρος : «Έχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη απ' το μίasma της αθεΐας». Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «αθεΐα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και αυτή στην εμφυλιοπολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους. Έκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει απ' τη μέση πιο εύκολα, αφού ήταν και άθεοι.

Όπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάληψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, κάλυψε αδιαμαρτύρητα με το ράσο της την 4η Αυγούστου. Πρωτοστάτησε ο Μητροπολίτης Ιωαννίνων για την αποδοχή της κατοχής, την αποδοχή και συνεργασία με στους κατακτητές, την αιματηρή αγγλική επέμβαση...τις συμμορίες των Σούρλιδων, τα έκτατα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας...τη Χουντική δικτατορία, τα εγκληματά της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Η μήπως δεν συνέβαλε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-Αντιβασιλιάς, που επιδίωκε και ευλόγισε τον εμφύλιο πόλεμο και τώρα, ενώ δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση του σώματος-ζωή, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης στην ολοκλήρωση του εγκλήματος.

Το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν κάποιοι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόνωση) εκτός απ' το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτήματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ήταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα ότι «τη ζωή μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει ότι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει γιατί αυτό είναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού». Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου-νων, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον, που του είχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας ότι «είναι κρίμα ένα τέτοιο αγαλματένιο και

αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά» και πολλά άλλα παρόμοια.

Και όταν κάποιος που θα τον εκτελούσαν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο»; Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: « σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη, με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου; Ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του, απ το στρατοδικείο αυτούς που θα αρνηθούν να σκοτωθούν ευλογημένοι; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια, που απειλούνταν απ τον εισβολέα και τώρα απ τον τρισκατάρατο κομμουνισμό!

Μα εμείς-και εμεις πάτερ, για να μην έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκληρό αλλα νικηφόρο αγώνα και τον ΕΛΑΣ που πολέμησε τους τρεις κατακτητές. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος και την ενθική δυστυχία. Τη δυστυχία που άπλωσε στη χώρα μας, η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Όταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και καθέρεσαν τον Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο, γιατί δεν ήθελε να πάει να καλοσορίσει τον Γερμανό στρατιωτικό διοικητή στην Αθήνα. Όταν κύρητταν την ηττοπάτεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους, το ΕΑΜ που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυσε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα είναι εύκολος, μα το έπαλθό του θα είναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».

Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελεύθερο αστό), που η καρδιά του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα δυναμικό και ρωμαλαίο, παλαίκο κίνημα Αντίστασης πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία. Ολη αυτή η οργανωμένη και μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου-άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψήμοιρους και ηττοπαθείς, και στο βαθμό που μπόρεσε τους πράκτορες, που εισχώρησαν για να το σαμποτάρουν απ τα μέσα, με πράξεις και εγκληματικές ακόμα, έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας. Και με τα όπλα που πήρε ο ΕΛΑΣ, απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξακόσιες

(600) μικρές και μεγάλες μάχες, προκάλεσε τεράστιες απώλειες στον εχθρό-κατακτητή.

Οι πάμπολλοι τάφοι, σε πολλά σημεία του ελλαδικού χώρου, βεβαιώνουν την αλήθεια. Μονάχα στο νεκροταφείο του Διόνυσου είναι θαμμένοι 9,980 Γερμανοί, σε επιβλητικό μαυσωλείο που γίνονται και καταθέσεις στεφανιών, ενώ των Ελλήνων αγωνιστών, που ανέρχονται σε χιλιάδες, τα κόκκαλα είναι άταφα σπαρμένα σ όλη την επικράτεια, που οι αγριάνθρωποι όχι μόνο δεν τιμούν αλλά και βεβηλώνουν. Δημιούργησαν έναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι-κομμάτι απ τα νύχια των κατακτητών, την πρώτη Νέα Ελεύθερη Ελλάδα, που ήταν το προζύμι της λευτεριάς.

Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλαμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα και στα διάφορα Λαζαρέτο, είναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση που διέταξε ο Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδας Λογοθετόπουλο, να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, να δουλέψει στα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας. Που ανάπτυξε Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά, με την ίδια ένταση και στην ίδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ήταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκά συσσίτια, οι νεκροί θα ήταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα είχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ το Άνθος της. Και θα ήταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφιμα και άλλα επισιτιστικά αγαθά, όχι μόνο είχαν αποφασίσει αλλά και οργάνωναν μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα και παραγώμενα τρόφιμα.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντας τους απ τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελεύθερη Ελλάδα, παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού. Με βάση την αυτοδιοίκηση και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε στο λαό, το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα Ελλάδα αναγεννημένη και δυναμική.

Η Αντίσταση Πάτερ, άρχισε απ τις πρώτες μέρες της Κατοχής. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες έκαναν την εμφάνισή τους τον Μάιο, η σβάστικα κατέβηκε απ την Ακρόπολη στις 31/5/1941. Το ΕΑΜ ιδρύθηκε στις 27/9/1941 και η απελευθέρωση της χώρας έγινε στις 12/10/1944.

Είναι γεγονός ότι σχετικά με το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, υπάρχει μια ασάφεια-άγνοια οσον αφορά τον συγκεκριμένο (χρόνο τα μεσάνυχτα 30/5/1941 προς 31/5/1941) και αν ήταν αυτή η πρώτη Αντιστασιακή πράξη στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο. Λέγεται ότι προϋπήξε χωρίς όμως να έχει επιβεβαιωθεί στη Γαλλία. Και αν ακόμα υπήρξε αυτή η πράξη, σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να έχει την τεράστια παγκόσμια σημασία, που είχε το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη. Και δεν την είχε γιατί, η κίνηση αυτή δεν είχε την παγκοσμίου γνωστή Γεωγραφική αναφορά -

Ελλάδα και τοπογραφικό ορόσημο και πρόσημο όπως η Ακρόπολη. Ακόμα και αν η πράξη αυτή είχε συντελεστεί στον Πύργο του Αΐφελ, δεν θα είχε την ίδια αξία και απήχησε στην παγκόσμια κοινή γνώμη, που είχε το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη. Επειτα η πράξη αυτή όποια και ήταν, δεν είχε σχέση με το σύμβολο του Ναζισμού-φασισμού και κυρίως δεν συμβόλιζε την ταπείνωση και την έναρξη της ήττας του άξονα.

Δεν έδωσε το μήνυμα στους κατακτημένους λαού να ξεσηκωθούν, στους ελεύθερους να διαφυλάξουν πολεμώντας τη λευτεριά τους και σε αυτούς που σκέφτονταν βλέποντας την θυελώδη προέλαση να προσχωρήσουν στον άξονα να καθήσουν στα αυγά του (όπως η Τουρκία κλπ) όπως έγινε με το κατέβασμα της βάστικας. Βέβαια αν πράγματι συνέβει η απήχησή της ήταν σε τοπικό επίπεδο.

Το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη, εκτός από όλους τους άλλους συμβολισμούς που περιείχε, προανάγγηλε και το χαρμόσυνο μήνυμα της έναρξης του γενικότερου αντιφασιστικού αγώνα και διέγραφε την αντίστροφη μέτρηση του άξονα.

Ο έλληνο-ιταλικός πόλεμος, ουσιαστικά άρχισε στις 15/8/1940 με τον τορπιλισμό τη Ελλάς απ το Ιταλικό υποβρύχιο στην Τύννο. Την 28η Οκτωμβρίου, οι Ιταλοί μας τον κήρυξαν και επίσημα τον πόλεμο. Για να μην ηττηθεί η Ιταλία κατακράτος στις 6/4/1941, προκειμένου να σώσει το γόητρο της συμμάχου Ιταλίας, μας κήρυξε και η Γερμανία τον πόλεμο. Η κατάληψη της ηπειρωτικής χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα ολοκληρώθηκε στις 27/4/1941. Ο πόλεμος όμως εξακολουθούσε στα νησιά και κυρίως την Κρήτη.

Η κατάληψη της Κρήτης ολοκληρώθηκε στις 30/5/1941 προς 31/5/1941. Αυτήν ακριβώς την ημερομηνία 30/5/1941, προς τις 31/5/1941, που ολοκληρώθηκε η κατοχή ολοκλήρου της Ελλάδας, ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, αποφάσισαν να κατεβάσουν τη σβάστικα απ την Ακρόπολη, θέλοντας με την πράξη τους αυτή να διαμηνύσουν προς τον ελληνικό λαό και την παγόσμια κοινή γνώμη, ότι παρά την κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς, ο πόλεμος κατά του φασιστικού άξονα δεν έληξε με την κατάληψη και της Κρήτης, αλλά συνεχίζεται. Και το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, έχει αυτήν την έννοια: Ο λαός μας δεν νικήθηκε. Οτι ο πόλεμος του λαού μας κατά του άξονα συνεχίζεται και θα είναι το ίδιο νικηφόρος όπως και στην Αλβανία.

Αυτή είναι η τεράστια και ξεχωριστή ιστορική σημασία αυτής της ηρωϊκής, ανεπανάληπτης και αξιοθαύμαστης πράξης, σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη Αντιστασιακή πράξη. Την ώρα που ο στρατηγός της νίκης Φον Λίστ, έστελνε το σήμα της νίκης στο Βερολίνο και ο Χίτλερ, με το επιτελείο του τσούγγριζαν τα ποτήρια με τη σαμπάνια, γιορτάζοντας την κατάκτηση της χώρας ύστερα από 54 μέρες, που με τεράστιες απώλειες σε έμψυχο και άψυχο υλικό έγινε κατορθωτή, το κατέβασμα της βάστικας όχι μόνο δεν αναγνώριζε την κατάκτηση, αλλά έκανε γνωστό στους Γερμανούς και σε ολόκληρη την ανθρωπότητα, ότι ο πόλεμος στην Ελλάδα συνεχίζεται και μπαίνει σε μία καινούρια μορφή και φάση.

Ο καθένας μπορεί, να φανταστεί τις τεράστιες δυσκολίες που υπήρχαν, να γίνει μια νεοσύστατη οργάνωση πράξη κάτω απ το άγρυπνο μάτι των κατακτητών, να γίνει γνωστή η ίδρυση, Να κυκλοφορήσει η διακήρυξη και το πρόγραμμα με την οποία το ΕΑΜ, καλούσε το λαό σε οργάνωση και αγώνα. Εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Τα λόγια να γίνουν πράξη. Επρεπε η διακήρυξη να πάρει σχήμα, μορφή και οργάνωση. Να γίνει ένας ζωντανός

οργανισμός. Να σχηματιστεί μέσο της οργάνωσής ένας ενιαίος οργανισμός με εθνική εμβέλεια, ικανός να παίρνει αποφάσεις για τη συγκρότηση οργανώσεων σε κάθετη και οριζόντια βάση. Να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις εκείνες που θα επέτρεπαν τη συγκρότηση ένοπλης δύναμης, ικανή να μην επιτρέψει στους κατακτητές να μετατρέψουν το λαό σε ανδράποδα και στις κυβερνήσεις των Κουϊσγκις, να μην μπορούν να λύνουν τα προβλήματα που οι κατακτητές απαιτούσαν απ' αυτούς. Οι εχθροί πολλοί και δυνατοί. Τα μέσα τεράστια. Δίπλα στους κατακτητές και οι δικοί μας, που με τις υποδείξεις, καταδόσεις και τη συμμετοχή στις επιχειρήσεις εναντίον της Αντίστασης δυσκόλευαν ακόμα περισσότερο τα πράγματα.

Επρεπε να δημιουργηθούν όλες εκείνες οι δομές και οι μηχανισμοί που θα έθεταν σε κίνηση ένα νεοσύστατο στρατό. Ένα στρατό που θα πολεμούσε τους κατακτητές. Να δημιουργηθεί εκείνο το δίκτυο επικοινωνία και μεταφοράς πληροφοριών για τον συντονισμό της δράσης και τη σωστή τήρηση και εφαρμογή των αποφάσεων. Επρεπε ακόμα να δημιουργηθεί ένα δίκτυο συνδέσμων για τη μεταφοράς ειδήσεων, εφοδίων και τη διακίνηση των παρανόμων αγωνιστών απ' το ένα σπίτι στο άλλο, απ' τη μια συνοικία στην άλλη και απ' τη μια πόλη και περιοχή σε άλλη.

Ο αγώνας δεν ήταν ένα παιχνίδι που μπορείς να τον αρχίσεις όταν θέλει και να τον σταματήσεις όποια στιγμή θέλεις. Όπως το 21, έτσι και τώρα. Η συμμετοχή, στον αγώνα είχε αντίτιμο την ζωή. Κάθε μέρα που περνούσε γινόταν όλο και πιο δύσκολος, πιο σύνθετος πιο σκληρός και πιο αιματηρός. Υπόφερνες, πολεμούσες και πέθαινες στα αλήθεια. Δεν ήσουν σίγουρος για το αύριο. Παντού караδοκούσε ο θάνατος. Οι κατάλογοι των κομμουνιστών που ο Μανιαδάκης είχε δώσει στη Γκεστάπο τους είχαν στα χέρια τους οι Γερμανοί. Και οι εντολές σαφείς. Οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες να παραδωθούν στους Γερμανούς. Να εμποδιστεί με όλα τα μέσα η οργάνωση Αντίστασης. Και σε περίπτωση οργάνωσης σε συνεργασία με τους κατακτητές να την πολεμήσουν.

Οι χαφιέδες είχαν πιάσει απ' τις πρώτες ακόμα μέρες της Αντίστασης δουλειά. Οι καταδότες το ίδιο και οι κουκουλοφόροι τροφοδοτούσαν τις ασφάλειες, την Μέρλιν, το Χαϊδάρι, τον Πάυλο Μέλα και τα όσα αλλά στρατόπεδα και φυλακές. Σε λίγο έκαναν την εμφάνισή τους οι εταιρείες «διάσωσης» με το αζημίωτο των συλληφθέντων, των καταδικασθέντων. Ακόμα και των μελλόντων να συλληφθούν απ' τη Γκεστάπο. Είχε πλημμυρίσει η Ελλάδα με συνεργεία θανάτου που αφάνιζαν οσους συμμετείχαν στην Αντίσταση, και οσους ήξεραν ότι μπορούσαν να τους εκμεταλλευτούν μέσω των «εταιρειών διάσωσης».

Και σαν να μην έφταναν οι Γερμανοί και οι δικοί μας συνεργάτες τα μιλιούνια χαφιέδες για την εξόντωση των αγωνιστών και ειδικά των υψηλόβαθμων στελεχών. Συνεπίκουροι σ' αυτό το βρωμερό και τρισάθλιο έργο προστέθηκαν και οι εδώ Άγγλοι σύνδεσμοι, που επικεφαλής τους ήταν ο Κρίς Γουντχάους, και που με υπόδειξη του ΣΜΑ έδωσε εντολή τους έλληνες πράκτορες να βοηθούν τους Γερμανούς στη σύλληψη αυτών των υψηλόβαθμων στελεχών. Κοινός στόχος και των δυό (Γερμανών και Άγγλων) η εξόντωση των στελεχών της Αντίστασης.

Μέσα σε τρία μόνο χρόνια, πέντε μήνες και δέκα μέρες, είχαμε πετύχει για πρώτη φορά να είναι η χώρα μας βιώσιμη : Εθνικά, πολιτικά κοινωνικά και κυρίως είχαμε πετύχει την κοινωνική και Θρησκευτική ομοψυχία και με μία κάποια προοπτική οικονομική συνοχή. Αν δεν επιτρέπαμε να μας

κυριαρχήσουν τα πάθη, η διχόνοια και κυρίως η εκδίκηση. Καμιά τάξη με κάποια διάρκεια δεν μπορεί να σταθεί χωρίς μια ριζική ανακατάταξη ύστερα απ' ένα τέτοιο γεγονός όπως αυτό της κατοχής.. Και αυτή η ανακατάταξη είχε αρχίσει στη διάρκεια του αγώνα και θα ολοκληρώνονταν με την απελευθέρωση. Αντί για αυτό οδηγηθήκαμε σε ατελείωτες διαμάχες, μάχες φθοράς και σε ένα αδερφοκτόνο εμφύλιο πόλεμο.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ξεπερνώντας τις όποιες διαφωνίες και δυσκολίες, συνένωσε στις γραμμές του, τους κομμουνιστές σοσιαλιστές, αγροτιστές, φιλελεύθερους δημοκράτες, όλους τους πατριώτες, απ' τον εργάτη και τον αγρότη ως το στρατηγό, το Δεσπότη και το δημοκράτη βιομήχανο σε μια ισότιμη, χωρίς «καπελώματα» και προβαδίσματα συμπαρατάξη ενάντια στον κοινό εχθρό-φασίστα κατακτητή και τα εγχώρια οργανά του.

Υστερα απ' αυτήν την εθνική ανάταση της ένδοξης τετράχρονης πάλης του και τις εκατόμβες αίματος που πρόσφερε στον κοινό αντιφασιστικό πόλεμο των λαών, δίκαια ο λαός μας ζητούσε ηθική ικανοποίηση, εθνική και δημοκρατική αποκατάσταση, πολιτικές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, κοινωνική ανάπτυξη και αναγέννηση της Ελλάδας στα μεταπλευθερωτικά δεδομένα. Δίκαια ζητούσε ηθικό καθασμό απ' το άγος του δοσιλογισμού και του μαυραγοριτισμού. Δίκαια ζητούσε ανεξαρτησία, ψωμί, δουλειά, πολιτική ομαλότητα, παιδεία και την ανοικοδόμηση της πατρίδας, προς όφελος του λαού και όχι της δοσίλογης ολιγαρχίας, αλλά του ίδιου και των παιδιών του.

Ομως οι Αγγλοι, που ήρθαν στη χώρα μας σαν σύμμαχοι και δεν χρειάστηκε να ρίξουν ούτε μιά ντουφεκιά κατά των Γερμανών που υποχωρούσαν, κυνηγημένοι κατά πόδας απ' τον κόκκινο στρατό και τον ΕΛΑΣ και η χώρα είχε ήδη τελείως απελευθερωθεί. Αυτοί ακριβώς οι Αγγλοι όμως, όχι μόνο δεν έφυγαν αν και η χώρα μας, που ούτε δορυφόρος του άξονα ήταν, μα ούτε και στρατεύματα τους άξονα υπήρχαν, ώστε να δικαιολογείται η παραμονή τους στη χώρα μας και ο πόλεμος με τον άξονα δεν είχε τελειώσει ακόμα, εντελώς αυθέραιτα ανακήρυξαν τον εαυτό τους «απελευθερωτή» και για μιά ακόμα φορά αφέντη της χώρας.

Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τα τιμημένα όπλα του ΕΛΑΣ, ο λαός μας είχε πετύχει, το διώξιμο των Γερμανών, που ήταν ο πρώτος στόχος της Αντίστασης : Την απελευθέρωση της χώρας. Ο ερχομός των Αγγλων και η ένοπλη επάμβασή των Αγγλών «συμμάχων», που στηρίζονταν στην ολόπλευρη πολιτική, διπλωματική, στρατιωτική και υλική υποστήριξη και των Αμερικάνων, ο λαός μας δεν εξασφάλισε την εθνική του ανεξαρτησία και την πολιτική του κυριαρχία. Οι ξένοι για άλλη μια φορά είχαν καταλύσει την εθνική μας αυτοτέλεια. Διόριζαν και έπαιναν κατά βούληση τις ελληνικές κυβερνήσεις. Είχαν θέσει υπό τον απόλυτο έλεγχό τους την πολιτική, οικονομική και εθνικό-κοινωνική ζωή της χώρας, με τις δεκάδες στρατιωτικές, οικονομικές και «συμβουλευτικές» επιτροπές τους. Έπαιναν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους μέχρι τους κλητήρες και τους θυρορούς ακόμα αυτοί τους διόριζαν. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει η επέμβαση στη διακυβέρνηση της χώρας απ' τους Αγγλους, που εκτός απ' τους κατά βούληση διορισμούς, τον έλεγχο του κράτους ανέλαβαν τον εξοπλισμό και την καθοδήγηση των παρακρατικών οργανώσεων.

Εδωσαν όπλα (τα διακινούσε ο στρατηγός Σπηλιωτόπουλος) στους χθεσινούς προδότες και άρχισαν να συλλαμβάνουν, να βασανίζουν, να σκοτώνουν, να καίνε και να βιάζουν. Αυτό ήταν τερατώδες. Οι προδότες να γίνουν πατριώτες και οι πατριώτες χαρακτηρίστηκαν προδότες.

Με τις πράξεις τους διέψευσαν τις πιο πάνω προσδοκίες του λαού. Μετατράπηκαν σε Νεοκατακτητές. Και με το γνωστό τηλεσίγραφο του Σκόππου απαίτησαν τον μονομερή, (παρά τη συμφωνία για ισόμερη), αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, όχι όμως και των πραιτοριανών της ορεινής ταξιαρχίας, του Ιερού λόχου και των ταγματасφλιτών που τους παρέδωσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που δήθεν κρατούσαν υπο περιορισμό στο Γουδί. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά, με την δολοφονική πρόκληση της «Ματωμένης Κυριακής» στις τρεις (3) του Δεκέμβρη του 1944, άρχισαν και την ένοπλη πλέον επέμβασή τους. Η σύγκρουση του Δεκέμβρη, που την προκάλεσαν οι Αγγλοι με όργανο τη δοσίλογη Δεξιά, ήταν ένας αγγλοελληνικός πλέον πόλεμος και σαν τέτοιος σωστά είχε απ την πλευρά του λαού μας χαρακτήρα εθνικό και δίκαιο, αφού η χώρα ζούσε υπό την Αγγλική κατοχή.

Αν δεν υπήρχε αντίδραση και δράση απ την πλευρά του λαού, η αγγλική επέμβαση του Δεκέμβρη, θα καταγράφονταν στην Νεοελληνική ιστορία σαν την πιο μαύρη και σκοτεινή σελίδα και τον λαό μας, σαν το λαό που δέχεται αδιαμαρτύρητα την όποια κατοχή. Σαν το λαό που πρόδοσε τους αξιοθαύμαστους αγώνες των προγόνων και την μακραίωνη ιστορία του. Ο,τι και αν ειχαμε προσφέρει σαν λαός στην Ανθρωπότητα σε επιστήμη, τέχνη, ιστορία και πολιτισμό θα αμαυρώνονταν, θα επικαλύπτοντας απ την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της επέμβασης και την κατάκτηση της χώρας απ τους Αγγλους. Μα και θα διαγράφονταν ακόμα. Θα ειχαμε γίνει-καταντήσει το όνειδος της παγκόσμιας κοινής γνώμης απ την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της Νέας κατοχής. Αυτό θα ήταν αυτοπαραίτηση απ την αγωνιστική παράδοση και την μακραίωνη προσφορά και ιστορία. Θα αποτελούσε μια ιστορική σελίδα ανεξίτηλης ντροπής. Μια σελίδα που θα αντιστοιχούσε με εθνική προδοσιά. Και ο λαός μας σαν αντάξιος απόγονος των ενδόξων προγόνων του μια τέτοια εθνική προδοσιά δεν θα την επέτρεπε στο εαυτό του.

Μέσα στη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947- φάνηκε τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πια ήταν η μεθόδευση του εμφυλίου πολέμου. Φάνηκε ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πώς και από ποιούς σχεδιάστηκε, για πιο ακριβώς λόγο και από ποιούς μπήκε σε εφαρμογή το προαποφασισμένο σχέδιο «MANNA» για να εξοντωθούν για άλλη μια φορά τα στελέχη αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος και να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός, όχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός στο σύνολό του- τον είχε συνειδητοποιήσει και εκφράσει στο Έπος των αλβανικών βουνών, της Αντίστασης, στο Ελ Αλαμεί, στο εμπορικό Ναυτικό και όπου αλλού χρειάστηκε.

Πολεμήσαμε τους Ιταλούς και τους Γερμανούς για πιο λόγο να παραδοθούμε αμαχητοί στους Αγγλους νεοιμπεριαλιστές; Και πώς η παγκόσμια κοινή γνώμη θα δικαιολογούσε την αδιαμαρτύρητη αποδοχή της αγγλικής κατοχής ; Επειτα το γεγονός αυτό δεν θα ενεθάρρυνε τον κάθε μελλοντικό επίδοξο εισβολέα να μας θεωρεί σαν λαό και χώρα μια εύκολη λεία; Βέβαια υπήρχε το μακράχρονο διαζύγιο την άρχουσας τάξης απ το λαό και τις διαφορές, οσον αφορά την αποδοχή της δικτατορίας του 1936, την κατοχή της χώρας απ τους Γερμανούς, ιταλούς και Βουργάρους. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που την αποζητούσαν, όπως συνέβει απ την πλευρά που καταστημένου και της Κεντρό-Δεξιάς. Όμως ο λαός υπο την καθοδήγηση του ΕΑΜ, αντιστεκόμενος έκτός του οτι επιβεβαίωσε την προγονική ιστορία, έσωσε λαό και χώρα απ την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη.

Το ΕΑΜ που στα χρόνια της φασιστικής κατοχής είχε αναδειχθεί ο μεγαλύτερος εθνικός συνασπισμός, που γνώρισε η Νεότερη πολιτική ελληνική ιστορία μας με το ιδρυτικό του στις 27/9/1941. Ένα ιδρυτικό που με σαφήνεια προσδιόριζε τους σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και θα αγωνιστεί να πραγματοποιήσει: α) Επιβίωση του λαού β) Απελευθέρωση της χώρας και γ) κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας. Τα κόμματα που είχαν υπογράψει αυτό το ιστορικό ντοκουμέντο, είχαν αναλάβει απέναντι στον ελληνικό λαό την υποχρέωση να αγωνιστούν από κοινού για την εκπλήρωση αυτών των σκοπών.

Η ηγεσία του ΕΑΜ, που υπέργαψε τη Συμφωνία της Βάρκιζας πιστεύοντας πως, έτσι θα δοθεί οριστικό τέλος στην αιματηρή σύγκρουση του Δεκέμβρη με τους Αγγλους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι θέλοντας να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους στην Ελλάδα και στη λεκάνη της Μεσογείου, επενέβησαν για λογαριασμό και προς όφελος της δοσίλογης Δεξιάς και του πράκτορά τους Γλύξμπουργκ, είχε εξαπατηθεί. Οι «τζέντελμαν» Αγγλοι και η Δεξιά, δεν τίμησαν την υπογραφή τους. Αποδείχθηκαν αφερέγγυοι, αναξιόπιστοι και ύπουλοι. Απ την επομένη της υπογραφής συμπεριφέρθηκαν εκτός από κυνικά και σαν κοινοί πολιτικοί απατεώνες.

Σπάνια στην ιστορία της χώρας μας- παρ όλο που πολλές φορές γνώρισε δικτατορικά καθεστώτα-θα βρεθεί άλλη περίπτωση που η λαϊκή θέληση να είναι σε τόσο ριζικά αντίθεση με την αντιλαϊκή διακυβέρνηση της χώρας. Χιλιάδες οι προγραμμαμένοι και οι καταδιωκόμενοι κατέφευγαν για να σωθούν απ τον βέβαια θάνατο στις πόλεις, και ακόμα περισσότεροι αυτοί που κρύβονταν στα βουνά ή έφευγαν στο εξωτερικό ζητώντας άσυλο. Το νεοφασιστικό αυτό όργιο και η αιματηρή λευκή τρομοκρατία στην αγγλοκρατούμενη Ελλάδα, με πρωτεργάτες τους πρώην ταγματασφαλίτες, τους καθέ ειδους δοσίλογους και τους 4ο Αυγ/ούς φασίστες, συνοδεύονταν και με μία βρώμικη εκστρατεία κατασυκοφάντησης του ΕΑΜ και της Εποποιίας της Αντίστασης. Μια εκστρατεία χωρίς ίχνος ντροπής. Η έλλειψη επιχειρημάτων και προσφοράς, τους οδήγησε στη διαστρέβλωση, την παραποίηση και την αλλοίωση γνωστών στο λαό γεγονότων.

Αν όμως το ΕΑΜ με τη συμφωνία της Βάρκιζας προσδοκούσε τον οριστικό τερματισμό των συγκρούσεων του Δεκέμβρη και το άνοιγμα της ομαλής, δημοκρατικής πορείας των πολιτικών εξελίξεων της χώρας μας. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και με τους Αγγλους και τη Δεξιά. Γι αυτούς η Βάρκιζα, ήταν μια προσωρινή ανάπαυλα του εγκλήματος που θα ακολουθούσε την επομένη. Πράγματι την επομένη κιόλα της υπογραφής εξαπόλυσαν ένα μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, ένα αχαλίνωτο κύμα διώξεων, δολοφονιών και συλλήψεων κατά των αγωνιστών της Αντίστασης. Και ενώ το ΕΑΜ εκπλήρωσε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει, η Δεξιά όχι μόνο δεν την τίμησε την υπογραφή που έβαλε κάτω από μια συμφωνία, η διορισμένη απ τους Αγγλους κυβέρνηση, μα και οι ίδιοι οι Αγγλοι που εξουσιοδότησαν αυτήν αντιπροσωπεία κατά τη διάρκεια της σύσκεψης συμφώνησαν και :

«Εξεδήλωσαν την σταθεράν θέλησιν της κυβερνήσεως όπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και πολιτική ομαλότητα. Ούτο μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσθάθειαν δια την οικοδόμησιν της Χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία

σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν».

«Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξήτησεν όπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέληση του Ελληνικού λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριστικόν θα είναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, τας οποίας ο καταστατικός χάρτης του Ατλαντικού και οι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνειδήσις των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθει»

Οποιος έχει διαβάσει την συμφωνία της Βάρκιζας, θα μείνει με την εντύπωση ότι κατά την διάσκεψιν διεπιστώθει πλήρης συμφωνία αντιλήψεων της Αντιπροσωπείας του ΕΑΜ επι των αρχών τούτων και ότι στο εξής όλα θα εξελίσσονταν ομαλά.

Με το πρώτο άρθρο διασφαλίζονται ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ. «Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα προς το «Σύνταγμα» και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικές αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελευθερον Νόμον. Θα εξασφαλίσει επίσης, την απρόσκοπτον λειτουργίαν των ατομικών ελευθεριών, ως του συνέρχεσθαι, του συνεταιρίζεσθαι και της επί του τύπου εκφράσεως των στοχασμών. Ειδικότερον η κυβέρνησις θα αποκαταστήσει πλήρως τας συδικαλιστικές ελευθερίας».

Η συμφωνία είχε αλλα οκτώ (8) άρθρα απ τα οποία το 4ο και το 6ο αφορούσαν υποχρεώσεις που ανέλαβαν απέναντι στον λαό οι αντιπρόσωποι του ΕΑΜ, που υπέγραψαν την συμφωνία. Τα άλλα επτά άρθρα περιείχαν υποχρεώσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση να εκτελέσει προκειμένου να επέλθει η πολυπόθητη πολιτική και κοινωνική ομαλότητα. Το 4ο άρθρο έλεγε επί λέξει: «Απαντες οι πολίτες οι συλληφθέντες παρά του ΕΛΑΣ, Εθνική Πολιτοφυλακή ή τον ΕΛΑΝ, ανεξαρτήτως ημερομηνίας συλλήψεως, θα αφεθούν αμέσως ελεύθεροι. Όσοι τυχόν κρατούνται με την κατηγορίαν ότι είναι δοσίλογοι ή ένοχοι αδικημάτων, θα παραδοθούν εις την δικαιοσύνην του κράτους ίνα δικαστούν υπο των κατά Νόμο δικαστηρίων».

Και το 6ον άρθρο έλεγε επι λέξει: «Αμα τη δημοσίευσει του παρόντος, αποστρατεύονται οι ένοπλοι δυνάμεις Αντιστάσεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ, τακτικός και εφεδρικός, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή. Η εποστράτευσις και η παράδοσις των όπλων θέλουσι συντελεσθεί κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα εις το πρωτόκολλον το συνταχθέν υπό της Τεχνικής Επιτροπής, όπερ προσαρτάται εις το παρόν δεόντως μονογραφημένον κείμενον. Το κράτος θέλει ρυθμίσει τα των επιτάξεων των γενομένων υπο του ΕΛΑΣ. Τα παρά του ΕΛΑΣ επιταχθέντα πράγματα, ζώα, αυτοκίνητα κλπ, άτινα θέλουσι παραδοθεί εις το κράτος, κατά τα λεπτομερέστερον εκτιθέμενα εις το συνταχθέν πρωτόκολλον, όπερ προσαρτάται το παρόντι θέλουσι θεωρηθεί ως επιταχθέντα παρά του Ελληνικού Δημοσίου».

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ανταποκρινόμενο στις υποχρεώσεις που ανέλαβε με το 4ο άρθρο άφησε «ελευθερούς αμέσως» όπως το απαιτούσε το άρθρο όσους κρατούμενους ειχε. Το ίδιο έκανε όσον αφορά το 6ο άρθρο παρέδωσε τα

όπλα που πρόβλεπε η συμφωνία: «Το είδος και τον αριθμό των όπλων». Τα υπόλοιπα επτά (7) περιείχαν εγγυήσεις για εξασφάλιση, ελευθεριών, δικαιωμάτων και δημοκρατικού ομαλού πολιτικό-κοινωνικού βίου.

Στο πρώτο άρθρο ανάμεσα στις άλλες εγγυήσεις πρόβλεπε: «Την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον». Ενώ λέγονταν και γράφονταν αυτά την επομένη της υπογραφής ανασύρθηκε απ το χρονοντούλαπο ο αντισυνταγματικός Νόμος «περί εκτάκτων μέτρων ασφαλείας», με την αναβίωση του ανελεύθερου Νόμου «Περί Επιτροπών Ασφαλείας» ο οποίος στα χέρια της δικτατορίας της 4ης Αυγ/του, είχε γίνει τόσο λαομίσητος, με την εγκληματική δράση των φασιστικών παρακρατικών οργανώσεων και συμμοριών και με την όχι λιγότερη άγρια συμπεριφορά των συνεργαζομένων με τα ίδια τα κρατικά όργανα. Βύθισαν την χώρα στο αίμα και τη συμφορά. Μνημείο φρίκης και αίσχους αιώνιο για το καθεστώς της Ελλάδας, αποτελεί η άγρια σφαγή των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανινά απ τα κρατικά όργανα και οι με τη «νόμιμη και με βούλα καθημερινές εκτελέσεις» επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.

Οι Αγγλοι που την είχαν υπογράψει σαν εγγυητές, αφού δολοφόνησαν το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και το ναυτικό, τώρα θυμήθηκαν ότι όλα όσα έγιναν ήταν έργο δικό τους, γιατί χωρίς τη δική τους επέμβαση τα ελληνικά μεταπολεμικά πράγματα δεν θα είχαν αυτήν την εξέλιξη. Για να απαλλάξουν, όπως πάντα τον εαυτό τους απ τις τεράστιες ευθύνες που τους βάρυναν όχι μόνο προσπιούνταν αλλά και ισχυρίζονταν πως «δεν επεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις μας» !

Σκοπό και στόχο η αμετάθετη πολιτική των Αγγλοαμερικάνων: Η φυσική εξόντωση των αγωνιστών της Αριστερας, που αντιτίθονταν στα σχέδιά τους και η ανάδειξη της δοσίλογης και πολιτικά ανυπόληπτη Δεξιάς σε κυρίαρχη κυβερνητική πολιτική δύναμη, για την απόσπαση και μετατόπιση με τη βία, τη διαβολή και τη αχαλύνωτη δυσφήμιση του ΕΑΜ, της πλειοψηφίας του λαού με το μέρος των χρεωκοπημένων αστικών κομμάτων δεξιών και κεντροδεξιών. Και επειδή αυτό ήταν αδύνατο να γίνει με πολιτικά και ψευτό-κοινωνικά μέσα. Οργάνωσαν λοιπόν σε όλη την επικράτεια πάνω από 200 συμμορίες (Σούρλιδες, Μαγγανάρηδες, Κατσαρείδες, Χίτες Μίτες Εσαδίτες Μάϊδες, Τείδες κλπ) και με αρωγό και το εν στολή επίσημο κράτος και προχώρησαν στις νόθες εκλογές και το δημοψήφισμα με πλαστούς εκλογικούς καταλόγους (οταν το 1961 ακόμα ψήφισαν και τα δέντρα και οι πεθ...), πλαστογράφησαν την λαϊκή θέληση, σπρώχνοντας την Αριστερά όλο και περισσότερο στην ένοπλη αναμέτρηση. Και αυτά τα τρομοκρατικά μέτρα δεν θα μπορούσαν να κάμψουν το αγωνιστικό φρόνημα του λαού, αν δεν απόβλεπαν στον εμφύλιο πόλεμο που ήταν η μόνη τους διέξοδος!

Η άρχουσα τάξη με τους κάθε φορά εκπροσώπους της και τη βοήθεια-συνεργασία των ξένων, δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και πάντα δεν θα τον συγχωρήσει-και ειδικά τους πρωτεργάτες της Αντίστασης-κομμουνιστές και αλλούς προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι τους και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελιτείες, χάρτες, τηλέμετρα και κυρίως χωρίς όπλα κλπ, να κάνουν δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό οργανωμένο κατά το προπολεμικό πρότυπο και Γενικά Στρατηγεία. Να

πολεμησούν τους τρεις κατακτητές με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν απ' του ίδιους τους κατακτητές.

Να πολεμήσει τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιο άσχημο να κάνουν ό,τι μπορούν για να διώξουν τους κατακτητές απ' τη χώρα, να βοηθήσουν αποτελεσματικά το συμμαχικό αγώνα (65.000 ένοπλο Εθνικό Απελευθερωτικό στρατό είχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, χωρίς τον εφεδρικό που και αυτός αριθμούσε πολλές δεκάδες χιλιάδες) και το χειρότερο όχι μόνο να οραματίζονται αλλά και να πιστέψουν σε δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.

Ε! Όχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πολύ και είναι απ' αυτά τα «εγκλήματα», που δεν μπορεί να συγχωρήσει ποτέ η άρχουσα τάξη στο λαό.

Απ' αυτόν ακριβώς το φόβο και την βεβαιότητα ότι απ' αυτήν την αναμέτρηση νικητής, θα είναι ο άξονας άφησε απροετοίμαστη τη χώρα για έναν τέτοιο πόλεμο και έστειλε τις γενιές 1930-40 στον αλβανικό πόλεμο χωρίς τα αντίστοιχα μέσα για να αποδεκατιστούν. Ο στρατευμένος λαός όμως, μπορεί να μην είχε τα ανάλογα όπλα και τον απαραίτητο ενεφοδιασμό, είχε όμως ο καθένας συντροφιά και γνώμονα τα οράματα και τις επιλίδες του λαού για :Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και Δικαιοσύνη, που τόσο βάνανυσα του τα είχε στερήσει ο ντόπιος φασισμός και τα ποδοπάτησε ο διεθνής.

Εχοντας κεφάλαιο αυτά τα οράματα και τις ελπίδες όχι μόνο δεν αποδεκατίστηκε πολεμώντας γενναία τις σιδηρόφρακτες στρατιές του Μουσουλίνι και του Χίτλερ, αλλά αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας απ' τον άξονα, διατηρώντας ζωντανά στη μνήμη του αυτά τα οράματα και τις ελπίδες, πήρε και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα για να τα υλοποιήσει. Ετσι απ' την επομένη της κατοχής άρχισε τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, τη Δημοκρατία και το Δίκαιο που και αυτό τόσο βάνανυσα καταπατήθηκε απ' τους επιβήτορες της εξουσίας και ειδικά απ' τους 4αυγουστιανούς.

Αυτό λοιπόν, το λαϊκό κίνημα που αντρώθηκε στο καμίνι του πολέμου, που οργάνωσε και διεξήγαγε έναν σκληρό και αιματηρό τετράχρονο αγώνα, με στρατούς αυτοκρατορικούς και εξοπλισμένους με τα πιο σύγχρονα πολεμικά μέσα, έπρεπε να διαλυθεί- «κονιορτοποιηθεί» κατά την προσφιλή έκφραση του Τσιώρτσιλ. Και ο μόνος τρόπος να το πετύχουν αυτό, να διαλύσουν αυτό το πρωτόγνωρο και κοινωνικό-λαϊκό κίνημα ήταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ο Τσιώρτσιλ είχε δώσει όχι μόνο την εντολή, αλλά και τα μέσα για την «κονιορτοποίησή» του απ' το 1943 με τη συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας απ' τον Ράλλη. Όμως παρά τις φιλότιμες προσπάθειες και τις λύρες που ξόδεψαν δεν μπόρεσαν να το ελέγξουν. Και όταν αργότερα η πορεία των πραγμάτων έφερε τους Αγγλους σαν «συμμάχους» να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ' τον ΕΛΑΣ χώρα, για να υλοποιήσουν το σχέδιο «MANNA», προκειμένου να διατηρήσουν με το ετσι θέλω την Ελλάδα μετατράπηκαν σε κατακτητές της χώρας μας. Και ήταν κατακτητές. Γιατί μόνο οι κατακτητές μπορούν να δώσουν στο στρατό τους εντολές σαν αυτές που έδωσε ο Τσιώρτσιλ: «Το χτύπημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, πρέπει να γίνει χωρίς καμιά προειδοποίηση και γνώση της ελληνικής κυβέρνησης». «Οι Έλληνες πολιτικοί δεν καταλαβαίνουν απ' αυτά. Και αν ο Πρωθυπουργό Παπανδρέου δεν... απομονώστέ τον». «Ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα». «πρέπει να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα». «Όχι συμφιλίωση χωρίς

νίκη» και πολλές άλλες παρόμοιες εντολές που προσδιορίζουν δράσεις μόνο ενός στρατού κατοχής. Αυτοί ήταν οι «σύμμαχοι» που μακρόχρονα απεργάζονταν την εκ νέου επικυριαρχία τους στη χώρα μας.

Η συντριβή-κονιορτοποίηση αυτού του πρωτόγνωρου λαογέννητου λαϊκού κινήματος απ' τους ξένους και τη Δεξιά, ήταν το άμεσα ζητούμενο αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας. Το κίνημα αυτό στα τρισίμια χρόνια της δράσης του με τις πρωτιές και τους άθλους έγραψε ιστορία. Είχε περγαμηνές αγώνων και πιστοποιητικά προσφοράς όχι μόνο στη χώρα, αλλά και στον συμμαχικό αγώνα. Πιστοποιητικά που τα αναγνώρισε και τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη. Για να μην υπάρχει η ανάμνηση αυτής της περιόδου, δεν αρκούσε η βιολογική εξόντωση των πρωτεργατών και των άμεσα συμμετεχόντων, έπρεπε να δολοφωνηθεί και η μνήμη και κυρίως αυτή για να είναι η «νίκη» ολοκληρωμένη και να αντέξει στο χρόνο.

Πολλοί ήταν οι λόγοι που επέβαλαν-υποχρέωναν την Δεξιά να καταχωινιάσει την Αντίσταση. α) Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ήταν λαϊκή, εθελοντική και την οργάνωσε ο ίδιος ο λαός. β) Η ΕΑΜική Αντίσταση, εκτός απ' τον αγώνα για την απελευθέρωση είχε και κοινωνικό περιεχόμενο γ) Η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε και αφού δεν συμμετείχε δεν την έλεγχε. και δ) δυστυχώς όμως για την άρχουσα τάξη και τη Δεξιά. Η παγκόσμια κοινότητα όχι μόνο γνώριζε την ύπαρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά γνώριζε και λεπτομέρειες για την δράση της. Και τη γνώριζε γιατί οι πρωτιές και οι άθλοι της ήταν και πολλοί και ανεπανάληπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας για την έκβαση συμμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα. Όλα αυτά αποτελούν κεφάλαιο στη Νεοελληνική μας ιστορία. Για την άρχουσα τάξη και τον Εκπρόσωπό της τη Δεξιά, δεν έπρεπε να αποτελέσουν παρακαταθήκες και ιστορία. Έπρεπε να ξεχαστούν ή εστω να καταχωινιαστούν. Να απλωθεί το μαύρο Μεσαιωνικό σάβανο από άκρου σε άκρου στην Ελλάδα. Να επικρατήσει σιωπή τάφου. Και ο μόνος τρόπος να εξοντωθούν βιολογικά οι πρωτεργάτες και οι άμεσα συμμετέχοντες και για να επικρατήσει σιωπή τάφου ήταν ο εμφύλιος πόλεμος. Σε συνεργασία και τη βοήθεια των ξένων ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο. Εναν εμφύλιο που τον άρχισαν με τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας με τη βοήθεια των Γερμανών κατακτητών, τον συνέχισαν οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές-νεοκατακτητές τον Δεκέμβρη του 1944, τον κέδρισαν-τελείωσαν οι Αμερικάνοι και έγινε διαχειριστής της δοτής εξουσίας η δοσίλογη Δεξιά-υπάλληλος διεκπερεωτής των συμφερόντων τους, για αρκετές ακόμα δεκάδες χρόνια.

Οι άνθρωποι χωρίς προσφορά και ιστορία τα κατάφεραν, μέσα στην σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία να είναι εκτός τόπου και χρόνου. Η αξιοσέβαστη «εθνικόφρον παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας : Όχι μόνο αρνήθηκε τα αναγνωρισμένα απ' την οικουμένη πιστοποιητικά της προσφοράς και των θυσιών του ελληνικού λαού, αλλά σαν Ηρόστρατοι γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνηδειςία αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκκαλα έχτισε ο ελληνικός λαός. Αυτό που είχε γίνει, με τον ιταλικό πόλεμο και την Αντίσταση, ήταν μια ακόμα επιβεβαίωση του μεγάλου μας Σολωμού το στίχου : «Απ' τα κάκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων...»

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που για τρισίμισι χρόνια ήταν ο εφιάλης των κατακτητών και υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μ. Ανατολής απ' το φθινόπωρο του 1942, μετά το σπάσιμο της γραμμής του Ελ Αλαμείν, σε συνεργασία με Αγγλους σαμποτέρ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου, που είχε σαν αποτέλεσμα τη διακοπή της σιδηροδρομικής επικοινωνίας

Βερολίνο-Αθήνα για έξη κρίσιμες βδομάδες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο κατακτητής, δεν ήταν σε θέση να χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Πειραιά για να ενισχύσει με περισσότερες εφεδρείες, απ' αυτές που ήδη λόγω της Αντίστασης βρίσκονταν στη Νότια Ελλάδα, στρατεύματά και οπλισμό στη Βόρειας Αφρικής.

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ ήταν αυτοί, που εντίνοντας και συντονίζοντας τα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες και τις τηλεπικοινωνίες των κατακτητών, τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943, υποχρεώσαμε τον κατακτητή να αποσύρει έστω προσωρινά δύο γερμανικές ταξιαρχίες απ' το κύριο μέτωπο της Σικελίας, γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό την απόβαση και την κατάληψη του νησιού σύντομα και χωρίς μεγάλες συμμαχικές απώλειες. Ένα γεγονός που συντόμευσε την συνειδητοποίηση του ιταλικού κατεστημένου να απορύρει την εμπιστοσύνη της απ' τον Μουσουλίνι και να συνταχθεί στο πλευρό των συμμάχων.

Ο Ταξίαρχος Μάγιερ-Εντυ αρχηγός της Βρετανικής αποστολής του Στρατηγείου Μ. Ανατολής στα Ελληνικά βουνά, υπολογίζει ότι ανάμεσα στο 1941-44 ο ΕΛΑΣ, προξένησε στον κατακτητή πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. Οτι 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές ή καταστράφηκαν. Εκατό και πλέον γέφυρες ανατινάχθηκαν και βυθίστηκαν περισσότερα από 150 πλοία απ' το ΕΛΑΝ. Να τα ξεχάσουμε όλα αυτά και:

Να θυμάμαστε Τί ; Να θυμόμαστε μόνο τους άθλους του Μακρυγιάννη, την πτωματολογία του Σεπτρίν, τη νίκη του Γράμμου, την χούντα των Συνταγματαρχών, που «προστάτευσε» τα εθνικά και ατομικά δικαιώματα της χώρας και των πολιτών απ' τον κομμουνιστικό κίνδυνο; Να θυμόμαστε ότι η χούντα έσωσε για άλλη μια φορά την Ελλάδα απ' τους Έλληνες; Οτι προήγαγε τα εθνικά συμφέροντα εσωτερικά και διεθνώς; Οτι έκανε τα πάντα για να «πτευχει» την «Ένωση της Κύπρου» με την Μητέρα Ελλάδα; Οτι με την επικράτησή της πάγωσαν οι ενταξιακές διαδικασίες με την ΕΟΚ; Οτι τα κίνητρα ήταν «εθνικά» και ό,τι έκαναν το έκαναν για το καλό της χώρας και του λαού γι αυτό και η ευθύνη που τους βαρύνει είναι αυτή της στιγμής που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν οι μερικοί-ελάχιστοι στον αριθμό Συνταγματάρχες; Και που σε χρόνο αστραπής καθάρισαν τις πληγές της Ελλάδας, την εβαλαν στο γύψο και ανακήρυξαν τη δικτατορία επανάσταση; Οτι όλα τα άλλα έγιναν από μόνα τους; Κανένας άλλος δεν συμμετείχε, ούτε βοήθησε γι αυτό και δεν ευθύνεται; Και η Κύπρος μόνη της διχωτομήθηκε... Αυτό άλλωστε αποδείχθηκε και στη δίκη οτι όλα έγιναν από μόνα τους...

Και μόνο το γεγονός, οτι έχουν περάσει είκοση σχεδόν χρόνια και ο φάκελλος της Κύπρου δεν έχει ανοίξει ακόμα, σημαίνει οτι οι υπεύθυνοι αυτού του εθνικού εγκλήματος, δεν περιορίζεται μόνο στους ελάχιστους χουντικούς, που κατ'ονόμασαν. Το εύρος είναι μεγάλο, οι υπεύθυνοι κατέχουν υψηλά πόστα, γι αυτό και δεν πρέπει να ανοίξει ο φάκελλος της Κύπρου. Θα πρέπει να κάνουμε υπομονή μέχρις οτου αποδημήσουν εις κύριον οι διαπράξαντες το έγκλημα, που ακούει στο όνομα Κύπρος και οι επιζώντες την εποχή εκείνη για να ανοίξει ο φάκελλος. Και αν ανοίξει...

Χαρακτήρισαν «ΣΤΙΓΜΑΙΟ» γεγονός την εφτάχρονη χούντα, λές και η εγκαθίδρυση μιας δικτατορίας, ήταν υπόθεση να πατήσει κάποιος ενα διακόπτη και η αίθουσα στη στιγμή θα πλημμύριζε με φώς. Δικάστηκαν και καταδικάστηκαν μόνο αυτοί οι ελάχιστοι και μόνο για εκείνες τις στιγμές-γι αυτό και στιγμαίο-που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν και έβγαλαν τα τάνκς στο δρόμο, πέρασαν το γύψο στο σώμα της Ελλάδας. Να θυμόμαστε οτι

κανένας άλλος δεν ευθύνεται για ό,τι συνέβει στη χώρα τα επτά χρόνια της δικτατορίας; Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν σαφής. Αυτοί και μόνο αυτοί, οι ελάχιστοι επίορκοι αξιωματικό ευθύνονται και κανένας άλλος. Αν υπήρχαν και «άλλοι» που να ευθύνονται, θα τους είχαν συλλάβει και αυτού, και θα τους δίκάζαν όπως καταδίκασαν και τους πρωταίους, χωρίς βέβαια να αναζητήσουμε αλλη μια φορά τις ρίζες στο απότερο παρελθόν που εξέθρεψε το τέρας της 21ης Απριλίου του 1967. Τη σχέση τους με τα Τάγματα Ασφαλείας και τα ανακοινωθέντα «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας». Τη σχέση τους με τον ΙΔΕΑ, τη συμμετοχή τους, στους κρατικούς μηχανισμούς και στις θέσεις κλειδιά απ όπου με άνεση οργάνωναν την εφτάχρονη δικτατορία που τόσα δεινά σώρευσε στην Ελλάδα και το λαό πως διακαίολογούνται;

Οι δικτάτορες ισχυρίζονταν ότι για ό,τι έκαναν είχαν τη συγκατάθεση του λαού. Η ιστορία όμως λέει και η ζωή επιβεβαιώνει ότι για να έχει η δικτατορία τη συγκατάθεση του λαού, σημαίνει ότι υπάρχει μια εκτεταμένη οργανωτική δομή που προκάλεσε με το κοινωνικό-οικονομικό πρόγραμμα του επαγγέλονταν ή επέβαλε με διάφορα μέσα αυτή τη συγκατάθεση. Και αναρωτιέται κανείς; αν αυτοί οι άνθρωποι που όχι μόνο οργάνωσαν την υποδομή και σε συνέχεια τη στήριξαν δεν είχαν καμιά ευθύνη; Όλοι αυτοί που συμμετείχαν στα διάφορα χουντικά όργανα, που έπαιρναν τις αποφάσεις στα αμέσως επόμενα απ τους δέκα «στιγμαίους» κλιμάκια, δεν είχαν κάποια ευθύνη; Ανεύθυνοι ήταν και αυτοί που όχι μόνο εφάρμαζαν πιστά και απαρέγκλητα τις όποιες αποφάσεις και διαταγές, αλλά πρόσθεταν και τη δική τους συνεισφορά και επέκταση στην εφαρμογή; Οι μαζικές συλλήψεις είναι η πιο αξιόποινη μαρτυρία που δείχνει κατά τρόπο καθοριστικό την αντιδημοκρατική φύση της δικτατορίας γι αυτό και για την επιβολή, την επικράτηση και τη στήριξη ευθύνονται όλοι οι πιο πάνω.

Οι Άνθρωποι που συνελλήφθηκαν, δεν είχαν διαπράξει κανένα αδίκημα. Απλώς με το σχέδιο «Περικλής το γραφτό τότε Σέγκεν» μας είχαν αναγάγει στο απόλυτο κακό, μόνο και μόνο για να λειτουργήσει ο πόλος του απόλυτου καλού, που υποτίθεται ότι πάντα εκπροσωπεί το κατεστημένο που χρησιμοποιεί τους δικτάτορες. Η χούντα των «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών», γέμισε τις φυλακές και τα στρατόπεδα, επειδή είχε ανακαλύψει την αιτία των δεινών της Ελλάδας. Για όλα τα δεινά υπεύθυνος ήταν ο κομμουνισμός. Εγιναν συλλήψεις χιλιάδων ανθρώπων, βασανίστηκαν, στάλθηκαν στη Γκούρα και σε συνέχεια στο Λακί και το Παρθένι της Λέρου και τις φυλακές. Κρατήθηκαν οι εξόριστοι τρισίμισι χρόνια στα στρατόπεδα και οι κατάδικοι επτά. Κατάδικοι και τη φορά αυτή, όπως και το 1945-74, ήταν αυτοί που δεν είχαν την πρόνοια να είναι στο σπίτι τους την ώρα που έπρεπε να συλληφθούν. Σηκώθηκαν οι αχάριστοι και πήγαν πρωί- πρωί στη δουλειά του και υποχρεώθηκαν τα «παιδιά» να κουρασθούν για να τους φάξουν και αφού στους κούρασαν για να μήν το επαναλάβουν στο μέλλον στους έστειλαν, όπως και τότε στα στρατοδικεία και αυτά με βαρείες ποινές στη φυλακή. Ούτε γάτα λοιπόν, ούτε ζημιά. Όλα τα έκαναν οι «στιγμαίοι» και κανένας άλλος δεν έβαλε το χεράκι του...

Ούτε το παλάτι, ούτε ο κ Τάλμποτ, που αλώνιζε την Ελλάδα λές και ήταν Ράντζο του, ούτε το Στέι Ντιπάρμεντ, και το Φόρεϊ Οφίς που καθόριζε και την πρόσληψη και των θυρορών ακόμα, ούτε η ΣΙΑ, Η ΔΙΑ και ειδικά οι Αγγλο-Αμερικάνοι, δεν έχουν καμιά, μα απολύτως καμιά ανάμιξη και ευθύνη για ότι

συνέβει στη χώρα μας. Να ξεχάσουμε την μακρόχρονη αγγλο-αμερικάνικη επικυριαρχία και την ετεροδικία που επέτρεψε ατιμώρητα στον Αμερικανό λοχία, να δολοφονήσει τον Αρχηγό της ένοπλης Εθνικής Αντίστασης Στρατηγό Στέφανο Σαράφη; Τον δολοφόνο λοχία οι όροι της ετεροδικίας δεν επέτρεψαν να δικαστεί απ την Ελληνική διακιοσύνη. Τη σχέση και τη συμμετοχή τους στα τάγματα ασφαλείας οι αξιωματικοί των οποίων ήταν επικεφαλείς ή να ξεχάσουμε τον Στάθη Παναγούλη, που δεν αγαπούσε καθόλου τη ζωή του και θέλησε να...και μετά πήγε όπως και ο Σαράφης και έπεσε απρόσεκτα επάνω στο αυτοκίνητο; Με αυτούς που δεν υποτάσσονται δεν υπήρχε συμβιβασμός, όπως γίνεται κάθε φορά με τους δικτάτορες, που είναι σάρκα απ τη σάρκα του κατεστημένου και εντεταλμένοι τους.

Συνήθως οι συμψηφισμοί, και η μή αναζήτηση και των υπολοίπων ενόχων στα κινήματα και τις δικτατορίες, γίνονται όταν ο λαός γίνει όχι μόνο απείθαρχος και ανυπάκουος, αλλά αρχίζει να οργανώνει κινητοποιήσεις, να τρέχει στους δρόμους και να διεκδικεί αυξήσεις μισθών και ημερομισθίων, βελτίωση των όρων ζωής, εργασίας κλπ. Τότε, για λόγους «ειρήνευσης» κάποιοι παίρνουν την εντολή να ενεργήσουν «Δεόντως» όχι μόνο για να σταματήσει αυτή η «βαβούρα», αλλά και να συνετιστούν οι πρωτεργάτες ότι «διέπραξαν το μέγα λάθος» να οργανώσουν τις κινητοποιήσεις αυτές. Και το ακόμα πιο μεγάλο λάθος ήταν ότι δεν υπολόγισαν πως κινητοποιήσεις σαν αυτές όχι μόνο δεν θα δώσουν το προσδοκόμενο αποτέλεσμα για το οποίο γίνονται, αλλά θα χαθούν και αρκετές απ τις ήδη υπάρχουσες κατακτήσεις. Και όταν συμβεί να μπούν και θέματα αμφισβήτησης και ανατροπής, τότε θα κλάψουν και... ή όπως έγινε στη διάρκεια της κατοχής. Τότε που τόλμησαν όχι μόνο να αμφισβητήσουν αλλά και θέλησαν, να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες, η εξουσία να πηγάζει απ το λαό και να κυβερνηθεί η χώρα λαϊκοδημοκρατικά.

Σε αυτές τις περιπτώσεις λειτουργεί ο νόμος της εξόντωσης απ την πλευρά της άρχουσας τάξης. Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν έχει θέση ο συμβιβασμός. Πολύ περισσότερο δεν έχει θέση ο οίκτος και η επιείκεια. Και αν συμβεί να μὴν φτάνουν οι εγχώριες δυνάμεις καλούνται ή έρχονται εθελοντές και οι ξένες δυνάμεις, όπως έγινε μετά την απελευθέρωση της χώρας, που μας κουβαλήθηκαν οι Άγγλοι να απελευθερώσουν την Ελλάδα από τους Έλληνες. Στις περιπτώσεις αυτές ισχύει το «στιγμαίο» όπως συμβαίνει με τα επι παραγγελία, πραξικοπήματα και δικτατορίες, στρατιωτικές ή κοινοβουλευτικές. Αυτές τις κάνει η αρχουσα τάξη, με τα δικά της παιδιά και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατόν να τιμωρήσουμε τα παιδιά, όπως προβλέπετε απ τους Νόμους και το Σύνταγμα. Αν τους τιμωρήσουμε όπως πράγματι τους αξίζει, όταν τους ξαναχρησθεί δεν θα τολμήσουν να αναλάβουν ξανά ένα τέτοιο εγχείρημα.

Επειτα αν τιμωρηθούν όσο τους αξίζει, προκειμένου να σώσουν το πολύτιμο σαρκίο τους, μπορεί να ανοίξουν το στόμα τους και να λένε «ανόητα», «ακατανόητα» και «ακαταλόγιστα» πράγματα... Οπότε όταν δεν μπαίνει θέμα αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος και κυρίως όταν η διαφορά είναι ανάμεσά τους τα θέματα αυτά λύνονται, όπως λύθηκαν το 1922, αυτά της Μικρασιατικής καταστροφής, το 1935, του Μεταξά, του Κορεζή κλπ. Τον Τσολάκογλου και το Ράλλη τους αφήσαμε να πεθάνουν στα σπίτια τους και για τους ελάχιστους «ηγέτες» της δικτατορίας του «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών» εφευρέθηκε το «στιγμαίο» για να περιορισθεί η έκταση της λαϊκής δυσαρέσκειας, που για επτά ολόκληρα χρόνια είχε υποστεί τα

πάνδεια, μας πέταξαν την πομπόδικη και βαρύγδουπη φράση τα : «ισόβια είναι ισόβια», λες και τα ισόβια δεν είναι ισόβια.

Και όταν περάσε λίγος χρόνος για να μὴν στεναχωρηθούν στην «κλεισούρα» τα παιδιά και αρχίσουν να εκβιάζουν ότι θα ανοίξουν το στόμα, τράβηξαν απ τη ναφθαλίνη τον Νόμο της ανηκέστου βλάβης. Ο Νόμος που επιτρέπει την αποφυλάκιση του κατάδικου, με το αιτιολογικό ότι η παραπέρα παραμονή του στην φυλακή θα κλονίσει ανεπανόρθωτα την υγεία του. Με το Νόμο αυτόν που υπήρχε και δεν εφαρμόστηκε ποτέ για τους κρατούμενους της Αντίστασης, μα ούτε και για τους εξόριστους, που δεν τους βάρυνε κάποια καταδίκη, οι «στιγμαίοι» και οι ισοβίτες ακόμα αντί για τη φυλακή γύριζαν ελεύθεροι στην Αθήνα. Τους καλούσαν σε δεξιώσεις, (Στ Πατακό) έκαναν δηλώσεις για την πολιτική και για εθνικά θέματα ακόμη. Τους αρρώστους Αντιστασιακούς κρατούμενους, όχι μόνο τους άφηναν να πεθάνουν στη φυλακή (στη Γυούρα υπάρχουν αρκετοί τάφοι), αλλά δεν επέτρεπαν και στην οικογένεια να πάρει τον νεκρό να τον θάψει στην πόλη ή τον τόπο της καταγωγής του.

Όπως μετά την ήττα του Ναπολέοντα (ΕΑΜ) η Ιερή συμμαχία διαμόρφωσε τα όργανα εκείνα, που θα διασφάλιζε μακρόχρονα την επιβίωση της Φεουδαρχίας : Επανάδρυση-ανανέωση και επαναπροσδιόρισε των στόχων της Ιερής Συμμαχίας με βάση το κράτος και την αντιπίθεση, καθιώρωσε τις νέες σχέσεις και τρόπους δράσης της Συμμασίας : Εγγυήθηκε την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, χαρακτήρισε καρμπονάριχη την μελλοντική να εκκραγεί ελληνική Επανάσταση, έπεισαν τον Τσάρο, να μην στηρίξει την Επανάσταση, γεγονότα που γνωρίζοντάς τα ο Καποδίστριας, όχι μόνο αρνήθηκε να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, αλλά συνέστησε και στους «Φιλικούς» να μην βιαστούν, αν δεν θέλουν να υποστούν μεγάλες ζημιές. Όλα αυτά λένε ότι η ελληνική Επανάσταση, αντίθετα απ τις ελπίδες του Υψηλάντη και των Φιλικών καταδικάστηκε και αποδοκιμάστηκε από τη την ευρωπαϊκή διπλωματία. Και όμως η Επανάσταση έγινε. Έτσι και στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου έγιναν πολλές αλλαγές.

Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, εκτός του ότι ήταν ο μεγαλύτερος κατακλισμός φωτιάς και σιδήρου, που έπεσε επάνω στην ανθρωπότητα και ειδικά στους εμπολέμους,(εκτός απ την Αμερική), είχε πολλά διαφορικά χαρακτηριστικά σε σχέση με τον Α! παγκόσμιο πόλεμο. α) ο πόλεμος αυτός ξεκίνησε ενδοκαπιταλιστικός και στην πορεία, με τη συμμετοχή και της Σοβιετικής Ένωσης στον πόλεμο, έγινε αντιφασιστικός-πατριωτικός.β) λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και τα μεγάλου βελενικούς όπλα, που χρησιμοποιήθηκαν δεν είχε συγκεκριμένες γραμμές μετώπου.γ) δεν είχε εξασφαλισμένα μετώπισθεν όπως στον Α! παγκόσμιο πόλεμο. Ο άμαχος πληθυσμός στον πόλεμο αυτό δεν ήταν στο απυρόβλητο και δ) σε όλες σχεδόν τις κατακτημένες χώρες αναπτύχθηκαν, μικρά ή μεγάλα αντιστασιακά κινήματα. Κινήματα που καθημερινά αμφισβητούσαν την κατάκτηση της χώρα απ τους κατακτητές.Η πιο ήσυχη γωνιά μιας κατακτημένης χώρας μπορούσε απ την μια στιγμή στην άλλη μα μετατραπεί σε πολεμικό μέτωπο.

Αυτά μέχρι την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες, έδειχναν ακόμα το στήθος στους Ρώσους.Απ την ημέρα όμως που οι Γερμανοί, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος από αντιφασιστικός-πατριωτικός έγινε ταξικός. Από την ημέρα αυτή οι σύμμαχοι, ενώ διατηρούσαν την αντιφασιστική συμμαχία και συνέχιζαν τον πόλεμο κατά του φασισμού, ο καθένας απ τους δύο συμμάχους (Αμερική, Αγγλία, Γαλλία,

αργότερα και η Γερμανία, με τους δορυφόρους τους και Σοβιετική Ένωση με τους δικούς της), προσπαθούσε να λύσει και τα ξεχωριστά ταξικά και μη συμφέροντα.

Θεωρητικά η συγκρότηση της αντιφασιστικής συμμαχίας στηρίχθηκε αν όχι στην κατάγερση, αλλά στην χρονική αναστολή της δράσης, τόσο της Διεθνούς του κεφαλαίου που συγκροτήθηκε την επομένη της επικράτησης-νίκης των κομμουνιστών στη Ρωσία, προκειμένου να ανατρέψουν το καινούριο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα ζωής, που επαγγέλονταν τα κομμουνιστικά κόμματα μετά τη συγκρότηση της Γ Διεθνούς. Και η μιά και η άλλη Διεθνή, σκοπό είχαν: η Διεθνή του κεφαλαίου να διασφαλίσει αυτό που έχει και να ανατρέψει το νέο σύστημα το ίδιο και η Γ. Διεθνή :Να διατηρήσει και να επεκτίνει και σε άλλους χώρους το νέο σύστημα. Μέχρι την ημέρα συνεπώς που δεν είχε κριθεί η αντιφασιστικός αγώνας, δεν ήταν εμφανής και σαφής η ήττα του άξονα. Απ την ημέρα όμως που άρχισε η αντίστροφος μέτρηση ο κάθε σύμμαχος, άρχισε να λειτουργεί για τον εαυτό του και να διαμορφώνει εκ νέου τα όργανα με τα οποία θα πετύχει ο κάθε σύμμαχος τους μεταπολεμικούς συγκεκριμένους σκοππούς και στόχους.

Την επομένη λοιπόν, της ήττας των Γερμανών στο Στάλινγκραντ, άρχισε να γράφεται η καινούρια σελίδα της παγκόσμιας ιστορίας. Με πρώτη φάση τον ψυχρό πόλεμο και την ισορροπία του τρόμου. Μπορώ να πω ότι απ την μέρα εκείνη, η ανθρωπότητα αντιμετώπιζε και αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη απειλή απ τα χρόνια της Ναζιστικής εξόρμησης για να κυριαρχήσει στον κόσμο. Η Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ, της οποίας η ηγεσία έχει χάσει το μέτρο απ την ελιγμώδη δύναμη για την επιβουλή της αμερικανικής θέληση ως Νόμου και μέσω αυτού τη ρυθμισμό των παγκοσμίων σχέσεων. Δεν γνωρίζω με πιο ακριβώς όργανο η ΕΣΣΔ προσπαθούσε να υλοποιήσει τους δικούς στόχους. Η Δύση όμως εκτόνησε το σχέδιο «ΓΚΛΑΝΤΙΟΝ». Το σχέδιο Γκλάντιον, ήταν ένα σχέδιο, που έθετε τις χώρες της Δύσης και ειδικά της Ευρώπης σε κατάσταση ταξικής έκτακτης ανάγκης. Ένα σχέδιο κοινής δράσης, ένα τεράστιο δίκτυο δικτατορικών ανατροπών κλπ.

Και ενώ έτσι λύνονται τα ενδοταξικά κινήματα, πραξικοπήματα και τα δικτατορικά ακόμα, όταν έρθει η ώρα να ξεκαθερίσει με το λαϊκό κίνημα όπως αυτό του 21, όσον αφορά το κοινωνικό του σκέλος και της κατοχής, καταδικάζει τον Κολοκοτρώνη σε θάνατο, δολοφονεί τον Ανδρούτσο και τον Καποδίστρια και περνάει απο φωτιά και σίδερο μετά την απελευθέρωση του 1944, ακόμα και τα αμούστακα παιδιά. Στην περίπτωση αυτή αν εφαρμόζονταν και σε αυτούς ο συμβιβασμός και το στιγμαίο, θα έπρεπε να συλληφθούν και να καταδικασθούν μόνο τα ιδρυτικά μέλη του ΕΑΜ. Τώρα το θέμα ήταν ταξικό και στα ταξικά θέματα δεν χωρούν συμβιβασμούς, συμφιλίωση, επιείκεια και οίκτο. Στις περιπτώσεις αυτές γίνεται γενοκτονία. Αναζητείται και τιμωρείται όχι μόνο ο συμμετέχων αλλά και ο συμπαθόν και αυτός ακόμα που δεν συμφωνεί με τον τρόπο και την έκταση που εφαρμόζονται τα...

Η δοσίλογη Δεξιά, σαν εκπρόσωπος και φορέας της συναντίληψης των Αγγλων, της Αγίας τριάδας, του παλατιού και της ολιγαρχίας συναποφάσισαν και από κοινού συμφέροντος ορμόμενοι κήρυξαν «ενόχους» όχι μόνο τους ιδρυτές του ΕΑΜ, και τα στελέχη της πρώτης γραμμής, αλλά το σύνολο των αγωνιστών αυτού του υπέρλαμπρου Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Τον αγώνα που τους έδωσε τη δυνατότητα να βρουν τη χώρα ελεύθερη απ τις 12/10/1944.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου, επέστρεψε στην απελευθερωμένη Αθήνα στις 18 οκτωμβρίου, καθυστερώντας την άφιξή της, για να αποφύγει την αποβίβασή της την Τρίτη, μέρα της εβδομάδας, πάντοτε αποφράδα ημέρα για τον Ελληνικό κόσμο, αφού Τρίτη ήταν η μέρα που έπεσε η Κωνσταντινούπολη στους Τούρκους. Η κυβέρνηση συνοδευόταν από μία μικρή βρατανική δύναμη που είχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή της εξαιτίας των «φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Με τη συμμετοχή των εκπροσώπων του ΕΑΜ, ο Παπανδρέου κατάφερε, όπως ήταν φυσικό να παρουσιάσει το επιτελείο του σαν πραγματική κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Ο κ Ηντεν στην έκθεση του στις 19/5/1944, αμέσως μετά τη συμφωνία τους Λιβάνου του έγινε στις 17/5/1944, όπως αναφέρω και σε άλλο σημείο γράφει: «ελπίζω ότι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση. Όμως δεν παύει να ανησυχεί και αν ακόμα το ΕΑΜ συμμετάσχει στην κυβέρνηση. Φοβάται μήπως αμέσως μετά την αποχώρηση των Γερμανών καταλάβει με πραξικόπημα την εξουσία». Η Αθήνα απελευθερώθηκε στις 12/10/1944 και η κυβέρνηση εθνικής ενότητας μαζί με τους Αγγλους επισήμους-Μάκ Μίλα τότε Υπουργός, ο Πρέσβης Λίπερ και ο στρατηγός Σκόμπυ ήρθαν στην Ελλάδα στις 18/10/1944, δηλαδή έξη μέρες μετά την απελευθέρωση και το ΕΑΜ-ΚΚΕ δεν κατάλαβε «πραξικοπηματικά την εξουσία» και δεν εγκαθίδρυσε κομμουνιστική κυβέρνηση, κάτι που και κατά τον κ Ηντεν μπορούσε να το είχε κάνει. Από ό,τι αποδείχθηκε το θέμα που απποσκόλυνε τους αγγλο-αμερικάνους, δεν ήταν η κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΚΚΕ, αλλά να μην κατορθώσει το ΕΑΜ-ΚΚΕ να γίνει ούτε αξιωματική αντιπολίτευση.

Ο κομμουνιστικός κίνδυνος για τους Αγγλους, την αντιδραστική Δεξιά, το παλάτι, τον Κλήρο και την ολιγαρχία του πλούτου, αρχίζει μετά την ίδρυση του ΚΚΕ το 1920 και την προσχώρησή του ΚΚΕ στην Κ..Δ. Εκτοτε το καθεστώς και το εκάστοτε κατεστημένο, προκειμένου να ελέγχει και να αποδυναμώνει τα λαϊκά κινήματα τον χρησιμοποιούσε σαν μπαμπούλα. Η δεκαετία του 1940 υπήρξε η σκοτεινότερη στην ιστορία της «ανεξάρτητης» Ελλάδας.

Στις 4 Αυγ/ου ο Μεταξάς, με το πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου θα ζητήσει απ το Βασιλιά, να αναστήλει το Σύνταγμα και ο Βασιλιάς με δύο διατάγματα θα καταλύσει τις λίγες ελευθερίες του λαού και από κοινού επέβαλαν το φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Σε λίγο ο Μεταξάς θα ανακηρύξει την 4η Αυγ/ου σαν «αιώνιο» και «ιδανικό» πολίτευμα των Ελλήνων : τον «Γ' Ελληνικό Πολιτισμό» Και στις 6 Αυγ/ου με «διάγγελμά του προς τον Λαόν» θα επαναλάβει τα ίδια περί «αθεράπευτων κομματικών αντιθέσεων και προσωπικών έριδων» και του κομμουνισμού «ο οποίος ήγειρεν θραυστάτην την κεφαλήν του, απειλών σοβαρότατα το κοινωνικόν καθεστώς της Ελλάδος». Έτσι στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου ζήσαμε την πιό ωμή, στυγνή και απάνθρωπη δικτατορία.

Η δόξα που επέκτησε η χώρα απ τη στάση της την εποχή της ιταλικής και γερμανικής εισβολής και την ηρωική Εθνική Αντίσταση συλλογική και ατομική, ενώ στοίχισε τα πάνδεινα στο λαό, σε νεκρούς, ανάπηρους, και αγνοούμενους και η χώρα είχε υποστεί τεράστιες καταστροφές, όλες αυτές οι θυσίες, αντισταθμίστηκαν με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση που έσωσε το κατεστημένο απ τον «κομμουνιστικό κίνδυνο». Οι θυσίες και οι τετράχρονοι αγώνες του λαού, ήταν η αντιπαροχή που παραχώρησαν στους Αγγλους να τους επιβάλουν έστω και ενοπλά στην εξουσία.

Παρά λοιπόν, τον φόβο του κ Ηντεν, το ΕΑΜ-ΚΚΕ, άφησε να περάσουν έξη ολόκληρα 24ωρα, χωρίς καταλάβει δυναμικά την εξουσία. Και δεν την κατέλαβε ενώ μπορούσε γιατί η συμμετοχή στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας στο Λίβανο και οι αποφάσεις της 10ης ολομέλειας του ΚΚΕ και όλος ο ΕΑΜικός κόσμος είχαν κατ επανάληψη διακηρύξει : «Ομαλή δημοκρατική εξέλιξη και ελεύθερες εκλογές». Εκτός απ τους φόβους του κ Ηντεν, που δεν επαληθεύτηκαν. Υπήρχε όμως και η εκτίμηση -διαπίστωση του Μάκ Μίλαν τότε Υπουργός για τα θέματα της Μεσογείου και αργότερα Πρωθυπουργός της Αγγλίας, που ερχόμενος μαζί με τον πρέσβη Λίπερ και το στρατηγό Σκόμπυ στην απελευθερωμένη πριν έξη μέρες Αθήνα, όταν είδε τη συμμετοχή και τον εθνουσιασμό του κόσμο ειπε τους επισήμους που τον συνόδευσαν οτι κατά την εκτίμησή του :«ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ»

Ετσι ενώ την ελληνική κυβέρνηση και οι Αγγλοι επίσημοι, Μάκ Μίλαν, Λύπερ και ο στρατηγό Σκόμπυ, που συνόδευσαν την κυβέρνηση αποβιβάστηκαν στο Λιμάνι του Πειραιά, συνοδεύονταν από μιά μικρή βρετανική δύναμη που ειχε συσταθεί, για να διασφαλίσει την επιστροφή, « εξαιτία των φόβων που υπήρχαν για μια κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας». Αναρωτιέται κανείς αφού υπήρχε αυτός ο «μέγας κίνδυνος» γιατί ήρθαν με μιά τόσο μικρή δύναμη; Και γιατί μετά τη διαπίστωση-εκτίμηση του κ Μάκ Μίλαν : οτι «το ΕΑΜ θα κερδίσει τις εκλογές» άρχισαν να φέρνουν караβιές στρατού. Για πίο λόγο αγκυροβολούσαν το ενα μετά το αλλο τα καράβια στο Λίμανι του Πειραιά και ξεφόρτωναν μέρα νύχτα στρατό, τάνκς και πυρομαχικά και τα αεροπλάνα προσγειόνωνταν στο Τατόϊ; Η Αθήνα ηταν ελεύθερη πριν από έξη μέρες!!! Αν χρειάζονταν κάτι ο ελληνικός λαός, αυτό ηταν να τον σεβαστούν και να του αναγνωρίσουν τον αγώνα του. Να μήν τον αναγκάσουν να ζήσει την κόλαση που από καιρό του προετοίμασαν.

Για άλλη μια φορά ο ανύπαρκος κομμουνιστικός κίνδυνος χρησιμοποιήθηκε οχι μόνο για να μην πάρουν οι κομμουνιστές με τη βία και πραξικοπηματικά την εξουσία, αλλά για να δολοφονηθεί-αποδεκατιστεί αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο κίνημα της Εθνικής μας Αντίστασης και να παραμείνει η Ελλάδα το «αγγιστρωμένο ψάρι»

Και φτάσαμε κάτω από τις γνωστές συνθήκες των εκτάκτων μέτρων στην 21η Απριλίου 1967. Και εγένετω πάλι «φώς». Η χούντα των συνταγματαρχών αποκαλεί γελοία τον εαυτό της «επανάσταση» την κατάργηση και των ελαχίστων δημοκρατικών ελευθεριών του λαού. Στην αρχή δικαιολόγησε την πράξη της κατά την παραδοσιακή μέθοδο των στρατιωτικών δικτατόρων και κατα κύριο λόγο μιμήθηκαν το παράδειγμα του Μεταξά το 1936, επικαλούμενοι την «ανάγκη να προλάβουν μια επικείμενη κατάληψη της εξουσίας απ τους κομμουνιστές» Ωστόσο, και τη φορά αυτή, οπως και όλες τις άλλες φορές που επικαλέστηκαν τον κομμουνιστικό κίνδυνο, δεν υπήρξε καμιά τέτοια ένδειξη μιας κομμουνιστικής «συνωμοσίας». Το γεγονός οτι τόσο τα αστικά κόμματα, αλλο τόσο και η Αριστερά αιφνιδιάστηκαν απ το πραξικόπημα, δείχνει οτι δεν υπήρξε καμιά απολύτως συνωμοσία. Αυτή ακριβώς η έλλειψη τέτοιου προγράμματος και προετοιμασία, σε μέσα αντίστοιχα και ετοιμότητας σε οργάνωση ηταν τα δεδομένα, που επέτρεψαν την εύκολη επικράτηση των δικτατόρων το 1936 και το 1967.

Μετά τη σύλληψή μου νωρίς το πρωϊ την 21/4/67 απ τον ίδιο το Διοικητή Ασφαλείας κ Σφαλαγκάκο στο σπίτι του Γιατρού Γιάννη Αληχανίδη, στην οδό Κουτουνίου, ο ίδιος μαζί με δυό χωροφύλακες αφού μας πηγάν στην Ασφάλεια, πήγαν απευθείας στο σπίτι μου στη Βερμίου 22 για να κάνουν

έρευνα. Το πρώτα πράγμα που είπε ο Διοικητής στη γυναίκα μου ήταν : « κ Κόγια, για να μην κάνουμε το σπίτι ανωκάτω, δώσε μου το περίστροφο του άντρα σας και ό,τι άλλο παράνομο υπάρχει στο σπίτι να τελειώνουμε» Η απάντηση της γυναίκας μου ήταν : «κ Διοικητά το σπίτι στη διάθεσή σας. Εκτός από τρία τέσσερα μικρά τραπεζομάχαιρα και ένα ψωμομάχαιρο δεν υπάρχει τίποτε άλλο στο σπίτι μας». Και πράγματι δεν υπήρχε πάρ όλο το έκαναν φύλο και φτερό. Ζητούσε και ο διοικητής ασφαλείας το περίφημο «περίστροφο» που μετά την απόλυσή μου απ την 16χρονη φυλακή με έπιανε η ασφάλεια στο σταυροδρόμι οδού Βενιζέλου και Μεγάλου Αλεξάνδρου μου και έκαναν αρκετές φορές σωματική έρευνα. Το περίστροφο που βάση τη συμφωνίας της Βάρκιζαν το παρέδωσα. Και επειδή σαν υπεύθυνος της επιμελητείας της Χης μεραρχίας, θα παράδινα και τα όποια έγγραφα είχαν σχέση με το θέμα αυτό στην ενθοφυλακή, η επιτροπή παραλαβής του οπλισμού, με ειχε εφοδιάσει με απόδειξη παράδωσης η οποία επιβεβαίωνε την παράδοση αυτού του περήφιμου περιστρόφου. Απόδειξη την οποία μου ζήτησε, όπως και το απολυτήριο ο επικεφαλής της εθνοφυλακής που παράλαβε τα λογιστικά βιβλία-ημερολόγιο με ημερομηνία έναρξης 27/10/1944 και λήξη της επιμελητείας και όποια άλλα παραστατικά. Την απόδειξη όπως γράφω και σε άλλο σημείο μου ζήτησε και κατέστρεψε σε μικρά κομματάκια ο παραλύπτης των βιβλίων της επιμελητείας μαζί με το απολυτήριο.

Το ίδιο εμπορεύσιμη, ταξική και πρόστυχη ήταν και η πρόθεση που οι ξένοι και οι αντιδραστικές δυνάμεις προσέδωσαν στο ΚΚΕ-ΕΑΜ ότι είχε στόχο να καταλάβει με τη βία την επόμενη της απελευθέρωσης την εξουσία. Ο κομμουνιστικό κίνδυνος, ήταν αυτός που τους έλυσε τα χέρια για να δολοφονήσουν αυτό το παλαιό προοδευτικό κίνημα. Ένα θαυμάσιο και πρωτόγνωρο κίνημα, που όταν το είδε από κοντά-έζησε αυτό το συγκλονιστικό θέαμα ο κ Μάκ Μίλαν, υποχρεώθηκε να κάνει αυτή την καταπληκτική ομολογία αυτός ο έμπειρος πολιτικός : Τη γνωστή δήλωση ποιός «ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ». Αυτό που είδε και έζησε ο κ Μάκ Μίλαν, ήταν το ΕΑΜικό κίνημα, που τις μέρες της απελευθέρωσης κυριαρχούσε σε ολόκληρη την ελληνική επικράτεια. Όλα τα ιστορικά δεδομένα οδηγούν στο μόνο συμπέρασμα που υπάρχει ότι η φράση -εκτίμηση αυτή του κ Μάκ Μίλαν, ήταν και η χαριστική του βολή αυτού του αξιοθαύμαστου λαϊκού κινήματος.

Ο κ Μάκ Μίλαν κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι οι τόσες και όποιες ραδιουργίες, προδοσιές και αντεθνικές πράξεις, συνεργασίες και κάθε είδους προστυχές που έγιναν απ τους ίδιους και τους κάθε λογείς λακέδες τους δεν απέδωσαν τα προσδοκόμενα. Συνεπώς δεν μένει παρά να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο «MANNA», που προβλέπει την «κονιοτροποίηση του ΕΑΜ». Αν πράγματι υπήρχε τέτοιος στόχος απ την πλευρά του ΕΑΜ, δεν θα περίμενε θα περάσουν 52 μέρες μετά την απελευθέρωση για να τον πραγματοποιήσει. Αν υπήρχε τέτοιο σχέδιο δεν θα έθετα τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Σκόμπυ στην Καζέρτα. Ούτε θα έδινε τη δυνατότητα και το χρόνο στους Αγγλους να μεταφέρουν στρατό. Θα καταλάβαινε την εξουσία την ώρα της αποχώρησης των Γερμανών απ την Πλατεία Συντάγματος, όταν δεν υπήρχαν ούτε αγγλικές δυνάμεις, ούτε η κυβέρνηση της εθνικής ενότητας δεν είχε έρθει στην Ελλάδα και τότε οι Αγγλοι, θα είχαν βρεθεί μπροστα σε ένα τετελεσμένο γεγονός. Οι δυνάμεις της Αντίστασης, θα ήταν η ΝΤΕ ΦΑΚΤΟ κυβέρνηση της χώρας και οι Αγγλοι, δε θα είχαν κανένα έρεισμα ηθικό και νομικό να αρχίσουν πολεμικές επιχειρήσεις κατά των δυνάμεων της Αντίστασης, που τόσο νόμιμα και

δικαιωματικά κάλυψαν το ΚΕΝΟ εξουσίας που άφησαν οι κατακτητές. Το γεγονός αυτό θα υποχρέωνε Αγγλους και την Κυβέρνηση-υποκατάστατο του Φόρεϊ Όφφισ, να συνεργαστούν με το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό κίνημα το στήριζε ο λαός. Γι αυτό και την Αυγή της λευτεριάς το ΕΑΜ βρέθηκε να εξουσιάζει ολόκληρη τη χώρα.

Αν το ΕΑΜ είχε καταλάβει-κάλυπτε το κενό εξουσίας την ώρα που έφευγαν οι Γερμανοί, σε καμιά περίπτωση δε θα επιχειρούσαν να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ήταν μια αναγνωρισμένη συμμαχική δύναμη. Η Ελλάδα δεν ήταν εχθρικό έδαφος, αλλά μια σύμμαχος χώρα και δεν θα αποτολμούσαν (και αν ακόμα δεχθούμε τη συμφωνία του Τσιώρτσιλ με τον Στάλιν) για να την κατακτήσουν, όπως την κατάκτησαν οι Γερμανοί. Έπειτα απ την αλληλογραφία του Τσιώρτσιλ, με τον επιτελάρχη του Αλεξάντερ, γίνεται φανερό ότι οι Αγγλοι, δεν είχαν τότε διαθέσιμες εκείνες τις απαραίτητες δυνάμεις να τις μετακινήσουν στην Ελλάδα. Αν το ΕΑΜ είχε στο πρόγραμμά του να καταλάβει την εξουσία την ώρα που έφυγαν οι Γερμανοί, δυναμικά, οι Αγγλοι δεν θα έκαναν αυτήν την τυχοδιωκτική και ηθικά επιλήψιμη και με αβέβαιο αποτέλεσμα στρατιωτική επιχείρηση.

Μπροστά σε αυτήν τη σκληρή πραγματικότητα οι Αγγλοι, δε θα απέρριπταν την πρόταση συνεργασίας και αυτό γιατί δε θα είχαν άλλη εναλλακτική λύση. Αναγκαστικά θα δεχόταν μια προσωρινή κυβέρνηση εθνικής ενότητας, με αποφασιστική την ενεργό συμμετοχή σ αυτή του ΕΑΜ. Κυβέρνηση, η οποία θα διενεργούσε τις πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές για την ανάδειξη της Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης. Οι Αγγλοι, όπως γράφω και σε άλλο σημείο θα απαιτούσαν οπωσδήποτε την πλήρη κατοχύρωση των δικαιωμάτων για την ενεργό παρουσία στην πολιτική ζωή του τόπου, όλου εκείνου του πολιτικού φάσματος, που είχαν και θα είχαν υπο την προστασία τους. Και για τη σίγουρη εξασφαλισή τους, θα ζητούσαν τη συνταγματική κατοχύρωση του πολιτικού συστήματος, την ελευθερία του τύπου και την ανεπιφύλακτη αναγνώριση όλων των ατομικών δικαιωμάτων, κάτι που δεν είχε λόγο να αρνηθεί το ΕΑΜ. Στη συμφωνία αυτή θα μπορούσε να μπει και κάποιος ειδικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο η Αγγλία, θα αναγνωρίζονταν σαν εγγυήτρια δύναμη, με δικαίωμα παρέμβασης σε περίπτωση παραβίασης ουσιαστών όρων της συμφωνίας. Όλες αυτές τις καταχωρώσεις θα τις αποδέχονταν το ΕΑΜ, που ήταν άλλωστε το βασικότερο μέρος τους προγράμματός του.

Τα όποια προβλήματα θα παρουσίζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσαμε. Ο λαός είχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες. Είχε ατσαλωθεί στον αγώνα και ήταν αποφασισμένος για όλα.

Όσον αφορά την επικράτηση των σκοτεινών και αντιδραστικών ελληνικών δυνάμεων της δοσίλογης Δεξιάς και τους συν αυτό, μπορεί να διασφάλισαν την αστική τάξη απ τις κατά καιρούς απειλές, η εξάρτηση όμως της εκάστοτε κυβέρνησης για την πολιτική και στρατιωτική της επιβίωση απ την εξωτερική προστασία ουσιαστικά κατέστησε την Ελλάδα ένα πελατειακό κράτος των Αγγλων στη αρχή. Μια αμερικάνικη πολιτεία μετά. Ελάχιστες ήταν οι σημαντικές στρατιωτικές, οικονομικές και κυρίως πολιτικές αποφάσεις, που μπορούσαν να παρθούν στην Ελλάδα και απ τους Έλληνες, χωρίς την αμερικανική έγκριση. Γεγονός που δείχνει πόσο έντονη άμεση και καθοριστική ήταν η αμερικανική διεύθυνση. Μια διεύθυνση που δεν υπήρχε ακόμα και όταν η αγγλική ηγεμονία βρισκονταν στο μεγαλείο της. Βεβαια και τότε ο τρόπος που

υπαγόρευε τη θέλησή της η Αγγλία, μπορεί να ήταν διαφορετικός η ουσία όμως ήταν ίδια.

Το γεγονός αυτό δείχνει ότι για άλλη μια φορά η αστική τάξη, δεν όρθωσε το ανάστημά της σε μια τέτοια κρίσιμη για την ίδια και τη χώρα στιγμή όχι μόνο δείχνει αλλά και επιβεβαιώνει το σύνδρομο της εξάρτησης, της μειονεκτικότητας, της ήττας καθώς και την απελπισμένη προσπάθεια που διέγραψε πάντα σε λανθάνουσα μορφή όλη η δράση και συμπεριφορά της αστικής τάξης από το 1821 και μετά.

Η συντριπτική ήττα του Δ.Σ, υποθέτουμε ότι θα διασφάλιζε ότι μόνο η χώρα μας ανάμεσα στις χώρες των βαλκανίων και θα έβγαινε από τις συνέπειες και τις επιπτώσεις του Β' Παγκοσμίου πολέμου χωρίς Λαϊκοδημοκρατικό καθεστώς. Εκείνο όμως που θα γράψει πιστεύω τελικά η ιστορία, είναι ότι η κατεστημένη τάξη, ξεκομμένη από το λαό δεν θέλησε για μία ακόμα φορά να αναγνωρίσει στον ελληνικό λαό το δικαίωμα να αγωνίζεται και αγωνιζόμενος και συνεργαζόμενος ότι δικαιούται σαν λαός, να απαλλαγεί από την εξάρτηση στην οποία από το 21, με τη δική της συγκατάθεση και συμμετοχή, του είχαν φορέσει οι ξένοι τη θυλιά στο λαιμό. Δεν πίστεψαν στην Ελλάδα. Δεν έκανε καμιά προσπάθεια να δει την Ελλάδα, σαν Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες, σαν μια χώρα που μπορούσε ύστερα από 120 χρόνια να διασφαλίσει επιτέλους τον ελεύθερο εθνικό της βίο.

Η άρχουσα τάξη νοιώθονταν υπόλογη απέναντι στο λαό για την εκατοντάχρονη και πλέον εξάρτηση. Για την άδικη και βάνανυση συμπεριφορά, με τους τεχνητούς διχασμούς, τους εμφυλίους πολέμους, τα πραξικοπήματα στρατιωτικά και κοινοβουλευτικά και την τότε πρόσφατη βασιλομεταξική δικτατορία. Την εγκατάληψη πριν από την κατάληψη της χώρας από τους Γερμανούς, την μη συμμετοχή της στην Αντίσταση, την συνεργασία με τους κατακτητές σε όλους τους τόμους και ειδικά στην καταπολέμηση της Αντίστασης. Δεν θέλησε να δει την Εθνική Αντίσταση σαν εθνικό κεφάλαιο. Δεν θέλησε να δεχθεί ότι το ΕΑΜ, δεν ήταν το ΚΚΕ. Δεν θέλησε να δει, ότι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, δεν υπήρχαν μόνο οι κομμουνιστές και ότι στο ίδιο το ΚΚΕ, οι κομμουνιστές της προκατοχικής περιόδου, δεν ήταν παρά μόνο μερικές εκατοντάδες και ότι η τεράστια πλειοψηφία ήταν νέοι κομμουνιστές με ήθος, ικανότητα αλλά και ανεξαρτησία γνώμης. Δεν θέλησε να δει, ότι η κοινωνική σύνθεση του ΕΑΜ τον αγώνα αυτόν δεν τον έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού-οικονομικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου άλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου καθεστώτος.

Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε υπήρχαν ανάλογες εκδηλώσεις. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι υποχρέωσε ακόμα και τους καταληψίες των ξένων περιουσιών να πληρώσουν ενοίκιο. Βέβαια δεν αποκλείεται να είχαν παρόμοια σκέψη ορισμένα μεμονωμένα στελέχη του ΚΚΕ, που από την προπολεμική περίοδο είχαν γαλουχηθεί με αυτό το ιδεώδες. Και αν υπήρχαν ήταν τόσο λίγοι, που θα πνίγονταν μέσα στην τεράστια ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Κολλημένη σαν στρείδι στο δυνατό σώμα των ξένων αποδείχθηκε ότι δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Η μακρόχρονη εξάρτηση την κατέστησε ανίκανη να σκέφτεται, να κρίνει και να αποφασίζει ακόμα και για τα δικά της καθαρά ταξικά της συμφέροντα.

Βέβαια, το κοινωνικό-πολιτικό και ιδεολογικό κατεστημένο ήξερε ότι τρεις είναι κυρίως οι εχθροί κάθε εξουσίας: α) Ο οίκτος. β) Η γοητεία των καλών και

ωραίων λόγων και γ) Η επιείκεια για να την πάρει. Το ίδιο ήξερε και τους τρεις μεγάλους και βασικούς της συμμάχους για να την κρατήσει α) Η ανέχεια-φτώχεια, β) τον αναλφabetισμό-ημιμάθεια και γ) η βία και ο πόλεμος. Την εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα την κατείχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η επέμβαση των Αγγλων ακριβώς γι αυτό το σκοπό έγινε. Να πάρει την εξουσία απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να την δώσει στην αγγλοτραφήσα πλουτοκρατική ολιγαρχία και τον εκπρόσωπό της, τη δοσίλογη Δεξιά. Η Δεξιά αφού πήρε την εξουσία που της έδωσαν οι Αγγλοι κατακτητές, έπρεπε να την κρατήσει-εδραιώσει. Για να την εδραιώσει εφάρμοσε με θρησκευτική ευλάβια και τους τρεις βασικούς εξουσιαστικούς κανόνες για να την πάρει και τους άλλους τρεις να την κρατήσει : α) Την επομένη της παράδοσης των όπλων χωρίς οίκτο και έλεος, επιδόθηκε σε ένα ξέφρενο κυνηγητό και ένα όργιο συλλήψεων, βασανιστηρίων και με συνοπτικές διαδικασίες γέμισε τα ξερονήσια και τις φυλακές. β) Δεν γοητεύθηκε απ τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις για συμφιλίωση και ούτε την προτροπή της κοινής γνώμης για ειρήνευση μα και ούτε σκέφτηκε τα νέα δεινά και τις καταστροφές που θα υποστεί ο λαός και η χώρα. Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν η εξουσία και σαν τάξη εξουσίας, ήξερε ότι τις όποιες καταστροφές θα προκαλούσε θα τις επανόρθωνε ο υποταγμένος λαός. γ) οσον αφορά την επιείκεια, τόσο η εγγλέζικη αλλο τόσο και η εγχώρια δοσίλογη αντιδραστική Δεξιά, αφηνιασμένοι μέσα στην απελπισία τους, εξαπέλησαν τη δεκεμβριανή γενική επίθεση με στόχο να αποπλίσουν το λαό, να δαμάσουν την επαναστατική του ορμή, την συλλογική σκέψη και δράση, να ευνουχίσουν την προοδευτική του προσπάθεια, να γυρίσουν με τη βία και το θάνατο τον τροχό της ιστορίας στο καθεστώς της 4ης Αυγ/ου.

Σαν σωματοφύλακες της ακινησίας, οι σρφαγίδοφύλακες του μεσαιανισμού και πολέμιοι της προόδου, στάθηκαν τόσο σκληροί και άτεγκτοι σε βαθμό που δεν σκέφτηκαν παρά μόνο τον εαυτό τους και την εξουσία. Και για να την εδραιώσουν, αφού δεν είχαν συμμετοχή στην Αντίσταση και προσφορά, χρειάστηκε να χρησιμοποιήσουν όχι μόνο ανάρμοστες μεθόδους αλλά και σκληρά μέτρα στηριγμένοι στη δύναμη των αγγλικών όπλων, Εφάρμοσαν με τον πιο ωμό και απάνθρωπο τρόπο το δόγμα: «Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ». Η δύναμη των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών που τους διαδέχτηκαν, τους έδινε την ευχαίρια να τη χρησιμοποιούν αυτή τη δύναμη σαν το πιο πειστικό επιχείρημα.

Η δύναμη και η βία έχουν τη δική τους λογική, αυτόνομη και κουφή, δεν συγκληνείται από φρόνηση και φιλανθρωπία, δεν υπολογίζει θύματα παρά μόνο λογισμικά. Αυτό είναι και αυτό εκφράζει η βία και η δύναμη, δεν αλλάζει, με όσα ωραία λόγια και αν καλύπτεται.

Το κράτος και η βία αναφέρονται απ τον Ησίοδο, σαν τέκνα της Στύγας και του Πάλλαντος. Αυτοί οι δύο είναι που έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Και η δοσίλογη και υπόλογη Δεξιά, στηριγμένη στα αγγλικά τάνκς, τα αεροπράνα και τα καράβια που ήταν αγκυροβολημένα στο Πειραιά και κανονιοβολούσαν αδιάκριτα το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, για να αποσυρθεί απ την περίμετρο της πλατείας Συντάγματος, έτσι ώστε να μεγαλώσει χωροταξικά ο χώρος της μοναχικής πιά κυβέρνησης, αφού απ αυτήν είχαν υποχώρησει οι υπουργοί του ΕΑΜ και οσα στελέχη συμμετείχαν σε αυτήν αναφώνησε το κράτος: «Είμαι Εγώ» και άρχισε η ανελέητη και χωρίς οίκτο σφαγή των ιδεολογικών αντιπάλων. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και η βία καθεστώς.

Αυτή η προσωποποίηση της ωμής βίας, σε συνδιασμό και με τη στήριξη και την προτροπή των Αγγλων, άνοιξε στο πολιτικό σώμα της Ελλάδας μια βαθειά πληγή, βαθύτερη ίσως ακόμα και απ αυτήν την κατοχική και πολεμική αντιπαράθεση. Και ήταν βαθύτερη γιατί η πληγή αυτή πήγαινε πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία της αντιπαράθεσης, άγγιζε και κατέστρεφε για άλλη μιά φορά το ήθος των Ελλήνων και την ομοψυχία που με τόσο κόπο, θυσίες και αίμα αποτατάστησε για πρώτη φορά η ΕΑΜική Αντίσταση. Κατέληξε να επικρατούν οι πιο βρώμικοι και ασυνείδητοι.

Η άποψη αυτή είναι συνυφασμένη με τον αυταρχικό χαρακτήρα της εξουσίας, όπως αυταρχική και απαράδεκτη είναι και η άποψη να απορρίπτομε «έστω τις λίγες αλήθειες» και δεδομένα του παρελθόντος ή των ονομάτων ακόμα που δεν αρέσουν στο κατεστημένο της πλατείας Συντάγματος. Της εξουσίας της πλατείας Συντάγματος, που κατόρθωσε χάρις στα Βρετανικά όπλα να νεκραναστηθεί η 4ο Αυγ/νή φάλαγγα, να προστεθούν και άλλες χιλιάδες νεκροί στο Μολώχ της νεοφασιστικής φάλαγγας και να βασανίσει για άλλα τριαντα πέντε χρόνια τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Και λέω, για τριανταπέντε γιατί και το 1974, με την απειλή των ΤΑΝΚΣ και την αρωγή των ξένων κατόρθωσε να κρατήσει την εξουσία. Μα και μετά με νόθους εκλογικούς Νόμους, που δεν καταγράφουν τη πραγματική θέληση του λαού, άρα με μιά ιδιόμορφη κοινοβουλευτική δικτατορία και με ειδικά διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στα σύγχρονα δεδομένα τα ανδρείκελα εξακολουθούν να ελέγχουν την εξουσία.

Ομως παρά στους απηνείς διογμούς και τη 40χρονη συνομοσία της σιωπής, όσον αφορά την Εθνική Αντίσταση και το κοινωνικό της περιεχόμενο, εξακολουθεί να υπάρχει και να αποσχολεί το λαό. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι από «τας επισήμους δέλτους της ιστορίας» λείπει η 4χρονη κατοχική περίοδο και κυρίως δεν έχει καταγραφεί τότε χρονικά άρχισε η Εθνική Αντίσταση, απο ποιούς και για ποιο λόγο την εμπνεύστηκαν, την οργάνωσαν και την διεξήγαγαν οι τρισκατάρατοι κομμουνιστές και όχι η προκατοχική οργανωμένη πολιτεία και ειδικά ο κρατικός μηχανισμός : το Σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός και οι θεσμοί που συγκροτούσαν τη συντεταγμένη πολιτεία.

Αυτά τα εντεταλμένα όργανα της πολιτείας που σχεδιάζουν και οργανώνουν την εθνική ασφάλεια και άμυνα, τον μελλοντικό πόλεμο, την κατοχή από τυχόν ξένα στρατεύματα, καθώς και για την μετακατοχική δράση και την απελευθέρωση της χώρας. Αυτή η κρατική οργανωμένη δύναμη, η πολιτική εξουσία, οι αρχές, η Διοίκηση. Οι μηχανισμοί που εκπονούν προγράμματα άμεσης και μελλοντικής δράσης. Κατανέμουν ρόλους, επιμερίζουν χώρους ευθύνης και συγκεκριμένα καθήκοντα καθώς και τον τρόπο δράσης κατά τομείς. Όλες αυτές οι δομές δεν υπάρχουν για να υπάρχουν. Υπάρχουν και έχουν κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Να παίξουν κάποιο συγκεκριμένο ρόλο, ανάλογα με το πώς διαμορφώνονται κάθε φορά τα πράγματα σε τοπικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Καμιά συντεταγμένη πολιτεία δεν αφήνει την τύχη το λαό και τη χώρα στο έλεος του Θεού και κυρίως τα συμφέροντά της.

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, ότι και στις πιο μικρές και αδύναμες χώρες, υπάρχουν προβλέψεις και τα προγράμματα με συγκεκριμένους για κάθε φάση στόχους. Ακόμα αναφέρει και επιβεβαιώνει, πως όταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μὴν ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν την επόμενη μέρα της κατοχής είναι : Το

σώμα των αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλεία και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του. Ειδικά το σώμα των Αξιωματικών και των σωμάτων Ασφαλείας μα και το σύνολο των μηχανισμών λόγω θέσης, φύση και αποστολής, είναι αυτοί που έθεσαν σε κίνηση-δράση τον πόλεμο (αλβανικό), οι ίδιοι έπρεπε να είναι πάλι, αυτοί που θα έθεταν σε κίνηση την επόμενη φάση πρόγραμμα : κατοχή-οργάνωση-Αντίσταση-απελευθέρωση.

Η έκκριξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου, δεν αποτέλεσε έκπληξη σχεδόν για κανένα. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών το 1917 στη Ρωσία, η εμφάνιση του πρώτου εργατικού κράτους και η Σοβιετική εξουσία, προκάλεσε όχι μόνο έντονες ανησυχίες, αλλά πανικό και φόβο στο στρατόπεδο των Δυτικών συμμάχων. Η νίκη και η ύπαρξη του εργατικού κράτους στη θέση του Δεσπότη Τσάρου, ήταν ένα γεγονός τεράστιας σημασίας όχι μόνο στο συμβολικό επίπεδο αλλά κυρίως στο επίπεδο των διεκδικήσεων και την αμφισβήτηση της εξουσίας της αστικής τάξης. Το γεγονός αυτό και η οικονομική κατάρρευση του 1929, είχε σαν αποτέλεσμα να γίνουν ανακαταξείς στην Ευρώπη, που το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα ήταν μια έντονη στροφή προς τα Δεξιά και η εθνιστικές κυβερνήσεις διαδέχονταν η μία την άλλη με αποκορύφωμα τον φασισμό-ναζισμό στη Γερμανία και την ανάδειξη του Χίτλερ. Το ίδιο και τα φασιστικά δικτατορικά καθεστώτα φύτευαν σαν τα μανιτάρια στις μικρές ευρωπαϊκές χώρες και τα Βαλκάνια, δημιουργώντας ένα ασφυκτικό μπλόκ αντικομμουνιστικών κρατών γύρω απ τα ρωσικά σύνορα.

Οι Αγγλοι και οι Γάλλοι, που ήταν οι νικητές του Α! παγκοσμίου πολέμου και ρυθμιστές των ευρωπαϊκών τότε πραγμάτων, διαβλέποντας την κομμουνιστική απειλή ήθελαν μια καλά εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντίβαρο σε αυτήν την απειλή, που άρχισε να διαγράφεται στην Ευρώπη και έτεινε να πάρει παγκόσμιες διαστάσεις.

Η Αγγλική άρχουσα τάξη, είχε και έναν πρόσθετο λόγο να θέλει μια εξοπλισμένη Γερμανία σαν αντιστάθμισμα στη Γαλλία, που μετά τον πόλεμο δέσποζε μόνη στον χερσαίο ευρωπαϊκό χώρο. Η ηττημένη απ τον πόλεμο Γερμανία, αδυνατούσε να καταβάλει τις υπέρογκες αποζημιώσεις που πρόβλεπε η Συνθήκη των Βερσαλιών. Τότε στο παιχνίδι για την κατασκευή κάποιου Χίτλερ στη Γερμανία, μπαίνει η Αμερική, που τώρα πλέον μέσω της χρηματοδότησης παίζει τον πιο βασικό ρόλο. Δανείζει αφειδώς την γερμανική άρχουσα τάξη, όχι για να ανακουφίσει τον γερμανικό λαό να κλείσει τις πληγές του πολέμου, αλλά για την αποπληρωμή των πολεμικών αποζημιώσεων στους Αγγλο-Γάλλους, με αποτέλεσμα η οικονομική ασφυξία να δημιουργήσει στρατιές ανέργων, δυστυχία και παρά πέρα εξαθλίωση του γερμανικού λαού. Η ανεργία, η εξαθλίωση και δυστυχία θα αποτελούσαν το κατάλληλο εκρηκτικό εκείνο μίγμα που θα έκανε αποδεκτό τον Χίτλερ και θα πυροδοτούσε τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Εναν πόλεμο που η αστική τάξη της Ευρώπης και της Αμερικής την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών Ρωσία, είχαν από κοινού αρχίσει από το Μάη του 1919, με τη δημιουργία της διεθνούς του κεφαλαίου και το σχέδιο «Γκλάντιον» και με την άμεση επέμβαση στα εδάφη της Ρωσίας, προκειμένου να καταπνίξουν το νεοσύστατο σοβιετικό καθεστώς.

Με την δανειοδότηση της Γερμανικής άρχουσας τάξης, η αμερικάνικη ηγεσία απέβλεπε σε τρεις βασικούς στόχους. α) Η δανειοδότηση ήταν ο μόνος τρόπος για να εισπράξει την αξία του Α! παγκοσμίου πολέμου. Τα χρήματα που δάνειζαν οι Αμερικανοί στην ηττημένη Γερμανία, οι Γερμανοί τα έδιναν στους Αγγλο-Γάλλους για την αποκλήρωση των επανορθώσεων. Και οι

Αγγλο-Γάλλοι που και αυτοί δέχονταν έντονα την πίεση των Αμερικανών για την αποπληρωμή των δικών τους πολεμικών δανείων τα επέστρεφαν στην Αμερική. Με τον τρόπο αυτό η αξία του Α! παγκοσμίου πόλεμου σωρεύθηκε στις ΗΠΑ. β) Οι σύμμαχοι και ειδικά η ΗΠΑ, αναζητούν έναν Γερμανό Καγκελάριο, έναν Χίτλερ και έναν καλά εξοπλισμένο στρατό, με σκοπό να τον στρέψουν ενάντια στο νεοσύστατο Σοβιετικό σύστημα-κράτος. Η εξαθλίωση του γερμανικού λαού, η δυστυχία και η ανεργία θα δημιουργούσε εκείνες τις λούμπεν στρατιές, που θα επάνδρωναν τις εκατό και πλέον μεραρχίες πεζικού, τις πολυάριθμες τεθωρακισμένες μεραρχίες με τις χιλιάδες ευέλικτα και ταχυκίνητα άρματα μάχης και τις πέντε χιλιάδες μαχητικά αεροσκάφη με τους τελειότερους κινητήρες σε σχέση με αυτά των συμμάχων. Και με βασικό σύνθημα: ο ζωτικός χώρος θα έδινε τη λύση στο γερμανικό πρόβλημα η μεγάλη κρίση οδήγησε στον πόλεμο.

Τα δάνεια λοιπόν, για τις αποζημιώσεις και τους εξοπλισμούς και η πείνα του λαού θα δημιουργούσε εκείνο το εκρηκτικό μίγμα που θα αποτελούσε την υποδομή που χρειαζόνταν ο Χίτλερ, για να-αιτία-πυροδοτήσουν τον Β! παγκόσμιο πόλεμο. Οι Αγγλοι γνώριζαν το εξοπλιστικό πρόγραμμα της Γερμανίας και δεν αντιδρούσαν γ) οι ΗΠΑ στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου, ύπουλα και σταθερά έκαναν την υποδομή να υποκαταστήσουν τις ευρωπαϊκές δυνάμεις στις αποικιακές χώρες, ενώ παράλληλα δημιουργούσε τις αντικειμενικές προϋποθέσεις να θέσει υπό τον έλεγχο μετά τη λήξη του πολέμου και τις ίδιες τις ευρωπαϊκές χώρες. Κάτι που υλοποίησε με το Σχέδιο Μάρσαλ και την πυρινική προστασία. Όλα αυτά τα σενάρια και μια σειράς τοπικών πολεμικών, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών που, είχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά-μιλιταριστικά κράτη της ευρώπης και της Ασίας, είχαν σαν λογική κατάληξη τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Αν υπάρχει κάποιο ερωτηματικό στον τρόπο διεξαγωγής αυτού του πολέμου, αυτό είναι γιατί οι λαοί της κεντρικής Ευρώπης δεν αντιστάθηκαν όσο έπρεπε και έκαναν τόσο εύκολη την γερμανική επέκταση μέχρι τη Γαλλία;! Η μήπως η κατάκτηση της Δύσης, ήταν ένας ιδιόμορφος τρόπος να δώσει το αντίστοιχο κύρος του αήττητου, που χρειαζόνταν ο γερμανικός στρατός, στην εξόμηση προς τη χώρα των Σοβιέτ, ενώ παράλληλα θα εξοπλίζονταν με τα οπλα των κατακτημένων χωρών, αλλά και με τις απαραίτητες εφεδρείες στο δύσκολο έργο που του είχαν αναθέσει; Βέβαια δεν πρέπει να μὴν εξαρθεί ότι ο Νάβαχρος Νταρλάν απέσυρε ένα μεγάλο μέρος του Γαλλικού πολεμικού στόλου και όταν βρέθηκε στην ανάγκη ένα μέρος του το βούλιαξε.

Από τα Μέσα του Σεπτεμβρίου του 1939, η διεθνής του φασισμού, που κύριος οργανωτής ήταν η διεθνής του κεφαλαίου με προκρούστη τη Χιτλερική Γερμανία, συνεπικουρούμενος και απ τον Μπενίτο Μουσολίνι, με την ανοχή (Τσάμπερλεν κλπ) και βοηθούμενος ποικιλόμορφα σε χρηματοδότηση και πολεμικό υλικό απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με πρώτο αίτημα την άρση των σκληρών και ασαφών όρων, που επέβαλαν οι νικητές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και κυρίως την «ανάγκη» επέκτασης του «ζωτικού της χώρου», η Γερμανία άρχισε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο. Τον Οκτώμβριο του 1940, παίζονταν ανοιχτά πλέον στα πολεμικά μέτωπα το παιχνίδι της παγκόσμιας κυριαρχίας. Σχεδόν όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες, εκτός απ την Αγγλία, ζούσαν κάτω απ την μπότα του φασισμού. Τα Βαλκάνια μέχρι τότε εκτός απ την προώθηση των ιταλικών στρατιωτικών δυνάμεων στην Αλβανία, δεν είχαν αποτελέσει πεδίο πολέμου.

Η επίθεση του Μουσουλίνι στην Ελλάδα, ήταν αποφασισμένη απ τον άξονα και προετοιμάζονταν από καιρό. Η Αλβανία ήταν το πρώτο θύμα του επιθετικού φασισμού στα Βαλκάνια, και θα αποτελούσε τη βάση για το «στρατιωτικό περίπατο» στην Ελλάδα. Προοίμιο για την επίθεση ο τορπιλισμός της «Ελλης» στις 15 Αυγ/ου 1940 στην Τήνο από Ιταλικό Υποβρύχιο. Οι προθέσεις του Μουσουλίνι και του άξονα ήταν πιά ολοφάνερες.

Με την κατάληψη της Αλβανίας, απ τα ιταλικά στρατεύματα, τον Απρίλη του 1939, οι κυβερνήσεις της Μεγάλης βρετανίας και Γαλλίας δήλωσαν, οτι: «σε περίπτωση που η ανεξαρτησία της Ελλάδας, βρεθεί σε κίνδυνο από εξωτερική επίθεση, θα την βοηθήσουν άμεσα, παρέχοντας κάθε δυνατή βοήθεια».

Η ελληνική κυβέρνηση δέχθηκε αυτήν την εγγύηση, αλλά η υποχρέωση αυτή που ανέλαβαν η Μ Βρετανία και η Γαλλία, δεν έγινε με κάποια συγκεκριμένη συμφωνία, που να διασφαλιστεί αυτή η στρατιωτική βοήθεια απο τυχόν εχθρική επίθεση. Ομως όπως διαμορφώθηκαν αργότερα τα γεγονότα, δεν σκέφτοταν καν να προβάλει αποτελεσματική αντίσταση σε περίπτωση Ιταλικής επίθεσης.

Ενώ ο πόλεμος ειχε πιά μεταφερθεί στα συνορά μας μετά την κατάληψη της Αλβανίας και η Ιταλία απειλούσε τη χώρα. Η βασιλο-μεταξική δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη την Ελλάδα, τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό, όσο και στον αμυντικό τομέα. Βέβαια ειχε κατασκευάσει κατά μήκος των συνόρων με τη Βουλγαρία τη γνωστή οχύρωση «γραμμή Μεταξά», ενώ άφησε σχεδόν ακάλυπτα τα σύνορα απ την πλευρά της Αλβανίας και οταν ακόμα ο άξονας έκανε εμφανή συγκέντρωση δυνάμεων στα σύνορα της Ελλάδας.

Λίγες μέρες μετά την 28η Οκτωβρίου του 1940, ο Α. Βλάχος με τον τίτλο «ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ...» στην Εφημερίδα του την «Καθημερινή» αφού απαρρυθμεί διάφορα επιχειρήματα τη σημαίνει Ελλάδα και ελληνική ψυχή συνθηματολογεί με το : « Ολοι και όλα για την πατρίδα μας, ολοι και ολα για την Ελλάδα». Σε συνέχεια πληροφορεί το λαό για την νίκη, αναφερόμενος στο θέμα του εξοπλισμού γράφει επι λέξη : «Η μεγάλη Ιταλία, η Ιταλία των σαράντα οκτώ εκατομμυρίων, η Ιταλία των μηχανοκινήτων φαλάγγων, ξύπνησε τη μικρή Ελλάδα στις 3 το πρωί και της δήλωσε οτι μετά απ τρεις ώρες θα την καταλάβει και η Ελλάς πήδησε στα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες και σταμάτησε την άτιμη εισβολή και-περνούν ενα, δύο τρία, δέκα δεκαπέντε, εικοσιτετράωρα-και Νικά.

Εκει επάνω εις τα όρη της Πίνδου πέφτει τώρα το χιόνι πυκνό, για να απλώσει πάλλευκες σελίδες, πάνω στις οποίες θα γραφτεί η νέα ελληνική ιστορία. Επάνω εκει θα σταθεί και θα συλληφθεί και θα πνιγεί στο αίμα του ο εχθρός. Και θα μάθει εκει οτι η ανδρεία, το θάρρος και η δύναμη της ψυχής είναι ο οπλισμός και οχι τα τάνκς...», και κλείνει με το «Ανω σχώμεν τας καρδιάς!...Η Ελλάς ΝΙΚΑ!... Είθε...»

Αυτή η καλή εφημερίδα, που γράφει αυτά τα αξιοθαύμαστα λόγια νίκης και ομολογεί οτι η «Ελλας πήδησε τα όρη ανένδυτος, γυμνή, κουρελού και πολέμησε με τις πέτρες...και με οπλισμό την δύναμη της ψυχής και οχι τα τάνκς...και Νικά». Το ίδιο έκανε λίγες μέρες (στις 7 Αυγούστους 1936) μετά τη Βασιλο-μεταξική δικτατορίας την 4η Αυγούστους 1936 που άφησε «ανέδυτο και γυμνή την Ελάδα...» έγραφε: Η επιβληθήσα νέα τάξις πραγμάτων εις την Ελλάδα δεν βρίσκει απλώς σύμφωνον την εφημερίδα αυτήν. Την εβρίσκει εν μέρει συνυπεύθυνον. Απόμακρού χρόνου η «Καθημερινή» συνέστησε και

ηευχήθη όπως έλθει η ημέρα κατα την οποίαν το κράτος του κοινοβουλευτισμού και των ελευθεριών αντικαταστήσει, εστω προς καιρόν, νέο κράτος επιβουλής-και αυστηρότητος. Ούτω όταν την νύκτα της 4ης Αυγούστου εγνώσθη ότι η Α.Μ. ο Βασιλεύς ετέθη επικεφαλής μια συμφώνου προς τας ευχάς αυτάς προσπάθειας, η «Καθημερινή» δεν είχε κανένα άλλο δικαίωμα παρά να χειροκροτήσει με τας δύο χείρας και να ανακράξει όπως ο Συμεών ότι δύναται τώρα να θεωρεί υπόσθεσιν τιμής την συμμετόχην της εις τας ευθύνas της σημερινής καταστάσεως. Θα βαδίσει λοιπόν μαζί με τους υπο την ηγεσίαν του Στέμματος αναλαμβάνοντας την παλινόρθωσιν της Ελλάδος και είναι βεβαία ότι εις το τέλος του δρόμου θα συναντήσει ευγνώμονα τον βωμόν, τον υπέρ πατρίδος εις τον οποίο θα καταθέσει το φώς, την πνοήν, τους κόπους, τα προσπαθείas της».

Με αυτόν τον εξοπλισμό « η δύναμη της ψυχής αντιμέτωπη στα τάνκς» και ανεφοδιασμό τον «ανένδυτο, γυμνό και κουρή φαντάρο» η βασιλό-μεταξική δικτατορία έστειλε τα νιάτα της Ελλάδας στα όρη να «πολεμήσει με τις πέτρες!...». Με αυτό του άρθρο ο κ Βάχος, ειπε μερικές απ τις αλήθειες, οσον αφορά τον εξοπλισμό και τον ανεφοδιασμό τους στρατού μας, ενώ παράλληλα έκανε και μια πρόβλεψη έστω με το «Είθε... ο στρατός και σύσωμος ο λαός Νίκησε.

Ομως αν η νίκη ήταν δύσκολη λόγω εξοπλισμού και ανεφοδιασμού με το οργανωμένο κράτος, τον συντεταγμένο και εξοπλισμένο έστω με αυτά τα μέσα στρατό, το σώμα των αξιωματικών, την οργανωμένη επιμελητεία, την αρωγή και συμπαράσταση ολοκλήρους του λαού-με εξαίρεση τους πεμπτοφαναγγίτες-ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο δύσκολο ήταν να οργανωθεί Αντίσταση στην κατακτημένη πλέον χώρα, χωρίς τους πίο πάνω μηχανισμούς και κυρίως με τις τεράστιες ρωγμές στη συνοχή που είχε υποστεί ο κοινωνικός Ιστός. Πως να μαζέψει αυτά τα διαφορετικά πλέον κομμάτια αντιλήψεων και σκοπών οσον αφορά την πορεία της χώρας στη νέα κατάσταση πραγμάτων; Πως να συναρμολογήσει αυτές τις ψιφίδες σε ένα ενιαίο σύνολο; Και κυρίως πώς να ζητήσει απ το λαό σε εθελοντική πλέον βάση να υποστεί τις τεράστιες νέες θυσίες που θα απαιτούνταν για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές;

Η χώρα είχε κατακτηθεί και η όποια «ηγεσία» είχε εγκαταλείψει τη χώρα. Οι κατακτητές σχημάτισαν τη δική τους κυβέρνηση, με πρωθυπουργό τον στρατηγό Τσολάκογλου. Η κυβέρνηση αυτή λειτουργόντας για λογαριασμό των κατακτητών έθεσε και έστρεψε ό,τι έμεινε απ τον κρατικό μηχανισμό στη διάθεση των κατακτητών προκειμένου να υποτάξει το λαό στα δικά τους κελεύσματα.

Αφού η «ηγεσία» εγκατέλειψε τη χώρα, η σχηματιστήσα ελληνόφωνη κυβέρνηση λειτουργούσε για λογαριασμό των κατακτητών και ενα μέρος των ελλήνων τάχθηκαν στο πλευρό των κατακτητών. Απ την Ελλάδα και για την Ελλάδα δεν έμεινε πιά παρά μόνο ο βασανισμένος απ τη δικτατορία και τον πόλεμο λαός. Και ο λαός όπως το απέδειξε η ιστορία έκανε το εθνικό και πατριωτικό όπως πάντα καθήκον : Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών και όλων πατριωτών που ενδιαφέρονταν και πονούσαν την Ελλάδα, ίδρυσαν το ΕΑΜ. Οργάνωσε Αντιστασιακές πολιτικές οργανώσεις και ένοπλο Αντιστασιακό στρατό τον (ΕΛΑΣ) που επάξια πολέμησε του κατακτητή. Σαραντα οκτώ χρόνια σαν σήμερα 2/2/42 στο σπίτι του Δικηγόρου Σούλη στους Αμπελόκηπους, στελέχη του ΚΚΕ: Ανδρές Τζίμας, Πολύδωρος Δανιηλίδης, Σπύρος Κωτσάκης και ο Γραμματέας του ΕΑΜ Θανάσης Χατζής,

ίδρυσαν τη στρατιωτικό-απελευθερτική οργάνωση τον «Εθνικό, Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό» τον ΕΛΑΣ.

Το Φλεβάρη του 1942, οι συνθήκες στην κατεχόμενη απ τις δυνάμεις του Άξονα Αθήνα ήταν τραγικές. Οι ελλείψεις σε τρόφιμα και άλλα αγαθά πρώτης ανάγκης κορυφώθηκαν το μήνα αυτό και, σε συνδιασμό με το κρύο, οδήγησαν το λαό της Αθήνας στην απελπισία. Σε μια χωρίς διέξοδο και προοπτική. Ήταν ο μήνας που εξαντλήθηκαν οι όποιες προμήθειες υπήρχαν, γι αυτό και τον μήνα αυτό είχαμε τους περισσότερους θανάτους απ την πείνα, τις στερήσεις και τις αρρώστιες. Ήταν με δυό λόγια ένα μήνας χωρίς προοπτική και ελπίδα. Ο πόλεμος μόλις είχε απλωθεί στις εσχατίες του κόσμου και από παντού οι ειδήσεις έφταναν δυσοίωνες. Οι γερμανικές επιτυχίες παντού και κυρίως μπροστά στη Μάσχα, καλύπτονταν με το παραπάνω στις αθηναϊκές εφημερίδες. Το ίδιο και τους Ιαπωνικούς θριάμβους που σάρωναν την βρετανική Αυτοκρατορία στην Ανατολή και ταπείνωναν, κατά τον ίδιο τρόπο την Αμερική.

Ίσως ήταν αυτό το ζοφερρό κλίμα που επιτάχυνε τις εξελίξεις και έφερε πιεστικά στο προσκήνιο την ανάγκη για ένοπλο αγώνα ενάντια στον κατακτητή. Ο Ναζισμός και ο Φασισμός, ήταν εργαλεία βίας και πολέμου και η αντίσταση απεναντί τους δεν μπορούσε να είναι άλλη παρά η στρατιωτική μορφή. Την εποχή εκείνη άλλωστε ο πόλεμος ήταν τρόπος ζωής. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη οι άνθρωποι αλληλοσκοτώνονταν μέσα σε ένα σκληρό αργιότητας που σπάνια είχε γνωρίσει μέχρι τότε η ανθρωπότητα.

Η ιδέα του μαζικού ένοπλου αγώνα ήταν ενσωματωμένη στην πολιτική σκέψη των κομμουνιστών σε εκείνες τις συνθήκες. Η ίδρυση ενός στρατού ήταν προϊόν συνειδητών επιλογών και αυστηρών πολιτικών εκτιμήσεων. Ο στρατός αυτός που ιδρύθηκε στον σκοτεινό και απέλπιδα φεβρουάριο του 1942 έπρεπε και θα έκανε πόλεμο, όπως όλοι οι άλλοι στρατοί, γνωρίζουν και κάνουν πόλεμο όπως τον απέδειξε στη μάχη του Φαρδίκαμπου ένα χρόνο αργότερα με την αιχμαλωσία της Ιταλικής Φρουράς των Γρεβενών. Μια μάχη που καθιέρωσε τον ΕΛΑΣ σαν στρατό αξιόμαχο. Δεν θα ήταν μια ομάδα σαμποτέρ, κατασκόπων ή πρακτόρων στη διάθεση της μιας ή της άλλης συμμαχικής δύναμης. Ο ΕΛΑΣ θα ήταν κάτι το τελειώς διαφορετικό από εκείνο που επιθυμούσαν να υπάρχει τα κέντρα που δρούσαν για λογαριασμό των Βρετανών στην κατεχόμενη Αθήνα. Ο ΕΛΑΣ, θα ήταν στρατός Εθνικός και Λαϊκός μαζί, θα εκπροσωπούσε το έθνος, θα περιλάμβανε εν δυνάμει όλους τους ένοπλους πολίτες και Λαϊκός ταυτόχρονα, με γνώμονα την θέληση των πολλών, ανεξάρτητος απ τις επιθυμίες και τα σχέδια των ολίγων. Δύναμη δημοκρατική, θα διασφάλιζε την πορεία της χώρας προς την πολιτική της απελευθέρωση, όπως αυτή θα εκφραζόταν με ελεύθερες εκλογές μετά την εθνική απελευθέρωση.

Η προσπάθεια να συμμετάσχουν οι μόνιμοι εξ επαγγέλματος αξιωματικοί στη συγκρότηση, σύνθεση και τη διοίκηση του ΕΛΑΣ να είναι οι μόνιμοι αξιωματικοί δεν απέδωσε στο βαθμό που οι ανάγκες το απαιτούσαν. Για παράδειγμα, παρά τη σημαντική σε αριθμό συμμετοχή των μονιμών αξιωματικών, δεν ήταν αυτοί του παλιού στρατού που πλαισίωσαν και στελέχωσαν τον ΕΛΑΣ. Ο κύριος όγκος των στρατιωτικών ηγετών τους αποτελούνταν απ τους χαμηλόβαθμους έφεδρους αξιωματικούς-ανθυπολοχαγούς κυρίως-του στρατού της Αλβανίας : Δάσκαλοι, μηχανικοί, γεωπόνοι, τραπεζικοί, Δηκιγόροι, καθηγητές κλπ στην ιδιότητά τους ζωή. Αυτοί αποτελούσαν τη γέφυρα ανάμεσα στο στρατικό, το πολιτικό και το

κοινωνικό, διαδικασία περίπλοκη που το σώμα των μονίμων αξιωματικών αδυνατούσε να εκτελέσει. Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά του ΕΛΑΣ, η στρατιωτική τακτική, η ευελιξία του, οι μηχανισμοί που αποτέλεσαν αυτό που σήμερα αποκαλούμε «διοικητική μέριμνα» προήλθαν από αυτές τις τοπικές Ελίτ των εγγραμμάτων στελεχών της Επαρχίας. Στελεχών του κοινωνικού Ιστού, και για αυτό και του στρατιωτικού εγχειρήματος.

Ο ΕΛΑΣ ήταν κοινωνικά και πολιτικά ισχυρός και για το λόγο αυτό, ήταν παρά τις τρομακτικές ελλείψεις, σε τρόφιμα, επένδυση, υπόδεση και κυρίως τον αντίστοιχο οπλισμό και τα απαραίτητα κάθε φορά πυρομαχικά προαπαιτούμενα για κάθε επιχειρηματική δράση σησρατιωτικά ήταν αποτελεσματικός. Ο ΕΛΑΣ πέρα απ την έλλειψη όλων αυτών των δεδομένων και κυρίως ικανών αποθεμάτων των δυσεύρετων πυρομαχικών, πριν εκτελέση μια οποιαδήποτε επιχείρηση έπρεπε να αναζητήσει την ισορροπία στη στρατιωτική επιτυχία και το κόστος, το μέγεθος και την έκταση κάθε φορά των αντιποίνων που θα εφάρμαζε ο εχθρός ενάντια στις τοπικές κοινότητες των ανθρώπων.

Γεννήθηκε απ το Μηδέν, από το Τίποτα μέσα σε λίγο χρόνο. Αντιμετώπισε με επιτυχία ισχυρότατους αντιπάλους, πολλές, πάρα πολλές φορές αντιμετώπισε στα Ισια και μάτωσε αισθητά την Βέρμαχτ του Ναζισμού. Επικράτησε εύκολα απέναντι στα σχήματα που έστρεψαν οι κατακτητές και οι «φίλοι και σύμμαχοι» Βρετανοί εναντιά του και αντιστάθηκε σκληρά και με στρατιωτικό ήθος (αυτά ειδε και έγραψε ο κ Καλατζής για τον ΕΛΑΣ) στα στρατεύματα της βρετανικής Αυτοκρατορίας στην Αθήνα, στο πεδίο μάχης κάτι που δεν ταίριαζε στις προδιαγραφές του. Και αργότερα αυτή ακριβώς η κληρονομιά, πολιτική, κοινωνική και στρατιωτική, επέτρεψαν τη δημιουργία του Δημοκρατικού Στρατού της Ελλάδας, που παρά τους εκκλησιαστικά δυσμενείς συσχετισμούς, κράτησε αλλα τρία χρόνια πόλεμο ενάντια σε πανίσχυρους και ανεξάντλητους εχθρούς. Ο ΕΛΑΣ ήταν ο αποτελεσματικότερος στρατιωτικός μηχανισμός που ανέδειξε η ελληνική κοινωνία από το 1821 μέχρι σήμερα. Το κλειδί για την εξήγηση αυτής της επίδοσης βρίσκεται στην πολιτική και κοινωνική του προέλευση και ποιότητα. Με αυτήν την έννοια το ξεκαθάρισμα των στόχων και των εννοιών που έκαναν τα λίγα στρλέχη του ΚΚΕ στις 2 Φλεβάρη του 1942, στο σπίτι των Αμπελοκήπων, είχε πραγματικά κέραια σημασία.

Σε όλη την ιεραρχία, κυβέρνηση-παλάτι και οι ανώτατες διοικήσεις των μεγάλων τμημάτων, του καθεστώτος, δεν υπήρχαν ούτε τα στοιχειώδη στρατιωτικά μέτρα, απόκρουσης πόλυ περισσότερο δεν ήθελε να ενημερώσει και να κινητοποιήσει το λαϊκό παράγοντα. Και όχι μόνο δεν ενημέρωσε και δεν προετοίμασε το λαό για ενα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλα αντί για μέτρα όλη σχεδόν η ιεραρχία για να δικαιολογήσουν την γύμνια καλλιεργούσαν προς το λαό την ηττοπάθεια λέγοντας οτι ενα μικρό κράτος σαν την Ελλάδα, δεν ειναι δυνατόν να τα βγάλει πέρα με την Ιταλία. Και οταν τα γερμανικά στρατεύματα κατάκλυσαν τη Βουλγαρία και συγκεντρώνονταν στα ελληνικά σύνορα, ανοιχτά πλέον οι πεμπτοφαλαγγίτες διακήρυταν. «Η Γερμανία ειναι ακατανίκητη, διαθέτει στρατιές μηχανοκίνητων, τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα», «κυριαρχεί στον αέρα», «εχει καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη», «δεν υπάρχει δύναμη στον κόσμο, που θα σκεφτεί να της αντισταθεί» κλπ.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά. Και ενώ έστελνε στα ξερονίσια τους δίγλωσσους και τους δημοκρατικούς πολίτες, δεν έδειξε να ανησυχεί καθόλου για την ανοιχτή και ασύστολη υπέρ του άξονα προπαγάνδα.

Ήταν η εποχή που ο Μεταξάς αλληθώριζε προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς. Πριν ακόμα την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, ή μάλλον διαλαλούσαν τον κρυφό τους πόθο, με το επιχείρημα πως το «εθνικό συμφέρον», δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με έναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Μετά την εισβολή και την κατάρρευση του μετώπου, δεν ήταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που έσπερναν την ηττοπάθεια και τον πανικό, ήταν και οι «φρόνιμοι» ανώτεροι στρατιωτικοί και αρχηγοί κομμάτων, που κηρύττανε την «υπομονή, και διαλαλούσαν για δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα». Που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης μεγάλων «καταστροφών χωρίς αντίστοιχο αποτέλεσμα». Ακόμα ήταν και αυτοί που έλεγαν : «εμείς σαν λαός πολεμήσαμε, κάναμε το καθήκον μας, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Όλες αυτές οι διδαχές απ' όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές. Γιατί έλεγαν, τι θέλουν από εμάς οι κατακτητές «εκτός από λίγο χώμα και χώρο». Οι κατακτήτες όμως, δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ήθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο, ήθελαν τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων, γιατί ήξεραν πολύ καλά ότι μόνο με την αδράνεια και κυρίως, χωρίς τον αγώνα του λαού είχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ήταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και υλικά αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ήταν και εκείνοι, που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ' τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Και ήταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές και οι τυχάρπαστοι που караδοκούσαν να επωφεληθούν απ' την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατακτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών είχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο, είχαν βουλιάξει μέσα στην πολλαπλή και παχυλή κατοχική διαφθορά. Και όχι μόνο άφησαν ουσιαστικά την Ελλάδα ακυβέρνητη, στη διάθεση του κάθε χιτλεροφασίστα στρατιωτικού διοικητή ή και στρατιώτη ακόμα, τη στιγμή που γνώριζαν, ότι ο σκοπός των κατακτητών ήταν μέσω της «αναμόρφωσης» να κάνουν το λαό δούλο και την Ελλάδα ενδοχώρα του Γ! Ράιχ.

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάρρευση θα μετατρέπονταν σε «ήττα» και η ήττα σε μεγάλη ψυχική και ηθική κατάπτωση. Η ήττα αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελλικά συνθήματα και οι προτροπές, τότε όχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ' την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδράποδίζονταν. Θα σπρώχνονταν σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Αυτός ήταν άλλωστε και ο βασικός και κύριος στόχος των κατακτητών : Να αποσυνθέσουν-τσακίσουν τον κοινωνικό ιστό του λαού, να αποσυνδέσουν τους δεσμούς του λαού με το κοινό ιστορικό παθελθόν, απ' τα κοινά στοιχεία του πολιτισμού, την παράδοση και τα εθνικά του ιδανικά. Να του φημώσουν-αλλιώσουν την μνήμη. Την μνήμη που αποτελεί τη βιολογία του έθνους.

Αν τα κύτταρα αυτά αποσυνδέονταν το σώμα-έθνους θα καταρεύε. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία του λαού με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτή θα μείνει ανοικτός ο δρόμος στη αμέλεια, την αδιαφορία και τη λήθη, οσον αναφορά τους ακατάλυτους κοινωνικούς και εθνικούς δεσμούς

ανάμεσα στα εθνικά κύτταρα. Θα ανοίξει διάπλατα ο δρόμος όχι μόνο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν, παρόν και μέλλον, αλλά και ο ολιστηρός δρόμος της προδοσίας και αυτής ακόμα της εθνικής υπόστασης.

Συχνά εμείς οι Έλληνες λέμε, ότι όταν βρεθούμε στα δύο στενά, έχουμε την ιδιότητα να εγειρόμαστε, να δρούμε και να μεγαλουργούμε εν τέλει. Αληθεια τι άλλο πιά μεγάλο κακό έπρεπε να συμβεί, απ το να κατακτηθεί η χώρα απ τους τρεις κατακτητές τον Απρίλη του 1941, και απ τους Αγγλους το Δεκέμβρη του 1944, για να εγερθούμε σύσωμοι οι Έλληνες, να δράσουμε και να μεγαλουργήσουμε εν τέλει ;

Ο λαός εγέρθηκε και όχι μόνο, έκανε και έδωσε τα πάντα για να δράσουμε ενωμένοι και ήταν όπως πάντα και φορέας αξιόλογων ιδεών και οραμάτων για την μεταπολεμική Ελλάδα. Κάποιοι υψηλά ιστάμενοι παράγοντες κάθε φορά που θέλουν να εκμεταλλευτούν τον ιδρώτα και το αίμα του, σαν από κάποιο αόρατο κέντρο αποφασίζουν ερήμη του και αλληλοτροφοδοτούν την ένταση, αναμοχεύουν το παρελθόν, με αποτέλεσμα όλες οι μεγάλες ιδέες και τα οράματα να μεταβάλλονται στο αντίθετο τους σε αυτόν τον ευλογημένο τόπο. Απαξιώνονται τα πάντα όταν πρόκειται να θιχθούν τα κακώς κείμενα και κυρίως συμφέροντα ντόπιας ολιγαρχίας και των ξένων.

Όσες φορές ο ελληνισμός ενωμένος στα μεγάλα σταυροδρόμια της ιστορίας του, σε στιγμές πατριωτικής έξαρσης, εντελώς ξανανιομένος, με ανεξάντλητα περιθώρια αντοχής και διάθεσης για έργα μεγάλα, ανασκουμπώθηκε και ήταν έτοιμος να πάρει στα χέρια τις τύχες του έθνους, δεσφηνε φοβερές πιέσεις ακόμα και ένοπλες επιθέσεις απ τους ξένους για επανεδραίωση του γνωστού καθεστώτος της ντροπής, της υποταγής και της εκμετάλλευσης. Αυτό το καθεστώς της εξάρτησης δεν είναι τωρινό, ούτε μοναδικό. Παλιότερα είχαμε άλλους αφέντες. Η υποτελής αυτή σχέση απ το 21 και μετά είναι καθιερωμένος πιά θεσμός που ριθμίζει και την ποιότητα-τον τρόπο που θα γραφτεί και η κατοχική ιστορία. Μια διαδικασία ούτε προδιεγεγραμμένη ούτε μονόδρομη, γεμάτη αντιθέσεις. Η ελληνική ιστοριογραφία συγκροτήθηκε αντιπαράθετη με τις διαφορετικές αναγνώσεις του παρελθόντος που επέλεξε να αφηγηθεί. Εξέφρασε τα αιτούμενα και τις διεδικήσεις της ελληνικής κοινωνίας, δημιουργώντας ταυτόχρονα θέσεις και εικόνες που συνέβαλλαν στη διαμόρφωσή της. Ομως...

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ, ότι η αγγλικής έμπνευσης Βασιλο- μεταξική δικτατορία, επεβλήθηκε εν όψη του πολέμου χρεωμένη να εξυπηρετήσει τα αγγλικά συμφέροντα και ειδικά να «εξυγιάνει-ξεκαθαρίσει» το εσωτερικό απ τους κομμουνιστές, τους σοσιαλιστές και τους δημοκράτες, ώστε οποιά και αν ήταν η έκβαση του πολέμου καλά θα ήταν να μην υπάρχουν. Έπειτα η άρχουσα τάξη κάθε χώρας, γνωρίζει πολύ καλά ότι μπορεί ταξικά-ιδιοκτησιακά να τους ανήνουν ολόκληρος ο γεωγραφικός εθνικός χώρος. Τον χώρο αυτό όμως, ανεξάρτητα με ποιά μορφή χτήσης, χρήστης του είναι ο λαός. Και επειδή η όποια μορφή κατοχής από ξένη δύναμη θα επιδεινώσει τους όρους ζωής του για να μην επιδεινωθούν οι συνθήκες ζωής οι λαοί θα πολεμήσουν. Σε αυτή άλλωστε την αρχή στηρίζονται και διεξάγονται οι αμυντικοί και εθνικό-απελευθερωτικοί πόλεμοι. Συνεπώς ο λαός θα οργάνωνε Αντίσταση και θα πολεμούσε για την απελευθέρωση της χώρας, όπως πολέμησε στην Αλβανία και αν ακόμα η ίδια η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε. Αυτό το ήξεραν αρκετά καλά οι φυγάδες.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος θεωρητικά, είχε αρχίσει την επομένη της επικράτησης των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917. Το Σεπτέμβριο του 1939, αυτό που ήταν σκέψη με την κατάληψη απ τους Γερμανούς της Τσεχίας, τα γεγονότα της Αποανατολής και τις δικτατορίες όπως της Πορτογαλίας, της Ισπανίας, της Ελλάδας κλπ, ο Β! παγκόσμιος πόλεμος μπήκε στη πρακτική του φάση, άρα και η χώρα μας λόγω της γεωστρατηγικής της θέσης, δεν μπορούσε να αποτελέσει εξαίρεση. Και πράγματι στις 28/10/1940 δεχθήκαμε εισβολή απ τη φασιστική Ιταλία.

Η επικυρίαρχη ακόμα σε ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη ηγεσία της Αγγλίας, σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη της Ελλάδας γνώριζαν πολύ καλά, ότι κάθε πόλεμος κατά τη διάρκειά του, και κυρίως μετά τη λήξη, όχι μόνο δεν έχει πάντα τα ποθητά αποτελέσματα, αλλά πολλές φορές ο πόλεμος φέρνει τα απάνω κάτω. Παραδείγματος χάριν ο Α! και Β! παγκόσμιος πόλεμος.

Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος έφερε στο παγκόσμιο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο την Επανάσταση του Οκτώβρη του 1917 και σε συνέχεια τη Σοβιετική Ένωση και ο Β! το Σοσιαλιστικό στρατόπεδο όπως επικράτησε να λέγεται. Για να είναι σίγουροι, ότι μετά τη λήξη του πολέμου τα πράγματα θα επανέλθουν στην προπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, Και γνωρίζοντας ότι έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, οι κομμουνιστές και οι προοδευτικοί δημοκράτες θα οργάνωναν Αντίσταση. Σωστά-σοφά και ταξικά σκεπτόμενοι, η Αγγλία ήθελε να διατηρήσει και μεταπολεμικά μέσω της Ελλάδας την κυριαρχία της στη Μεσόγειο και η άρχουσα τάξη να επανέλθει στην εξουσία, όποια και αν ήταν η έκβαση του πολέμου. Και γνωρίζοντας σωστά ότι ο επικείμενος παγκόσμιος πόλεμος, θα κατέληγε ταξικός πόλεμος, άρα και στην Ελλάδα, που υπάρχει ένα δυνατό λαϊκό κίνημα, ήταν επόμενο ότι οι κομμουνιστές θα θελήσουν να μπούν επικεφαλής του.

Για να μην συμβεί αυτό ή εστω αν συμβεί (όπως συνέβει) να μην γίνει στην έκταση που θα γινόταν αν αφήναν να εξελιχθούν τα πράγματα όπως ήταν. Έτσι αποφάσισαν πριν είναι αργά να επιβάλουν την δικτατορία, και μέσω αυτής όχι μόνο να τσακίσουν τη ραχοκοκλιά του κινήματος, αλλά να το αποστελεχώσουν μέχρι την απλή νοικοκυρά. Ήταν τόσο ταξικά σκληρή αυτή η δικτατορία για το προοδευτικό κίνημα και ειδικά για τους κομμουνιστές και τους σοσιαλιστές-δημοκράτες, και τόσο περίτεχνα οργανωμένη και επιβεβλημένη απ την ξεσχολισμένη στις συνομοσίες Αλβιών, που το ηθικό κόστος το χρεώθηκε η Γερμανία (είναι ακόμα συζητήσιμο αν δεν ήταν κοινή συνεναΐση), με αποτέλεσμα η Αγγλία να μείνει όχι μόνο στο απυρόβλητο στην προπαγάνδα και τις θέσεις και αυτού ακόμα του ΚΚΕ, αλλά και να θεωρείται απ το ΚΚΕ σύμμαχος, ενώ ήταν αυτή που το τσάκισε. Το πόσο σύμμαχος ήταν φάνηκε αμέσως μετά την απελευθέρωση.

Βέβαια δεν μπορεί να είμαι σίγουρος, αλλά πιστεύω πως άλλη θα ήταν η μεταπολεμική κατάσταση στην Ελλάδα, αν δεν είχε προηγηθεί η δικτατορία και έμπαινε η χώρα μας στον πόλεμο με ένα ανεκτό απ το λαό δημοκρατικό καθεστώς. Το ίδιο ευεργετικό θα ήταν το αποτέλεσμα αν ο λαός και ειδικά το ΚΚΕ, γνώριζε ότι τη δικτατορία δεν την έκανε η Γερμανία αλλά η Αγγλία.

Υπήρχαν όμως και αυτοί που είχαν ταυτίσει προπολού τα συμφέροντά τους με αυτά της Γερμανίας. Που συνέβαλαν για την επικράτηση της δικτατορίας με το σκεπτικό να την χρησιμοποιήσουν σαν το εργαλείο, που θα τους βοηθούσε να αλλάξει η δομή της ελληνικής εξάρτησης και τη χρησιμοποίησαν

τα μέγιστα για να εξυπηρετήσουν τους σκοπούς της Χιτλερικής Γερμανίας, και να καταστήσουν την Ελλάδα δορυφόρο της Γερμανίας, όπως την ήθελε και ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος το 1916. Στο εσωτερικό λειτουργώντας έτσι το κομματι αυτό της άρχουσας τάξης ο σκοπός για τον οποίο έγινε η δικτατορία, έγινε από πολλούς αποδεκτός ότι πράγματι η Γερμανία είναι πίσω απ τη δικτατορία.

Και έγινε πιστευτή γιατί η πρώτη πράξη της δικτατορίας ήταν η εξάρθρωση του ΚΚΕ. Στη σκέψη του απλού ανθρώπου, μα και του προϋδρασμένου ακόμα, δεν μπορούσε να σταθεί η άποψη ότι η Αγγλία, μια χώρα κατ'εξοχήν «δημοκρατική» και αν ακόμα είχε επιβάλει αυτή τη δικτατορία, δεν θα διέπρταζε αυτό το «έγκλημα», να συλλάβει και να στείλει εξορία ακόμα και απλές νοικοκυρές. Ακόμα και το ΚΚΕ, στα κείμενά του αναφέρει ότι πράγματι η δικτατορία ήταν Γερμανικής έμπνευσης, γεγονός που σημαίνει ότι δεν μπόρεσε να εκτιμήσει σωστά ποιός απ τους δύο το αποσύνθεσε. Δεν μπόρεσε να δει, ότι το θέμα ήταν ταξικό και όχι επιλεκτικό και κυρίως ότι ενώ στα λόγια μιλούσε για τη διεθνή του κεφαλαίου, ξέχασε πως η έδρα της διεθνούς ήταν ακόμα τότε στο Λονδίνο. Και θα πρόσθετα ότι αυτή η λαθεμένη εκτίμηση είχε τεράστιες επιπτώσεις στο Αντιστασιακό κίνημα, γιατί εκτός του ότι το αποδεκάτισε, το εγκλώβισε και το απροποσανατόλισε σε στρατηγικές και πολιτικές, που όχι μόνο συνέβαλαν και διευκόλυναν την αγγλική επέμβαση στην Ελλάδα, αλλά και την επαναφορά της φασιστικής δεξιάς στην εξουσία. Η αγγλική διπλωματία, οργανώνοντας και επιβάλλονταν τη δικτατορία, φόρεσε τα γυαλιά στην Γερμανική διπλωματία και το ΚΚΕ.

Οι κομμουνιστές συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν και εξορίστηκαν. Οι φάκελλοι με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής και διεύθυνση κατοικίας, με οδό και αριθμό είχαν παραδωθεί στη Γκεστάπο απ το Νοέμβριο του 1937. Και φεύγοντας πριν απ την κατάληψη της χώρας ο κ Μανιαδάκης, (ο Μανιαδάκης έφυγε τελευταίος) δεν δύστασαν να δώσουν εκείνες τις τρεις αξιολύπητες εντολές στους εναπομείναντες «θεματοφύλακες» της 4ης Αυγ/στου Μπουραντάς κλπ :α) Να παραδώσουν τους κρατούμενους και εξόριστους κομμουνιστές στους Γερμανούς. β) Να συνεργασθούν μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και : γ) Να παρεμποδίσουν τη δημιουργία αντίστασης και σε περίπτωση που εκδηλωθεί να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών»!!!

Οι διάφοροι απίθανοι «παράγοντες» αλληλουπονομεύονται για τη διαχείριση του καθεστώτος και την αύξηση των προνομίων σε ένα τέλμα υποκρισίας και διαφθοράς. Οι υποτιθέμενοι «ταγοί» καιροσκόποι αποκαλύπτονται εκφυλισμένοι, απατεώνες και προδότες ακόμα της ίδια τους τη χώρα που αργοπεθαίνει ασάλευτη, ανήμπορη να αντιδράσει, δέσμια της εξάρτησης και πρόσδεσης στα συμφέροντα, των ξένων, των εξουσιαστικών σχέσεων, των νοοτροπιών και των παραδόσεων του παρελθόντος. Οι διάφορες ηγετικές ομάδες αδυνατούν να αντιληφθούν τις κοινωνικό-οικονομικές αλλαγές και τους τρόπους παραγωγής και οδηγούνται στην παρακμή και τη σήψη. Και το βασικότερο αδυνατούν ή δεν θέλουν να δούν ότι στα σπλάχνα αυτής της σήψης, άλλοτε επινεκτικά και άλλοτε φανερά το αίτημα της ανατροπής της παλιάς κοινωνίας είχε μπει σε κίνηση. Εμφανίζονται και οι φορείς της αμφισβήτησης, της ρήξης και της ανατροπής.

Οι φορείς αυτοί είναι το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα, τα Σοσιαλιστικά-Αριστερά κόμματα και το ΚΚΕ, που κατόρθωσε να γίνει ο ρυθμιστής της πολιτικής ζωής του τόπου ανάμεσα στα δύο κυβερνητικά κόμματα. Το

σύμφωνο Σοφούλη- Σκλάβενα, επιβεβαιώνει τον σημαντικό προπολεμικό ρόλο τους ΚΚΕ.

Ακόμα δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να δούν την εισβολή, γιατί πραγματικά για εισβολή πρόκειται, των λαϊκών μαζών και ιδίως της αγροτιάς στο ιστορικό και κοινωνικό-πολιτικό προσκήνιο. Τους ανθρώπους με ιδέες και ουμανιστικά οράματα, που δεν ζούν πιά στις θρησκευτικές κοινότητες κλεισμένοι στον εαυτό τους και υποταγμένοι στην στατική παράδοση. Που δεν ζητούν πιά λίγα πρόσθετα ψίχουλα. Τώρα όχι μόνο παίρνουν θέση και ασκούν εντονη κριτική, ειρωνεύονται, απομυθοποιούν και ξεγυμνώνουν την παραδοσιακή τάξη, αλλά και διατυπώνουν προτάσεις για την αμφισβήτηση και την ανατροπή ακόμα της παλιάς τάξης πραγμάτων. Ανθρωποι που νοιώθουν μέλη ενός πανανθρώπινου κινήματος, που προσβλέπουν και πιστεύουν ότι μπορούν να φτιάξουν έναν καλύτερο κόσμο, έναν κόσμο καινούριο τον οποίο εκατομμύρια Άνθρωποι, ενστερνίζονται ποθούν και στηρίζουν. Άνθρωποι που θα υποτάξουν όλες τις ανάγκες της ζωής και την ίδια τη ζωή τους στον αγώνα για αυτόν τον καινούριο κόσμο. Άνθρωποι που θα στρατεύονταν στον αγώνα όταν η ζωή το καλέσει, όπως έγινε στον αλβανικό πόλεμο το 1940 και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αλλά και τον εμφύλιο για να μην ταπεινωθεί η Ελλάδα.

Αντί λοιπόν, να αγκαλιάσουν αυτές τις καινούριες ιδέες, αυτά τα οράματα και τα ιδανικά, που θα έδιναν τη δυνατότητα να απαλλαγεί η χώρα απ την ξένη εξάρτηση και τα βαρύδια της καθυστέρησης. Να ανασυγκροτηθεί, να εκσυγχρονιστεί και να μπει και η χώρα μας επιτέλους στη χωρία των ανεξάρτητων και αναπτυσσόμενων Ευρωπαϊκών χωρών. Να απαλλαγούν απ την αντίληψη ότι αυτή είναι η μοίρα μας, ότι δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα. Να καταπολεμηθεί η μιζέρια, να γίνει έστω υποφερτή και να ομορφάνει η ζωή μας. Να δώσει ένα καινούριο όραμα και περιεχόμενο στη ζωή. Γαντζωμένοι στα προσωπικά τους συμφέροντα, δεν μπόρεσαν να δούν ότι οι άνθρωποι αυτοί, που ενστερνίστηκαν αυτές τις Νέες ιδέες και τα οράματα, αυτοί που πύκνωσαν τις γραμμές αυτού του κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιο σημαντικό είναι ότι ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι. Και πάνω απ όλα, ήταν τα φλογερά νιάτα που θα έδιναν την ορμή, τη ζωντάνια και τον ενθουσιασμό για την επιτυχία των απαραίτητων αλλαγών.

Ήταν ολος αυτός ο κόσμος που ενστερνίστηκε τα ιδανικά του ΕΑΜ και αγωνίστηκε για την πραγματοποίησή τους. Όλοι αυτοί προσχώρησαν στο ΕΑΜ και την ΕΠΟΝ και αποτέλεσαν την αξιοθαύμαστη πανστρατιά του λαϊκού κινήματος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, και υπήρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο στην κατεχόμενη Ευρώπη.

Αντί λοιπόν, να αφουγκραστούν αυτά τα νέα μηνύματα, να τα αναλύσουν εθνικά. Δε θέλησαν ή δεν μπόρεσα να συλλάβουν το βαθύτερο νόημα αυτών των ιδανικών και οραμάτων. Αυτήν την ανάγκη αλλαγής και προσαρμογής στα νέα δεδομένα. Τα δεδομένα, που οι νέες παραγωγικές δυνάμεις ήταν σε πλήρη αντίθεση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις. Βεβαία, έργο δύσκολο και επίπονο. Επρεπε, ήταν ανάγκη ειδικά μετά το κίνημα τους Μάϊ του 1935, να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ομαλού πολιτικού βίου, να επιβληθεί χρηστή και αφατρίαστη διοίκηση, να κινητοποιήσει όλες τις δυνάμεις του εθνούς. Εν όψη και του διαφαινόμενου πολέμου ήταν απαραίτητη η εθνική ενότητα και ομοψυχία. Αντί γι αυτό ερμήνευσαν τα μηνύματα του λαού ταξικά και για να μην φανεί η γύμνια και για να διατηρήσουν εξουσία και προνόμια,

δέχθηκαν την αγγλική υπόδειξη και σαν λύση επέβαλαν την Βασιλο-μεταξική δικτατορία. Δυστυχώς με τον ίδιο τρόπο ερμήνευσαν και τον κατοχικό εθνικό απελευθερωτικό αγώνα του λαού.

Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον Α!, και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο, και πλήρωσε και τους δύο λόγω της εξάρτησης βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός ότι και τις δυό φορές βρέθηκε στην παράταξη εκείνων που χαρακτηρίστηκαν νικητές. Απότοκος του πρώτου η μικρασιατική συμφορά του 1922 και του δεύτερου ο καταστροφικός αδελφοκτόνος εμφύλιος πόλεμος, που επέβαλαν με τα όπλα οι Άγγλοι πρώτα και τον ολοκλήρωσαν μετά οι Αμερικάνοι. Οι Αμερικάνοι που ήταν οι εμπνευστές όχι μόνο του ψυχρού πολέμου, αλλά και ονειροπόλοι της μελλοντικής αμερικάνικης αυτοκρατορίας, αντικατέστησαν την Αγγλική επικυριαρχία με τη δική τους και με την προσθήκη της ετεροδικίας. Θρονιάστηκαν σε αυτήν τη γεωστρατηγική γωνιά του πλανήτη, που θα αποτελούσε ένα γεωγραφικό και στρατηγικό σημείο τοπικού θερμού πολέμου, αλλά και ορμητήριο για την κατάληψη των υπολοίπων Βαλκανικών χωρών.

Τον Οκτώμβρη του 1951 ορκίζεται η κυβέρνηση Πλαστήρα-Βενιζέλου. Υπερ-κυβέρνηση όμως είναι η Αμερικάνικη αποστολή, που αυτή καθορίζει τα πάντα. Η αποστολή έχοντας το βέτο, απαγορεύει να διατεθούν κονδύλια απ το σχέδιο Μάρσαλ, για όποιον άλλο σκοπό εκτός για την αριθμητική αύξηση του στρατού, τον εξοπλισμό του και την αγορά τροφίμων και καταναλωτικών αγαθών κυρίως απ τις ΗΠΑ. Ο υπερ κυβερνήτης Πιουριφού σε λόγο του στο Προπελλέρ Κλάμπ καθορίζει ποιά πρέπει να είναι η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης : α) όχι αυξήσεις μισθών β) όχι μεγάλες τιμές στα γεωργικά προϊόντα και γ) επιμονή στις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες κλπ. Υστερα απ αυτές τις δηλώσεις το 75% του σχεδίου Μάρσαλ, διατίθονταν για την αγορά ετοιμών αγαθών και οι στρατιωτικές δαπάνες κάθε χρόνο εκτός από αυτά που πρόβλεπονταν απ την «βοήθεια» απορροφούσαν σχεδόν και το μισό των κρατικών εσόδων.

Μετά την εκτέλεση του Μπελογιάννη και των συγκατηγορούμενων του, ο Πιουριφού που κυβερνά σαν υπέρτατη εξουσία, σαν Ελλαδάρχης, τρίβει τα χέρια του για τις εκτελέσεις και προσπαθεί να εξασφαλίσει τη συγκατάθεση του Πλαστήρα για εκλογές με το πλεοψηφικό σύστημα. Το σύστημα με το οποίο ο Πιουριφού ήθελε να φέρει τον Παπάγο στην εξουσία για να διατηρηθούν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα και να στείλουμε στρατό στην Κορέα κλπ.

Απόπειρες ειρηνική λύση της πολιτικής κρίσης, που έγιναν κατ επανάληψη αμέσως μετά την απελευθέρωση, αλλά και μετά και κυρίως η προσπάθεια της Αυστραλιανής Αντιπροσωπείας στο ΟΗΕ, για ειρήνευση στην Ελλάδα για άλλη μια φορά torπιλίστηκαν. Την πρωτοβουλία την είχε ο Αυστραλός Υπουργός των εξωτερικών, που ήταν και Πρόεδρος της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ, Και τη φορά αυτή οι αντιδραστικές και σκοτεινές ντόπιες και διεθνείς δυνάμεις, όχι μόνο δεν άφησαν να καρποφορήσει η προσπάθεια αλλά και αυτούς που τόλμησαν να υπογράψουν το συγχαρητήριο τηλεγράφημα προς τον Αυστραλιανό Πρόεδρο του ΟΗΕ Εβατ, δεινοπάθησαν και κυρίως ο κ .Γ Βαραζάνης, που ήταν ο μόνος Βουλευτής που το υπέγραψε. Εκτός του ότι διαγράφηκε απ το κόμμα των Φιλελευθέρων με δήλωση του Σοφοκλή Βενιζέλου στη Βουλή, δέχονταν επιθέσεις από συναδέλφους του, που, με κραυγές «προδότη», με κλοτσιές και γροθιές τον έδιωχαν απ την αίθουσα της βουλής. Ακόμα και αυτή η εφημερίδα «Ακρόπολη» της 9 του Νοέμβρη 1948

γράφει : «Ο Βοροζάνης συρόμενος και δαρόμενος εκβάλεται (...) προς τους διαδρόμους» όπου συνεχίζεται το άγριο ξυλοκόπημα από συναδέλφους του. Γράφοντας θυμήθηκα τον συμπολίτη μας επί πολλά χρόνια βουλευτής της Δεξιάς Δημήτρη Χατζηδημητρίου, που όχι μόνο δεν έλλειπε από κανέναν τέτοιο, υπερ πατριωτικό Σόου-καυγά, αλλά δεν ήταν και λίγες οι φορές που τους προκαλούσε σφόδρα εμπορούμενος από υπερ πατριωτικά αισθήματα!

Οι άλλοι εννιά πρωην Υπουργοί ήταν : Περ Αργυρόπουλος, Νικ Ασκούτσης, Γερ Καρτάλης, Ν Κολουβάς, Κ Μανέττας, Στρατηγόπουλος, Βοράκης, Ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Μπένσης και ο απόστρατος στρατηγός Δ Σακελαρόπουλος. Το τηλεγράφημα που αποτέλεσε έγκλημα καθοσίωσης για τις εμφυλιοπολεμικές δυνάμεις είναι οι εξής : « Η αναληφθείσα υπο της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας πρωτοβουλίας, εγένετο δεκτή μετά πλήρους ικανοποιήσεως παρά της μεγάλης πλειονότητας του Ελληνικού Λαού, φρονούσης ότι ο Εμφύλιος πόλεμος, δεν πρέπει να λήξη ειμή δια συμβιβαστικών μέτρων. Εξάλου αι προσπάθεια Υμών, όπως φέρετε τα βαλκανικά έθνη εις άμεσον συνενόησιν, είναι αι μόναι ικαναί να επαναφέρουν την ειρήνην εις τα Βαλκάνια και να εξασφαλίσουν την ανεξανεξαρτησίαν των λαών και την ακεραιότητα των εδαφών των. Χάρις εις το γόητρον της Αυστραλιανής αντιπροσωπείας, είμεθα βέβαιοι ότι η υμετέρα παρέμβασις θα στεφθεί υπό επιτυχία και ο Ελληνικός Λαός θα σας εγγράψη εις την ιστορίαν του ως ειρηνοποιόν». Το τηλεγράφημα προκάλεσε έκρηξεις οργής στη Δεξιά και αναταραχή στους βενιζελικούς.

Η Δεξιά που την είχε ερχόμενος ο Τσιώρτσιλ στην Αθήνα, εγκαταστήσει αυτοπροσώπως στην εξουσία, επέσπευσε κατά δυό χρόνια νωρίτερα τη διαξαγωγή του δημοψηφίσματος για την επάνοδο της Μοναρχίας και με την ασφάλεια που της έδινε εσωτερικά η παρουσία των Βρετανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα, είχε αρχίσει με όλα τα μέσα την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την εξουδετέρωση της Αντιπολίτευσης χωρίς διάκριση. Η έξαψη συνεπώς των πνευμάτων και η ένταση της εσωτερικής κρίσης στην οποία και μόνο στηρίζονταν η πολιτική της Δεξιάς για την επιβολήν της, δεν επέτρεψε στην ελληνική κοινή γνώμη να συνειδητοποιήσει την έκταση και τη μορφή της διεθνούς κρίσης, μέσα στην οποία η Ελλάδα ήταν από καιρό συντελεστής αυτή της κρίσης. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό ο Τσιώρτσιλ, θα σπρώξει τα πράγματα και τον ελληνικό λαό στο Νέο Γογλοθά του Δεκέμβρη μετά την απέλευθέρωση.

Απ τα χρόνια του μεσοπολέμου, η άρνηση του λαού να δεχθεί τον μεγαλοϊδετισμό του Ελ Βενιζέλου, δεν έβαλε μόνο οριστικό τέρμα στην πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, αλλά με την άρνηση αυτή έβαλε ουσιαστικά τέρμα και στον φορέα της πολιτικής της Μεγάλης Ιδέας. Επικεφαλής του Φορέας της Μεγάλης Ιδέας ήταν ο Βενιζέλος. Ο Βενιζέλος, μετά την Μικρασιατική καταστροφή ενώ αντιλήφθηκε ότι η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας έκλεισε τον ιστορικό της κύκλο, δεν μπόρεσε ή δεν θέλησε να δει, ότι μαζί με την Μεγάλη Ιδέα έκλεισε και ο δικός του προσωπικός ιστορικός ρόλος. Η έπαινος του στην ενεργό πολιτική το 1928, απέδειξε ότι ο Βενιζέλος ουδέποτε δέχθηκε, πολύ περισσότερο δεν πίστεψε ότι ο ελληνικός λαός αποδοκίμασε και τον ίδιο και όχι μόνο την πολιτική του φορέα της. Και όταν ήλθε η καταστροφή, αντί να βγάλει τα ανάλογα συμπεράσματα καταλόγησε την εθνική ήττα εις βάρος του Λαϊκού κόμματος, που και αυτό απερίσκεπτα και με πείσμα ακολούθησε την δική του πολιτική. Επανερχόμενος στην πολιτική το 1928, προσπάθησε να προσφέρει στο λαό ένα νέο μύθο, ο οποίος

θα αντικαταστήσει το μύθο της Μεγάλης Ιδέας. Ο νέος μύθος ήταν η Αβασίλευτη Δημοκρατία και η λήθη του παρελθόντος. Η λήθη όμως δεν ήταν δυνατόν να επιτευχθεί εφ' όσον ο Βενιζέλος, που ήταν ο πρωτεργάτης του διχασμού δεν αναγνώριζε ότι έκλεισε ο κύκλος του και θα εξακολουθούσε να βρίσκεται ο ίδιος στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής.

Η ταύτιση του Λαϊκού κόμματος με τη Μοναρχία, που οδήγησε στο διχασμό του 1916 και η άλογη εμονή της, να συνεχίσει παρά την άρνηση του λαού την πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, που οδήγησε στην μικρασιατική καταστροφή, την καταδίκη των έξι εις θάνατον και την εκτέλεση τους στο Γουδί, οι ακροβατισμοί του Βενιζέλου, με τη μοναρχία και οι πολιτικές παλινωδίες των δύο κοινοβουλευτικών ομάδων να συμβιβάζουν τις διαφορές, άνοιξαν το δρόμο στους Αγγλους και τον Γεώργιο να επιβάλουν την μεταξική δικτατορία.

Η συμμαχία Ανακτόρων-Μεταξά μόνο εις βάρος των ελευθεριών του λαού και κυρίως στη συντριβή των κομμουνιστών ήταν εγκάρδια. Τους ένωνε ο κοινός φόβος των δημοκρατικών δυνάμεων. Δεν έλλειπαν όμως οι ανταγωνισμοί και οι διαφορετικές κομματικές και προσωπικές επιδιώξεις. Ο Γεώργιος, μεριμνούσε για το θρόνο και τα συμφέροντα των Αγγλων που εκπροσωπούσε στην Ελλάδα, ενώ ο Μεταξάς προσπαθούσε να δημιουργήσει ένα προσωπικό καθεστώς, να παρατείνει την εξουσία, για να ετοιμάσει ένα δικό του προσωπικό στρατό. Ετσι ώστε κάποια μέρα να γίνει και η χώρα μας σαν την Πορτογαλία του Σαλαζάρ. Γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό είχαν φέρει και το Σύνταγμα του Σαλαζάρ για μελέτη. Τα Ανάκτορα, ενώ τα πρώτα χρόνια δυσπιστούσαν απέναντι στην ΕΟΝ, γιατί θα μετατρέπονταν σε προσωπικό στρατό του Μεταξά, τελικά ευλόγησαν τον εξανδραποδισμό και τη φασιστικοποίηση της Νεολαίας και ο διάδοχος Παύλος, έγινε από αρχηγός των προσκόπων που συγχωνεύτηκε στην ΕΟΝ «Γενικός Αρχηγός της ΕΟΝ».

Ο Μεταξάς μπορεί να έπαιρνε τη μεταλαβιά του στο Σίτυ του Λονδίνου, δεν σταμάτησε όμως μέχρι το «θανάτό» του, να δουλεύει με σύστημα για να εδραιώσει το φασισμό και τη θέση του. Με στόχο τον εκφασισμό της Ελλάδας, σιγά σιγά απομάκρυνε όσους Υπουργούς του είχαν επιβάλει τα Ανάκτορα (αυτές οι αλλαγές περιείχαν και το στοιχείο της κάλυψης...) και αυτούς που είχαν κάποια δική τους προσωπικότητα, όπως τον αντιπρόεδρο Ζαβιτσιάνος, τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας, τον Γ. Λογοθετόπουλο. Το ίδιο έγινε και με την εκλογή Αρχιεπισκόπου μετά το θάνατο του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.

Απ' αυτό ακριβώς το γεγονός πήγαζαν, οι αντινομίες του βασιλο-μεταξικού καθεστώτος στην εσωτερική πολιτική και τους εξωτερικούς προσανατολισμούς. Η κάθε πλευρά χρησιμοποιούσε τις αντινομίες αυτές για δικό της λογαριασμό. Οι «ταγοί» μας με τους διάφορους «Ελληνοχριστινικούς πολιτισμούς» δεν αυτουπονόμευτηκαν μόνο οι ίδιοι υπονόμευσαν σε μεγάλο βαθμό και την συνείδηση του Έθνους. Ακόμα δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, ότι και στη «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, οι φωτοσβέστες «ταγοί» μας έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο τη «συνείδηση» του Ελληνικού Έθνους, με την έκδηλη επιθυμία και προθυμία να υπηρετήσουν πιστά και αμοιβαία ο καθένας τους ομοϊδεάτες τους. Είχαν ετοιμάσει μέσω της «αναμόρφωσης» την μετάλλαξη της συνείδησης του λαού σε βαθμό, που τρεμόσβηνε και η Ελλάδα διέτρεχε άμεσα τον κίνδυνο να διαμελιστεί σε κομματάκια, όπως ήδη την είχαν αδιαμαρτήρητα δεχθεί να παραχωρήθουν μέρη της για να ικανοποιήσει ο Χίτλερ, τις εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του.

Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, ότι η ΕΑΜική Αντίσταση, ήταν εκείνη που χαροπαλεύοντας σε άνισο, μακρόχρο και

αιματηρό αγώνα με τις 12 και πλέον επίλεκτες Γερμανικές μεραρχίες, με τον Ιταλικό και Βουλγαρικό στρατό κατοχής και μ' όλους τους άλλους ενόπλιους συνεργάτες τους που απεργάζονταν να δολοφονήσουν Ελλάδα και λαό, ότι ήταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που όχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη, αλλά και ότι αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια σ' ένα σκληρό και αιματηρό αγώνα ζωής και θανάτου με τους τρεις κατακτητές για να την διατηρήσει στη ζωή και να την αναστηλώσει.

Αν σήμερα θεωρούμε (και γιοτράζουμε) σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς, τη «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Έθνους, την Επανάσταση του 1821, έτσι θα πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε και την Εποποιία της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, σαν σημείο αναφοράς για την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» αυτού του έθνους την 12 Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η χώρα και όχι την ημέρα που κηρύχθηκε ο πόλεμος την 28η Οκτωβρίου του 40. Και το λέω αυτό γιατί ούτε η έναρξης της επανάστασης, ούτε η κήρυξη του πολέμου είναι εκ των προτέρων γνωστή η νικηφόρα κατάληξη. Μπορεί πχ η Γερμανία να γιορτάζει σαν εθνικές της επετείους ημέρα που κήρυξε τον Α! και τον Β! παγκόσμιο πόλεμο; Αν θέλουμε να είμαστε ιστορικά σωστοί, το ίδιο ισχύει και για την 25η Μαρτίου. Κανονικά πρέπει να τη γιοτράζουμε την 1η του Γενάρη, αφού την ημέρα αυτή το 1822 συντάσσεται «Το Πρώτο προσωρινό Πολίτευμα της Ελλάδας» και εκδίδεται ψήφισμα με το οποίο :«Το ελληνικόν έθνος, υπο την φρικώδη οθωμανικήν δυναστείαν...Κηρύττει σήμερον, την πολιτικήν αυτού ύπαρξιν και ανεξαρτησίαν» Αλλωστε η Α! Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου είχε ορίσει «Ως Εορτή την ημέρα της έναρξης των εργασιών της την 1η Ιανουαρίου 1822», η οποία και γιορτάζονταν μέχρις ότου εκδόθηκε το Βασικό διάταγμα το 1838.

Η 25η Μαρτίου καθιερώθηκε σαν ημέρα έναρξης του αγώνα για την εθνική απελευθέρωση με βασιλικό διάταγμα το 1838. Η ημέρα αυτή δεν ανταποκρίνεται σε καμιά ιστορική ημερομηνία που είναι 13 Μαρτίου στο Μοριά και ή 24η Φεβρουαρίου στο Ιάσιο της Βλαχίας, όταν ο Υψηλάντης ύψωσε τη σημαία έναξης του αγώνα με εκείνη τη συγκλονιστική έκκληση για την εθνική απελευθέρωση και την Ελευθερία των Ελλήνων αυτήν ακριβώς την έκκληση δεν υπερασπιστηκαν οι Φιλικοί, για αυτό και την επαναλαμβάνω.

Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΚΩΝ.

Εφτασε τέλος πάντων η ποθουμένη εκείνη λαμπρή στιγμή! Ιδού, ο σκοπός των προ χρόνων ενεργειών σας και αγώνων εκτυλίσσεται σήμερον! Η Φιλική Εταιρεία θέλει διαμείνει αιωνίως το μόνον σύνθημα της ευδαιμονίας μας.

Σείς φίλοι μου συνεταίροι! εδείξατε, τι ο καθαρός και θερμός πατριωτισμός δύναται. Από σας ελπίζει τώρα και μεγαλύτερα η Ελλάς εις την ανάστασίν της. Και δικαίως καθότι, αν δια μόνας τας ελπίδας εθυσιάζετε το πάν, τί δεν ήθελε πράξει τώρα, ότε ο φαινός Αστήρ της ελευθερίας έλαμψε;

Αγείτε λοιπόν, ώ Αδελφοί! Συνδάμετε και την τελευταίαν ταύτην φοράν έκαστος υπέρ την δυναμίν του, ει ωλπισμένους ανθρώπους, εις όπλα, χρήματα και ενδύματα εθνικά, αι δέ μεταγενέστεραι Γενεαί θέλουσιν ευλογεί τα ονοματά σας, και θέλουν σας κηρύττει ως τους πρωταίτιους της ευδαιμονίας των.

Ιάσιον τη 24 Φεβρουαρίου 1821 Αλέξανδρος Υψηλάντης. Γενικός Επίτροπος της Αρχής.

Τον Υψηλάντη αυτής της έκκλησης-προκήρυξης, που ο Τσάρος τη δέχθηκε ο Μέτερνιχ, όταν έλαβε τα από την Ελλάδα προσκηνύματα, έπεισε τον Τσάρο ότι το κίνημα του Υψηλάντη ήταν αντιφεουδαρχικό-καρμπομάρικο.

Όπως ήταν φυσικό ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος, διεύρυνε το χάσμα που προϋπήρχε ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες. Χάσμα που παγαιοποίησε και επεξέτεινε η δικτατορία. Ο ελληνικός λαός κλήθηκε να πολεμήσει τον ιταλικό φασισμό και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, ενώ επι πολλά χρόνια και ειδικά την τελευταία τετραετία σύμπασα η ηγεσία, (Αγγλόφιλοι και Γερμανόφιλοι) προσπαθούσε να τον πείσει-δίδασκε ότι τα καθεστώτα αυτά ήταν οι μόνες με «ανθρώπινο περιεχόμενο» μελλοντικές μορφές κοινωνικής ζωής και πολιτικής διακυβέρνησης. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μὴν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», η τουλάχιστον μιας μεγάλης μερίδας που προπολλού είχε τατίσει τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα. Όσον αφορά τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου, καθώς και τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την κατοχή της χώρας αργότερα ούτε καν ασχολήθηκαν!

Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση, ακολουθούν στην ουσία δυό διαμετρικά αντίθετους δρόμους: Ο λαός ήθελε νίκη, η κυβέρνηση να ρίξουμε λίγες ντουφεκές για «την τιμή των όπλων»

Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεθηκώθηκε σαν ένας Άνθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία. Ήθελε να τσακίσει το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο. Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε «να ρίψομεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας», γράφει ο υποστράτηγος Πετρουσόπουλος, διευθυντής τότε του 111ου στρατιωτικού Γραφείου, έτσι ώστε να μην θιγεί το γόητρο κανενός και τρώμαζε απ την προέλαση του στρατού μας. Η κατοχή το χάσμα το μετέτρεψε σε αντίθεση, σε εχθρα και ρίξη με τα πιστεύω της 4ο Αυγ/νής «ηγεσίας» και τη μοναρχία που συνέβαλε στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας και την εξυπηρέτηση των Αγγλικών συμφερόντων.

Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόταν τους κομμουνιστές για αυτήν την τροπή που πήραν τα πράγματα και κυρίως ύστερα απ το γράμμα του Ν. Ζαχαριάδη που δημοσιεύθηκε στις 2-11-40 στις Αθηναϊκές εφημερίδες, με το οποίο γράμμα: «καταδίκάζε τη φασιστική επίθεση, που σκοπό είχε την υποδούλωση...καλούσε το λαό και τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την τιμή και την εθνική μας ανεξαρτησία...Η πάλη θα είναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα ενα έθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αψηφώντας τους κινδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα έναν πόλεμο εθνικο-απελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματιά, το χωριό καλύβι με καλύβι, σπίτι με σπίτι πρέπει να γίνουν φρούρια του Εθνικό-απελευθερωτικού αγώνα...Όλοι στο αγώνα, ο καθένας στη θέση του και η νίκη θα είναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της».

Ανεξάρτητα από πιά γνώμη έχει ο καθένας για τον Ζαχαριάδη, πρέπει να παραδεχθεί ότι απ το οκτώμβρη του 1940, ενάμισι χρόνο πριν κηρύξει η Γερμανία τον πόλεμο στη Σοβιετική Ένωση, με το γράμμα που έστειλε απ τις φυλακές της Κέρκυρας, είχε περιγράψει τον τρόπο, την μορφή και το σχήμα

που επρέπε να πάρει αντιφασιστικός αγώνας στον ιταλοαλβανικό πόλεμο και εν μέρει η Αντίσταση στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό καταρίπτει τον ισχυρισμό και εστω τη μομφή, που έχουν προσάψει στους κομμουνιστές ότι η ΕΑΜκική Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα άρχισε (27/9/41) μόνο μετά την κήρυξη του πολέμου της Γερμανίας στη Σοβιετική Ένωση. Μαλιστα δεν είναι λίγοι αυτοί που ισχυρίζονται ότι η ίδρυση του ΕΑΜ, έγινε κατ'εντολή της Μόσχας και όχι από πρωτοβουλία των Ελλήνων κομμουνιστών, παραβλέποντας ότι οι πρώτες ανταρτικές ομάδες, (Ανδρούτσος και Οδυσσέας στην Μακεδονία) είχαν απ' τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής πιάσει τα βουνά. Τα γεγονότα αυτά έχει καταγραφεί στη συνείδηση του λαού και την νεοελληνική ιστορία σαν γεγονότα αναμφισβήτητα.

Και αναρωτιέται κανείς καλά οι συνεργάτες, οι απόντες και αυτοί που της γύρισαν την πλάτη στις πιο κρίσιμες στιγμές. Αυτοί προκειμένου να δικαιολογήσουν τη συνεργασία και την απουσία τους απ' το εγερτήριο σάλπισμα που καλούσε τον κάθε Έλληνα να κάνει το καθήκον του προς την πατρίδα θα τους «δικαιολογήσει» ο ιστορικός καταλογίζοντάς τους το ακατολόγηστο. Πως να δικαιολογήσει όμως το ίδιο το καθεστώς που με όλα τα μέσα, κατασταλτικά, ιδεολογικά, διαπαιδαγωγικά κλπ, να επιβάλουν αυτήν τη άποψη σαν ιστορική αλήθεια. Τα αστικά κόμματα και κυρίως τους ανθρώπους των γραμμάτων, που είπαν και έγραψαν αβασάνιστα και ιστορικοί ακόμα ότι πράγματι α) «αν η Γερμανία δεν κήρυται τον πόλεμο στη Σοβιετική Ένωση, οι κομμουνιστές δεν θα έκαναν Αντίσταση» και β) ότι το «Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) έγινε με εντολή της Μόσχας.»

Αλήθεια, πως θα δικαιολογήσει όλους αυτούς, που ενώ γνώριζαν ότι ο Ναζισμός εκπροσωπούσε την πιο άνανδρη, την πιο σιχαμερή τυραννία που παρουσιάστηκε ποτέ πάνω στον πλανήτη Γή. Που ενώ γνώριζαν ότι η «νέα τάξη» θα ξαναγύριζε την κοινωνία των Ανθρώπων στην προτόγονη βαβραρότητα, θα καταργούσε κάθε νόμο, ηθική τάξη και δικαίο. Οτι θα επικρατούσε ο νόμος της Ζούγκλας στην Ευρώπη. Αυτούς που γνώριζαν ότι αυτό ήταν το περιεχόμενο της νέας τάξης;

Πως να δικαιολογήσει η ιστορία τους ανθρώπους, που γνώριζαν πως όταν ο Χίτλερ, προετοίμαζε τα εγκληματικά του σχέδια για την υποδούλωση των Ευρωπαϊκών λαών, και όταν κάποιος φίλο του τον ρώτησε με ποιόν τρόπο θα κατανικήσει την εσωτερική Αντίσταση των λαών, απάντησε με τη συνηθισμένη ξετσιπωσιά : «Σε κάθε τόπο θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα, που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς μου, γιατί θα είναι ο μόνος τρόπος να αναδειχθούν και να πλουτίσουν στη χώρα τους» Και η πρόβλεψή του αυτή επαληθεύτηκε δυστυχώς. Σ όλες τις χώρες υπήρχαν ή βρέθηκαν οι διάφοροι Πετέν, Λαβάλ και Κούϊσλιγκ να προδώσουν τη χώρα τους. Μα και στη δική μας χώρα δεν ήταν λίγα τα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα που έτρεξαν να προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους στον Χίτλερ.

Πρώτοι και καλύτεροι έτρεξαν οι (Τσολάκογλου, παρά την εξαπάτησή του απ' τους Γερμανούς στον τρόπο λήξης του πολέμου) οι Μπάκοι, οι Γκοτζαμάνηδες, οι Καραμάνοι, στρατηγοί απάτριδες, πολιτικάντηδες και αρκετοί τυχοδιόκτες. Μετά οι Ράλλιδες, οι Γονατάδες κλπ. Με την πρόφαση να περισώσουν τάχα κάτι απ' την καταστροφή, μα στην πραγματικότητα για να εξασφαλίσουν αξιώματα και πρωτοκαθεδρίες γι αυτούς και τους δικούς τους, κυλούσαν καθημερινά ολο και βαθύτερα στη λάσπη της προδοσίας. Δέχθηκαν να καψομεσιάζονται βοηθώντας τη λεηλασία και την ερήμωση της χώρας,

παρέχοντας στους κατακτητές το πρόσχημα της νομιμότητας σ όλα τα απάνθρωπα κακουργήματά τους. Να τα κρύβουν απ το λαό και να παρουσιάζουν το λαό στους κατακτητές πως τα αποδέχεται, πως τα εγκρίνει, πως τάχα ο λαός είναι ενθουσιασμένος απ τις ευεργεσίες και την σκλαβιά του. Εκριβαν απ το λαό ότι η Μακεδομία και η Θράκη, κατοχυρώθηκαν εδαφικά στους Βουλγάρους και η Ηπειρος προορίζονταν για την Ιταλική Αλβανία, ότι τα Επτάνησα και οι Κυκλάδες τα είχαν ήδη προσαρτήσει οι Ιταλοί.

Ο κόσμος πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και το αίμα χυνόταν άφθονο. Οι υλικές καταστροφές με την παράλληλη σωματική εξαθλίωση του λαού, κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε και νέοι νεκροί απ την πείνα και την εξαθλίωση προσθέτονταν. Όμως ακόμα περισσότερα, βαρύτερα και σκληρότερα ήταν τα πλήγματα που προξενούσαν οι αυθαίρετες και οργανωμένες αρπαγές του πλούτους της χώρας και ειδικά των τροφίμων, που οδηγούσαν στην ηθική κατάπτωση και εξαθλίωση της Ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Που οδήγησαν αυτόν τον περήφανο λαό στους σκουπιδοτενεκέδες.

Αυτοί λοιπόν, οι άνθρωποι προκειμένου να δικαιολογήσουν τη δική τους ολιγωρία και την εθνική προδοσία, τόλμησαν να ξεστομίσουν την πιο βαριά, την πιο φοβερή για τη χώρα και το λαό λέξη : ότι τον όποιο αγώνα έκανε ο λαός, για τη συντριβή του φασισμού και την απέλευθέρωση της χώρας, δεν το έκανε από μόνος του αλλά «κατ υπόδειξη και για λογαριασμό της Μόσχας». Βέβαια αυτή η άποψη εκτός του ότι δικαιολογούσε τη δική τους συνεργασία εξομοιώνοντας τους αγωνιστές με τον εαυτό τους, άνοιγε και ο δρόμος για να γίνουν αυτοί οι μελλοντικοί ήρωες αυτού του υπέροχου και αξιοθαύμαστου αγώνα. Εναν αγώνα εθνικό-πατριωτικό, που τον θαύμασε η οικουμένη προσάρμοσαν και την τετράχρονη κατοχική ιστορία στα δικά τους μέτρα. Αυτοί που κατευθύναν αυτή την άποψη ξέρουν, ότι με το πέρασμα του χρόνου η μνήμη ατονεί και η οργή αμβύνεται.

Και για να είναι σίγουροι έπρεπε ολοι οι αγωνιστές να σπλωθούν σαν «εθνικοί προδότες», για να επιβεβαιωθεί η Ρήση ότι «στην Ελλάδα, καμιά, μα καμιά απολύτως πατριωτική πράξη και προσφορά δεν έμεινε ποτέ ατιμώρητη» Οση όμως προσπάθεια και αν κάνουν, οσα μέτρα και αν πάρουν και οση προσαρμογή στα μέτρα τους και κάνουν, οι απόψεις αυτές δεν θα αντέξουν στο αμόνι της ιστορίας. Και αυτό γιατί η σύγκριση είναι εξοντωτική. Οι Αντιστασιακοί υπερασπίζονταν τη λευτεριά, την Ανθρωπιά, τον προγονικό και σύγχρονο πολιτισμό. Τον σεβασμό στην ιστορία που τιμούσαν πολεμώντας οι ίδιοι, ενώ αυτοί προκειμένου να επιβιώσουν για να σφετεριστούν ξανά την εξουσία και τα προνόμια τους, άλλοι συνεργαζόμενοι και άλλοι αναζήτησαν απάνεμα λιμάνια είχαν προαποφασίσει να βιάσουν την ιστορία.

Τέτοια αθλιότητα, τέτοια ξετσιπωσιά, τέτοια ύβρις και τέτοια αγνωμοσύνη για Ανθρώπους, που συναισθανόμενοι τους κινδύνους που διέτρεχε χώρα και λαός μετά την κατάκτηση όχι μόνο άκουσαν το εγερτήριο σάλπισμα, αλλά όταν ο αγωνιστής οργανωμένος στις πολιτικές οργανώσεις του ΕΑΜ, αποφάσιζε να ενταχθεί στο ένοπλο τμήμα του : τον ΕΛΑΣ την ώρα που έπαιρνε το όπλο στα χέρια του από τον επικεφαλής της μονάδας του, τα πρώτα λόγια που έλεγε ήταν «... ορκίζομαι Σέ Σένα, Ω Ιερή Πατρίδα !...Το όνομά Σου θα γίνει στο εξής ο οδηγός των πράξεών μου, και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μου». Μόνο άνθρωποι ανιστόρητοι, ασυνείδητοι, πρόχειροι και επιπόλαιοι. Μόνο άνθρωποι χωρίς επίγνωση των λόγων και έργων. Ανθρωποι άσχετοι, πορωμένοι και εχθροί της πατρίδα, θα μπορούσαν

να διαπράξουν τέτοια εγκλήματα εις βάρος της πατρίδας και να ξεστομίσουν τέτοια λόγια γι αυτούς που πρόσφεραν τα πάντα και τη ζωή τους ακόμα για να ξεσκλαβωθεί η Ελλαδίτσα μας απ τα γαμπιά νύχια του φασισμού. Και το ακόμα πιο τραγικό η συμμετοχή τους στην Αντίσταση τους στερούσε το δικαίωμα να λέγονται και να είναι άνθρωποι.

Ο κατοχικός αγώνας συλλογικός και ατομικός, ήταν ενα κορυφαίο γεγονός. Είχε και αυτός ο αγώνας τις Σαλαμίνες του, τους Μαραθώνες του, τα Κιούγκια, τα Αρκάδια, τα Ψαρά, τα Δραγασάκια και τις Αραπίτσες του. Αν δε πάρουμε υπόψη τα σύγχρονα πολεμικά μέσα που έπρεπε να αντιμετωπίσει ο κάθε αγωνιστής και τα δεινά που είχε υπέστει ο λαός, εκτός απ το κατεστημένο που τον αγνόησε, τον καταδίκασε και για να μπορέσει να εξοντώσει τους συμμετέχοντες στον αγώνα τον χαρακτήρισε σαν το «μεγαλύτερο έγκλημα και εθνική προδοσία», σημαίνει πως τυφλωμένοι απ τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα, δεν δύστασαν να αγνοήσουν και να μὴν αποδίδουμε την πραγματική σημασία που είχε για τη χώρα και το λαό μας ο αγώνας του 1940-45. Σε τίποτα δεν υστερούν τα Καλάβρυτα απ το Δραγασάκι, ο Χορτιάτης απ το Κούγκι, το Κούρνοβο και Δίστομο απ το Αρκάδι, η Κατράνιτσα και το Μεσόβουνο απ την Αραπίτσα και τόσα άλλα έξ ίσου φρικτά ολοκαυτώματα.

Αντί να αναγνωρίσουν αν όχι να ομολογήσουν, οτι ολα αυτά που έκαναν και είπαν για το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, είχαν ενα συγκεκριμένο σκοπό και στόχο. Στο στόχαστρο ήταν οι Νέες λαϊκές δυνάμεις που βγήκαν στο προσκήνιο. Οι δυνάμεις που θα πίεζαν για να σπάσουν τις παλιές κλειστές σχέσεις και φόρμες ζωής και παραγωγής, αναζητώντας τρόπους να εκδηλωθεί το καινούριο ανεξάρτητο πνεύμα και να λειτουργήσει σε μια άλλη διάσταση η πολιτική, η οικονομική και η κοινωνία. Κυρίως να απελευθερωθεί γενικότερα η Ανθρώπινη σκέψη και δράση. Τώρα πιά ήταν έκδηλη και η ανάπτυξη του διεθνισμού και της οικουμενικότητας. Ξέφευγε και αυτή απ τις στενές μυθολογικές παραδόσεις και αναζητούσε ελεύθερα τις αρχές που διέπουν τη φύση και τη ζωή. Φορέας γι αυτές τις ριζικές μεταλλάξεις και τρόπο σκέψης ήταν η Αριστερά-το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ όμως είχε περγαμηνές αγώνων και θυσιών, αναγνωρισμένες και αποδεκτές απ την οικουμένη. Αυτές ακριβώς τις περγαμηνές, τους αγώνες και τις θυσίες είχαν στο στόχαστρο οι δυνάμεις της συντήρησης και της αντίδρασης. Αυτές και τους φορείς τους ήθελαν να εξοντώσουν.

Στον ιδεολογικό και πολιτικό-κοινωνικό τομέα, οι αντιδραστικές και κυρίως οι σκοτεινές δυνάμεις, και οι Αγγλοι που καθοδηγούσαν τα γεγονότα, ήξεραν οτι χωρίς την εξόντωση του φορέα της Αντίστασης και την αποσιώπηση της προσφοράς του, δεν μπορούσαν να αρθρώσει λέξη, για συμμετοχή και προσφορά προς το λαό και την πατρίδα. Γι αυτό και φρόντιζαν, όχι απλώς να θυμίζουν αλλά και να υπερ τονίζουν αυτά που ενοχλούσαν την Αντίσταση και να κρύβουν συστηματικά αυτά που δεν ήθελαν να θυμούνται. Στο πνεύμα αυτό έχει γραφτεί η ιστορία του 21 και αυτή του 1940-1944, μα και αυτή του 1945-1947 και το «δίκαιο» και η «αλήθεια» πήγε με το μέρος αυτών που είχαν τα μέσα να επιβάλουν αυτά που ήθελαν, μα και να κρύψουν αυτά που δεν ήθελαν. Η φεουδαλική αριστοκρατία το 21, ταυτισμένη με τον κλήρο που έλεγχε τα πάντα και την μοναρχία ήταν αυτό που τους έδωσε τη δυνατότητα να επιβάλουν στους αστούς τον ιστορικό συμβιβασμό και να γράψουν και την ιστορία στα δικά τους μέτρα. Το ίδιο περίπου έγινε και με τη συγγραφή της ιστορίας του 1940-1974.

Για την υλοποίηση αυτού του «πολυπρόητου και πολύτιμου στόχου» στην Ελλάδα του 1945, δεν ήταν ανάγκη να εισαι ένοχος για να φοβάσε ότι μπορεί κάποιος να σε στείλει εξορία, φυλακή και στο απόσπασμα ή και να σε σκοτώσει καθ' όδων, χωρίς να του ζητηθούν ευθύνες, μα ούτε και τον λόγο για τον οποίο σκότωσε έναν Άνθρωπο. Αντίθετα ο άνθρωπος αυτός θα καταξιωθεί και σαν ο κατ' εξοχήν «έλληνας» και όταν έρθει η ώρα κατανομής αξιωμαίων, θα είναι μεταξύ των ανθρώπων που θα επιβραβεύονταν για την ...

Οι άνθρωποι αυτοί που χειραγώγησαν τη μνήμη για ιδεολογικούς λόγους δεν είχαν τύψεις, επειδή απλούστατα δεν είχαν εθνικό-πατριωτική συνείδηση. Και πράγματι δεν είχαν γιατί αν είχαν δεν θα έκαναν το ΠΑΝ για να τελειώσουν με την «Ελλάδα του Βουνου». Με την μεγάλη ψυχή και γεωγραφία εκείνης της Γενιάς. Και αυτό γιατί τους ενδιέφεραν μόνο τα ταξικά και ατομικά τους συμφέροντα. Η πείρα υπήρχε. Έκαναν και με την Εθνική Αντίσταση ό,τι έκαναν και το 21. Όταν για τους ίδιους λόγους ασελγούσαν πάνω στο Νεανικό σώμα της Ελλάδας, όταν φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική του Νεοσύστατου Έθνους. Όπως τότε εκμηδένιζαν την ψυχή της Επανάστασης, τον Κολοκοτρώνη και χλέβαζαν τον σημαντικότερο ιστορικό αγώνα του λαού μας, σαν προϋπόθεση για να εγκαταστήσουν τους αποικιοκρατικούς θεσμούς και δομές. Ετσι και τώρα για να εκμηδενίσουν την αξία και να περιορίσουν τη γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης, δολοφόνησαν την ηγεσία της. Με αντάλλαγμα να εξασφαλίσει την προστασία των ξένων, που όπως παλιά ήταν οι φύλακες άγγελοι των συμφερόντων τους.

Η Εθνική Μνήμη δεν μπορεί να είναι επιλεκτική. Πολύ περισσότερο δεν μπορεί να είναι ταξική. Η Ελληνική πολιτεία, τότε δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας και την προσφορά της Εθνικής Αντίστασης. Έκανε το αντίθετο. Επειδή ήταν απύσυχες οι αντιδραστικές δυνάμεις, για να μην φανεί η γύμνια και η έκταση του εγκλήματος που διέπραξαν για άλλη μια φορά εις βάρος του λαού και της χώρας, την διαστρέβλωσε την παραποίησε και την καταχώνιασε, με απώτερο σκοπό να την πρσαρμόσει στο μέλλον στα δικά της μέτρα. Μα και αυτά τα λίγα που έχουν γραφτεί υπέρ του λαού γενικά και των αγωνιστών ειδικά το 21ο έγραψαν οι ξένοι. Οι φιλέλληνες και δεν μπορούσαν να τα διαστρέψουν, να τα αλλιώσουν και να τα προσαρμόσουν στα δικά τους μέτρα.

Τρανή και αδιάψευτη απόδειξη αποτελεί ο Μακεδονικός αγώνας του 21, και ο αγώνας του 1912. Αφού δεν συμμετείχαν οι φιλέλληνες να καταγράψουν τη συμμετοχή και τη δράση του λαού και να εξάρουν όπως έγινε για το Μοριά και τη Ρούμελη τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία των αγωνιστών, ο Μακεδονικός αγώνας αν δεν καταχωνιάστηκε στο σύνολό του, αναφέρεται με πέντε αράδες όλο κι όλο. Και κυρίως αποσιωπάται η ξεχωριστή σημασία και συμβολή του Μακεδονικού αγώνα, σε σχέση με αυτή του Μοριά και της Ρούμελης, που λόγω γεωστρατηγικής σημασίας μπορούσαν να ελπίζουν ή και πίστευαν ακόμα στην απελευθέρωση τους, ενώ για τη Θεσσαλία και ειδικά την Μακεδονία για λόγους Γεωστρατηγικούς ήταν δεδομένο ότι δεν πρόκειται να απελευθερωθεί όπως ο Μοριάς και η Ρούμελη το 21. Το γεγονός αυτό το γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές. Κι όμως όχι μόνο αγωνίστηκαν κάτω απ' πολύ πιο δύσκολες συνθήκες και έγραψαν την «ανύπαρκτη» ιστορία στον Μακεδονικό χώρο, αλλά και όταν οι αγωνιστές ενέγγραψαν εκείνες τις υποθήκες, που θα πιστοποιούσαν στην παγκόσμια και ειδικά στην Ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, ότι η Μακεδονία είναι ελληνική και όταν αυτό ο λαός της Μακεδονίας στο σύνολό του το συνειδητοποίησε αυτό και αφού

διαδιαμόρφωσαν και τις δομές εκείνες, που θα διατηρούσαν άσβεστη αυτή τη φλόγα, δεν επαναπαύτηκαν στις δάφνες.

Όσοι επέζησαν των πολλών και άνισων συγκρούσεων κατέβηκαν στη Ρουμελη και το Μοριά. Πολέμησαν στο πλευρό των συναγωνιστών τους, έτσι ώστε να διαμορφωθεί εστω μόνο στο χώρο του Μοριά και της Ρούμελης η Νεοελληνική εθνική και κρατική οντότητα. Αυτά οσον αφορά το 21. Υπάρχει όμως η ίδια ιστορική αποσιώπηση και για τον μακεδονικό αγώνα του 1912.

Βέβαια παρά την αποσιώπηση του Μακεδονικού αγώνα κανένας δεν πιστεύει ότι ο αγώνας για την απελευθέρωση της Μακεδονίας άρχισε με το Κομητάτο. Βέβαια και το Κομητάτο, αλλά τον κύριο, αποφασιστικό και καθοριστικό ρόλο τον έπαιξε ο Μακεδονικός λαός, με βάση τις υποθήκες που έγγραψαν και τις δομές που διαμόρφωσαν οι αγωνιστές του 21. Υποθήκες και δομές που ακολούθησε πιστά και σύσωμος ο Μακεδονικός λαός, χτίζοντας μέρε την μέρα και πέτρα την πέτρα την υποδομή εκείνη πάνω στον οποία θα στηρίζονταν και θα μπορούσε να δράσει Κομητάτο και αργότερα ο στρατός το 1912.

Ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν είχε μόνο νέες ιδέες, ιδανικά και οράματα. Η ΕΑΜική Αντίσταση είχε τις πρωτιές. Η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο συμβολισμό και ακτινοβολία ήταν το κατέβασμα της Χιτλερικής (Βάστικας) από την Ακρόπολη απ το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα. Είχε την μαζικότερη από όλους τους λαούς συμμετοχή στον αντικατοχικό και αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα. Εναμιση εκατομμύριο οργανωμένα μέλη, εννενήντα (90,000) και πλέον χιλιάδες ένοπλο στρατό τον (ΕΛΑΣ), τριακόσιες πενήντα (350,000) χιλιάδες ΕΠΟΝίτες, απ τους οποίους το 40% γυναίκες και το 90% του λαού στο πλευρό της Αντίστασης. Είχε τριακόσιες πενήντα (350) ημερησίες και εβδομαδαίες εφημερίδες και ένα τεράστιο αριθμό περιοδικών και εκατοντάδες πολιτιστικές λέσχες. Δεν υπήρχε πόλη και χωριό, που να μην έχει τις δικές του τοπικές εφημερίδες, περιοδικά και λέσχη. Αυτήν την λαϊκή ομοψυχία, θέληση και δύναμη ήθελαν να εξοντώσουν με τη φωτιά και το σίδερο.

Ετσι φτάσαμε η Ελλάδα να είναι η μόνη χώρα της Ευρώπης, που ενώ βρίσκεται στο στρατόπεδο των νικητών, οι φασίστες συνεργάτες των κατακτητών, οι δοσίλογοι και οι προδότες για μία ακόμα φορά στραγγάλισαν τη δημοκρατία. Το Αντιστασιακό κίνημα βρέθηκε υπο το κράτος της λευκής τρομοκρατίας. Εκατοντάδες δολοφονήθηκαν και καθημερινά δολοφονούνταν αναίτια στους δρόμους. Δεκάδες χιλιάδες βρέθηκαν στις εξορίες και στις φυλακές και εκατοντάδες χιλιάδες διώονταν. Και όλο αυτό το μακελιό έγινε στο όνομα της διάσωσης της προπολεμικής «δημοκρατίας» που «κινδύνευε» απ το λαό της.

Οι εκλογές του Μάρτη του 1946 ήταν μια κρίσιμη καμπή, καθώς αντιπροσώπευαν την τελευταία ευκαιρία ειρηνικής εξέλιξης μετά τον εφιάλτη της κατοχής και την ώμη ιμπεριαλιστική ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Επέμβαση που οδήγησε στη σύγκρουση του Δεκέμβρη. Η ευκαιρία αυτή όμως χάθηκε παρά τις αλεπάλληλες εκκλήσεις της Αριστεράς και του λαού γενικότερα για συμφυλίωση. Η εκδικητική δεξιά κυβέρνηση με επικεφαλής τον Ντίνο Τσαλδάρη, επιβάρυνε την ήδη πολωμένη πολιτική κατάσταση. Πριν ακόμα απ τις εκλογές, η άλογη βία, η λευκή τρομοκρατία και η κάθε είδους αυθαιρεσίες, και δεδομένα που συνέβαλαν στην υποτίμηση της Ανθρώπινης ζωής, έτσι ώστε να μπορεί να την αφαιρεί ατιμώρητα και μάλιστα επιβραβευμένα ο κάθε παρακρατικός και η πολύμορφη καταπίεση της Δεξιάς,

οδήγησε τους πρώην αντάρτες του ΕΛΑΣ πίσω στα βουνά, προκειμένου να μην δολοφονηθούν απ το παρακράτος, το επίσημο κράτος και τους διάφορους συμμορίτες που είχαν οργανώσει, εξοπλίσει και καθοδηγούσαν οι ίδιοι Αγγλοι και χρησιμοποιούσε η Δεξιά.

Στη συγκυρία του επερχόμενου τέλους του 2ου παγκοσμίου πολέμου οι μεγάλοι μας Σύμμαχοι, ξέχασαν τις υποσχέσεις τους για την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών, σύμφωνα με τον χάρτη του Ατλαντικού και της συμφωνίας της Τεχεράνης. Στα πλαίσια της εξυπηρέτησης των δικών τους εθνικών συμφερόντων, ξέχασαν τους αγωνιστές του λαού μας, τις θυσίες, την προσφορά σε αίμα και τις ανυπολόγιστες υλικές ζημιές, και ο καθένας τους χωριστά, οι Αγγλοι για την εξυπηρέτηση των μητροπολιτικών τους συμφερόντων, οι Αμερικάνοι των μακρόχρονων γεωπολιτικών τους επιδιώξεων και οι Ρώσοι για την εξασφάλιση της ησυχίας τους, στις χώρες που αποτελούσαν τους άμεσους τακτικούς και επιδιωκόμενους στόχους τους. Η Γεωπολιτική θέση της χώρας μας, βρέθηκε να είναι στο κέντρο των δικών τους άμεσων στρατηγικών συμφερόντων. Έτσι τον Οκτώμβη του 1943 στη Μόσχα, οι ηγέτες των τριών Μεγάλων δυνάμεων, στην ιστορική τους συνάντηση με το παραπάνω θέμα, και οσα αλλα περιλαμβάνονταν στη σφαίρα της διεξαγωγής του πολέμου, που έφτανε στο τέλος του, μοίρασαν τις σφαίρες επιροής του καθενός, στο στρατηγικό σημείο των Βαλκανίων.

Έτσι μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, η χώρα μας βρέθηκε και με τους νεοκατακτητές Αμερικανούς, όπως είχε βρεθεί και το 1821 με τους Αγγλους, που σαν αυτοκρατορική τότε δύναμη ακολουθούσε και εφάρμοσε για εκατόν είκοσι χρόνια εις βάρος της Ελλάδας, μια πολιτική που ουσία και περιεχόμενο στο χώρο της Βαλκανικής Χερσονήσου και ειδικά του Αιγαίου και τη λεκάνη της Μεσογείου ήταν: Να μην επιτρέψει στη Ρωσία επι Τσάρου και αργότερα της ΕΣΣΔ να μεγαλώσει και την Τουρκία να μην αδυνατήσει και μικραίνει σε μέγεθος. Την ίδια πολιτική εφαρμόζει από το 1947 και η Αμερική. Μια πολιτική που αντιστρατεύτηκε και εξακολουθεί να αντιστρατεύεται πολύπλευρα τα εθνικά μας συμφέροντα: Κύπρος, καθημερινή αντιπαράθεση, επεξεργασμούς, αμφισβητήσεις κλπ.

Η Αγγλία και η Γαλλία πριν απ την εισβολή της Ιταλίας στη χώρα μας είχαν δηλώσει πως αν η χώρα μας δεχθεί επίθεση θα προστρέξουν σε βοήθεια. Η Γαλλία είχε ήδη καταληφθεί πριν εισβολή της Ιταλίας, η Αγγλία όμως που η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα που της είχε μείνει σύμμαχος μετά την επίθεση της Ιταλίας στις αρχές του 1941 έστειλε ένα στρατιωτικό απόσπασμα σαράντα (40) περίπου χιλιάδων ανδρών. Όταν ήρθαν οι Αγγλοι στην Ελλάδα ελληνό-ιταλικός πόλεμος βρίσκονταν περίπου στα μέσα του χρόνου διεξαγωγής του. Τα μηνύματα για βοήθεια των Γερμανών στους Ιταλούς ήταν δεδομένη. Μπορεί ο Μεταξάς να έπαιρνε την μεταλαβιά του στο Σίτι του Λονδίνου, έτσι όμως όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ευρώπη και την Ασία, ο Μεταξάς είχε αρχίσει όχι μόνο να αλληθωρίζει προς τους Γερμανούς και τους Ιταλούς, αλλά και να διαμορφώνει και τις προϋποθέσεις εκείνες που θα του έδιναν τη δυνατότητα να ολοκληρώσει το όνειρο της ζωής του. Μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο η προσφορά της Αγγλίας σκοπό είχε να ανισχύσει το βασιλιά και να αποτρέψει τον Μεταξά απ κάποια κίνηση. Φαίνεται πως ο Μεταξάς δεν παρέκλινε απ την προσπάθεια, γι αυτό και μόλις ήρθε το Αγγλικό απόσπασμα στην Ελλάδα ο Μεταξάς...

Βέβαια το μοίρασμα σε ζώνες επιρροής των Βαλκανίων έγινε. Εμείς σαν έθνος, σαν κίνημα εθνικό-απελευθερωτικό είχαμε την κακή τύχη ο ένας να μας

εγκαταλείψει και οι άλλοι δυό όχι μόνο δεν θέλησαν να αποδεχθούν την συνεισφορά αλλά και ούτε συγχώρεσαν ποτέ το λαό μας για το μεγαλείο των επιδιώξεων της Εθνικής μας Αντίστασης. Ένα μεγαλείο συνεισφοράς και θυσιών που δεκάδες χιλιάδες Έλληνες πολεμιστές στον Αλβανικό και Μακεδονικό Μέτωπο και στη Μάχη της Κρήτης και εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες και Ελληνίδες στην τετράχρονη Εθνική Ανντίσταση που σκοπό είχε: ΕΛΛΑΔΑ ΑΚΕΡΑΙΑ, ΕΘΝΙΚΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ-ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΗ-ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ- ΑΣΤΙΚΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ, που είναι αναγκαίο στάδιο για κάθε κατοπινή Κοινωνική Αλλαγή, για την οποία θα αποφάσιζε κυριαρχικά ο Ελληνικός Λαός πότε-πως και ποιά αλλαγή θα πραγματοποιούσε αν οι «σύμμαχοι» δεν την ματαίωναν δυναμικά με την ένοπλη Αγγλική επέμβαση τον Δεκέμβριο του 1944.

Η μοιασιά έγινε. Τώρα πλέον έπρεπε να παρθούν και εκείνα τα πρακτικά μέτρα που θα υλοποιούσαν αυτή τη μοιασιά. Η πρώτη φάση ήταν η επέμβαση του Δεκέμβρη 1944, ακολούθησε η συμφωνία της Βάρκιζας και ο αφοπλισμός του ΕΛΑΣ. Τώρα πιά το λόγο είχαν οι συνεργάτες των κατακτητών και οι διάφορες συμμορίες που οργάνωσαν και χρηματοδοτούσαν οι Άγγλοι. Το ΕΑΜ όμως εξακολουθούσε να διατηρεί την επιρροή του στο λαό. Έπρεπε πριν οδηγηθεί η χώρα στις εκλογές να περιοριστεί αυτή η επιρροή το πολύ στο 10%. Το έργο αυτό θα το αναλάμβανε η «καλή» και «δίκια» οργάνωση και διαξαγωγή των εκλογών και η βία. Η λευκή τρομοκρατία και το αβέβαιο της ζωής, έτσι ώστε και οι «διεθνείς» παρατηρητές να επιβεβαιώσουν το ποσοστό του 9% που «συγκέντρωσε» η αποχή που κήρυξαν οι πολιτικές δυνάμεις που συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Όμως παρά το μακελιό, η Ελλάδα μετά τον εμφύλιο πόλεμο κάθε άλλο παρά πρότυπο δημοκρατίας αποτελούσε. Η πικρία που ίσως αναπόφευκτα προκάλεσε ο εμφύλιος πόλεμος, θα έριχνε οπωσδήποτε μια μακροχρόνια σκιά στην πολιτική και τη ζωή του λαού για αρκετές δεκαετίες, όπως ακριβώς είχε συμβεί και με τα πάθη που ξεσήκωσε ο Εθνικός Διχασμός στη διάρκεια του Α! παγκοσμίου πολέμου. Διχασμός που στάθηκε η αιτία όχι μόνο να διαστρέψει αλλά και να αποπροσανατολίσει όλη την πορεία της μεσοπολεμικής πολιτικής και κοινωνικό-οικονομικής ανάπτυξης της χώρας.

Και ενώ όλοι κόμπαζαν ότι αυτό το ανατριχιαστικό μακελιό γίνονταν για τη διάσωση της δημοκρατίας, πολύ γρήγορα έγινε φανερό ότι πρωταρχικός σκοπός όλων των μετεμφυλιακών κυβερνήσεων κύριο μέλημα και στόχο είχαν την περιστολή της Αριστεράς τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο διεθνές πεδίο παρά την οποιασδήποτε σοβαρή προσπάθεια μεταρύθμισης και ανασυγκρότησης της κοινωνίας. Όσο για τον ισχυρισμό ότι το απάνθρωπο αυτό μακελιό, έγινε για τη διάσωση της δημοκρατίας, θα μπορούσε να τον προβάλει κανείς μόνο σε περίπτωση που η χώρα βίωνε, προπολεμικά ή κάποτε στο παρελθόν την πραγματική, εστω αστική δημοκρατία και για μήν τη στερηθεί ο λαός, ας θυσιάζαμε αυτούς που την «επιβουλεύονταν». Μόνο αυτός που θύματα να είχε βίωσε αυτήν τη ιδεώδη Δημοκρατία που επικαλούνταν θα μπορούσε να το επικαλεσθεί αυτό.

Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα και σε τέτοια κλίμακα, που ήταν πρωτοφανή ή είχαν να συμβούν στη γηραιά ήπειρό μας αρκετούς αιώνες, όσον αφορά τα μέσα του πολέμου και τη συμπεριφορά των εμπολέμων. Τα πολεμικά μέσα ήταν πολυφωνικά, ταχυκίνητα, ευθύβολά και μακρύβολα, και η συμπεριφορά όχι μόνο βάρβαρή, απάνθρωπη αλλά και κτηνώδης. Άλλη μια διάκριση σε σχέση με τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, είναι ότι

δεν υπήρχε αυτό που το έλεγαν και εννοούσαν τότε μετώπισθεν. Το απυρόβλητο. Παντού γίνονταν επιχειρήσεις.

ΔΗΜΟΣΙΟΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ